DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

CİNAYET. AŞK. KISKANÇLIK.
VE SON BİR SEÇİM.

SON FEDAKARLIK

Rose Hathaway oyunu her zaman kendi kurallarıyla oynamıştı. En yakın arkadaşı ve yaşayan son Dragomir Prensesi Lissa'yla St. Vladimir Akademisi'nden kaçarak kuralları çiğnemişti. Büyüleyici öğretmeni Dimitri'ye aşık olarak kuralları çiğnemişti. Moroi dünyasının lideri, Kraliçe Tatiana'ya karşı gelme cesaretini göstererek, gelecek dampir nesillerini korumak adına hayatını ve saygınlığını riske atmaktan çekinmemişti.

Ancak bu kez kanun, pençesini Rose'a geçirdi.

Hem de işlemediği bir suç için.

Üstelik cezasının infazını önleyebilecek bir tek kişi var ve Rose onu bulmak için hem Dimitri'nin hem de Adrian'ın yardımına muhtaç. Ama zamanı azalıyor. Ölüler dünyası onu tüm gücüyle geri isterken Rose'un şansı gitgide zayıflıyor. Esas önemli soru şu; tüm hayatınızı başkalarını kurtarmaya adamışsanız sizin hayatınızı kim kurtarabilir?

Rose, Dimitri, Adrian ve Lissa'yı yalnız bırakmayın.

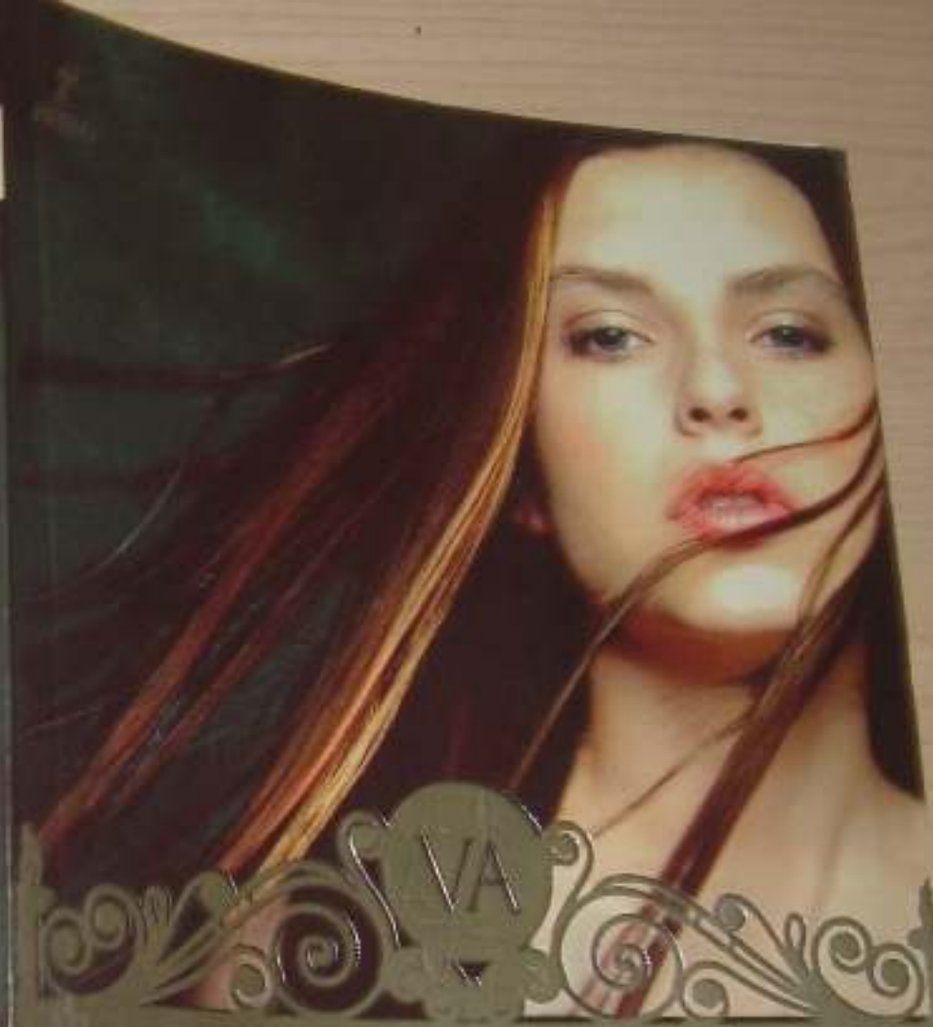

Facebook Artemis Severler!
ARTEMİS
www.artemisyayinlari.com

RICHELLE MEAD

VA

SON FEDAKARLIK

VAMPİR AKADEMİSİ

SON FEDAKARLIK

RICHELLE MEAD

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

VAMPİR AKADEMİSİ-6

SON FEDAKARLIK

RICHELLE MEAD

İngilizce'den Çeviren
Zeynep Heyzen Ateş

ARTEMİS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

VAMPİR AKADEMİSİ

Serinin kitapları

Vampir Akademisi
Buz Öpücük
Gölge Öpücük
Kan Sözü
Ruh Bağı
Son Fedakarlık

Bu kitap,
yazdıklarıma büyük etkisi olan
öğretmenlerim Rich Bailey ve
Alan Doty'ye ve genç yazarlara yol
gösteren tüm öğretmen dostlarıma
ithaf edilmiştir. Hepiniz bu kutsal
mücadelenize devam edin!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Kafesleri sevmem. Hayvanat bahçesine gitmeyi bile sevmem. Hayvanat bahçesine ilk gittiğimde, o zavallı hayvanlara bakarken neredeyse bir klostrofobi krizine yakalanıyordum. Hiçbir yaratığın o şekilde yaşadığını hayal etmek istemiyorum. Bazen hapistekileri düşününce bile kendimi kötü hissediyorum. Hayat boyu bir hücrede yaşamak korkunç olmalı ve kesinlikle hayatımı bir hücrede geçirmeyi beklemiyordum.

Ama son zamanlarda hayat sürekli beklemediğim şeyleri karşıma çıkarıp duruyor. Örneğin, işte buradayım, kilit altındayım.

"Hey!" diye seslenip beni dünyadan ayıran çelik parmaklıkları yakaladım. "Daha ne kadar burada kalmam gerekecek? Mahkemem ne zaman? Beni sonsuza kadar bu zindanda tutamazsınız!"

Tamam, bulunduğum yerin tam olarak zindan olduğu söylenemezdi. Karanlık, paslı bir yer değildi. Sade duvarlı, sade

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

zeminli ve eh işte... Her yönüyle sade, ufak bir hücredeydim. Pırıl pırıldı. Steril. Soğuk. Aslında tozlu bir zindanın olabileceğinden çok daha sinir bozucuydu. Kapının parmaklıkları buz gibi, sert ve sağlamdı. Floresan ışıklar, metalin gözlerimi rahatsız edecek şekilde parlamasına yol açıyordu. Hücrenin girişinin yanında duran adamın omzunu görebiliyordum, koridorda en az dört nöbetçi daha olduğuna emindim. Ayrıca soru soracak olsam bile hiçbirinin bana yanıt vermeyeceğini biliyordum ama bu durum son iki gün boyunca sürekli soru sormama engel olmadı.

İçeriye yeniden sessizlik hakim olduğunda sıkıntıyla iç çekip hücrenin köşesindeki yatağa yığıldım. Yeni evimdeki geri kalan her şey gibi yatak da renksiz ve sadeydi. Evet. Yavaş yavaş gerçek bir zindanda olmayı dilemeye başlamıştım. Öyle olsa en azından fareleri ve örümcek ağlarını izleyerek vakit geçirebilirdim. Yukarı baktığım anda başım döndü. Tavan ve duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Nefes alamıyordum. Sanki hücrenin duvarları birbirine yapışacak, içerdeki bütün hava boşalacaktı.

İnleyerek doğruldum. *Duvarlara ve tavana bakma Rose,* diye kendimi azarladım. Bunun yerine ellerime bakıp nasıl bu duruma düştüğümü düşündüm.

Yanıt açıkça ortadaydı. Biri suçu üzerime yıktı. İşlemediğim bir suçun cezasını çekiyorum. Sıradan bir suç da değil. Cinayet. Beni bir Moroi'un veya dampirin işleyebileceği en büyük suçla itham etme cüretini gösterdiler. Daha önce kimseyi öldürmediğimi iddia etmiyorum. Öldürdüm. Ayrıca pek çok kez kuralları ve kanunları da çiğnedim. Ama soğukkanlı bir katil değilim. Hele Kraliçe'nin katili kesinlikle değilim.

Kraliçe Tatiana'nın arkadaşım olmadığı doğru. Soğuk, hesaplı bir Moroi hükümdarıydı. Moroi'lar yaşayan, büyü kullanan ve kan için insanları öldürmeyen bir vampir ırkıydı. Tatiana'yla aramda inişli çıkışlı bir ilişki vardı. Sorunlarımızdan biri benim, onun yeğeni olan Adrian'la çıkmamdı. Diğeriyse Strigoi'larla savaşmak konusundaki politikalarını onaylamamamdı. Strigoi'lar hepimizin göğsüne kazık saplamaya kararlı şeytani vampirlerdi. Tatiana birkaç kere beni tuzağa düşürmüştü ama ölmesini hiç istemedim. Ancak anlaşılan biri istemiş ve doğrudan beni gösteren bir sürü delil bırakmıştı. En kötüsü ise Tatiana'nın öldürüldüğü gümüş kazıkta parmak izlerimin olmasıydı. Elbette kazık benim kazığım olduğu için, doğal olarak üzerinde parmak izim vardı. Kimse bu detayın önemli olduğunu düşünmedi.

Yeniden sıkıntıyla iç çekip cebimden buruşturulmuş bir kağıt parçası çıkardım. Tek okuma malzemem. Elimde tutmam, zaten yazanlara bakmam gerekmiyor. Onları uzun zaman önce ezberledim. Notun içeriği, Tatiana'yla ilgili bildiklerimi gözden geçirmeme yol açtı. Pek çok şeyi sorgulamama neden oldu.

İçinde bulunduğum durum beni boğduğu için oradan çıkıp başka birinin hayatına girdim. En iyi arkadaşım Lissa'nın. Lissa, Moroi'du ve zihinsel bir bağla birbirimize bağlıydık, zihnine girip dünyayı onun gözlerinden görebiliyordum. Bütün Moroi'lar farklı elementlere dayanan farklı büyülere sahiptir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğiniz üzere, duruşmanın sonu iyi bitmemişti. Ama tek başıma hücremde oturduğum günler boyunca, bir konuda haklı olduğumu kavramıştım. Ne kadar iyi olursa olsun, hiçbir avukat duruşmada beni kurtaramazdı. Zaten kaybedilmiş bir davaya müdahale etmeye çalıştığı için ona hakkını vermeliydim, garip bir ilişkimiz vardı ve neden beni kurtarmak için araya girdiğinden emin değildim. En güçlü teorim, öncelikle soylulara güvenmediği ve sonra da babam olduğu için kendini mecbur hissettiğiydi.

"Mükemmel bir performans sergiledim," diye itiraz etti. "Ama senin yaptığın, *katil ben olsaydım* diye başlayan savunmanın işimizi kolaylaştırdığını söyleyemem. Yargıcın beynine o görüntüyü sokmak çok akıllıca bir hareket değildi."

Söylediklerini duymazdan gelip kollarımı kavuşturdum. "Burada ne işin var? Aile ziyareti için gelmediğine eminim. Geçerli bir nedenin olmadığı sürece hiçbir şey yapmazsın."

"Elbette yapmam. İnsan niye nedensiz yere bir şey yapsın ki?"

"Düz mantığına başlatma şimdi."

Gözlerini kırpıştırdı. "Kıskançlığa gerek yok. Çok çalışırsan ve kendini buna verirsen bir gün sen de benim kadar iyi mantık yürütmeye başlayabilirsin."

"Abe," diye uyardım. "Ne söyleyeceksen söyle."

"Tamam tamam," dedi. "Sana dava tarihinin öne alındığını söylemeye geldim."

"Ne? Harika bir haber!" En azından ben öyle düşünüyordum. Abe'in yüz ifadesi ise aksini söylüyordu. Son duduğumda davamın aylar sonra yapılmasına karar verilmişti. Hücrede o kadar uzun süre kalmanın düşüncesi bile sinir krizi geçirmeme yol açıyordu.

"Rose, davanın da ön duruşmanın aynısı olacağını anlaman gerek. Aynı deliller ve aynı suçlu kararı."

"Evet ama suçlu kararı çıkmadan önce yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. Beni temize çıkaracak deliller bulabiliriz." Aniden sorunun ne olduğunu kavradım. "Öne alındı derken, ne kadar yakın bir tarihten bahsediyorsun?"

"Davanın, yeni kral veya kraliçe taç giydikten sonra yapılmasını istiyorlar. Taç giyme kutlamalarının bir parçası olacak." Normal bir ses tonuyla konuşmayı denemişti ama suratındaki karamsar ifade gözümden kaçmadı.

Ne demek istediğini anladım. Rakamlar zihnimde birbiri ardına sıralandı. "Cenaze bu hafta, seçimler cenazeden hemen sonra. Yani iki hafta içinde yargılanıp mahkum edilebileceğimi mi söylüyorsun?"

Abe başını salladı.

Yeniden parmaklıklara koştum, kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi çarpıyordu. "İki hafta mı? Ciddi misin?"

Mahkeme tarihinin öne alındığını söylediğinde, bir ay sonrasına alınmış olabileceğini düşünmüştüm. Otuz gün, yeni deliller bulmak için yeterli zamandı. Yeni delilleri nereden bulacaktım bilmiyorum. Ama şimdi zaman akıp gidiyordu. Saray böylesine karışmış durumdayken, iki hafta, hiçbir şey yapmak için yeterli değildi. Birkaç dakika önce, hücrede geçireceğim uzun zaman canımı sıkıyordu. Şimdi ise sorunum,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lissa'nınki ruh büyüsüydü. Ruh, zihinsel güçlerle ve şifa yeteneğiyle bağlantılıdır. Moroi'lar arasında ruh kullanıcılarına ender rastlanır, çoğu Moroi daha fiziksel elementlere bağlıdır. Bu nedenle ruh kullanıcılarının genellikle inanılmaz olan yeteneklerini henüz tam olarak çözebilmiş değiliz. Lissa birkaç yıl önce beni ölümden döndürmek için ruh gücünü kullandı ve aramızdaki ruh bağı o zaman kuruldu. Zihninde olmak beni kafesimden kurtardı ama sorunumu çözme konusunda bana yardımcı olmadı. Lissa aleyhime delillerin sıralandığı duruşmadan beri masumiyetimi ispatlamaya çalışıyordu. Cinayette benim kazığımın kullanılmış olması sadece başlangıçtı. Düşmanlarım hemen Kraliçe'ye karşı sergilediğim kaba tavırları hatırlatmış ve cinayet sırasında nerede olduğumu söyleyecek yalancı bir tanık bulmuşlardı. O ifade tabutuma çakılan son çivi oldu. Konsey yargılanmam için yeterince delil olduğuna karar verdi, son kararı mahkeme verecekti.

Lissa çaresizce insanların dikkatini çekmeye ve tuzağa düşürüldüğümü anlatmaya çalışıyordu ama onu dinleyecek birilerini bulmakta güçlük çekiyordu. Çünkü bütün Moroi soyluları, kendilerini Tatiana'nın cenazesinin hazırlıklarına kaptırmışlardı. Kraliçenin ölümü büyük bir olaydır. Dünyanın her tarafından Moroi'lar ve benim gibi yarı vampir olan dampirler gösteriyi izlemeye geliyordu. Yemek, çiçekler, süslemeler ve hatta müzisyenler. Bir şenlikte ne ararsanız vardı. Tatiana'nın düğünü olsaydı tören ancak bu kadar gösterişli olabilirdi. Tüm bu hareketlilik ve karmaşa içinde kimse beni umursamıyordu. Çoğu insana göre, bir yerlere hapsedilmiştim ve bir daha öldüremeyecektim. Tatiana'nın katili bulunmuş, adalet yerini bulmuş, dava kapanmıştı.

Lissa'nın tam olarak nerede olduğunu henüz kavrayamamıştım ki hücremin yakınlarındaki bir gürültü, beni yeniden kendi zihnime döndürdü. Biri hücrelerin yer aldığı bölüme gelmiş, gardiyanlarla konuşuyor, beni görmeyi talep ediyordu. Günlerdir gelen ilk ziyaretçi. Kalbim hızla çarparak parmaklıklara koştum, gelen kişinin bana tüm bunların büyük bir hata olduğunu söylemesini umuyordum.

Ziyaretçim, beklediğim kişi değildi.

"Yaşlı adam," dedim yorgun bir sesle, "burada ne işin var?"

Abe Mazur karşımdaydı. Her zamanki gibi gözlere şenlikti. Yaz ortasındaydık, Pensilvanya'da olduğumuz düşünülürse hava sıcak ve nemliydi. Ama bu durum Abe'in takım elbise giymesine engel olmamıştı. Gösterişli bir takımdı, işçiliği mükemmeldi ve aşırıya kaçmak olarak nitelenebilecek parlak mor ipek kravat ve kravata uyumlu bir mendille tamamlanmıştı. Altın mücevherler tenini süslüyordu ve anlaşılan sakalını kısa süre önce kısalttırmıştı. Abe, bir Moroi'du ve soylu olmasa da etkili bir adamdı.

Ayrıca babamdı.

"Ben senin avukatınım," dedi neşeli bir sesle. "Buraya sana yasal tavsiyelerde bulunmaya geldim."

"Sen avukat değilsin," diye hatırlattım ona. "Üstelik son öğüdünün işe yaradığı söylenemez." Kabalık ediyordum. Hukuk eğitimi almamış olsa da Abe duruşmamda beni savunmuştu. Bir hücrede mahkemeyi bekleyişimden anlayabilece-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok az zamanımın olmasıydı ve bir sonraki sorumun yanıtı işleri daha da kötüleştirebilirdi.

"Mahkeme bir karara vardıktan ne kadar sonra cezayı uygulayacaklar?" diye sordum, sesimdeki titremeyi kontrol altına almaya çalışarak.

Abe'den hangi yetenekleri miras aldığımı bilmiyorum ama ortak bir özelliğimiz olduğu kesindi: Kötü haberi gözümüzü kırpmadan verebiliyorduk.

"Büyük ihtimalle hemen."

"Hemen." Geri çekilip yatağın kenarına yaslandım. Vücudum adrenalinle doldu. "Hemen mi? Yani iki haftam var. İki hafta sonra ölmüş olabilirim."

İşte en büyük sorun buydu, birinin suçu üstüme yıkacak deliller yerleştirdiğini kavradığım anda asıl amacın ne olduğunu çözmüştüm: Kraliçeleri öldüren insanlar hapse yollanmaz. İdam edilir. Moroi'lar ve dampirler arasında çok az suç, bu cezaya çarptırılmayı gerektirir. Medeni davranmaya, kana susamış Strigoi'lardan daha iyi olduğumuzu göstermeye çalışırız. Ama bazı suçlar, kanunun gözünde ölümü hak eder. Bazı insanlar, örneğin hain katiller ölmeyi hak eder. Beni bekleyen geleceği gözümde canlandırırken elimde olmadan titredim ve gözlerim, akmalarına güçlükle engel olduğum yaşlarla doldu.

"Haksızlık bu!" dedim Abe'e. "Haksızlık bu ve bunu sen de biliyorsun!"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil," dedi sakince. "Sana verilen kararları aktarmak için buradayım."

"İki hafta," diye tekrarladım. "İki haftada ne yapabilirsin? Elinde hiç ipucu var mı? Ya da o zamana kadar ipucu bulabilir misin? Ne de olsa uzmanlık alanın." Anlamsız konuşuyordum ve bunların isterik, çaresiz sözler olduğunun farkındaydım. Kendimi isterik ve çaresiz hissettiğim düşünülürse, garip değildi.

"Fazla bir şey başarmak zor olacak," diye açıkladı. "Saray, cenaze ve seçimlerle ilgileniyor. Bütün düzen bozuldu – aslında bunun hem iyi hem kötü haber olduğu söylenebilir."

Lissa sayesinde hazırlıklarla ilgili her şeyi biliyordum. Dışarıdaki karmaşayı görmüştüm. O karmaşa içinde delil bulmak sadece zor değil büyük ölçüde imkansızdı.

İki hafta. İki hafta sonra ölmüş olabilirim.

"Olmaz," dedim Abe'e titreyen bir sesle. "Böyle ölmemeliyim. Kaderimde böyle ölmek yok."

"Nasıl yani?" Bir kaşını kaldırdı. "Kaderinde nasıl bir ölümün olduğunu biliyor musun?"

"Savaşarak." Gözümden bir damla yaş aktı, çabucak sildim. Hayatım boyunca dayanıklı biri gibi görünmüştüm. Bu imajın şimdi bozulmasını istemiyordum. "Savaşta, sevdiklerimi korurken ölmeliydim. Önceden planlanmış bir idam töreniyle değil."

"Bu da bir tür savaş," diye fikrini dile getirdi Abe. "Ama fiziksel bir çarpışma değil. İki hafta, iki haftadır. Bizim için kötü mü? Evet. Ama bir hafta olmasından iyi ve hiçbir şey imkansız değildir. Belki yeni deliller ortaya çıkar. Bekleyip göreceğiz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beklemekten nefret ediyorum. Bu oda... Çok küçük. Nefes alamıyorum. Cellattan önce bu oda beni öldürecek."

"Hiç sanmam." Abe'in yüzündeki ifade soğuktu, en ufak bir anlayış işareti yoktu. *Sert sevgi dedikleri bu olsa gerek.* "Strigoi sürüleriyle korkusuzca dövüştün ama ufak bir odanın altından kalkamıyorsun, öyle mi?"

"Tek sorun bu değil! Artık her dakikanın beni ölümüme yaklaştırdığını bilerek bu delikte beklemem gerekecek. Üstelik kaderimi değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok."

"Bazen gücünüz, ilk bakışta tehlikeli görünmeyen durumlarla sınanır. Bazen en zor şey, hayatta kalmayı başarmaktır."

"Ah, hayır. Hayır." Kalkıp odayı turlamaya başladım. "Bırak bu soylu saçmalıkları. Dimitri'nin bana hayat dersi verdiği zamanları hatırlatıyorsun."

"O da bir zamanlar, şimdi senin içinde bulunduğun duruma düştü. Ama sağ kalmayı başardı. Üstelik daha atlatması gereken çok şey var."

Dimitri.

Derin bir nefes alıp yanıt vermeden önce kendimi sakinleştirdim. Bu cinayet meselesine kadar hayatımdaki en büyük sorun Dimitri'ydi. Şimdi çok uzun zaman önce gibi gelse de, sadece bir yıl önce okulda benim eğitmenimdi. Bir Moroi'u koruyacak dampir gardiyanlardan biri olmam için beni yetiştiriyordu. Bu görevi başarıyla yerine getirdi ama işler o noktada bitmedi. Yasak olduğu halde birbirimize aşık olduk. Elimizden geleni yapıp sonunda birlikte olmamızı sağlayacak bir çözüm bile bulduk ama onun ısırılıp Strigoi'a dönüştürülmesiyle tüm

umutlarımız tükendi. O günden sonra benim kabusum haline geldi. Derken kimsenin önceden mümkün olabileceğine inanmadığı bir mucize gerçekleşti, Lissa ruh gücünü kullanıp onu yeniden dampire dönüştürdü. Ama ilişkimiz, Strigoi saldırısından önceki haline bir türlü dönemedi.

Öfkeyle Abe'e baktım. "Dimitri hücrede geçirdiği günlere katlanmayı başardı ama o bile depresyona girdi! Hala da depresyonda. Bir türlü içine düştüğü karanlık çukurdan kurtulamıyor."

Strigoi olduğu dönemde işlediği suçların ağırlığı, Dimitri'nin vicdanını rahat bırakmıyordu. Kendini affedemiyordu ve bir daha kimseyi sevmeyeceğine yemin etmişti. Adrian'la çıkmaya başlamış olmam da işleri kolaylaştırmadı. Bir süre boşa çabaladıktan sonra artık Dimitri ve ben diye bir şey olmadığını kabullendim. Hayatıma devam etme kararı aldım, Adrian'la gerçek bir şeyler yaşayabilmeyi umuyordum.

"Haklısın," dedi Abe kuru bir sesle. "Dimitri depresyonda olabilir ama sen de mutluluk abidesi sayılmazsın."

Sıkıntıyla iç çektim. "Bazen seninle konuşmak kendi kendime konuşmak gibi, çok can sıkıcı. Burada olmanın başka bir nedeni var mı? Sadece kötü haberleri vermeye mi geldin? Hiçbir şeyden haberim yokken daha mutluydum."

Bu şekilde ölemem. Böyle olmamalı. Ölümüm takvimde işaretlenmiş bir günde gerçekleşmemeli.

Omuz silkti. "Seni ve kaldığın yeri görmek istedim."

Evet, gerçekten de yaptığı buydu. Abe'in gözleri konuşurken hep üzerimdeydi, dikkatini bana verdiğini görebiliyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dum. Gardiyanlarımı endişelendirecek hiçbir şey yapmıyordu. Ama arada bir bakışları etrafta dolaşıyor, duvarları, hücremi ve ilginç bulduğu diğer detayları inceliyordu. Abe'e boşu boşuna Zmey -yılan- demiyorlardı. Hesaplı biriydi. Her zaman durumu lehine döndürmenin yolunu arardı. Çılgınca planlar yapma yeteneğimi ondan aldığım belliydi.

"Ayrıca zaman geçirmene yardımcı olacak bir şeyler getirmek istedim." Gülümseyip kolunun altından çıkardığı dergileri ve bir kitabı parmaklıklar arasından bana uzattı. "Belki bunlar sana biraz iyi gelir."

Ölümüme iki hafta kalmışken hiçbir şeyin neşemi yerine getirebileceğini sanmıyordum. Dergiler, moda ve saç modelleriyle ilgiliydi. Kitap ise *Monte Kristo Kontu*'ydu. Kitabı elime alınca, sanki başıma gelenler hiç de ciddi şeyler değilmiş gibi espri yaptım.

"Filmini görmüştüm. Bu kitabı vermekle neyi ima ettiğinse bence çok açık. Ama içine gizli belgeler sakladıysan onu bilemem."

"Kitap her zaman filmden iyidir." Gitmek üzere harekete geçti. "Belki gelecek sefer edebi bir tartışma yaparız."

"Bekle." Okuma malzemelerini yatağa fırlattım. "Gitmeden önce dinle. Bütün bu karmaşa içerisinde kimse kraliçeyi aslında kimin öldürdüğü konusunu açmadı." Abe hemen yanıt vermeyince devam ettim. "Bu suçu benim işlemediğime inanıyorsun, değil mi?" Suçlu olduğumu düşünüyor bile olabilirdi. Bana yardım etmesi, suçsuzluğuma inandığını göstermiyordu.

"Tatlı kızımın cinayet işleyebileceğine inanmıyorum," dedi sonunda. "Ama bu cinayeti değil."

"O zaman kim işledi?"

"Bu konuyu araştırmıyorum," dedi yürümeye başlamadan önce.

"Ama zamanımızın tükendiğini söyledin! Abe!" Gitmesini istemiyordum. Korkularımla baş başa kalmak istemiyordum. "Bunu düzeltmenin yolu yok!"

"Mahkemede söylediklerimi hatırla!" diye seslendi.

Gözden kaybolduğunda yatağa oturup ön duruşmanın yapıldığı günü düşündüm. Her şey bittiğinde bana idam edilmeyeceğimi hatta mahkemeye bile çıkmayacağımı söylemişti. Abe Mazur boş sözler vermez ama demek ki onun bile sınırları vardı. Özellikle yeni zaman çizelgemiz düşünüldüğünde pek şansı yoktu.

Buruşturduğum kağıt parçasını yeniden elime alıp açtım. Kağıt, duruşma salonunda Tatiana'nın hizmetkarı ve sevgilisi Ambrosse tarafından bana verilmişti.

Rose,

Eğer bunu okuyorsan korkunç bir şey olmuş demektir. Büyük ihtimalle benden nefret ediyorsun ve seni suçlamıyorum. Senden sadece 'yaş kanunu'yla yaptığım şeyin, başkalarının halkın için planladıklarından çok daha iyi olduğuna inanmanı istiyorum. Bazı Moroi'lar, istemeseler de bütün dampirlerin hizmete alınmaları gerektiğini düşünüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkna yoluyla onları tutmayı planlıyor. Yaş kanunu, bu grubun eylemlerini biraz olsun yavaşlattı.

Ancak bunu sana başka bir sırdan bahsetmek için yazıyorum. Bu sırrı olabildiğince az insanla paylaşmalısın. Vasilisa konseydeki yerine kavuşmalı ve bu mümkün. Dragomir'lerin sonuncusu o değil. Biri daha var. Eric Dragomir'in gayrimeşru bir çocuğu var. Başka bir şey bilmiyorum ama bu oğlanı ya da kızı bulabilirsen Vasilisa hak ettiği güce kavuşur. Hatalarına ve tehlikeli öfkene rağmen, bu görev konusunda sadece sana güvenebilirim. Harekete geçmekte zaman kaybetme.

Tatiana Ivashkov.

Onları son okuyuşumdan bu yana ne kelimeler değişmişti ne de kafamda bıraktıkları soru işaretleri. Not gerçek miydi? Tatiana tarafından mı yazılmıştı? Diğerlerinin önünde bana karşı düşmanca davranmasına rağmen aslında bana güveniyor muydu? Moroi için kararları veren on iki kraliyet ailesi vardı ama bunlardan sadece on biri konseydeki yerlerini koruyordu. Lissa soyunun sonuncusuydu ve Dragomir ailesinin başka bir üyesi olmadığı için Moroi kanunları gereği, konseyde koltuk sahibi olma ve oy verme hakkı yoktu. Konsey son zamanlarda kötü kanunlar çıkarmıştı ve notta yazanlar doğruysa daha da kötüleri gelecekti. Lissa konseydeki yerini alabilseydi bu kanunlara karşı çıkabilirdi ve bundan hoşlanmayacak insanlar vardı. Öldürmekten kaçınmayacaklarını ispatlamış insanlar.

Başka bir Dragomir.

Başka bir Dragomir'in varolması demek, Lissa'nın oy verebilmesi demekti. Tek bir oy çok şeyi değiştirebilirdi. Tüm Moroi dünyasını değiştirebilirdi. Benim dünyamı değiştirebilir, suçlu veya suçsuz bulunmamı sağlayabilirdi. Ve kesinlikle Lissa'nın dünyası değişmiş olurdu. Bunca zamandır yalnız olduğuna inanıyordu. Yine de... Bir üvey kardeşi nasıl karşılayacağından emin değildim. Ben babamın ahlaksızın teki olduğunu kabul etmiştim ama Lissa babasını neredeyse kutsal biri olarak görür, üzerine toz kondurmazdı. Bu haberin onda şok etkisi yaratacağı kesindi. Ve her ne kadar onu fiziksel tehditlerden korumak üzere eğitilmişsem de, aslında korunması gereken başka pek çok şey vardı.

Ama önce gerçeği öğrenmem gerekiyordu. Notun gerçekten Tatiana'dan gelip gelmediğini bilmeliydim. Bunu nasıl öğrenebileceğimi biliyordum ama nefret ettiğim bir şeyi yapmam gerekecekti.

Eh, neden olmasın? Nasıl olsa yapacak daha iyi bir işim yoktu.

Yataktan kalktım, sırtımı parmaklıklara dönüp boş duvara baktım, onu odak noktası olarak kullanıyordum. Kendimi hazırladım, kontrolü kaybetmemem gerektiğini, yeterince güçlü olduğumu kendi kendime hatırlattıktan sonra zihnime yerleştirdiğim bariyerleri kaldırdım. Üzerimden büyük bir yük kalktı, balonun içindeki havanın kaçması gibiydi.

Ve aniden kendimi hayaletlerle çevrelenmiş buldum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Her zamanki gibi sersemletici bir histi. Şeffaf, parlak yüzler ve kurukafalar etrafımda uçuşuyordu. Çaresizce, söylemeleri gereken bir şeyler varmış gibi bana yöneliyorlardı. Büyük ihtimalle gerçekten de söylemeleri gereken şeyler vardı. Bu dünyada oyalanan hayaletler huzursuz ruhlardır ve burada kalmalarının her zaman bir nedeni vardır. Lissa beni ölümden döndürdüğünde, öteki dünyayla bağım kopmamıştı. Peşimde dolaşan hayaletleri görmemeyi öğrenmek uzun zamanımı aldı. Çok çalıştım ve zihnimi kontrol etmeyi öğrendim. Moroi sarayını koruyan sihirli kalkanlar, çoğu hayaleti benden uzak tutar ama bu sefer gelmelerini ben istemiştim. Onlara bana ulaşma şansı tanıdım, onları kendime çektim. Tehlikeli bir işti.

İçimden bir his, yatağında öldürülen bir kraliçenin huzur bulup kolayca öteki dünyaya geçmeyeceğini söylüyordu. Gelenlerin arasında tanıdık yüzler olmasa da umudumu yitirmedim.

"Tatiana," diye mırıldanıp düşüncelerimi merhum Kraliçe'nin yüzüne odakladım. "Tatiana, bana gel."

Hayaletlerden birini kolaylıkla çağırmayı başardığım bir denemem olmuştu. Strigoi tarafından öldürülen arkadaşım Mason'ı çağırmıştım. Tatiana'yla, Mason'la olduğum kadar yakın değildik ama aramızda bir bağ vardı. Bir süre hiçbir şey olmadı. Aynı hayaletler hücremin önünde dönüp durdu. Çaresizliğe düşmeye başladım. Derken Kraliçe aniden karşımda belirdi.

Üzerinde öldürüldüğü günkü giysiler vardı, elbisesi kanla kaplıydı, renkleri soluktu, bozuk bir televizyon görüntüsü gibi bir belirip bir kayboluyordu. Yine de tacı başındaydı ve soylu duruşu ona kraliçe havasını veriyordu. Karşımda belirdikten sonra ne bir şey söyledi ne de bir şey yaptı. Bana bakmakla yetindi, karanlık bakışları ruhumu deliyordu. İçim karışık duygularla doldu. Tatiana'yla her karşılaştığımda içimde beliren duygular, öfke ve içerleme, yeniden alevlendi. Ardından bir anlayış dalgası, tüm bunların üstünü örttü. Kimsenin hayatı onunki gibi sona ermemeliydi.

Nöbetçilerin duymasından korktuğum için önce tereddüt ettim. Sonra konuşmamın bir zararı olmayacağına karar verdim. Nasılsa hiçbiri benim gördüklerimi göremezdi. Notu uzattım.

"Bunu sen mi yazdın?" diye sordum. "Yazanlar doğru mu?"

Bana bakmayı sürdürdü. Mason'ın hayaleti de aynı şeyleri yapmıştı. Ölüleri çağırmak başka şeydi, onlarla iletişim kurabilmek başka şey.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bilmem gerekiyor. Eğer bir Dragomir daha varsa onu bulacağım." Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi bulabilecek durumda olmadığımı o an için düşünmüyordum. "Ama bana gerçeği söylemelisin. Bu mektubu sen mi yazdın? Yazanlar doğru mu?"

Yanıt vermek yerine bana bakmayı sürdürdü. Hayalkırıklığım arttı ve ruhların baskısı başımı ağrıttı. Anlaşılan Tatiana'nın ölüsü de dirisi kadar can sıkıcıydı.

Tam duvarları indirip hayaletleri kovalamak üzereyken, Tatiana çok ufak bir hareket yaptı. Güçlükle farkedilen bir baş sallama. Soğuk bakışlı gözleri elimdeki nota kaydı ve hemen ardından kayboldu.

Zihnime yeniden duvarlar ördüm, ölüleri dışarıda tutmak için bütün irademi kullandım. Baş ağrısı kaybolmadı ama yüzler kayboldu. Yatağa gömülüp görmeyen gözlerle nota baktım. İşte aradığım yanıt. Not gerçekti. Onu Tatiana yazmıştı. Hayaletin yalan söylemesi için bir neden yoktu.

Gerinip başımı yastığa koydum ve korkunç zonklamanın geçmesini bekledim. Gözlerimi kapayıp ruh bağını kullanarak Lissa'nın neler yaptığına baktım. Tutuklandığımdan beri beni savunmakla ve beni kurtarabilecek insanlara yalvarmakla meşgul olduğu için, şimdi zihnine girdiğimde de böyle bir şeyle karşılaşmayı bekliyordum. Oysa alışveriş yapıyordu.

En yakın arkadaşımın bunu yapması az kalsın kırılmama yol açacaktı. Derken, cenaze elbisesi baktığını anladım. Sarayın, sadece kraliyet ailelerine hizmet eden mağazalarından birindeydi. Adrian'ın da onunla olduğunu görerek şaşırdım. Tanıdık, yakışıklı yüzünü görmek, içimdeki korkuyu biraz olsun dindirdi. Lissa'nın zihnini kontrol edince, Adrian'ın neden orada olduğunu kavradım: Adrian'dan gelmesini rica etmişti çünkü yalnız kalmasını istemiyordu.

Nedenini anlayabiliyordum. Adrian tüzüne sarhoştu. Ayakta durabilmesi bile mucizeydi ve işin gerçeği duvara yaslanmıyor olsa, büyük ihtimalle yere yapışırdı. Kahverengi saçları karmakarışıktı – her zamanki, itinayla şekil verdiği dağınık saç modellerinden değildi, gerçekten taranmamıştı. Yeşil gözleri kan çanağıydı. Lissa gibi Adrian da ruh kullanıcısıdır ve Lissa'nın sahip olmadığı bir yeteneğe sahiptir: İnsanları rüyalarında ziyaret edebilir. Hapsedildikten sonra beni ziyarete gelmesini beklemiştim ama şimdi neden gelmediğini anlıyordum. Alkol, ruh gücünü kırar. Pek çok açıdan böylesi daha iyiydi. Aşırı ruh kullanımı, kullanıcının delirmesine yol açabilir. Ama hayatı sarhoş geçirmenin de çok sağlıklı olduğu söylenemez tabii ki.

Onu Lissa'nın gözlerinden görmek bana duygusal bir kafa karışıklığı hissettirdi, neredeyse demin Tatiana'yla yaşadığım kadar yoğun bir duyguydu. Onun için üzüldüm. Endişeli ve üzgün olduğu belliydi. Geçen hafta yaşananlar onu da, beni etkilediği kadar etkilemişti. Üstelik kaba bir insan olsa da yine de çok sevdiği halasını kaybetmişti.

Ama tüm bunlara karşın, ona kızgındım. Haksızlık ettiğimi biliyorum ama elimde değildi. Ona önem veriyor, üzgün olmasını anlıyordum ama kayıp hissiyle baş etmenin daha iyi yolları vardı. Adrian korkakça davranıyordu. Kendini alkole vurup sorunlarından kaçmaya çalışıyordu. Bu davranış, benim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

doğama tamamen aykırıydı. Ben olsam ne mi yapardım? Savaşmadan sorunlara teslim olmazdım.

"Kadife kumaş," dedi mağaza görevlisi, Lissa'ya. Yaşlı Moroi kadın kabarık etekli, uzun kollu bir elbise çıkardı. "Kadife, kraliyet eşlikçilerinin geleneksel tercihidir."

Bütün ıvır zıvırın yanı sıra Tatiana'nın cenazesinde bir de tabuta eşlik eden soylular olacaktı. Her aileden bir kişinin bu eşlikçilerden olması gerekiyordu. Lissa'nın ailesinde bu rolü üstlenecek başka kimse yoktu. Ondan törenlere katılmasını bekliyorlardı ama oy vermek? O başka bir meseleydi.

Lissa elbiseyi süzdü. Cenaze elbisesinden çok cadılar bayramı kostümünü andırıyordu. "Dışarısı neredeyse kırk derece," dedi Lissa. "Ve nemli."

"Gelenekler fedakarlık gerektirir," dedi kadın melodramatik bir ses tonuyla. "Trajediler de."

Adrian uygunsuz ve alaycı bir yorum yapmak için ağzını açınca Lissa ona ters bir bakış fırlattı. O bakış Adrian'ı susturdu. "Kolsuz bir elbise yok mu?"

Satıcı dehşete düştü. "Kimse kraliyet cenazesine askılı elbiseyle gitmez. Uygun olmaz."

"Ya şort giymek?" diye sordu Adrian. "Kravat takarsam belki yırtabilirim, cenazeye şortla gitmeyi planlıyorum da."

Kadın söyleyecek söz bulamadı. Lissa azarlarcasına Adrian'a bakıp, aslında söylediklerini komik bulmuştu ama sürekli sarhoş olması Lissa'yı rahatsız ediyordu.

"Kimse bana tam bir soyluymuşum gibi davranmıyor," dedi Lissa elbiseyi geri verirken. "Benim de onların istediği gibi davranmaya niyetim yok. Bana kısa kollu elbiseleri gösterin."

Satıcı kadın somurtsa da bu isteği yerine getirdi. Kraliyet üyelerine moda öğütleri vermek mesele değildi ama onlara ne giyeceklerini söylemeye cesaret edemezdi. Bu da dünyamızdaki sınıf sisteminin bir parçasıydı. Kadın istenilen türde bir elbise bulmak için dükkanın diğer tarafına giderken, Lissa'nın erkek arkadaşı halasıyla içeri girdi. Christian Ozera. Keşke *Adrian da onun gibi davranabilse*, diye düşündüm. Böyle düşünmem şaşırtıcıydı çünkü Christian'ın her zaman örnek biri gibi davrandığı söylenemezdi. Ama son haftalarda çok şey değişmişti. Geçen hafta boyunca Lissa'nın gözlerinden onu izlemiştim. Christian kararlı ve inatçıydı, Tatiana'nın ölümü ve tutuklanmamla gelişen süreçte Lissa'ya destek olmak için elinden geleni yapıyordu. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla söylemesi gereken önemli şeyler vardı.

Düşüncelerini dile getirmekten çekinmeyen halası Tasha Ozera, baskı altında olmasına karşın tam bir güç ve zarafet örneği sergiliyordu. Anne ve babası Strigoi'a dönüştürüldükten sonra, oğlanı o yetiştirmişti. Bunun karşılığında saldırıya uğramış ve yüzünün bir tarafı fena halde yaralanmıştı. Moroi'lar, kendilerini savunmaları için her zaman gardiyanlara güvenirdi. Ama o saldırının ardından Tasha kontrolü kendi ellerine almanın daha doğru olduğuna karar vermişti. Dövüşmeyi öğrendi, silahsız ve silahlı dövüş eğitimi aldı. Diğer Moroi'ların de dövüşmeyi öğrenmeleri gerektiğini düşünüyor ve bu düşüncesini her fırsatta dile getiriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lissa incelediği elbiseyi bırakıp hevesli gözlerle Christian'a döndü. Bu dünyada benden sonra en çok ona güveniyordu. Bütün bu karmaşa döneminde en önemli dayanağı Christian olmuştu.

Christian mağazayı inceledi, elbiselerle çevrili olmaktan pek hoşlanmadığı belliydi. "Alışverişe mi çıktınız?" diye sorup bakışlarını Lissa'dan Adrian'a kaydırdı. "Kız kıza vakit mi geçiriyorsunuz?"

"Hey, sen de bir kez olsun zevkli bir şey giymeyi deneyebilirsin," dedi Adrian. "İddiaya varım askılı bluzla harika görünürsün."

Lissa çekişmeyi görmezden gelip Ozera'lara odaklandı. "Ne buldunuz?"

"Şimdilik bir şey yapmamaya karar vermişler," dedi Christian. Somurttu. "En azından herhangi bir ceza verilmeyecek."

Tasha başını salladı. "Rose'un tehlikede olduğunu zannettiği ve neler olduğunu tam kavramadan onun önüne atladığı iddiasını kabul ettirmeyi deniyoruz."

Kalbim duracak gibi oldu. Dimitri'den bahsediyorlardı.

Bir an için Lissa'dan koptum. Hücremden de koptum. Tutuklandığım güne geri döndüm. Bir kafede oturmuş Dimitri'yle konuşuyor, benimle görüşmeyi reddettiği için onu azarlıyordum. Onunla işimin bittiğine karar vermiştim, bu sefer tamamdı, bir daha kalbimi parçalamasına izin vermeyecektim. Gardiyanlar o sırada beni almaya gelince Dimitri, Strigoi olarak geçirdiği sürenin kendisini kimseyi sevemeyecek birine

dönüştürdüğünü iddia etse de ışık hızıyla harekete geçip beni savundu. Sayısal üstünlük gardiyanlarda olduğu için hiç şansımız yoktu. Ama kazanma şansımızın olmaması Dimitri'nin umrunda değildi. Yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi söyledi. Bir tehditle karşı karşıyaydım ve beni korumak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Gerçekten de beni korudu. St. Vladimir Akademisi'nde olduğumuz zamanki gibi dövüştü, bana Strigoi'larla savaşmasını öğrettiği zamanki gibi hem de... O gün tek bir kişinin altedebileceğinden çok daha fazla gardiyanı etkisiz hale getirdi. Onu durduran tek şey -gerçekten ölümüne dövüşeceğine inanıyordum- benim araya girmem oldu. O sırada neler olduğunu ve neden gardiyanların beni tutuklamaya geldiğini bilmiyordum ama Dimitri'nin kendini tehlikeye attığını kavramıştım. Zaten saraydaki konumu sallantıdaydı. Ona güvenmeyen pek çok kişi vardı. Dövüşmeyi kesmesi için Dimitri'ye yalvardım, kendi başıma geleceklerden çok onun başına gelebilecekler beni korkutuyordu. Çünkü beni neyin beklediğinden habersizdim.

Ön duruşmama gelmişti -elbette nöbetçilerin gözetiminde- ama Lissa'nın da benim de daha sonra onu görme şansımız olmadı. Lissa, Dimitri'yi temize çıkarmakla uğraşıyor, onu yeniden hapsetmelerinden korkuyordu. Ya ben? Beni savunmasını abartmamaya kendimi ikna etmeyi deniyordum. Düşünmem gereken başka konular vardı. Örneğin tutuklanmam ve idam ihtimali. Yine de merak ediyorum. Bunu neden yaptı? Neden hayatını benim için tehlikeye attı? İçgüdüsel bir hare-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ket miydi? Bunu, Lissa'ya iyilik olsun diye mi yapmıştı? Yoksa hala bana karşı bir şeyler mi hissediyordu?

Yanıtı hala bilmiyordum ama onu o halde görmek, geçmişteki Dimitri'yi hatırlamak, aştığımı düşündüğüm hisleri canlandırmıştı. Kendimi, ilişkiden kopmanın uzun zaman alacağını söyleyerek ikna etmeye çalışıyordum. Hala duygularımın olması normaldi. Ne yazık ki sizin için hayatını tehlikeye atan birini unutmak zordur.

Christian ve Tasha'nın söyledikleri, Dimitri'nin kaderi konusunda umutlanmama yol açtı. Ne de olsa yaşamla ölüm arasında gidip gelen sadece ben değildim. Dimitri'nin hala Strigoi olduğuna inananlar, kalbine kazığı saplamak üzere hazır bekliyordu.

"Onu yeniden gözetim altına aldılar," dedi Christian. "Ama hücreye atmadılar. Odasının başına birkaç gardiyan yerleştirmekle yetindiler. Karmaşa yatışana kadar sarayın etrafında olmasını istemiyorlar."

"Böylesi hapiste olmasından iyi," diye itiraf etti Lissa.

"Yine de saçma," dedi Tasha öfkeyle. O ve Dimitri bir zamanlar yakın arkadaştı ve Tasha'nın ona aşık olduğu dönemler olmuştu. Ama ilişkilerinin bir yere gitmeyeceğini kavrayınca arkadaşlığa razı olmuştu. Dimitri'ye yapılan haksızlığa duyduğu öfke, en az bizimki kadar güçlüydü. "Dampir'e dönüştüğü anda onu serbest bırakmalıydılar. Seçimler bittiğinde özgür kalmasını sağlayacağım."

"Garip olan da bu." Christian soluk mavi gözlerini kısarak devam etti. "Tatiana'nın şeyden önce..." Cümlesini

tamamlamadan önce tereddüt edip Adrian'a baktı. Normalde, aklından geçen her şeyi söyleyen biri olan Christian için bu duraklama çok olağandışıydı.

"Öldürülmeden önce," dedi Adrian, hiçbirinin yüzüne bakmadan, "devam et."

Christian yutkundu. "Şey, evet. Duyduğumuz kadarıyla herkesin içinde olmasa da pek çok kez Dimitri'nin yeniden dampir olduğuna inandığını söylemiş. Planı, gürültüler yatıştığında ona yardım etmekmiş." Gürültüler derken kastettiği şey, Tatiana'nın notunda bahsi geçen kanundu. O kanuna göre dampirler, artık on altı yaşında mezun olup Moroi savunmaya başlayacaktı. Bu durum beni öfkeden deliye döndürmüştü. Ama şimdi düşündüğümde, artık tasalanmam gereken başka konular vardı.

Adrian öksürür gibi garip bir ses çıkardı. "Yanılıyorsun."

Christian omuz silkti. "Danışmanları böyle söylüyor. En azından dedikodulara göre durum bu."

"Ben de inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Tasha, Adrian'a. Tatiana'nın politik kararlarını hiçbir zaman onaylamamış ve pek çok kez bu düşüncelerini dile getirmişti. Ama Adrian'ın inanmamasının nedeni, Tasha gibi politika değildi. Halasını tanıdığı için buna inanmakta güçlük çekiyordu. Tatiana, Dimitri'nin eski konumunu geri kazanmasını istediğine dair hiçbir ipucu vermemişti.

Adrian herhangi bir yorum yapmadı. Ama bu konunun kendisini kıskandırdığını biliyordu. Son konuşmamızda Dimitri'nin geçmişte kaldığını ve hayatıma devam etmeye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hazır olduğumu söylemiştim ama Adrian da benim gibi, Dimitri'nin beni savunmasının ardında yatan nedenleri sorguluyor olmalıydı.

Lissa, Dimitri'yi ev hapsinden nasıl kurtarabileceklerle ilgili fikir yürütmeye başlamıştı ki, satıcı, onaylamadığını açıkça belli ettiği elbiselerle geri döndü. Lissa dudağını ısırıp sustu. Dimitri'nin durumuyla daha sonra ilgilenecekti, şimdi giysileri denemeye hazırlanması ve cici soylu kız rolü oynaması gerekiyordu.

Adrian elbiseleri görünce neşelendi. "Aralarında askılı olan var mı?"

Hücreme geri dönüp yığılmaya devam eden problemleri düşündüm. Adrian ve Dimitri beni endişelendiriyordu. Kendi durumum beni endişelendiriyordu. Ayrıca kayıp Dragomir'i düşünüyordum. Hikayenin gerçek olabileceğine inanmaya başlamıştım ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İş Lissa'ya yardım etmeye geldiğinde dikkatli olmalıydım. Tatiana mektubunda kimseye güvenmemem gerektiğini söylemişti. Bu bilgiyi başkasına aktarmalı mıydım? Dizginleri ele almak istiyordum ama demir parmaklıklar ve boğucu duvarlarla çevrelenmişken hiçbir şeyin kontrolünü ele alma şansım yoktu. Kendi hayatımın bile.

İki hafta.

Dikkatimi dağıtacak bir şeylere ihtiyaç duyduğum için Abe'in verdiği kitabı okumaya başladım. Tam beklediğim gibi suçsuz olduğu halde hapse atılan adamın hikayesiydi. Çok iyi yazılmıştı ve onu okurken, ölü numarası yaparak hapishane-

den kaçamayacağımı anladım. Kitap eski anıları canlandırdı. Rhonda adlı Moroi'un tarot kartlarına bakıp geleceğimi okuyuşunu hatırlayınca ürperdim. Ambrosse'un teyzesiydi ve benim için seçtiği kartlardan birinde kılıçlara bağlanmış bir kadın vardı. *Yanlış yere hapsedilmek. Suçlama. İftira.* Kahretsin. O kartlardan gerçekten nefret etmeye başlamıştım. Baştan beri dolandırıcılık olduklarını düşünüyordum ama sürekli doğru çıkmak gibi bir eğilimleri vardı. Sonunda kartlar bir yolculuğa çıkacağımı göstermişti ama nereye? Gerçek bir hapishaneye doğru mu? Yoksa idamıma mı?

Yanıtı olmayan sorular. Dünyama hoşgeldiniz. Şimdilik hiçbir seçeneğim kalmadığından biraz dinlenmem gerektiğine karar verdim. Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Kolay olmadı. Ne zaman gözlerimi kapatsam çekici indiren ve beni ölüme mahkum eden bir yargıç görüyordum. Adım tarih kitaplarına kahraman değil hain olarak geçecekti.

Kendi korkumda boğularak öylece yattım, Dimitri'yi düşündüm. Güçlü bakışlarını gözümde canlandırdım. Neredeyse sesini duyabilecektim. *Değiştiremeyeceğin şeyler konusunda endişelenmeyi bırak. Dinlen ki, yarın yeni bir dövüşe hazır olabilesin.* Bu hayali öğüt beni sakinleştirdi. Sonunda derin bir uykuya daldım. Bütün hafta düzgün bir uyku çekmemiştim, bu yüzden sonunda uyuyabilmek güzeldi.

Derken, uyandım.

Yatağımda doğruldum, kalbim deliler gibi çarpıyordu. Etrafa bakınıp tehlikenin kaynağını aradım, beni uykudan neyin uyandırdığını çözmeye çalıştım. Hiçbir şey yoktu. Karanlık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sessizlik. Koridorun ucundan gelen gürültü, nöbetçilerin hala ortalıkta olduğunu gösteriyordu.

Ruh bağı, dedim birdenbire. Ruh bağı yüzünden uyanmıştım. Keskin, yakıcı bir acı hissettim. Hayır, acı değil. Yoğun bir duygu. Gerginlik. Adrenalin. Panik duygusu içimi kapladı. Lissa'ya ulaşmaya çalıştım, ondan yayılan duyguların kaynağını öğrenmeye çalıştım.

Bulduğum bir hiçti.

Ruh bağı gitmişti.

3

Şey, tam olarak gitmiş denemez.

Sessizleşmişti. Bir bakıma Dimitri'yi dampire dönüştürdüğü zamanki gibi bir histi. O zaman kullandığı büyü o kadar güçlüydü ki aramızdaki bağı tüketmişti. Ama şimdi büyü patlaması yoktu. Sanki Lissa bilerek bağı kesiyordu. Her zamanki gibi onun varlığını hissedebiliyordum. Hayattaydı, iyiydi. Öyleyse neden onu hissedemiyordum? Uyumuyordu çünkü duvarın diğer tarafında bilincinin alarmda olduğunu hissedebiliyordum. Kendini benden saklamak için ruh büyüsü kullanıyordu.

Neden? Aramızdaki bağın tek yönlü olduğunu ikimiz de kabullenmiştik. Ben onu hissedebiliyordum, o beni hissedemiyordu. Zihnine girdiğim zaman kontrol bendeydi. Çoğunlukla Lissa'nın zihninden uzak durmaya çalışır, mahremiyetine özen gösterirdim. Lissa'nınsa böyle seçenekleri yoktu ve bazen bana karşı savunmasız olmak, öfkelenmesine yol açardı. Arada

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir gücünü kullanıp onu görmemi engellerdi ama bunu çok ender yapardı çünkü zor bir işlemdi ve büyük güç harcamasını gerektiriyordu. Bugün aramıza duvar çekmeyi seçmişti ve o anda Lissa'nın ne kadar güçlendiğini farkettim. Beni dışarda tutmak kolay değildi ama üstesinden geliyordu. Ama nasıl yaptığı umrumda değildi, neden yaptığıyla ilgileniyordum.

Büyük ihtimalle mahkumiyetimin en kötü günüydü. Kendim için korkmak başka bir şeydi, onun için korkmak başka. Lissa'nın başının belada olabileceğini düşündükçe acı çekiyordum. Eğer kendi hayatımla onun hayatı arasında seçim yapmam gerekse tereddüt etmeden idama giderdim. Neler olup bittiğini öğrenmeliydim. Yeni bir şeyler öğrenmiş miydi? Konsey davayı es geçip doğrudan beni idam etmeye mi karar vermişti? Lissa beni bu haberden korumaya mı çalışıyordu? Ne kadar ruh kalkanı örerse hayatını o kadar tehlikeye atıyordu. Zihinsel duvarı ayakta tutmak için çok fazla büyü kullanmak gerekliydi. Ama neden? Neden büyü kullanma riskine giriyordu?

O anda Lissa'nın izini sürmek konusunda bağa ne kadar güvendiğimi kavradım. Zihnimde başkalarının düşünceleriyle karşılaşmaktan hoşlanmazdım. Durumu kontrol etmeyi öğrenmiş olmama karşın bazen hiç beklemediğim anlarda zihni benimkine doluşuyordu. Ama şimdi bunların hiçbiri önemli değildi – önemli olan tek şey onun güvende olmasıydı. Bloke edilmiş olmak bir uzvumun kesilmesi gibiydi.

Bütün gün Lissa'nın zihnine girmeye çalıştım. Ne kadar denersem deneyeyim başaramadım. Çıldırtıcıydı. Ayrıca kim-

se ziyaretime gelmedi, kitap ve dergiler tüm çekiciliklerini yitirmişti. Kendimi kafesteki bir hayvan gibi hissediyordum. Zamanımın çoğunu gardiyanlarıma bağırarak geçirdim – elbette bir işe yaramadı. Yarın Tatiana'nın cenazesi vardı ve dava zamanım yaklaşıyordu.

Yatma zamanı geldiğinde bağdaki duvar kalktı çünkü Lissa uyumuştu. Bağımız sağlamdı ama uyuduğu için zihni kapalıydı. Uykusunda herhangi bir yanıt bulamadım. Yapabileceğim başka bir şey olmadığından ben de yatıp uyudum ve ertesi gün uyandığımda duvarla karşılaşıp karşılaşmayacağımı merak ettim.

Karşılaşmadım. Yeniden bağlıydık, dünyayı yine onun gözlerinden görebiliyordum. Kalkmıştı ve cenazeye hazırlanıyordu. Önceki gün beni neden bloke ettiğine dair herhangi bir ipucuyla karşılaşmadım. Şimdi yeniden zihnine girmeme izin veriyor, her şey normalmiş gibi davranıyordu. Aramızdaki bağın kesilişinin bir hayal olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Hayır. Oradaydı. Belirsizdi. Zihninin içinde hala benden sakladığı düşünceler olduğunu hissettim. Kaygan düşüncelerdi. Ne zaman uzansam parmaklarımın arasından akıp gidiyorlardı. Hala bunu yapabilecek kadar büyüsünün olması beni şaşırttı ve önceki gün bile isteye beni bloke ettiğinden emin oldum. Neler oluyordu? Neden benden bir şeyler saklamaya çalışıyordu? Bu cehennem deliğinde kilitliyken ne yapabilirdim? Rahatsızlığım arttı. Benden saklamaya çalıştığı korkunç şey neydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lissa'nın hazırlanışını izledim, sıradışı bir şeyler döndü
güne dair herhangi bir belirti yoktu. Seçtiği elbise çok kıs
kolluydu. Elbette siyahtı. Kesinlikle parti elbisesi değildi ama
insanların dikkatini çekeceği kesindi. Farklı koşullar altında
bu durum beni memnun ederdi. Ama şimdi dikkat çekmenin
iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Saçını açık bırakmayı
tercih ettiği için sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Sonra
aynada kendini izledi.

Ardından dışarı çıkıp Christian'la buluştu. İtiraf etmeliyim
ki, Christian hoş görünüyordu. Şık bir gömlek giyip kravat
takmıştı. Ceket giymemişti. Yüzündeki ifade yarı tedirgin yarı
ukalaydı. Ama Lissa'yı gördüğü anda bir anlığına bile olsa tüm
bu ifadeler kayboldu ve yerini hayranlık aldı. Kıza bakarak
gülümseyip yanına geldiğinde ona sarıldı. Dokunuşu Lissa'yı
rahatlattı, biraz olsun sakinleştirdi. Ayrılmış ama kısa süre
önce yeniden birleşmişlerdi ve ayrı geçirdikleri zamanlar ikisi-
ne de acı veriyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı Christian. "İşe
yarayacak. Bunu başarabiliriz."

Lissa hiçbir şey söylemedi ama Christian'a sıkı sıkı sarıldı.
Ardından cenaze töreninin yapılacağı yere ilerlediler.

Tavırları beni şüphelendirdi. Lissa, Christian'ın elini tut-
muş oğlandan destek alıyordu.

Moroi kral ve kraliçeleri için düzenlenen cenaze törenle-
ri yüzyıllardır aynıdır. Moroy'un yolu budur. Romanya'dan
Pensilvanya'ya hiçbir şey değişmemiştir. Geleneklerle moder-
nizmi, büyüyle teknolojiyi karıştırırlar.

Kraliçe'nin tabutu nöbetçiler tarafından saraydan çıkarılıp büyük bir törenle saray avlularından geçirilecek ve katedrale götürülecekti. Sadece seçkin bir grup Moroi, katedrale girme hakkına sahipti. Törenin ardından Tatiana kilise mezarlığına gömülecek, diğer kral ve kraliçelerin yanındaki yerini alacaktı.

Tabutun izleyeceği rotayı çözmek kolaydı. Yol kırmızı ve siyah bayraklarla donatılmış direklerle süslenmişti. Tabutun geçeceği yerlere gül yaprakları serpiştirilmişti. Yolun iki tarafı töreni izlemeye gelen insanlarla doluydu, eski kraliçelerini son bir kez görebilmeyi umuyorlardı. Pek çok Moroi çok uzak ülkelerden cenazeyi izlemeye ve yeni hükümdarın seçilişine şahitlik etmeye gelmişti.

Kraliyet eşlikçilerinin çoğu, satıcı kadının onaylayacağı türden kadife elbiseler giymiş, saraya ilerliyordu. Lissa sarayın önünde Christian'dan ayrıldı, oğlan, kraliyet eşlikçilerinden biri değildi. Vedalaşmadan önce son bir kez öpüştüler. Christian uzaklaşırken, gözlerinde garip bir parıltı vardı – bir kere daha benden bir şeyler sakladıklarını hissettim.

Lissa kalabalığı ittirip törenin başlayacağı yere ulaşmaya çalıştı ama biri onu durdurdu.

"Vasilisa?" Daniella İvashkov'du, Adrian'ın annesi. Daniella diğer soylular kadar kötü değildi ve aslında Adrian'la çıkmamıza ses çıkarmıyordu – en azından ben cinayetle suçlanana kadar ses çıkarmamıştı. Daniella'nın ilişkimizi kabullenmesinin altında yatan neden, gardiyan olarak görevlendirildiğim zaman nasılsa ayrılacağımıza inanmasıydı. Daniella ayrıca kuzenlerinden birini, Damon Tarus'u avukatım olmaya ikna

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

etmişti. Ama ben Abe'i seçerek bu teklifi reddettim. O gün doğru seçimi yaptığımdan emin değildim ve büyük ihtimalle bu seçim, Daniella'nın bana olan bütün sevgisini yok etmişti. Buna üzüldüğümü itiraf etmeliyim.

Lissa tedirgin bir gülümsemeyle Daniella'ya baktı. Törenin bir an evvel bitmesi için sabırsızlanıyordu. "Merhaba," dedi.

Daniella siyah kadifeler içindeydi ve koyu renk saçlarını elmaslarla süslü tokalarla toplamıştı. Yüzünden endişeli olduğu anlaşılıyordu. "Adrian'ı gördün mü? Onu hiçbir yerde bulamadım. Odasını kontrol ettik, orada yoktu."

"Ah!" Lissa gözlerini kaçırdı.

"Ne var?" Daniella kızı neredeyse sarsacaktı. "Bildiğin bir şey mi var?"

Lissa iç çekti. "Nerede olduğunu bilmiyorum ama dün gece onu son gördüğümde bir partiden dönüyordu." Lissa geri kalanını anlatmaya utanıyormuş gibi tereddüt etti. "Çok sarhoştu. Onu hiç bu kadar sarhoş görmemiştim. Yanında kızlar vardı. Gerisini bilmiyorum. Çok üzgünüm Leydi İvashkov. Büyük ihtimalle bir yerlerde sızıp kalmıştır."

Daniella inanamadığını belli edercesine ellerini havaya kaldırdı. Öfkesini paylaşıyordum. "Umarım kimse yokluğunu farketmez. Belki yas yüzünden hastalandığını söyleyebiliriz. Zaten ortalık çok karışık. Kimse yokluğunu farketmeyecektir. Sen de onlara söylersin değil mi? Adrian'ın ne kadar üzgün olduğunu anlatırsın."

Daniella'yı seviyordum ama bu imaj takıntısı beni rahatsız etmeye başlamıştı. Oğlunu sevdiğini biliyordum ama onun

asıl endişesi, Tatiana'nın son yolculuğuna yollanmasından çok, başkalarının ne düşüneceğiydi.

"Elbette," dedi Lissa. "Kimsenin... Şey... Bunun duyulmasını ben de istemem."

"Teşekkürler. Şimdi gitmelisin." Daniella kapıyı işaret etti. "Tören başlamadan önce yerini alman gerekiyor."

Daniella nazikçe kolunu okşayarak Lissa'yı şaşırttı. "Kendini gergin hissetme. Her şey yolunda gidecek. Başını dik tut yeter."

Kapıya yerleştirilen gardiyanlar, Lissa'nın içeri girme yetkisine sahip olduğunu bildikleri için geçmesine izin verdiler. Tatiana'nın tabutu holde duruyordu. Bu manzara Lissa'nın nefesinin kesilmesine yol açtı ve az kalsın neden orada olduğunu unutuyordu.

Tabut tam bir sanat eseriydi. Parlak siyah ahşaptandı, cilalanmıştı. Her tarafı parlak metalik renklere boyanmış, detaylı çiçek desenleriyle süslüydü. Altın parıltılar saçıyordu. Görevlilerin taşıyacağı tabutun tutma çubukları altından yapılmış ve gül oymalarıyla süslenmişti. Taşıyıcıların onları tutarken büyük zorluklar yaşayacaklarını düşündüm ama bu onların sorunuydu.

Tabutta güllerin üzerine yatırılmış Tatiana vardı. Onu böyle görmek garipti. Sürekli cesetlerle karşılaşıyordum. Birilerini öldürüp duruyorum ama bu kadar iyi korunmuş, bu kadar huzurlu görünen ve bu kadar süslü biriyle karşılaşmak ürkütücü. Lissa için daha da garip bir durumdu çünkü o, ölümle benim kadar sık karşılaşmıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tatiana'ya geleneklere uygun olarak mor bir elbise giydirilmişti. Elbisenin kolları ufak incilerle süslüydü. Tatiana'yı daha önce hep kırmızılar içinde gördüğümden -İvashkov ailesinin rengi kırmızıydı- mor giydirmelerine sevindim. Kırmızı elbise içinde görseydim ister istemez duruşmamı hatırlardım. Halbuki ben o günü unutmaya çalışıyorum. Boynunda inciler vardı, başına ise elmaslarla süslü bir taç yerleştirilmişti. Tatiana'nın makyajı çok güzeldi ama teninin beyazlığını saklamayı başaramamışlardı. Moroi'lar zaten soluk tenlidir, öldüklerinde de Strigoi'lar gibi tebeşir beyazı olurlar. Bu görüntü Lissa'yı öylesine etkiledi ki az kalsın yere yığılacaktı. Gül kokusu havayı doldurmuş olsa da çürüme hissedilebiliyordu.

Cenaze koordinatörü, Lissa'yı farkederek ona yerine geçmesini emretti. Elbette Lissa'nın elbise tercihini hoşnutsuzlukla süzdükten sonra. Keskin kelimeleri Lissa'yı gerçek dünyaya geri döndürdü. Diğer beş kraliyet üyesiyle birlikte tabutun sağ tarafına geçti. Kraliçeye bakmamaya çalıştı. Kısa süre sonra taşıyıcılar gelip yüklerini omuzladılar, gül işlemeli çubukları tutup tabutu omuzlarına kaldırdılar. Taşıyıcıların tamamı dampirdi. Tabut yavaş yavaş dışarıda bekleyen kalabalığa doğru götürüldü. Biraz daha dikkatli bakınca resmi giysiler içindeki taşıyıcıların hepsinin saray gardiyanları olduğunu gördüm – biri hariç. Ambrosse. Her zamanki gibi yakışıklıydı ve işini yaparken neler hissettiği, yüzünden anlaşılmıyordu.

Ambrosse'un, Tatiana'nın yasını tutup tutmadığını merak ettim. Kendi sorunlarıma o kadar odaklanmıştım ki birinin öldüğünü, pek çokları tarafından sevilen bir kişinin hayatını

kaybettiğini unutuyordum. Yaş kanununa olan öfkemi dile getirdiğimde Ambrosse, Tatiana'yı savunmuştu. Onu Lissa'nın gözlerinden gördüğümde orada olup bir şeyler söyleyebilmeyi diledim. Mahkemede bana verdiği mektupla ilgili bir şeyler biliyor olmalıydı. Sıradan bir kurye olmadığı kesindi.

Grup ilerlerken Ambrosse'la ilgili düşüncelerden kurtuldum. Tabutun önünde ve arkasında törene dahil başkaları vardı. Şık giysili soylular güçlerini sergiliyorlardı. Üniformalı gardiyanlar bayrak taşıyor, müzisyenler yaslı bir melodi çalarak onları takip ediyordu. Halk karşısında her zaman çok başarılı olan Liss, zarif bir şekilde yavaş adımlarla ilerlemeyi başardı. Güven dolu bir görüntüsü vardı. Elbette onu dışarıdan göremiyordum ama seyircilerin ona olan bakışlarını görebiliyordum. Güzel ve soyluydu, Dragomir mirasını devralmaya hazırdı. Ve gittikçe daha fazla kişi bu durumu farkediyordu. Birileri oy verme kanunlarını değiştirse ve Lissa'nın kayıp kardeşini aramamız gerekmese hayatımız çok daha kolay olurdu.

Tabutun ilerleyişi uzun zaman aldı. Güneş batmaya başladığı halde hava hala çok sıcaktı. Lissa terlemeye başladı ama onun rahatsızlığı, tabut taşıyıcılarınkiyle kıyaslandığında bir hiçti. İzleyenler sıcağı hissediyorlarsa bile belli etmiyorlardı. Tek yaptıkları, boyunlarını uzatıp önlerinden geçen gösteriyi görmeye çalışmaktı. Lissa seyircilere bakmıyordu ama ben tek baktıkları şeyin tabut olmadığını görebiliyordum. Lissa'yı da izliyorlardı. Dimitri için yaptıkları bütün Moroi dünyasında duyulmuştu ve hala şifa yeteneğinden şüphe duyanlar olsa da ona inananlar çoğunluktaydı. Kalabalığın yüzündeki hayran-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lığı ve coşkuyu görebiliyordum. Bir an aslında kimi görmeye geldiklerini merak ettim: Tatiana'yı mı Lissa yı mı?

Sonunda katedral karşımızda belirdi. Lissa için iyi haber. Güneş bir Moroi'u, Strigoi'ları öldürdüğü gibi öldürmez ama ısı ve günışığı her vampir için rahatsız edicidir. Geçit töreni neredeyse tamamlanmak üzereydi. Kiliseye girmesine izin verilenlerden biri olduğu için çok yakında havalandırmanın tadını çıkarabilecekti.

Etrafı inceledim. Her şeyin ne kadar ironik olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Kilise topraklarında eşsanevi Moroi hükümdarlarını gösteren iki dev heykel vardı. Moroi'ların güçlenmesini sağlayan kral ve kraliçe. Kiliseye çok yakın olmasalar da her şeye tepeden bakıyormuş gibi görünüyorlardı. Kraliçe heykelinin yanındaki bahçeyi iyi biliyordum. Las Vegas'a kaçtığım için o bahçede çalışmakla cezalandırılmıştım. O seyahatin kimsenin bilmediği gerçek amacı Victor Dashkov'u hapisten kurtarmaktı. Victor en büyük düşmanlarımızdan biriydi ama o ve ruh kullanıcısı kardeşi Robert, Dimitri'yi nasıl kurtarabileceğimizi biliyorlardı. Eğer gardiyanlar Victor'ı serbest bırakıp elimden kaçırdığımı bilse cezam bahçede çalışmaktan çok daha ağır olurdu. *En azından iyi bir iş çıkarmışım*, diye düşündüm bahçeye bakarken. İdam edilsem de en azından saray bahçesinde izim kalacaktı.

Lissa'nın gözleri heykellerden birine takıldı. Çok terlemişti. O anda, terleme nedeninin sadece sıcaklık olmadığını anladım. Gergindi. Ama neden? Neden bu kadar gergindi? Bu sadece törendi. Tek yapması gereken şey görevini yerine getirmekti.

Ama işte... Hissedebiliyordum. Onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Düşüncelerini benden saklıyordu ama çok endişelendiği için bazılarını yakalayabildim.

Çok yakın, çok yakın. Fazla hızlı gidiyoruz.

Hızlı mı? Benim hesaplarıma göre değil. Ben olsam hiçbir şeyi bu kadar yavaş yapamazdım. Özellikle tabutu taşıyanlar için üzülüyordum. Eğer onlardan biri olsaydım kuralları bir tarafa bırakır, hedefe doğru koşmaya başlardım. Sonuçta cenaze biraz sallanmış olurdu. Cenaze koordinatörü, Lissa'nın elbisesine bile kızmıştı, bir de Tatiana'nın tabuttan düştüğünü görseydi herhalde öfkeden küplere binerdi.

Katedrale yaklaşmıştık, kubbeleri, batan güneşin altında altın rengi parıltılar saçıyordu. Lissa'nın katedrale varmasına hala metreler vardı ama artık rahibi görebiliyordum. Kör edici bir elbise giymişti. Her tarafı altınlarla süslüydü. Kafasında, tepesinde haç olan altın işlemeli bir şapka vardı. Kraliçeden daha iyi giyinmesinin görgüsüzlük olduğunu düşündüm. Ama belki resmi törenlerde, tanrının dikkatini çekmek için böyle yapmaları gerekliydi. Rahip tabutu selamlamak için ellerini iki yana açtı. Kalabalık da ben de gözlerimizi rahibin giysisinden alamıyorduk.

Bu yüzden, heykeller patladığı anda ne kadar şaşırdığımızı tahmin edebilirsiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Heykeller patladı derken, gerçekten patladıklarını kastediyorum.

Alevler ve duman her yanı sararken zavallı soylular taş yağmuru altında kaldı. Bir an donup kaldım. Macera filmi izlemek gibiydi, patlama toprağın sarsılmasına yol açmıştı. Ardından gardiyan eğitimim devreye girdi. Gözlem ve hızlı hesaplamalar, paniğin yerini aldı. Heykelin büyük kısmının bahçeye doğru devrildiğini gördüm. Küçük taşlar töreni izleyenlerin üstüne yağdı ama can yakacak büyüklükte parçalar yoktu. Heykellerin kendi kendilerine patlamadıklarını düşünecek olursak, onları havaya uçuran her kimse çok iyi bir iş sergilemişti.

Havada uçuşan taşları saymasak bile alevler oldukça korkutucuydu. Büyük bir kargaşa oldu. İnsanlar dört bir yana dağıldı, tabut taşıyıcılar bile değerli yüklerini bırakıp koşturmaya başladı. Tabutun yanından son ayrılan Ambrosse

oldu. Tatiana'ya baktığında yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. Ardından heykellere bakıp izleyicilerin birbirini ezmesini engellemeye çalışan gardiyanların yanına gitti. Gardiyanlardan bazıları düzeni sağlamaya çalışıyor, kalanlar seyircileri eski yerlerine döndürmeye çalışıyordu ama kimsenin başarılı olduğu söylenemezdi. Herkes can derdindeydi, korku içindeki seyirciler mantıklı düşünemiyorlardı.

Lissa dışında herkes çıldırmış gibiydi.

Lissa'nın olan bitene şaşırmadığını farkedip şaşırdım.

Patlamayı bekliyordu.

Taş yağmuruna rağmen hemen kaçmadı. Heykeller patladığı anda neredeyse orada durdu ve hasarı inceledi. Kalabalıktakilerin zarar görmesinden endişeleniyordu. Ama hayır, önceden gözlemlediğim gibi yaralanan yoktu. Ve olsaydı bile patlama yüzünden değil izdiham yüzünden yaralanmış olurlardı.

Tatmin olmuş görünen Lissa dönüp diğerleriyle birlikte alandan uzaklaştı. (Diğerleri koşuyor, Lissa yürüyordu.) Fazla uzağa gitmemişti ki gardiyanlardan oluşan büyük bir kalabalığın son hız katedrale doğru koştuğunu gördü. Bazıları durup patlamadan kaçanlara yardım ediyordu ama gardiyanların çoğu, neler olduğunu görmek için patlama alanına gitmekteydi.

Lissa bir kere daha duraksayıp arkasından gelen kişinin ona çarpmasına neden oldu. Çarpışmayı hissetmedi bile. Hala gardiyanları izliyor, kaç tanesinin nereye gittiğini zihnine not alıyordu. Benden sakladığı düşünceler ortaya çıkmaya başla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dı. Sonunda planın parçalarını görebiliyordum. Durumdan memnundu. Gergindi. Ama en baskın duygu—

Hapishaneden gelen gürültü kendi zihnime dönmeme yol açtı. Normalde sessiz olan hapishane, şimdi bağıran gardiyanlarla dolmuştu. Sıçrayıp parmaklıklara koştum, neler olduğunu görmeye çalıştım. Bu bina da patlayacak mıydı? Ne yazık ki hücremden koridorun ötesini veya girişi göremiyordum. Ama gardiyanların koşuşturduğunu duydum.

Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmediğim için kendimi iyi kötü her şeye hazırladım. Gelenler dost da olabilirdi düşman da. Radikal gruplardan biri saraya saldırıyor olabilirdi. Hücremi kontrol edip içimden küfrettim, kendimi savunabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek sahip olduğum şey, Abe'in verdiği kitaptı, o da bir işe yaramazdı. Eğer gerçekten iddia ettiği kadar güçlü biri olsaydı kitabın içine gizli evraklar yerleştirmiş olurdu. Ya da bana daha büyük bir kitap getirirdi, örneğin *Savaş ve Barış*.

Gürültüler sona erdi. Bana doğru gelen ayak seslerini duydum. Yumruklarımı sıkıp birkaç adım geri çekildim ve kendimi savunmaya hazırlandım.

Gelenler Eddie Castile ve Mikhail Tanner çıktı.

Arkadaş canlısı yüzler görmeyi beklemiyordum. Eddie, St. Vladimir'den bir arkadaşımdı, pek çok kez bana destek olmuş, Victor Dashkov'u hapishaneden kaçırmama bile yardım etmişti. Mikhail bizden büyüktü, yirmili yaşların ortalarındaydı ve Dimitri'yi kurtarmamıza yardım etmişti. Bir gün aşık olduğu ve Strigoi'a dönüştürülen Sonya Karp'ı kurtarabilmeyi

umuyordu. Neler olduğunu anlamak istercesine suratlarına baktım.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Eddie. Ter içindeydi ve dövüşün heyecanı hala üzerindeydi, yüzündeki mor lekelerden, birkaç yumruk yediği anlaşılıyordu. Elinde gardiyanların cephaneliğinde gördüğüm bir silah vardı. İnsanı öldürmeden etkisiz hale getiren bir tür cop. Mikhail'de ise daha değerli bir şey vardı: Hücremin kapısını açmaya yarayan elektronik anahtar.

Arkadaşlarım beni hapisten kaçırıyordu. İnanılmaz. Oysa böylesi çılgınlıklar çoğunlukla benim alanıma girerdi.

"Sizler..." Duraksadım. Kaçma fikri keyfimi yerine getirmişti ama işimiz kolay olmayacaktı. Az önce gardiyanlarla yapıldığını duyduğum dövüşün sorumlusunun onlar olduğu kesindi. Binaya girmenin de kolay olmadığına emindim. "Binadaki bütün gardiyanları hallettiniz mi?"

Mikhail kapımı açtığında oyalanmadan dışarı çıktım. Günlerce kapalı kaldıktan sonra bir dağın yamacından aşağı atlamak gibiydi.

"Rose, binada gardiyan falan yok. Belki bir iki tane. Bir de bu adamlar." Eddie gardiyanlarımın baygın yattıkları yönü işaret etti. Arkadaşlarımın hiç kimseyi öldürmediklerine emindim.

"Gardiyanların gerisi patlamayı kontrole gitti," dedim, durumu kavramıştım. Parçalar, Lissa'nın patlamaya şaşırmaması da dahil olmak üzere yerli yerine oturdu. "Ah hayır. Christian'a tarihi Moroi heykellerini havaya uçurttunuz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Elbette hayır," dedi Eddie. Bunu düşünmüş olmam onu şok etti. "Heykelleri o patlarsaydı diğer ateş kullanıcılar bunu hemen anlardı."

"En azından bu kadarını akıl etmişsiniz," dedim. Belki de tahmin ettiğim kadar çılgın değillerdi.

Ya da çılgındılar.

"C4 kullandık," diye açıkladı Mikhail.

"Patlayıcıyı nereden—"

Kapıda kimin durduğunu görünce cümlemi tamamlayamadım. Dimitri.

Hapsedildiğim süre boyunca nasıl olduğunu bilmemek çok can sıkıcıydı. Christian ve Tasha'nın söyledikleri bana yetmiyordu. Aradığım yanıt artık tam karşımdaydı. Bir seksenin üzerindeki boyuyla Dimitri her zamanki kadar haşmetli ve korkutucuydu. Kahverengi gözleri durumu değerlendirirken, vücudu her tür tehdidi altetmeye hazırdı. Yüzünde tamamen kendini adamış bir ifade vardı, nasıl olup da insanların, onun hala Strigoi olduğunu düşündüklerine inanamıyordum. Dimitri yaşam enerjisi saçıyordu. Ona baktığım anda, tutuklanmamdan önce beni savunuşunu hatırlamıştım. Yüzündeki aynı ifadeydi. Sayısız kere o yüzde gördüğüm ifade. İnsanların korktuğu ve hayran olduğu, bir zamanlar aşık olduğum ifade.

"Sen de mi buradasın?" Kendime, karışık romantik geçmişimizin bu sefer bir önemi olmadığını hatırlatmaya çalıştım. "Senin ev hapsinde olman gerekmiyor mu?"

"Kaçtı," dedi Eddie sinsi bir sırıtışla. Bu sözün gerçek anlamını kavradım. O ve Mikhail, Dimitri'nin kaçmasına yardım etmişti. "İnsanların hala Strigoi olabilecek vahşi birinden bekledikleri de bu değil mi?"

"Ayrıca onun seni kaçırması da kimseyi şaşırtmaz," dedi oyuna katılan Mikhail. "Özellikle geçen hafta nasıl seni savunduğu düşünülecek olursa. Gerçekten herkes onun seni tek başına kaçırdığını düşünecek."

Dimitri hiçbir şey söylemedi. Gözleri hem etrafı hem de beni inceliyordu. Yaralanmadığımdan emin olmak istiyordu. İyi olduğumu görünce rahatladı.

"Hadi," dedi Dimitri. "Fazla zamanımız yok." Zamanımız yok demek, durumu oldukça hafife almaktı ama arkadaşlarımın planında beni rahatsız eden bir detay daha vardı.

"Beni tek başına kaçırmadığını biliyorlar!" dedim Mikhail'in nereye varmaya çalıştığını anlayınca. Bütün suçu Dimitri'ye yıkmayı planlamışlardı. Baygın gardiyanları işaret ettim. "Yüzlerinizi gördüler."

"Pek sayılmaz," dedi bir ses. "En azından ruh kaynaklı unutkanlık büyüsünden sonra hatırlamayacaklar. Uyandıklarında akıllarındaki tek kişi, dengesiz Rus olacak. Üzerine alınma lütfen."

"Alınmadım," diyen Dimitri kenara çekilip Adrian'a yol verdi.

Şaşkınlıktan gözlerim faltaşı gibi açıldı. Hayatımdaki iki erkek, beni kurtarmak için işbirliği yapmıştı. Adrian kimseyle yumruk dövüşüne giremezdi ama diğerleri kadar gergin ve ciddiydi. Sevgi dolu gözleri zeka ışıltıları saçıyordu. O zaman beni asıl şaşırtanın ne olduğunu kavradım. Kesinlikle sarhoş değildi. Öyleyse önceki gün gördüklerim numara mıydı? Yok-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sa kendini toparlanmaya mı zorlamıştı? Ne olursa olsun elim-
de olmadan gülümsedim.

"Lissa annene yalan söyledi," dedim. "Bir yerlerde sızmış olman gerekiyordu."

Alaycı gülümsemelerden biriyle beni ödüllendirdi. "Evet, büyük ihtimalle akıllıca olan şey içip sızmak olurdu. Ve umarım herkes onu yaptığımı düşünür."

"Gitmemiz gerek," dedi Dimitri.

Ona döndüğümde bütün gülümsemeler kayboldu. Üzerinde onu Dimitri yapan tavırlar vardı, sizi zafere götürece-ğine inanmanıza yol açan bir enerji saçıyordu. Mikhail ve Eddie'nin yüzlerindeki ifadeler de benimle aynı şeyleri hissettiklerini gösteriyordu. Dimitri'nin emirlerine uymak bana doğal geliyordu. Adrian bile onun büyüsüne kapılmıştı ve o an kıskançlığını bir kenara bırakabildiği için Adrian'a hayran oldum. Özellikle de hiçbir tehlikeli maceraya karışmak istemediğini defalarca dile getirdiği için, diğerlerine yardım etmesi takdir edilecek bir hareketti. Örneğin Las Vegas'ta olayları izlemekle yetinmişti. Zaten çoğu zaman sarhoştu ama sarhoş olmasa da bir şeyin değişeceğini sanmıyorum.

Öne doğru birkaç adım attım ama Adrian elini kaldırıp beni durdurdu. "Bekle – bizimle birlikte dışarı çıkmadan önce bir şeyi bilmen gerekiyor." Dimitri itiraz edecek gibi oldu, sabırsızlandığı anlaşılıyordu.

"Bilmek zorunda," diye ısrar etti Adrian. "Rose, kaçacak olursan suçlu olduğun varsayılır, kaçak olursun. Gardiyanlar seni bulursa davayı beklemez, seni oracıkta öldürürler."

Durumun ağırlığını kavradığım sırada dört çift göz bana odaklandı. Kaçar ve yakalanırsam, ölüm kesindi. Kalırsam davama kadar olan kısa sürede düşük ihtimal de olsa beni kurtaracak deliller bulabilirdik. İmkansız değildi. Ama hiçbir şey ortaya çıkmazsa kesin ölmüşüm demekti. Her iki seçenek de aslında kumardı ve sağ kalmama ihtimalim güçlüydü.

Adrian yanıtımı beklercesine bana bakıı. İkimiz de seçeneklerimin parlak olmadığını biliyorduk. Endişeliydi ve neleri riske attığımın farkında olmamı istiyordu. Dimitri içinse tartışılacak bir şey yoktu. Yüzünden düşüncelerini okuyabiliyordum. Her zaman kuralları ve doğru olanı yapmayı savunurdu ama bu sefer işler farklıydı. İhtimaller benim aleyhimeydi. Kaçak olarak şansımı denemek ve ölümle dövüşerek yüzleşmek, tek seçenekti.

Ölümüm takvimde işaretlenmiş bir günde gerçekleşmemeli.

"Gidelim," dedim.

Koşarak binadan çıktık. Elimde olmadan Adrian'ı süzdüm. "Gardiyanları aldatmak için çok fazla ruh kullanıyor olmalısın."

"Evet," diye düşüncelerimi doğruladı. "Ve bunu çok uzun süre yapacak kadar güçlü değilim. Lissa olsaydı düzinelerce gardiyanı kandırabilirdi. Ben ise ancak Eddie ve Mikhail'i unutmalarını sağlayabiliyorum. Bu yüzden dikkatleri çeken biri olmak zorunda ve Dimitri ideal günah keçisi."

"Teşekkür ederim." Nazikçe elini sıktım. Aramızda bir sıcaklık oluşurken ona kalbimin henüz özgür olmadığını söylemeye zahmet etmedim. Bu kahramanca tavrını hiçe sayamaya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

caktım. Önümüzde engeller vardı ama kaçış planımın parçası olduğu için ona saygı duyuyordum.

Adrian gözucuyla beni süzdü. "Eh, zaten delice şeyler yapmam beklenmiyor mu?" Gözlerinden beni ne kadar sevdiği anlaşılıyordu. "Senin için yapmayacağım şey yok. Ne kadar aptalca olursa o kadar iyi."

Giriş katına ulaştığımızda Eddie'nin güvenlik konusunda haklı olduğunu gördüm. Her taraf bomboştu. Oyalanmadan dışarı çıktık. Temiz havayla enerjim yenilendi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum kurtarıcılarıma.

"Seni kaçış arabasına götüreceğiz," dedi Eddie.

Garajlar uzakta değildi ama yakında da değildi. "Aşmamız gereken uzun bir mesafe var," dedim. Asıl sorunu gündeme getirmedim. Görüldüğüm yerde öldürülmem riski vardı.

"Kimsenin bize dikkat etmemesi için ruh büyüsü kullanıyorum," dedi Adrian. Gücünün sınırlarını zorluyordu. Uzun süre dayanamazdı. "Doğrudan bize bakmadıkları sürece bizi görmeyecekler."

"Kimsenin durup bize bakacağını sanmıyorum," dedi Mikhail. "Herkes kendini kargaşaya kaptırmış durumda."

Dışarı bakınca onun haklı olduğunu gördüm. Hapishane kilisenin uzağındaydı ama patlamadan kaçanlar hapishane tarafına koşuyordu. Bazıları evlerine gitmeyi denerken bazıları korunmak umuduyla gardiyanların yanına gitmeye karar vermişti. Azımsanamayacak sayıda kişi ise garajlara koşuyordu.

"İnsanlar saraydan ayrılmaya çalışacak kadar korkmuş," dedim durumu kavrayınca. Grup olarak bizim kadar hızlı

hareket edemeyen Adrian'ın hızına ayak uydurmuştuk. Bir Moroi'un, dampirler kadar zinde olması beklenemezdi.

"Garajlar kalabalık olacak." Hem kraliyet araçları hem ziyaretçilerin araçları aynı yerde tutuluyordu.

"Kalabalık kaçışımızı kolaylaştıracaktır," dedi Mikhail.

Kaçmakla meşgul olduğum için Lissa'yı detaylıca kontrol etme şansım olmadı ama aramızdaki bağ sayesinde güvende olduğunu anladım.

"Tüm bunlarda Lissa'nın rolü ne?" diye sordum.

Beni hapisten kaçırma çılgınlığına karışmadığına memnundum ama Adrian'ın da söylediği gibi onun ruh büyüsü herkesinkinden güçlüydü, yanımızda olsa işimiz kolaylaşırdı. Ayrıca geri dönüp bakınca benden sakladığı bilginin kaçış planı olduğunu anlamıştım. Sırrı buydu.

"Lissa masumiyetini korumalı. Kaçışlarla veya patlamalarla hiçbir ilişiği olmamalı," dedi Dimitri. Ses tonundan, Lissa'yı hala kurtarıcısı olarak gördüğü anlaşılıyordu. "O ve Christian diğer soylularla kalmalıydı. Nerede olduklarını herkesin görmesi gerekiyordu." İkisinden bahsederken neredeyse gülümseyecekti. Neredeyse. "Ben olsaydım patlama anında ilk olarak onlardan şüphelenirdim."

"Ama patlamanın büyü kaynaklı olmadığı ortaya çıkınca gardiyanlar onları rahat bırakacak." Mikhail'in söylediklerini hatırladım. "C4'ü nereden buldunuz? Askeri patlayıcılar biraz aşırıya kaçmak olmuyor mu?"

Sorum yanıtsız kaldı çünkü aniden karşımızda üç gardiyan belirdi. Anlaşılan hepsi kiliseye koşmamıştı. Dimitri ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ben gurubun önüne geçip dövüş pozisyonu aldık. Adrian, biri doğrudan bize bakacak olursa büyünün işe yaramayacağını söylemişti. Gardiyanlarla ilk olarak Dimitri'nin ve benim karşılaşacağımıza emin olmak istiyordum. Kendimi hiç tereddüt etmeden dövüşün ortasına attım. Savunma içgüdülerim devreye girdi. Ama harekete geçmeden bir saniye önce ne yapmak üzere olduğumu kavradım.

Daha önce de gardiyanlarla dövüşmüş ve her zaman suçluluk duymuştum. Tarasov Hapishanesi'ndekilerle veya kraliçenin gardiyanlarıyla dövüşmek hoşuma gitmemişti. Yine de en azından onlar yabancıydı. Ama şimdi? Hayatımın en zor mücadelelerinden biriyle karşı karşıyaydım. Üç gardiyanı altetmek Dimitri ve benim için kolay bir işti. Problem, bu gardiyanları tanıyor olmamdı. İkisiyle, mezun olduktan kısa süre sonra tanışmıştım. Sarayda çalışıyorlardı ve bana karşı her zaman naziktiler.

Üçüncü gardiyan sadece tanıdığım biri olmakla kalmıyordu, aynı zamanda arkadaşımdı. Meredith, St. Vladimir'deki sınıf arkadaşlarımdan biriydi. Onun gözlerinde de benimkilere benzer duygular hissettiğini gösteren kıvılcımlar gördüm. Olanlar ona da yanlış geliyordu. Ama artık bir gardiyandı ve benim gibi onun da yapması gereken bir görev vardı. Hayatı boyunca bunun için yetiştirilmişti. Suçlu olduğuma inanıyordu. Serbest kaldığımı ve saldırı pozisyonu aldığımı görmüştü. Prosedürlere göre beni yakalamaya çalışmak zorundaydı ve dürüst olmak gerekirse ben olsam ben de aynısını yapardım. Çünkü bu bir ölüm kalım meselesiydi.

Her zamanki kadar hızlı ve sert olan Dimitri, diğer iki gardiyanla dövüşmeye başlamıştı. Meredith ve ben birbirimizi süzdük. Başlangıçta ağırlığını avantaj olarak kullanıp beni devirmeye çalıştı, büyük ihtimalle beni sırtüstü yere çivilemeyi umuyordu. Ama ben daha güçlüydüm. Bunu bilmesi gerekirdi. Okuldaki spor salonunda birçok kez dövüşmüştük. Her zaman kazanırdım. Üstelik şimdiki antrenman veya prova değildi. Saldırısını geri püskürtüp çenesine bir kroşe indirdim ve hiçbir kemiğini kırmamış olmak için içimden dua ettim. Acıya rağmen dövüşmeyi sürdürdü ama üstünlük bendeydi. Omuzlarından yakalayıp onu yere devirdim. Başını kötü çarptı ama bilinci hala açıktı. Sevineyim mi üzüleyim mi bilemedim. Onu sıkı sıkı tutmayı sürdürdüm, boğazına bastırdım ve bayılana kadar bekledim. Bilinci kapandığı anda kolumu çektim, kalbim sızlıyordu.

Yan tarafa baktığımda Dimitri'nin de diğer ikisini halletti-ğini gördüm. Grubumuz hiçbir şey olmamış gibi yola devam etti ama Eddie'ye baktığımda yüzünde benimkine benzer bir acı vardı. O da koşulların bizi içine düşürdüğü bu durumdan hoşnut değildi, yine de beni teselli etti.

"Yapman gerekeni yaptın," dedi. "İyileşecektir. Kafasını çarptı ama kötü değildi."

"Ona çok sert vurdum."

"Doktorların onunla ilgileneceğine eminim. Antrenmanlarda kaç kere kafamızı çarptığımızı düşünsene."

Haklı olmasını umdum. Doğru ve yanlış arasındaki çizgi gittikçe belirsizleşiyordu. Tüm bu kavganın tek bir iyi yanı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vardı. Meredith bana öylesine odaklanmıştı ki Eddie'yi ve diğerlerini farketmiş olamazdı. Öteküler geride durmuş oldukları için Adrian'ın ruh perdesinin onları gözlerden saklamaya yettiğini umuyordum. Dimitri ve ben dikkatleri üzerimize çekiyorduk.

Sonunda gerçekten de her zamankinden kalabalık olan garajlara ulaştık. Moroi'lardan bazıları çoktan gitmişti. Soylulardan biri isterik haldeydi çünkü arabasının anahtarları şoföründeydi ve kadın, adamın nerede olduğunu bilmiyordu. Gelip giden herkese arabaya düz kontak yapmasını bilip bilmediklerini soruyordu.

Dimitri kararlı adımlarla bizi insanların arasından geçirdi, bir kez bile tereddüt etmedi. Nereye gittiğimizi gayet iyi biliyordu. O zaman bu işin iyi planlandığını kavradım. Planların çoğunu dün yapmış olmalıydılar. Neden Lissa bunu benden saklama ihtiyacı duymuştu? Önceden bilsem daha iyi olmaz mıydı?

Koşuşturanların arasından geçip doğu tarafındaki garaja ilerledik. Orada yola çıkmaya hazır gri bir Honda Civic duruyordu. Yanında arabanın ön camını inceleyen bir adam vardı. Yaklaştığımızı duyunca bize döndü.

"Abe!" diye bağırdım.

Babam dönüp pek çok insanı felaketlerine sürükleyen büyüleyici gülümsemesiyle bana baktı.

"Burada ne işin var?" diye sordu Dimitri. "Artık sen de şüpheliler listesine gireceksin! Diğerleriyle birlikte geride kalman gerekiyordu."

Abe omuz silkti. Dimitri'nin öfkesi çok da umrunda değildi. Ben olsaydım o öfkenin bana yönelmesini istemezdim. "Vasilissa saraydaki birkaç kişinin tüm bunlar yaşanırken beni gördüklerine emin olmalarını sağlayacak." Koyu renk gözlerini bana çevirdi. "Ayrıca vedalaşmadan gitmene izin veremezdim ya."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Avukatım olarak planın bu muydu? Patlayıcıların, hukuk eğitiminin bir parçası olduğunu bilmiyordum."

"Eminim ki Damon Tarus'un da hukuk eğitiminin bir parçası değildi." Abe'in gülümsemesi hiç bozulmadı. "Sana söyledim Rose. Asla idamla ve hatta mahkemeyle yüz yüze gelmeyeceksin. Yapmayı becerebilirsem bunlara engel olacağımı söylemiştim." Duraksadı. "Gördüğün gibi becerdim."

Kararsızlıkla arabaya baktım. Dimitri elinde anahtarlarla arabanın yanında duruyordu. Adrian'ın kelimeleri zihnimde yankılandı.

"Kaçarsam suçlu olduğumu düşünecekler."

"Zaten suçlu olduğunu düşünüyorlar," dedi Abe. "Hücrede beklemek bunu değiştirmeyecek. Ama şimdi idam sorunu olmaksızın neler olduğunu çözmekle ilgilenebileceğiz.

"Tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Masum olduğunu ispatlamayı," dedi Adrian. "Şey, daha doğrusu halamı öldürmediğini ispatlamayı. Bir süredir o kadar da masum olmadığını biliyorum."

"Ne yani, delilleri yok etmeyi mi planlıyorsunuz?" diye sordum Adrian'ın yorumunu duymamış gibi yaparak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır," dedi Eddie. "Onu kimin öldürdüğünü bulacağız. Sizler bu işe karışmamalısınız. Artık özgürüm. Bu benim sorunum. Beni kendi sorunumla ilgilenmem için kurtarmadınız mı?"

"Sarayda kalamazsın ama birilerinin burada araştırmalar sürdürmesi gerekiyor," dedi Abe. "Senin güvende olduğunu bilmeye ihtiyacımız var."

"Evet ama ben—"

"Tartışarak zaman kaybediyoruz," dedi Dimitri. Bakışları garajlara kaydı. Ortalığa hala kargaşa hakimdi ve insanlar öylesine kendi dertlerine düşmüşlerdi ki bizi farketmiyorlardı. Dimitri yine de endişeliydi. Elime gümüş bir kazık tutuşturdu. Neden diye sormadım. Silah silahtır ve biri size silah verirse geri çevirmezsiniz. "Şu anda büyük bir kargaşa var ama gardiyanların ne kadar çabuk düzeni sağlayacaklarını görsen şaşarsın. Ve düzen sağlanınca saray kapıları kilitlenecek."

"Kilitlemeseler bile işimiz zor," dedim yavaşça. Önümüzdeki yolu düşündüm. "Saraydan çıkmak kolay değil. Kapılara ulaşsak bile bizi durduracaklar. Arabaların şimdiden ard arda dizildiğine ve uzun bir kuyruk olduğuna eminim!"

"Eh," dedi Abe boş boş parmakuçlarına bakarak. "Sağlam bir kaynaktan duyduğum kadarıyla, birazdan güney duvarında yeni bir *kapı* açılacakmış."

O zaman neler olduğunu kavradım. "Ah Tanrım! C4'leri yerleştiren sensin."

"O kadar hafife alma," dedi kaşlarını çatarak. "C4 bulmak benim için bile kolay olmadı."

Dimitri'nin sabrı tükeniyordu. "Hepiniz dinleyin, Rose'un şimdi gitmesi gerekiyor. Hayatı tehlikede. Sürüklemem gerekse bile onu buradan çıkarıyorum."

"Benimle gelmek zorunda değilsin," diye karşılık verdim. Dimitri'yle yaptığımız tartışmaların anıları zihnimi doldurdu. Beni seveneyeceğini, arkadaş bile olamayacağımızı söyleyişini hatırladım. "Ben kendi başımın çaresine bakarım. Başka kimsenin başının belaya girmesi gerekmiyor. Anahtarları bana ver."

Dimitri anahtarları vermek yerine çok saçma bir şey söylemişim gibi azarlarcasına bana baktı. Sanki St. Vladimir Akademisi'ndeki derslerimize dönmüştük.

"Rose, başımın daha fazla belaya girmesi imkansız. Biri seni kaçırma suçunu üstlenmek zorunda ve en iyi alternatif benim." Buna emin değildim. Tatiana gerçekten Dimitri'nin tehdit olmadığına insanları inandırmak konusunda başarılı olmuşsa, Dimitri'nin bir şansı var demekti ama bir yandan da bu kaçış onun geleceğini mahvedecekti.

"Gidin," dedi Abe ve bana sarılarak beni şaşırttı. "Lissa aracılığıyla görüşürüz." O zaman tartışarak hiçbir şey kazanamayacağımı anladım. Gerçekten gitme zamanı gelmişti.

Mikhail'e de sarıldım. "Teşekkürler. Yardımın için çok teşekkür ederim. Yemin ederim onu bulacağız. Sonya'yı bulacağız," diye mırıldandım kulağına. Hüzünlü gülümsemesiyle bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

En zoru Adrian'dan ayrılmaktı. Ne kadar rahat görünürse görünsün onun için de zor olduğunu hissedebiliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dimitri'yle gitmeme sevinmiş olamazdı. Sarılışımız, diğerleriyle olandan biraz daha uzun sürdü. Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Az kalsın ne kadar cesur davrandığını düşünüp ağlayacaktım. Keşke benimle gelebilseydi ama burada güvende olurdu.

"Adrian, teşekkürler—"

Elini kaldırdı. "Vedalaşmayacağız küçük dampir. Rüyalarında görüşürüz."

"Eğer ayık kalmayı başarabilirsen."

Göz kırptı. "Senin için başarabilirim."

Büyük bir patlama sesi duyuldu ve sağ tarafta bir hareketlenme gördüm. Etraftakiler çığlık attı.

"Bak, görüyor musun?" diye sordu Abe, halinden memnun olduğu belliydi. "Yeni kapı. Mükemmel zamanlama."

İsteksizce onu kucakladım ve beni hemen bırakmamasına şaşırdım. Bana gülümserken içtendi. "Ah sevgili kızım," dedi. "On sekiz yaşındasın ve şimdiden cinayetle suçlandın, suçlulara yardım ettin ve hiçbir gardiyanın öldürmediği kadar fazla sayıda Strigoi öldürdün." Duraksadı. "Seninle gurur duyuyorum."

Gözlerimi devirdim. "Hoşçakal yaşlı adam ve teşekkürler." Suçlulara yardım kısmını sormadım. Abe aptal değildi. Hapishaneyi ona sormamdan kısa süre sonra Victor Dashkov o hapishaneden kaçınca neler olduğunu çözmüş olmalıydı.

Böylece Dimitri'yle birlikte arabaya binip son hız Abe'in yeni kapısına gittik. Lissa'yla vedalaşamadığım için üzgündüm. Bağ sayesinde hiçbir zaman birbirimizden tamamen

ayrı düşmüyorduk ama yüz yüze konuşmakla aynı şey değildi. Yine de güvende olacağını ve kaçışım için kimsenin onu suçlayamayacağını bilmek rahatlatıcıydı.

Her zamanki gibi arabayı Dimitri kullanıyordu. Büyük haksızlık. Öğrencisi olduğum dönemde arabayı onun kullanmasını anlayabilirdim ama şimdi? Direksiyonu hiç bırakmayacak mıydı? Ama tartışacak zaman yoktu, zaten uzun süre onunla kalmayı düşünmüyordum.

Birkaç kişi duvardaki deliğe bakmaya gelmişti ama ortalıkta resmi görevliler yoktu. Dimitri boşluğa doğru arabayı sürerken, Eddie'nin Tarasov hapishanesinden bizi çıkarışını hatırladım. Ama Honda bozuk arazide Alaska'daki SUV kadar iyi değildi. Kendi çıkış kapınızı yaratmanın getirdiği en büyük sorun kapının arkasında yol olmamasıdır. O kadarı Abe'i bile aşardı.

"Kaçış arabamız neden Honda Civic?" diye sordum. "Arazi aracı sayılmaz."

Dimitri bana bakmak yerine yola konsantre oldu. "Çünkü Civic'ler birçok kimsede var, bu yüzden de dikkat çekmezler. Bu kısmı atlattık mı sorun yaşayacağımızı sanmıyorum. Otobana çıkıp sarayla aramızı açtıktan sonra arabadan kurtulabiliriz."

Arabadan kurtulmakmış. Başımı iki yana salladım. Tali yola vardığımızda, engebeli arazinin ardından dünyadaki en düzgün yüzeye ulaşmışız gibi geldi. "Bak, artık saraydan çıktığımıza göre sözlerimde ciddi olduğumu bilmeni istiyorum. Benimle gelmek zorunda değilsin. Kaçışıma yardım etmeni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

takdir ediyorum, gerçekten, ama benimle olmak başını daha fazla belaya sokmaktan fazla bir işe yaramaz. Ayrılırsak herkes senin değil benim peşime düşecektir. İnsanlar arasına karışıp düzgün bir hayat sürebilirsin. Laboratuar hayvanı muamelesi görmekten kurtulmuş olursun. Bir gün, saraya bile geri dönebilirsin. Tasha senin için savaşacaktır."

Dimitri uzun süre yanıt vermedi. Sessizliği beni çıldırtıyordu. Sessizliği iyi karşılayan insanlardan değilimdir. Boşluğu doldurmak için gevezelik yapma ihtiyacı duyuyordum. Susturucu ya Dimitri'yle yalnız olduğumuz fikri kafama dank ediyordu. Yeniden dampir olduğundan beri ilk kez gerçekten yalnızdım. Kendimi tam bir budala gibi hissettim ama önümüzdeki tehlikeler ne olursa olsun yine de Dimitri'yi düşünmekten kendimi alamıyordum. Varlığının güçlü bir etkisi vardı. Beni öfkelendirdiğinde bile onu çekici buluyordum. Belki damarlarımda dolaşan adrenalin, beynimi etkilemeye başlamıştı.

Hangi nedenle olursa olsun, beni etkileyen sadece fiziksel özellikleri değildi – gerçi bu özelliklerin dikkatimi dağıttığını itiraf etmeliyim. Saçı, yüzü, bana yakınlığı, kokusu. Hepsini hissedebiliyordum. Ve kanım kaynıyordu. Ama Dimitri'nin özü, beni hapishaneden kaçıran küçük orduyu yöneten hali, fiziksel özellikleri kadar etkileyiciydi. Neden bu kadar sarsıldığımı anlamam zaman aldı. Karşımda yeniden eski Dimitri vardı, sonsuza kadar kaybettiğime inandığım adam. Kaybetmemiştim. Geri gelmişti.

Dimitri sonunda bana bir karşılık verdi. "Seni bırakmayacağım Rose. Mantığın bu sefer işe yaramayacak. Benden

kaçmaya çalışırsan, seni bulabileceğimi biliyorsun. İnan bana yaparım."

Yapacağına şüphem olmadığı için kafam daha da karıştı. "Ama neden? Yanımda kalmanı istemiyorum." Aramızda hala bir çekim vardı ama bu çekim, beni incittiği gerçeğini değiştirmiyordu. Beni reddetmişti ve onu unutmak zorundaydım. Adrian'la ilişkimi sürdürebilmek istiyorsam bunu yapmam gerekiyordu. Adımı temize çıkarmam ve normal bir hayat sürmem ihtimali uzaktı ama bir gün bunu yapabilirsem vicdanım rahat olarak Adrian'a dönmek istiyordum.

"Ne istediğin veya benim ne istediğim önemli değil," dedi. "Lissa seni korumamı istedi."

"Kimsenin beni korumasına ihtiyacım—"

"Ona söylediklerimde ciddiydim," diye devam etti, "hayatım boyunca Lissa'ya hizmet edeceğime ve her istediğini yapacağıma yemin ettiğimi biliyorsun. Eğer seni korumamı istiyorsa yapmam gereken bu." Bana tehlikeli bir bakış fırlattı. "Benden kurtulmana imkan yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

Dimitri'den uzaklaşma isteğimin kaynağı sadece inişli çıkışlı romantik geçmişimiz değildi. Başımın benim yüzünden belaya girmesini istemediğimi söylerken ciddiydim. Gardiyanlar beni yakalasa bile kaderim şimdi olduğundan farklı olmaz. Ama Dimitri? Ufak adımlarla da olsa kendini toplumumuza kabul ettirme yolunda ilerliyordu. Elbette bu kaçış her şeyi büyük ölçüde mahvetmiş ama hala normal bir hayata sahip olabilirdi. Sarayda veya insanlarla yaşamak istemiyorsa Sibirya'ya ve ailesine dönebilirdi. Orada, hiçliğin ortasında kimse onu bulamazdı. O toplumun üyelerinin ne kadar birbirine bağlı olduğu düşünülecek olursa biri onu yakalamayı denese bile izin vermezlerdi. Benimle kalması kesinlikle yanlış seçimdi. Onu ikna etmem gerekiyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Dimitri. Yaklaşık bir saattir yoldaydık.

İkimiz de kendi düşüncelerimize gömüldüğümüz için fazla konuşmamıştık. Taşra yollarının ardından eyaletler arası otoyla bana ulaşmış ve nereye olduğunu bilmesem de saraydan uzaklara doğru son hız yol almaya başlamıştık. Pencereden bakıp etrafımı saran felaketleri ve her şeyi tek başıma nasıl düzeltebileceğimi düşünüyordum.

"Anlamadım." Dimitri'ye döndüm.

Yüzünde ufak bir gülümseme gördüğümü sandım. Çok saçmaydı çünkü Strigoi'dan dampire dönüştüğünden beri içine düştüğü en kötü durum buydu.

"İşe yaramayacak," diye ekledi. "Benden kaçmayı planlıyorsun, sanırım benzin almak için durduğumuzda hamle yapacaksın. Kaçma şansın olduğunu sanıyorsun."

Çılgınca olan şu ki, gerçekten tam olarak bunları düşünüyordum. Dimitri çok iyi bir dövüş ortağıydı ama düşüncelerimi tahmin etme becerisinden hoşlandığımı sanmıyorum.

"Boşa zaman kaybediyoruz," dedim arabayı işaret ederek.

"Ah? Seni idam etmeyi planlayan kişilerden kaçmaktan daha önemli işlerin mi var? Lütfen yeniden tüm bunların benim için ne kadar tehlikeli olduğu masalını anlatmaya başlama."

Öfkeli gözlerle ona baktım. "Mesele sadece sen değilsin. Tek sorunum kaçmak değil, adımı temize çıkarmalıyım. Saklanmaya niyetim yok. Aradığım yanıtlar sarayda."

"Saraydaki arkadaşların senin için bunları araştıracak. Güvende olduğunu bilirlerse işleri daha kolay olur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neden kimsenin bana kaçış planından bahsetmediğini daha doğrusu neden Lissa'nın bana bundan bahsetmediğini bilmek istiyorum. Neden benden sakladınız? Hazırlıklı olmam daha iyi olmaz mıydı?"

"Dövüşecek olan biziz, sen değil," dedi Dimitri. "Neler olduğunu bilirsen bizi ele verecek bir şeyler yapmandan korkuruz."

"Kimseye söylemezdim!"

"Belki bilerek değil ama tedirgin davranmaya başlarsan fark eden, gardiyanlar böyle şeyleri hemen anlar."

"Artık dışarıda olduğumuza göre nereye gittiğimizi söyleyebilir misin? Beni dağ başında bir yerlere mi götürüyorsun?"

Yanıt vermedi.

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Hiçbir şey bilmemekten nefret ediyorum."

Dudaklarındaki gülümseme daha da büyüdü. "Şahsi menfaatlerime göre ne kadar az şey bilirsen merakın yüzünden o kadar uzun süre yanımda kalacaksın."

"Çok saçma," diye karşılık verdim ama mantıksız bir tarafı değildi. İç çektim. "İşler nasıl bu kadar çabuk kontrolden çıktı? Sizler ne zaman birer kaçış ustasına dönüştünüz? İmkansız planlar yapmak benim işim. Bu ordunun generali ben olmalıydım. Şimdi teğmen bile değilim."

Başka bir şey söyleyecek oldu ama bir anda donup kaldı. Birkaç saniye sonra yüzünde ölümcül gardiyan bakışları belirdi. Rusça küfretti.

"Sorun ne?" diye sordum. Tavırları bulaşıcıydı ve çılgınca planlarla ilgili her şeyi o an için unuttum.

Üzerimize doğru gelen arabaların farlarına rağmen gözlerimin dikiz aynasında olduğunu görebiliyordum. "Peşimizde birileri var. Bizi bu kadar çabuk bulacaklarını sanmıyordum."

"Emin misin?" Hava kararmış, otobandaki araçların sayısı artmıştı. Bunca arabanın arasında şüpheli bir arabayı nasıl tespit edebildiğini anlamıyordum ama... Ne de olsa o Dimitri'ydi.

Küfrederek kapı koluna tutunmama yol açan ani bir manevra yaptı. İki şeridi kesti, bir minibüsün öfkeyle korna çalmasına yol açtı. Sağ taraftaki otoban çıkışına ucu ucuna ulaştık. Az kalsın duvara çarpacaktık. Arkaya bakmamla bizimki kadar çılgınca hamle yapan ikinci bir araç olduğunu gördüm.

"Saray, haberin hemen yayılmasını sağlamış olmalı," dedi. "Eyaletlerarası otobanı izlemesi için birilerini yerleştirmişler."

"Belki arka sokakları kullanmalıydık."

Başını iki yana salladı. "Hızımız azalırdı. Arabayı değiştirebilmiş olsaydık tüm bunların bir önemi olmazdı. Ama bizi çok çabuk buldular. Burada yeni bir araba bulmalıyız. Maryland sınırına varmadan önce bundan daha büyük bir şehir bulmamıza imkan yok."

Yoldaki levha Harrisburg Pensilvanya'da olduğumuzu gösteriyordu. Dimitri bizi kalabalık yollardan büyük bir beceriyle geçirse de kuyruğumuzdan kurtulamamıştık. "Yeni bir araba bulmak için ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum temkinli bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beni iyi dinle," dedi sorumu duymamış gibi, "söylediklerimi aynen yapman çok önemli. Kafana göre davranma. Tartışma. Peşimizdeki araba gardiyan dolu. Üstelik çevredeki bütün gardiyanlara haber verildiğine ve belki insan polislerin bile işe dahil edildiğine eminim."

"Polisin bizi yakalaması saraydakilere sorun yaratmaz mı?"

"Simyacılar bu tür sorunları halletmekte ustadır. Bizi Moroi'lara teslim ederler."

Simyacılar. İşe karışacaklarını bilmeliydim. Onlar Moroi'lara ve dampirlere yardım eden insanlardan oluşan gizli bir gruptu. Halka karışmamızı sağlıyorlardı. Elbette simyacılar bunu iyi yürekli oldukları için yapmıyordu. Çoğu bizim seytani olduğumuzu düşünür ve toplumlarından uzak durmamız için ellerinden geleni yapardı. Benim gibi bir kaçak konusunda, Moroi'lara yardım etmek isteyecekleri kesindi.

Dimitri emreden bir ses tonuyla devam etti ama gözleri üzerimde değildi. Yan yolları tarıyordu. "Senin adına yapılan seçimlerle ilgili ne düşünürsen düşün, içinde bulunduğun durumdan ne kadar mutsuz olursan ol, biliyorsun ki hayatlarımız tehlikedeyken seni hiç hayalkırıklığına uğratmadım. Geçmişte bana güvenmiştin şimdi de güvenmelisin."

Ona bu söylediklerinin doğru olmadığını hatırlatmak istedim. Beni hayalkırıklığına uğratmıştı. Strigoi tarafından ele geçirildiğinde, mükemmel olmadığı ortaya çıktığında, zihnimdeki tanrısal Dimitri imajı yıkıldığında beni hayalkırıklığına uğratmıştı. Ama hayatım? Hayır, beni hep güvende tuttu. Strigoi'ken bile beni öldürebileceğin-

den şüpheliydim. Akademi'ye saldırıldığı gece, Strigoi'a dönüştürüldüğü gece bana emirlere uymamı söylemişti. Onu Strigoi'la savaşması için tek başına bırakmam anlamına gelse de emrine uymuştum.

"Tamam," dedim sakince. "Ne söylersen yapacağım. Ama konuşma biçimine dikkat et. Artık öğrencin değilim. Seninle eşitiz."

Şaşırdığını görebileceğim kadar uzun süreliğine gözlerini yoldan ayırıp bana baktı. "Her zaman eşittik Roza."

Bana verdiği Rusça lakabı kullanması, karşılık verememeyecek kadar şapşallaşmama yol açtı ama bir önemi yoktu. Saniyeler sonra yeniden iş konuşmaya başlamıştık. "İşte. Sinema levhasını görüyor musun?"

Yolun ilerisine bakrım. Tabelaları parıldayan bir sürü restoran ve dükkan vardı. Sonunda kastettiği yeri gördüm. Westland Sineması.

"Evet."

"Orada buluşacağız."

Ayrılıyor muyduk? Kendi yoluma gitmek istiyordum ama bu şekilde değil. Tehlike karşısında aniden ayrılmak kötü bir fikirdi. Ama tartışmayacağıma söz verdiğim için söylediklerini dinledim.

"Yarım saat içinde dönmemiş olursam bu numarayı ara ve bensiz devam et." Dimitri cebinden çıkardığı kağıt parçasını bana uzattı. Üzerinde tanımadığım bir numara yazıyordu.

Yarım saat içinde dönmemiş olursam... Bu kelimeler beni sarsmıştı, itiraz etme ihtiyacı duydum. "Yani sen— Hayır!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dimitri ani bir dönüş yaptı, kırmızı ışıkta geçti ve k
yapmaktan ucu ucuna kurtulup ara sokaklardan birine d
Korna seslerini duyabiliyordum ama yaptığı hamle, kuyruğ
muzdakilerin tekrarlayamayacağı kadar aniydi. Takipçiler
zin anayolda kaldığını gördüm. Dönüş yapabilecekleri bir y
arıyorlardı.

Dimitri bizi alışveriş merkezinin otoparkına soktu. Araba
larla doluydu. İnsan zamanını öğrenmek için duvardaki saa
bakıtım. Gecenin sekizi. Moroi gününün ilk saatleri ve insa
ların eğlenme zamanı. Otoparkta bir süre dolandıktan sonra
arabayı özürlülere ayrılan park yerine bıraktı. Duraksamada
arabadan indiğinde tam arkasındaydım.

"Burada ayrılacağız," dedi ve kapılara doğru ilerledi. "Hı
lı hareket et ama koşma. Alışveriş merkezine girdikten sonra
koşacak olursan dikkat çekersin. İnsanların arasına karış. Biz
dolan ve bu tarafta olmayan çıkışlardan birinden dışarı çık.
İnsanların yakınında kal, ardından sinema salonuna git." Alış
veriş merkezine girdik. "Git!"

Kendimi hareket edemeyecekmiş gibi hissetsem de, beni
yürüyen merdivenlere doğru ittirdi. Bir yanım öylece durmak,
aptal aptal etrafa bakınmak istiyordu. İnsan kalabalığı, ışık ve
hareketlilik yüzünden aptallaşmıştım. Kısa süre sonra şaşkın
insanları bir kenara ittirip asansöre yöneldim. Neyse ki hızlı
refleksler ve içgüdüsel tepkiler eğitimimin bir parçasıydı.

Peşime takılan birinden kurtulmakla ilgili öğrendiğim
her şeyi hatırladım. O an için yapmak istediğim tek şey,
etrafa bakınıp beni takip eden birileri olup olmadığını

görmekti. Ama kimsenin dikkatini çekmek istemiyordum. Takipçilerimizden en az bir iki dakika önde olduğumuza emindim. Önce dönecek bir yer bulmaları ardından arabayı nereye bıraktığımızı keşfetmeleri gerekiyordu. Alışveriş merkezine girdiğimizi çözseler bile işleri kolay olmayacaktı. Harrisburg'da fazla gardiyan olduğunu sanmıyordum, burada olanlar da büyük ihtimalle gruplara ayrılacak, bir kısmı girişleri kontrol ederken kalanı alışveriş merkezini arayacaktı. Ama alışveriş merkezi büyüktü ve her birinin başına bir gardiyan dikemeyecekleri kadar fazla kapısı vardı. Şansım yaver giderse ve nöbetçisi olmayan bir kapıyı seçersem paçayı kurtarabilirdim.

Elimden geldiğince hızlı yürüdüm. Çiftlerin, ailelerin ve gülüşen gençlerin arasından geçtim. Gençleri kıskanmadan edemedim. Benimkiyle kıyaslandığında hayatları ne kadar basitti. Ayrıca isimlerine şöyle bir baksam da fazla dikkat etmeyerek dükkanların arasında dolaştım. Ann Taylor, Abercrombie, Forever21. Alışveriş merkezinin neredeyse ortasına ulaşmıştım, her yöne dağılan koridorlar vardı. Yakında bir seçim yapmam gerekecekti.

Aksesuar mağazalarından birine daldım ve tokalara bakıyormuş gibi yaptım. Bunu yaparken vitrinden dışarıyı kontrol ediyordum. Dikkat çekici bir şey yoktu. Kimse durmamış, kimse peşimden mağazaya girmemişti. Dükkan, ucuzlukta satılması daha uygun olacak bir sürü ıvır zıvırla doluydu. İndirimde *kız* beyzbol şapkalarından vardı, ön tarafına kristallerle pembe bir yıldız işlenmişti. Korkunçtu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tutuklandığım zaman gardiyanların benden almaya zahmet etmedikleri parayla şapkayı satın aldım. Kimseye rüşvet veremeyeceğim için büyük ihtimalle paramın bende kalmasının sakıncası olmayacağını düşünmüşlerdi. Saçımı atkuyruğu yapmak için bir de toka aldım, bir gözüm sürekli dükkanın kapısındaydı. Dışarı çıkmadan önce saçımı topladım ve şapkayı taktım. Kılık değiştirmek zorunda kalmakta insanı rahatsız eden bir yan vardır ama beni en kolay saçım sayesinde farkedeceklerini biliyordum. Kestirme şansım olmadığından saçım sırtıma kadar uzamıştı. Aslında benim saçlarım ve Dimitri'nin boyu düşünüldüğünde, birlikte olduğumuzda görülmemiz kolaydı.

Alışveriş yapan insanların arasına ulaşıp alışveriş merkezinin ortasına vardım. Kararsız görünmek istemediğim için sola saptım. Yürürken başımdaki şapkadan utanıyordum ve daha hoş bir şapka bulabilmiş olmayı diledim. Ama birkaç dakika sonra gardiyanlardan birini gördüğümde hızlı bir karar verip şapkayı aldığım için kendimi takdir ettim.

Bütün alışveriş merkezlerinde rastlanabilen, reklam amacıyla kurulmuş masalardan birinin başındaydı. Cep telefonu kapaklarıyla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Ne olduğunu ilk bakışta anladım çünkü duruşu ve zebra desenli telefon kapağına gösterdiği yoğun ilgi onu ele veriyordu. Ayrıca dampirleri insanlardan ayırt etmek kolaydır. İki ırk birbirine çok benzer ama kimin bizden olduğunu hemen anlayabilirim.

Ona bakmamaya özen göstererek yanından geçtim. Kim olduğunu bilmiyordum yani büyük ihtimalle o da benim kim

olduğumu bilmiyordu. Saçlarımın dikkat çektiği bir fotoğraftan beni tanımaya çalışıyor olmalıydı. Olabildiğince normal davranıp vitrinlere bakmayı sürdürerek ilerledim. Vücudumdan alarm sinyalleri yayılmamasına özen gösteriyordum ama kalbim göğüs kafesimden fırlamak üzereydi. Gardiyanlara beni gördükleri yerde öldürme emri verilmiş olmalıydı. Alışveriş merkezinin ortasında olsak bile bu emir geçerli miydi? Yanıtı öğrenmek istemiyordum.

İyice uzaklaştığımda adımlarımı hızlandırdım. Diğer dükkanlardan daha büyük oluşuyla dikkat çeken Macy'i gördüm. Kendi çıkış kapısı olabilirdi. Şansımı deneyip içeri girdim, yürüyen merdivenlere yöneldim. Zemin kattaki çıkışa ulaşmayı hedefliyordum. Berelerin ve fötr şapkaların arasından geçerken duraksadım. Şapkamı yenilemek istediğimden değil, bana bir grup kızın arkasına takılma şansı tanıdığı için yaptım bunu.

Alışveriş merkezinden kızlarla birlikte çıktık. Gözlerim çabucak ışık değişimine alıştı. Etrafta bir sürü insan vardı ama gardiyan yoktu. Peşlerine takıldığım kızlar sohbet etmek için duraksadığında etrafa bakma şansı yakaladım. Sağ tarafta Dimitri'yle geldiğimiz kalabalık yol vardı, oradan sinemaya nasıl ulaşacağımı biliyordum. Derin bir nefes alıp etrafımı kontrol etmeyi sürdürerek otoparkı geçtim.

Alışveriş merkezinden uzaklaştıkça otopark tenhalaştı. Lambalar sayesinde etraf çok karanlık değildi ama sessizlik ürkütücüydü. İçgüdülerim doğrudan yola gitmemi ve sinemaya yürümemi söylüyordu. Sokak aydınlık ve kalabalıktı. Ama bir saniye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonra bunun doğru karar olmadığını kavradım. Otoparkı geçmeyi bitirirsem sinemaya çok daha çabuk ulaşabilirdim.

Haklı çıktım – bir bakıma. Gerçekten de sinemaya çabucak ulaştım ama takip edilmediğim konusunda yanılmıştım. Biraz uzakta biri vardı. Sokak lambalarından birinin gölgesi yanlıştı. Fazla genişti. Yani direğin arkasında biri duruyordu. Bir gardiyanın. Dimitri'nin ve benim oradan geçmemiz umuduyla o noktada nöbet tutması düşük ihtimaldi. Büyük ihtimalle biri beni görmüş ve tuzak kurmak için öne geçmişti.

Yürümeyi sürdürdüm, belirgin ölçüde yavaşlamamaya çalıştım ama kaslarım saldırı ihtimaline karşı gerilmişti. İlk saldıran ben olmalıydım. Kontrol bende olmalıydı.

Saldırı zamanı geldiğinde, benim beklediğimden saniyeler önce beni tuzağa düşürmeye çalışan kişi harekete geçti. Çekilip saldırıyı savuşturdum. Tanımadığım bir dampirdi. Hazırlıklı olmam onu şaşırttı. Yanında durduğumuz arabanın alarmı çalışmaya başlayınca ikiniz birden irkildik. Dikkatimi toplayıp çenesine bir yumruk indirdim. Onu etkisiz hale getirmek zorundaydım.

Kafasını arabaya vurdum ama kendini kurtarmak için çırpındı. Güçlü bir erkekti ve yalpalamama yol açtı ama dengemi kaybetmedim. Ondan güçsüz olsam da hızım, açığı tamamlıyordu. Saldırılarını savuşturdum. Ne yazık ki aptal araba alarmı tüm dikkatleri üzerimize çekiyordu. Diğer gardiyanların ve polislerin gelmesi kaçınılmazdı. Arabanın etrafından dolandım, beni kovaladı, zıt taraflarda durduk. Yakalamaca oynayan iki çocuk gibiydik. Birbirimizi taklit

ediyorduk, hangi yöne gideceğimi tahmin etmeye çalışıyordu. O loş ışıkta belinde beni şaşırtan bir şey gördüm: Tabanca. Kanım damarlarımda dondu. Gardiyanlar ateşli silahları kullanmasını öğrenir ama nadiren tabanca taşır. Bizim asıl silahımız kazıktır. Ne de olsa işimiz Strigoi öldürmek ve tabancalar onları etkilemez. Ama bana karşı? Evet. Tabanca işini kolaylaştırırdı ama kullanmakta tereddüt edeceğine emin sayılırdım. Araba alarmı için bahane uydurulabilirdi ama silah sesi? Kesin polis gelirdi ve bu da çözülmesi gereken başka bir sürü sorun yaratırdı. Hayır, bir gardiyanın ilk tercihi asla ateş etmek olmazdı ama diğer seçenekler tükenecek olursa ateş edeceğinden emindim.

Sonunda arabanın ön tarafına doğru bir hamle yaptım. Yolumu kesmeyi denedi ama arabanın üstünden kayarak onu şaşırttım. O bir saniyelik avantajı iyi değerlendirip onu yere devirdim. Yüzüstü yere düştü. Bütün ağırlığımla üstüne yüklenip boynuna bastırdım. Beni üstünden atmayı denedi ve az kalsın başaracaktı. Ama nefessiz kaldı, bayıldığından emin olunca onu bıraktım.

O an saraydan kaçışımı hatırladım, aynı tekniği Meredith üzerinde de kullanmıştım. Yerde yatışı aklıma gelince suçluluk duygusu içimi kapladı. Ama bunlara ayıracak vaktim yoktu. Meredith iyiydi, Meredith burada bile değildi. Tüm bunların bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey bu gardiyanın bayılmış olması ve bir an evvel kaçmam gerektiğiydi.

Başkalarının gelip gelmediğine bakmadan, koşarak otoparkı geçtim. Alarmı çalışan arabayla aramda yeterince mesafe

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğuna emin olunca, başka bir arabanın arkasına saklanıp otoparkı kontrol ettim. Yakınlarımda kimse yoktu ama alışveriş merkezinin girişinde bir hareketlilik vardı. Ne olduğunu görmek için oyalanmadım.

Birkaç dakika sonra nefes nefese sinemaya ulaştım. Yorgunluktan çok korku yıpratmıştı beni. Dimitri'den aldığım eğitim sayesinde uzun süre koşmaya dayanabilirim. Ama Dimitri neredeydi? Sinema müşterileri etrafta dolanıp beni süzüyordu. Dimitri'yi göremiyordum.

Saatim yoktu. Ayrılalı ne kadar olmuştu? Yarım saat olmuş olamazdı. Sinemayı dolaştım, kalabalığın arasında kaldım, gözlerim Dimitri'yi ve gardiyanları aradı. Hiç. Dakikalar geçti. Parmaklarım, üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu kağıda dokundu. Git, demişti bana. Git ve numarayı ara. Elbette cep telefonum yoktu ama bu, sorunlarımın en küçüğüydü.

"Rose!"

Sinemanın önüne bir araba yanaştı. Dimitri pencereden sarkıyordu. İçim o kadar rahatladı ki. Hiç oyalanmadan yolcu koltuğuna geçtim. Gaza bastı ve sinemadan uzaklaşıp anayola çıktık.

Başlangıçta konuşmadık. Gergin olduğu belliydi, en ufak bir kışkırtma, patlamasına yol açabilirdi. Polisin dikkatini çekmeden ne kadar hızlı gidebilirsek o kadar hızlı gidiyorduk. Sürekli dikiz aynasını kontrol ediyordu.

"Peşimizde kimse var mı?" diye sordum otobana çıktığımızda.

"Yokmuş gibi görünüyor. Nasıl bir arabada olduğumuzu keşfetmeleri zaman alacaktır."

Binerken dikkat etmemiştim ama araba Honda Accord'du. Yine sıradan görünüşlü bir araba. Kontakta anahtar olmadığını farketmiştim.

"Düz kontak mı yaptın?" Ardından soruyu başka türlü sordum. "Arabayı çaldın mı?"

"Garip ahlaki kuralların var," diye yanıtladı. "Hapisten kaçmak seni rahatsız etmiyor ama araba çalmaya öfkeleniyorsun."

"Öfkelenmedim, şaşırdım," diyerek arkama yaslandım. İç çektim. "Bir an için, çok korktum. Gelmeyeceğinden, seni yakalamış olmalarından korktum."

"Hayır. Zamanımın çoğu uygun bir araba aramakla geçti."

Birkaç dakika konuşmadık. "Bana ne olduğunu sormadın," dedim hayalkırıklığına uğramış olarak.

"Sormama gerek yok. Buradasın, önemli olan bu."

"Dövüşmem gerekti."

"Biliyorum. Kolun yırtılmış."

Giysimi kontrol ettim. Evet, yırtılmıştı. Ayrıca şapkamı kaybetmiştim. Üzüldüğümü söyleyemem. "Dövüşle ilgili hiçbir şey bilmek istemiyor musun?"

Gözlerini yoldan ayırmadı. "Zaten biliyorum. Rakibini yendin. Hızlıydın ve iyiydin. Çünkü sen iyi bir savaşçısın."

Söylediklerini düşündüm. İş konuşur gibiydi. Yine de beni gülümsetti. "Tamam. Şimdi ne olacak general? Polis raporlarına bakıp çalıntı arabaları gözden mi geçirecekler?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Büyük ihtimalle. Ama o zamana kadar yeni bir araba bul-
muş olacağız. Hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir araba."
"Hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir arabayı nereden bu-
lacağız?"
"Birkaç saat içinde biriyle buluşuyoruz."
"Kahretsin, her şeyi son öğrenen olmaktan nefret ediyorum."
Birkaç saat sonra Roanoke, Virginia'da olacaktık. Yolun
çoğu olaysız geçti. Şehre yaklaşırken Dimitri çıkış tabelalarını
kontrol etmeye başladı. Peşimizde birilerinin olup olmadığı-
nı yokladı. Kimse yoktu. Ticari araçlarla dolu bir yola saptık.
McDonalds'ın önüne gelince arabayı otoparka soktuk.
"Yemek molası mı veriyoruz?" diye sordum alaycı bir sesle.
"Bir sonraki arabamızı buradan alacağız," diye karşılık ver-
di. Bir süre otoparkta dolandı. Gözleri, ne olduğunu bilmedi-
ğim bir şeyi arıyordu. Derken, ondan birkaç saniye önce aradı-
ğını tahmin ettiğim şeyi gördüm. Otoparkın uzak köşesinde,
yüzü SUV tipi bir otomobile dönük bir kadın vardı. Siyah
gömleği ve sarı saçları dışında fazla bir şey göremiyordum.
Dimitri arabayı kadının arabasının yanına park etti. Dur-
duğu anda arabadan fırladım. Yüzünü dönmeden hemen önce
kadını tanımıştım.
"Sydney?" Adı ağzımdan soru olarak çıktı ama o olduğuna
emindim.
Başını çevirince tahmin ettiğim insanla karşılaştım. "Selam
Rose," dedi dudaklarında temkinli bir gülümsemeyle. Hep
birlikte arabaya bindik. McDonalds torbasını bana uzattı. "Aç
olacağınızı düşündüm."

6

Düşününce, Sydney'in karşıma çıkması aslında o kadar da garip değil. Sydney, Rusya'da Dimitri'yi bulup öldürmeye çalıştığım dönemde tanıştığım bir simyacıydı. Benim yaşlarımdaydı ve oraya atanmış olmaktan nefret ediyordu. Bana çok yardımı dokunmuştu. Ama önceden de söylediğim gibi simyacıların beni yakalayarak Moroi'lara yardım etmeleri ihtimali yüksekti. Yine de Dimitri'nin ve onun tavırlarından, kaçışıma yardım ettiği anlaşılıyordu.

İradem kullanıp zihnimdeki soruları bir kenara ittirdim. Hala kaçaktık, hala takip ediliyorduk. Sydney'in arabası yepyeni bir Honda'ydı, Louisiana plakası vardı ve üzerindeki etiketten kiralık olduğu anlaşılıyordu.

"Ne bu böyle?" diye sordum. "Kaçışıma Honda mı sponsor oldu?" Bu sözüm herhangi bir tepki almayınca bir sonraki soruyu sordum. "New Orleans'a mı gidiyoruz?" Sydney'in son

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görev yerinin orası olduğunu biliyordum. Turistik gezi y
cak durumda değildim ama insan bir yere kaçıyorsa, iyi
yere gidiyor olmayı, dağ başına tercih ederdim.

"Hayır," dedi. "Batı Virginia'ya gidiyoruz."

Aksini söylemesi umuduyla Dimitri'ye baktım. Susuyor

"Batı Virginia derken aslında Hawai'yi kastettiğini umu
rum ya da ona benzer heyecan verici bir yeri."

"Dürüst olmak gerekirse şu ara heyecandan uzak durma
da fayda var," dedi Sydney. Arabanın GPS'i, sonraki çıkışa
I-81'e gitmesini söyledi. Sydney kaşlarını çattı. "Batı Virgi
hoş bir yerdir."

Utah'lı olduğu için neyin iyi olduğunu anlamadığını dü
şündüm. Ama kaçışımın kontrolünü daha baştan kaybetmiş
tim. Aklımdaki bir sonraki soruyu sordum.

"Neden bize yardım ediyorsun?"

Sydney'in gülümsediği hissine kapıldım. "Neden sat
yorsun?"

"Abe."

İç çekti. "New Orleans buna değer miydi merak ediyorum."

Yakın zaman önce, güçlü bağlantıları olan Abe'in, Sydney
Rusya'dan çıkardığını öğrenmiştim. Nasıl yaptı bilmiyorum
Tek bildiğim, Sydney'in ona borçlu olduğu ve bize iyilik ya
pıp durduğuydu. Bazen aralarında sadece bir yerden başka
bir yere transfer edilmekten fazlası olup olmadığını merak
ediyorum, belki Abe'in başka iyilikleri de dokunmuştur. Ne
olursa olsun Sydney'i, yeniden şeytanla anlaşma yaparsa ba
şına bunun geleceğini söyleyerek azarlamaya başlayacaktım.

Ama bu çok akıllıca bir hamle olmazdı. Peşimde onca gardiyan varken bana yardım eden birine saldırmamalıydım. Konuyu değiştirdim.

"Neden Batı Virginia'ya gidiyoruz?"

Sydney ağzını açacak olduysa da Dimitri onu susturdu. "Daha değil."

Dönüp Dimitri'ye öfkeli bir bakış fırlattım. "Bu gizlilikten sıkıldım! Altı saattir kaçıyoruz ve hala bütün detayları bilmiyorum. Gardiyanlardan uzak durmamız gerektiğini anlıyorum ama gerçekten Batı Virginia'ya mı gidiyoruz? Karargahımız bir dağ kulübesi mi olacak? Kanalizasyonu bile olmayan bir yerde mi yaşayacağız?"

Sydney küçümsercesine bana bakıp iç çekti. "Batı Virginia'yla ilgili hiçbir şey bilmiyor musun?"

Onun ve Dimitri'nin işbirliği yapıp beni karanlıkta bırakmalarından hoşlanmıyordum. Elbette Sydney'in isteksizliği pek çok şeyden kaynaklanıyor olabilirdi. Belki Abe'in emirleri yüzündendi veya benimle konuşmak istemiyordu. Ne de olsa çoğu simyacı, dampirleri ve vampirleri cehennem yaratıkları sayardı. Bize karşı arkadaş canlısı davrandıkları söylenemezdi. Sibirya'da birlikte geçirdiğimiz zaman, Sydney'in görüşlerini biraz olsun değiştirmesini sağlamıştı. En azından öyle umuyordum. Bazen zaten çok konuşan biri olmadığı için kaba davrandığı hissine kapılıyordum.

"Bana tuzak kurulduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Ben hiçbir şey yapmadım. Kraliçe'yi öldürdüğümü söylüyorlar ama—"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biliyorum," diye araya girdi Sydney. "Her şeyi duydum. Bütün simyacılara haber verildi. Arananlar listesinin en üst sırasındasınız." Her şey normalmiş gibi konuşmaya çalışsa da sesinden tedirginliği anlaşılıyordu. Onu asıl rahatsız edenin Dimitri olduğunu tahmin ettim, anlaşılır bir durumdu, ne de olsa benim halkım bile onun yanındayken tedirgin oluyordu.

"Ben yapmadım," diye ısrar ettim. Bunu bilmesi önemliydi.

Sydney bir yorum yapmadı. "Yemek yemelisin," dedi. "Yemeğin soğuyor. Yolumuz üç saatten uzun ve benzin almak dışında durmayacağız."

Ses tonundan konunun kapanmasını istediğini anladım. Daha fazla konuşmak istemiyordu. Torbada iki patates kızartması, üç çizburger vardı. Anlaşılan beni iyi tanımıştı. Patatesleri olduğu gibi ağzıma tıkmamak için bütün irademi kullanmam gerekti. Çizburgerlerden birini Dimitri'ye uzattım.

"Birini ister misin? Gücünü korumanı sağlar."

Almadan önce tereddüt etti. Mucizevi bir şeymiş gibi çizburgere baktı. O zaman bütün o ayların ardından yemek yemenin, onun için ne kadar yeni bir şey olduğunu hatırladım. Strigoi sadece kanla beslenir. Ona birkaç patates kızartması da verdikten sonra yemeğime yumuldum. Sydney'e ikram etmeye zahmet etmedim. İştahsızlığı meşhurdu. Ayrıca karnı aç olsaydı bizi beklerken yemek yerdi.

"Sanırım bu senin için," diyen Dimitri bana bir sırt çantası uzattı. Çantayı açınca içinde birkaç kıyafet ve temel temizlik

malzemelerinin olduğunu gördüm. Kıyafetleri iki kere kontrol ettim.

"Şort, tişört ve elbise mi? Bunlarla savaşamam. Kota ihtiyacım var." Elbisenin şirin olduğunu itiraf etmeliyim, altından su yolu geçen siyah beyaz yazlık bir elbiseydi ama kullanışlı değildi.

"Hiç minnettar değilsin," dedi Sydney. "Tüm olaylar çok hızlı gelişti. Tek toparlayabildiğim bu giysiler oldu."

Dimitri'ye bakınca kendine bırakılan çantayı karıştırdığını gördüm. İçinde benimki gibi basit giysiler vardı ve bir de—

"Askeri palto mu?" diye bağırdım, paltoyu giyişini izledim. "Ona fiyakalı şeyler bulmayı başardın ama bana kot pantolon bulamadın mı?"

Sydney öfkemle ilgilenmedi. "Abe paltonun önemli olduğunu söyledi. Ayrıca her şey yolunda giderse dövüşmen gerekmeyecek." Bu sözden hoşlanmadım. Uzak ve güvenli bir yerde olmak istemiyordum.

Yol arkadaşlarımın konuşmaya hiç hevesli olmadığını kavradığım için kendimi üç saatlik sessizliğe hazırladım. Bu durum beni çok rahatsız etmedi çünkü Lissa'yı kontrol edebilecektim. Kaçışım yüzünden fazlasıyla heyecanlı olduğum için Lissa'nın zihninde çok vakit geçiremezdim, olup bitene şöyle bir göz atacaktım.

Dimitri'nin tahmin ettiği gibi gardiyanlar kısa sürede düzeni sağlamıştı. Saray kilitlenmişti. Ve benimle ilgisi olan herkes sorguya çekiliyordu. Ama hepsinin şahitleri vardı. Herkes müttefiklerimi cenazede görmüştü ya da -örneğin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Abe'i- göedüklerini sanıyorlardı. Birkaç kız, Adrian'la olduklarına yemin etti, ruh gücü kullanarak buna ikna edildiklerini sanıyorum. Gardiyanlar öfkelenirken, Lissa'nın sakinleştiğini hissettim. *Ne zaman kontrol edeceğimi bilmese de bağ aracılığıyla bir mesaj yolladı: Endişelenme Rose. Her şeyi halledeceğim. Adını temize çıkaracağız.*

Arabanın arka koltuğuna yığıldım, kendimi nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Hayatım boyunca sorunları çözen taraf ben olmuştum. Lissa'yı tehlikelerden korumuş ve hatta tehditleri ortadan kaldırmak için yoldan çıkmıştım. Şimdi rollerimiz tersine dönmüştü. Benim için Dimitri'yi kurtarmıştı ve şimdi de hayatım onun ellerindeydi. Bu durum içgüdülerimle çelişiyordu. Başkaları tarafından korunmaya alışkın değildim.

Sorgulamalar devam ediyordu ve Lissa henüz sorgulanmamıştı ama içimden bir his arkadaşlarımın kurtulacağını söylüyordu. Kaçışım için cezalandırılmayacaklardı. Ve şimdilik tehlikede olan tek kişi bendim. Böylesini tercih ederim.

Batı Virginia, Sydney'in söylediği kadar güzel bir yer olabilirdi ama oraya geceyarısı vardığımız için karar verme şansım olmadı. Çoğunlukla dağların arasından geçtik. Yol, tırmanışlar, inişler ve tünellerle doluydu. Neredeyse tam üç saat sonra tek bir trafik lambası ve tek bir lokantası olan ufak bir kasabaya vardık. Lokantanın adı LOKANTA'ydı. Bir saattir yolda tek bir arabaya dahi rastlamamıştık. Bu detay önemliydi çünkü takip edilmediğimiz anlamına geliyordu.

Sydney arabayı önünde Motel yazan yapıya yanaştırdı. Anlaşılan sıra isim vermeye gelindiğinde, kasabalılar konunun özüne girmeyi tercih ediyordu. Kasabanın adı KASABA çıksa şaşırmazdım. Motelin otoparkında arabadan inip binaya yürürken bacaklarımın ağrıdığını keşfetmek beni şaşırttı. Her tarafım ağrıyordu ve uykuya ihtiyacım vardı. Maceramız başlayalı yarım günden uzun zaman olmuştu. Sydney sahte isimlerle bizi motele kaydettirdi. Uykulu otel görevlisi hiç soru sormadı. Ne kirli ne de temiz olan koridoru geçtik. Duvarın dibinde terkedilmiş görünüşlü bir temizlikçi arabası vardı. Sydney odalardan birinin önünde durup anahtarlardan birini bize uzattı. Kendisinin başka bir odaya gittiğini gördüm.

"Birlikte kalmayacak mıyız?" diye sordum.

"Yakalanırsanız, yakınlarınızda olmak istemiyorum," dedi gülümseyerek. Ayrıca *gecenin şeytani yaratıklarıyla* aynı odada uyumak istemediğini tahmin ettim. "Yakınlarda olacağım. Sabah konuşuruz."

Bu durum başka bir şeyi kavramama yol açtı. Dimitri'yi süzdüm. "Aynı odayı mı paylaşacağız?"

Sydney omuz silkti. "Savunma açısından böylesi mantıklı." Bu sözün ardından çekip gitti. Odaya girmeden önce Dimitri ile birbirimize baktık. Çoğu motel odası gibi bu oda da süslü olmaktan uzaktı ama işimizi görürdü. Halı yıpranmıştı ama sağlamdı. Çirkin bir armut resmiyle odayı süsleme girişimini takdir ettim. Küçük pencerenin hüzün verici bir görüntüsü vardı. Odada tek bir yatak bulunuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dimitri kapıyı kapatıp zinciri raktıktan sonra odadaki tek iskemleye geçti. Arkası düz tahta bir iskemleydi. Ama Dimitri dünyanın en rahat iskemlesiymiş gibi davranıyordu. Hala güçlü görünüyordu ama yüzünde yorgunluğun izlerini seçebiliyordum. Onun için de uzun bir gece olmuştu.

Yatağın kenarına oturdum. "Şimdi ne olacak?"

"Bekleyeceğiz," dedi.

"Neyi?"

"Lissa ve diğerlerinin adını temizleyip Kraliçe'yi kimin öldürdüğünü bulmasını."

Daha fazla açıklama yapmasını bekledim ama yapmadı. Duyduklarıma inanamıyordum. Dimitri'nin beni cinayeti çözmemizi sağlayacak gizli bir göreve götürdüğünü düşündüğüm için bütün gece sabırlı davranmıştım. Bekleyeceğimizi söylerken gerçekten... Bekleyeceğimizi kastediyor olabilir miydi?

"Ne yapacağız?" diye sordum. "Onlara nasıl yardım edeceğiz?"

"Sana daha önce de söyledik, gidip sarayda ipucu arayamazsın. Bu işlerden uzak durman gerekiyor. Güvende olmalısın."

Odayı incelerken suratım asıldı. "Ne yani hepsi bu mu? Beni buraya mı tıkacaksın? Diğerlerine yardım edecek bir şeyler yapacağımızı sanmıştım."

"Burada olman, diğerlerine yardım ediyor," dedi o lanet olası sakinliğiyle. "Sydney ve Abe bu kasabayı araştırıp kontrol edilme ihtimalinin çok düşük olduğuna karar verdi."

Ayağa fırladım. "Bak ahbap. Mantığında ciddi bir sorun var. Sizler, yolunuzdan çekilerek en doğru şeyi yapacağımı sanıyorsunuz."

"Bu konuşmadaki tek ciddi sorun, aynı şeyleri tekrarlıyor olman. Tatiana'yı kimin öldürdüğünün yanıtı sarayda. Arkadaşların orada. Bu sorunu onlar çözecek."

"Beni kaçırmanıza uyduruk bir motele hapsolmak için izin vermedim! Burada ne kadar kalmam gerekiyor?"

Dimitri kollarını kavuşturdu. "Ne kadar gerekirse. Sonsuza kadar burada kalmanı sağlayacak paramız var."

"Eminim benim bile burada sonsuza kadar kalmaya yetecek kadar param vardır. Ama öyle bir şey olmayacak. Bir şeyler yapmalıyım. Öylece oturup bekleyemem."

"Sağ kalmak, zannettiğin kadar kolay değil."

"Ah Tanrım." İnledim. "Abe'le takılmaya mı başladın? Strigoi olduğun dönemde bana ondan uzak durmamı söylemiştin. Belki kendi öğüdünü dinlemelisin."

Bu kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez onu kırdığımı anladım. Kaçış süresince eski Dimitri gibi davranmış olabilirdi ama Strigoi olduğu dönem yüzünden hala acı çekiyordu.

"Özür dilerim," dedim. "Öyle demek—"

"Bu konuyu tartışmayacağız," diye kestirip attı. "Lissa burada kalacağımızı söyledi, öyleyse burada kalacağız."

İçimdeki öfke, suçluluk duygumu bastırdı. "Tüm bunları yapma nedenin o mu? Lissa istediği için mi buradasın?"

"Elbette. Ona hizmet edeceğime yemin ettim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu sözler üzerine kontrolümü kaybettim. Lissa onu yeniden dampire dönüştürdüğü zaman, Dimitri beni görmezden gelip Lissa'nın çevresinde dolanmaya başlamıştı. Oysa Sibirya'ya giden bendim, Victor'ın kardeşi Robert'ın, Strigoi'ları dönüştürmesini bildiğini öğrenen de bendim, Victor'ı kaçıran da bendim... Ama anlaşılan bunların bir önemi yoktu. Sadece Lissa'nın kazığa büyü yapması önemliydi ve şimdi Dimitri onun bir tür melek olduğunu düşünüyordu. Kraliçelerine bağlılık yemini eden şövalyeler gibi, Lissa ne derse yapmaya hazırdı.

"Unut gitsin," dedim. "Burada kalmayacağım."

Kapıya gidip zinciri açmayı başardım ama saniyeler içinde Dimitri iskemlesinden kalkıp beni duvara fırlattı. Aslında yavaş olduğunu söyleyebilirim. İki adım atamadan beni durdurmasını beklerdim.

"Burada kalıyorsun," dedi beni bileklerimden yakalayıp. "Hoşuna gitsin gitmesin."

Çok az seçeneğim vardı. Elbette kalabilirdim. Birkaç gün hatta birkaç ay bu motelde kalıp Lissa'nın adımı temize çıkarmasını beklerdim. Tabii ki ben LOKANTA'nın yemeklerinden zehirlenmeden önce, Lissa'nın suçsuzluğumu ispatlayacağını varsayıyordum. En güvenli ve en sıkıcı seçenek buydu.

İkinci seçenek, Dimitri'yle dövüşmekti. Güvenli de değildi kolay da. Özellik kaçmamı sağlayacak ama onu öldürmeyecek veya yaralamayacak bir şekilde dövüşmem gerekeceğinden işim daha da zordu.

Ya da bütün gücümle saldırırdım. Karşımdaki adam Strigoi'larla ve saray gardiyanlarının yarısıyla dövüşmüştü. Beni rahatlıkla altedebilirdi. Elimden geleni ardıma koymazsam kaçabilir miydim? Öğrenme zamanı.

Midesine diz attım, beklemediği bir hamleydi. Şaşkınlık ve acıyla gözleri açıldı. Elinden kurtulmayı başardım ama kapıyı açamadım. Kapı koluna uzanmama fırsat kalmadan Dimitri beni yakaladı. Beni yüzüstü yatağa savurdu. Bütün ağırlığıyla yüklendiği için kımıldamam mümkün değildi. Dövüşlerde en büyük sorunum budur. Çoğu erkek olan rakiplerim benden güçlü ve ağırdır. Hızım en büyük avantajımdır ama biri beni yere çivilediğinde fazla seçeneğim kalmaz. Çırpındım ama kurtulamadım.

"Kes şunu," diye fısıldadı kulağıma. "Bir kez olsun mantıklı davran. Beni geçemezsin."

Vücudu sıcak ve güçlüydü. *Kes şunu,* diye düşündüm. *Dimitri'ye değil dışarı çıkmaya konsantre ol.*

"Mantıksız davranan ben değilim," diye homurdandım yüzümü ona dönmeyi deneyerek. "Anlamsız bir söz yüzünden eli kolu bağlı olan sensin. Oturup beklemekten hoşlanmadığını biliyorum. Bana yardım et. Katili bulmama ve işe yarayacak bir şeyler yapmama yardım et." Çırpınmayı kestim.

"Oturup beklemeyi sevmiyorum ama başka bir seçenek yok. İmkansız bir durumun içindeyiz!"

"İmkansız durumlar bizim uzmanlık alanımız," diye hatırlattım. Bu arada beni tutan ellerinin gevşemesini bekliyordum. Tutuşu gevşemedi. Sohbetin, Dimitri'nin dikkatini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dağılmasını umdum. Normalde dikkati dağılmazdı ama çok yorgundu. Belki, belki karşısındaki ben olduğum için dikkatsiz davranırdı.

Ama dikkatsiz davranmadı. Ani bir saldırıya geçip kurtulmayı denedim, çırpındım. Tek yapabildiğim sırtüstü dönmek oldu. Ona bu kadar yakın olmak, yüzüne, dudaklarına... Teninin ısısını hissedebiliyordum. Kısaca tek yaptığım, kendimi daha kötü bir duruma sokmak olmuştu. Dimitri vücutlarımızın yakınlığından etkilenmiş görünmüyordu. Yüzünde her zamanki çelik gibi ifade vardı. Üzerimde olmasına aldırmamam gerektiğini biliyordum ama aldırıyordum.

"Bir gün," dedi. "Bir gün bile bekleyemez misin?"

"Belki daha hoş bir otelde olsaydık bekleyebilirdim. Örneğin kablolu yayınımız olsaydı."

"Şakanın zamanı değil Rose."

"O zaman bırak bir şeyler yapayım. Ne olursa."

"Olmaz."

Bu kelimelerin ona acı verdiği belliydi ve o zaman bir şeyi kavradım. Güvende olmamı istemesine o kadar öfkelenmiştim ki, onun da bu durumdan hoşlanmadığını farketmemiştim. Birbirimize benzediğimizi nasıl unutmuştum? İkimiz de eylem adamıydık. Yararlı olmak istiyorduk. Sevdiklerimize yardım etmek istiyorduk. Onu burada tutan, bebek bakıcılığı rolünü kabul etmesine yol açan şey, sadece Lissa'ya yardım etmekteki kararlılığıydı. Saraya geri gitmemin dikkatsizlik olacağını söylüyordu ama eğer bana bakıcılık etmesi gerekmese onun da koşa koşa saraya döneceğini hissediyordum.

Yüzünü inceledim, kararlı gözlerine ve atkuyruğundan kurtulan saçların yumuşattığı yüz ifadesine baktım. Yüzü yüzüme dokunacak kadar yakındı. Çırpınıp kurtulmayı deneyebilirdim ama işe yaramayacağını anlamıştım. Benden güçlü ve kararlıydı. Saraya dönmek istediğini bildiğimi söylemem bir işe yaramazdı. Doğru ya da yanlış. Rose mantığıyla bir şeyler üretmemi bekliyor olmalıydı. O Dimitri'ydi, her şeye hazırlıklıydı.

Neredeyse her şeye.

Aklıma gelen fikir o kadar aniden ortaya çıktı ki analiz etmek için duraksamadım. Hemen eyleme geçtim. Vücudum kıskaca alınmış olabilirdi ama başım ve boynum serbestti. Boynumu uzatıp onu öptüm.

Dudaklarımız birleştiği an birkaç şey öğrendim. Öncelikle onu hazırlıksız yakalamıştım. Vücudu donup kaldı. İkincisi, hatırladığım kadar iyi öpüşüyordu. Son öpüştüğümüzde hala Strigoi'du. Ürkütücü bir seksiliği vardı ama şimdiki öpüşmenin enerjisiyle kıyaslandığında bir hiçti. Dudakları aynı St. Vladimir'deki günlerimizden hatırladığım gibiydi. Öpüşüme karşılık verince, elektrik akımı bütün vücuduma yayıldı.

Üçüncü keşfim de buydu. Öpüşüme karşılık verdi. Belki, sadece belki, Dimitri de iddia ettiği kadar kararlı değildi.

Belki bütün o suçluluğa ve yeniden sevemeyeceği iddiasına rağmen hala beni istiyordu. Yanıtı öğrenmek hoşuma giderdi ama zamanım yoktu.

Ona bir yumruk attım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doğru: Beni öpmeye kalkan pek çok kişiye yumruk atmıştım ama öpmeyi istediğim birine hiç yumruk atmamıştım. Dimitri beni sıkı sıkı tutmayı sürdürüyordu ama öpüşme onu hazırlıksız yakalamıştı. Yumruğum suratına indiği anda onu üzerimden atıp kapıya koşmayı başardım. Kapıyı açtığım sırada ayağa fırladığını duydum. Odadan çıktım. Geri dönüp bakmadım, bakmama gerek yoktu, peşimde olduğunu biliyordum.

Bir saniyelik duraksamanın ardından temizlikçinin arabasını koridorun ortasına ittirdim. Birkaç saniye sonra öfkeli bir bağırış ve birkaç Rusça küfür duydum, arabaya çarpmıştı. Yoluna çıkardığım engeller onu en fazla birkaç saniye oyalardı ama ihtiyacım o kadardı. Otel görevlisinin sıkıntıyla kitap okuduğu lobiye vardım. Koşarak geldiğimi görünce ayağa fırladı.

"Bir adam beni kovalıyor!" diye bağırıp kapıya koştum.

Otel görevlisi Dimitri'yi durdurmayı deneyecek birine benzemiyordu ve içimden bir his, Dimitri'nin nazikçe durması söylendiği için durmayacağını söylüyordu. En kötü ihtimalle adam polisi arardı. Böyle bir kasabada polis, büyük ihtimalle bir şerif ve köpeği demekti.

Yine de tüm bunlar artık beni ilgilendirmiyordu. Motelden kaçmıştım ve herkesin uyuyor göründüğü dağ kasabasının ortasındaydım. Dimitri tam arkamda olabilirdi ama yakındaki ormana daldığımda karanlıkta izimi kaybettirmenin kolay olacağını biliyordum.

7

Sorun şu ki, kısa süre sonra ben de kaybolmuştum. Montana kırsalında yaşadığım zamanlar medeniyetten uzaktaydım ve gece dışarı çıktığımda karanlığın beni yutmasına alışmıştım. Karanlık ormanlarda dolaşmaya da alışmıştım. Ama St. Vladimir'in yer aldığı bölgeyi tanıyordum. Batı Virginia ormanlarıysa yeni ve yabancı bir bölgeydi. Nerede olduğum, ne yöne gittiğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Motelden yeterince uzaklaştığıma emin olunca duraksayıp çevreme bakındım. Gece böceklerinin vızıltısı duyuluyor, yaz sıcağı hissediliyordu. Ağaçların yapraklarının oluşturduğu örtünün deliklerinden, yıldızlarla dolu gökyüzünü görebiliyordum. Şehir ışıkları olmadığı için yıldızlar her zamankinden parlaktı. Büyükayı Takımyıldızı'nı bulana kadar yıldızları inceledim ve hangi yönün kuzey olduğunu tespit ettim. Sydney'le birlikte geçtiğimiz dağlar doğudaydı, o yöne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gitmek istemiyordum. Kuzeye gitmem en mantıklısıydı. Eyaletlerarası yola ulaşırsam otostop çekebilir veya medeniyete yürüyebilirdim. Harika bir plan değildi ama yaptığım en kötü plan olmadığı da kesindi.

Ne yazık ki tırmanışa veya uzun yürüyüşlere uygun giyinmemiştim. Gözlerim karanlığa alışınca ağaçlara ve diğer engellere çarpmaktan kurtuldum. Kasaba yolunu takip etmek daha kolay olurdu ama Dimitri'yle karşılaşma ihtimali artardı.

Vücudumun kontrolünü reflekslerime bırakıp düzgün adımlarla kuzeye ilerledim. Lissa'yı kontrol etmek için iyi bir zamandı, boştaydım ve etrafta beni tutuklamak isteyen gardiyanlar yoktu. Lissa'nın zihnine kaydım ve kendimi gardiyanların karargahında buldum. Koridora iskemleler dizilmişti. Lissa'nın yanında Christian ve Tasha gibi başka Moroi'lar da vardı.

"Sizi sıkı sorguya çekecekler," diye mırıldandı Tasha. "Özellikle seni." Bu sözü Christian'a söylemişti. "Bir şeyler patlasa ilk şüphelendiğim sen olurdun." Herkes aynı fikirde görünüyordu. Tasha'nın yüzündeki ifadeden, onun da kaçışıma şaşırdığını anladım. Arkadaşlarım ona olup biteni anlatmamış olsalar da, büyük ihtimalle parçaları birleştirmişti. En azından bu işte kimin parmağı olduğunu tahmin edebiliyordu.

Christian cezalandırılmaktan kaçmaya çalışan bir çocuk gibi masum masum gülümsedi. "Şimdiye kadar patlamanın kaynağının büyü olmadığını öğrenmişlerdir," dedi. "Gardiyanların, heykellerin her milimini araştırdığına eminim." Konuşmayı başkaları da duyabileceği için başka detay vermedi. Gardiyanlar, patlamanın elementlerle ilgisi olmadığını çoktan keşfetmiş olmalıydı. Arkadaşlarımdan şüphelenseler bile, bir grup gencin nasıl C4 bulabileceğinin merak konusu olacağı kesindi.

Lissa onaylarcasına başını salladı ve Christian'ın elini tuttu. "Her şey yoluna girecek."

Hem Dimitri'yi hem beni düşünüyor, her şeyin yolunda gidip gitmediğini merak ediyordu. Güvende olduğumuzu bilene kadar Tatiana'nın katilini bulmaya odaklanamazdı. Beni özgür bırakmanın daha büyük tehlikelerle karşı karşıya olmam anlamına geldiğini biliyordu. Duyguları karmakarışıktı. Çok dengeli değildi. Çok fazla ruh kullandı, diye düşündüm dehşete düşerek. Çok fazla ruh kullanıyor. Okuldayken önce ilaçlar sonra otokontrol yardımıyla dengeyi sağlamayı başarmıştı ama içine düştüğümüz durumlar karmaşıklaştıkça, gittikçe daha fazla ruh kullanmaya başlamıştı. Son zamanlarda şaşırtıcı miktarda ruh kullanıyordu ve bizler de buna fazlasıyla alışmıştık. Er ya da geç, Lissa bu kadar fazla ruh kullanmanın bedelini ödeyecekti.

"Prenses?" Lissa'nın karşısındaki kapı açıldı. Gardiyanlardan biri başını dışarı uzattı. "Sizinle konuşmaya hazırız."

Gardiyan kenara çekilince Lissa tanıdık bir ses duydu. "Seninle konuşmak her zaman büyük bir zevk Hans. En kısa zamanda tekrarlayalım." Abe her zamanki tavırlarıyla Lissa'nın karşısında belirdi. Gardiyanı geçti, Moroi'ları selamladı ve sırıtmayı sürdürerek tek kelime etmeksizin çıkışa yöneldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lissa az kalsın gülümseyecekti ama kendini tuttu. Sonra eşlikçileriyle birlikte içeri girdi. Kapı arkalarından kapandı. Karşısında, diğer tarafında üç gardiyanın oturduğu bir masa vardı. Gardiyanlardan birini görmüşlüğüm vardı ama tanışmamıştım. Soyadı galiba Steel'di. Diğer ikisini iyi tanıyordum. Biri saraydan sorumlu olan Hans Croft'tu. Diğeri ise -onu görünce çok şaşırdım- St. Vladimir'deki gardiyanlardan sorumlu olan Alberta'ydı.

"Ne hoş," diye homurdandı Hans. "Bütün ekip gelmiş." Christian, Lissa sorgulanırken orada olmakta ısrar etmişti. Tasha da Christian'ın gittiği her yere gitmekte ısrarlıydı. Eğer Abe sorgu zamanını biliyor olsaydı onlara katılmış olurdu, hiç şüphesiz annem de onlarla giderdi. Anlaşılan Hans partiye ev sahipliği yaptığının farkında değildi. Lissa, Christian ve Tasha, gardiyanların karşısına geçti. "Gardiyan Petrov," dedi Lissa, Hans'ı duymamış gibi davrandı. "Burada ne işiniz var?"

Alberta, Lissa'ya hafifçe gülümsedi ama profesyonel tavırlarını bozmadı. "Cenaze için buradaydım. Gardiyan Croft sorgulamaya yardımcı olabileceğime karar verdi."

"Hathaway'i tanıyan birinin işimize yarayacağını düşündüm," diye ekledi Hans. Doğrudan konuya girmeyi seven adamlardandı. Genelde tavırları beni rahatsız ederdi -otoritelerin üzerimde yarattığı etki budur- ama işleri yönetişine saygı duyuyordum. "Bu görüşmede sadece sizin olmanız gerekiyordu Prenses."

"Tek kelime etmeyeceğim," dedi Christian.

Lissa başını salladı. Yüzündeki kibar ifade değişmedi ama konuştuğunda sesi hafif titriyordu. "Yardım etmek istiyorum. Tüm bu olanlar... Çok şaşkın olduğumu söylemeliyim."

"Eminim öylesinizdir," dedi Hans kuru bir sesle. "Heykeller patladığında neredeydiniz?"

"Eşlikçilerle birlikteydim," dedi. "Tabutun yanında."

Steel önündeki evrakları inceledi. "Doğruyu söylüyor. Pek çok şahit var."

"Ya sonra?" diye sordu Hans. "Kalabalık paniğe kapılınca nereye gittiniz?"

"Konsey binasına döndüm. Herkes orada toplanıyordu. En güvenli yerin orası olacağını düşündüm." Yüzünü göremesem de ürkmüş görünmeye çalıştığını hissediyordum. "İşlerin kontrolden çıkmasından korktum."

"Bunu destekleyen şahitler de var," dedi Steel.

Hans'ın parmakları masada ritim tutuyordu. "Neler olacağından haberiniz var mıydı? Patlamalardan? Hathaway'in kaçışından?"

Lissa başını iki yana salladı. "Hayır! Hiçbir fikrim yoktu. Hücreden çıkmasının mümkün olduğunu dahi bilmiyordum. Güvenliğin çok daha sıkı olduğunu sanıyordum."

Hans bu sözü duymamış gibi yaptı. "Aranızda bağ denilen şey var, yanılıyor muyum? Onunla ilgili hiçbir şey algılıyor musun?"

"Ben onunla ilgili hiçbir şey hissedemem," diye açıkladı Lissa. "O benim düşüncelerimi okuyabilir ama bağ tek yönlü işler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu doğru," dedi Alberta.

Hans itiraz etmedi ama arkadaşlarının masumiyetine inanmadığı belliydi. "Eğer bilgi sakladığınızı veya ona yardım ettiğinizi öğrenecek olursak cezanızın onunki kadar ağır olacağının farkındasınız değil mi? Hepiniz ihanetle yargılanırsınız."

Lissa bakışlarını yere çevirdi, bu tehdit onu korkutmuştu. "Sadece... Bunu yapabildiğine inanamıyorum. Arkadaşımdı. Onu tanıdığımı sanıyordum. Tüm bunları yapabildiğine inanmam çok zor. Cinayet işleyebileceğini hiç düşünmemiştim." Eğer bağ sayesinde bana olan gerçek duygularını bilmesem bu sözlere alınabilirdim. Ama gerçeği biliyordum. Rol yapıyor, benden yana olmadığını göstermek istiyordu. Çok akıllıca bir hamleydi.

"Gerçekten mi? Çünkü yanlış hatırlamıyorsam kısa süre önce onun masum olduğuna yemin ediyordunuz," diye hatırlattı Hans.

Lissa başını kaldırıp kocaman açılmış gözlerle Hans'a baktı. "Öyle olduğunu sanıyordum! Ama sonra... Sonra kaçarken o gardiyanlara neler yaptığını duydum..." Tedirginliği sahte değildi. Suçlu olduğuma inanmadığını biliyordum ama Meredith'e yaptıklarımdan hoşlanmamıştı. Ben de Meredith'le dövüşmekten rahatsız olmuştum. Lissa sayesinde, hastanede olsa da hala hayatta olduğunu öğrenmek beni mutlu etti.

Hans, Lissa'dan şüphelense de üstelemedi. "Ya Belikov? Onun Strigoi olmadığına yemin ettiniz ama bir şeylerin yanlış olduğu belli."

Christian iskemlesinde kıpırdandı. Dimitri'nin savunucularından olduğu için suçlamalar onu da rahatsız ediyordu. Ona herhangi bir şey yapma fırsatı kalmadan Lissa, Hans'a karşılık verdi.

"Dimitri artık Strigoi değil!" Lissa'nın bütün pişmanlığı kayboldu, savunma içgüdüsü devreye girdi. Dimitri'yle ilgili sorgulanmaya hazır değildi. Bu tepki Hans'ı memnun etti.

"O zaman bu işe karışmasını nasıl açıklıyorsunuz?"

"Strigoi olduğu için yapmadı," dedi Lissa. Kendini toparlamaya çalıştı ama kalbi çok hızlı çarpıyordu. "Onun içinde, Strigoi'dan en ufak bir parça dahi kalmadı."

"Ama pek çok kez gardiyanlara saldırdı."

Tasha da araya girip Dimitri'yi savunmak istiyordu ama dudağını ısırmakla yetindi. Ozera'lar çenelerini tutmaya alışkın değildi.

"Strigoi olduğu için değil," diye tekrarladı Lissa. "Gardiyanlardan hiçbirini öldürmedi. Tek birini bile. Ama Rose yapacağını yaptı... Neden yaptığını bilmiyorum. Belki Tatiana'dan nefret ediyordu. Bunu herkes biliyor. Ama Dimitri... Size söylüyorum, Strigoi olmasının tüm bunlarla bir ilgisi yok. Ona yardım etti çünkü bir zamanlar Rose'un öğretmeniydi. Başının belada olduğunu düşünmüş olmalı."

"Böylesi, bir öğretmen için aşırıya kaçmak olmuyor mu? Özellikle de Strigoi'a dönüşmeden önce mantıklı olmakla tanınan biri için."

"Mantıklı düşünemiyordu çünkü—"

Lissa cümlesini tamamlamadı. Zor bir durumda olduğunu farketmişti. Hans, Lissa yaşananlara karışmış olsa bile sağlam bir şahidi olacağını çoktan kavramıştı. Gerçi Lissa'nın bu işte parmağı olduğundan emin değildi. Bu yüzden Dimitri'den bahsederek onu hazırlıksız yakalamayı planlamıştı. Dimitri kendini kurban etmişti, diğerleri bir daha asla ona güvenmeyebilirdi. Lissa bir öğretmenin koruyucu içgüdüleriyle Dimitri'nin eylemlerini açıklayabileceğini ummuştu ama anlaşılan karşısındakiler anlattıklarını pek de inandırıcı bulmuyordu.

"Mantıklı düşünemiyordu çünkü?" diye ısrar etti Hans. Cinayetten önce Hans, Dimitri'nin yeniden dampire dönüştüğüne inanmıştı. İçinden bir his buna hala inandığını ama başka bir sorun olduğunu hissettiğini söylüyordu.

Lissa sessizliğini korudu. Dimitri'nin, Strigoi olduğunu kimsenin düşünmesini istemiyordu. Ama Dimitri'nin beni kurtarması işleri karıştırmıştı. Kendisini sorgulayanlara bakan Lissa, Alberta'yla göz göze geldi. Yaşlı gardiyan hiçbir şey söylemedi. Gardiyanlara özgü tarafsız bir havası vardı. Ayrıca üzerinden bilgelik yayılıyordu. Lissa, Alberta'nın aurasını görebilmek için çok az ruh kullandı. Kadından sağlam bir enerji yayılıyordu, renkler çok düzgündü ve gözlerinde bir şey söylemek istercesine garip bir parıltı vardı.

Söyle onlara, diyordu gözleri. *Sorun çıkacaktır ama şimdikilerden kötü olamaz.* En azından Lissa, Alberta'nın böyle düşündüğünü hissetti. Belki de kendi düşüncelerini yansıtıyordu. Kimin fikri olduğu önemli değildi. Lissa ne yapması gerektiğini bulmuştu.

"Dimitri, Rose'a yardım etti çünkü onlar birlikteydi."

Tahmin ettiğim gibi Alberta şaşırmadı. Gerçek ortaya çıktığı için rahatlamış görünüyordu. Ancak Hans ve Steel hazırlıksız yakalanmıştı. Hans şok geçiriyormuş gibiydi.

"Birlikte derken?" Doğru şekilde ifade edebilmek için duraksadı. "Aralarında romantik bir ilişki olduğunu mu söylüyorsun?"

Lissa başını salladı. Bu büyük sırrı açıkladığı için kendini korkunç hissediyordu. Kimseye söylemeyeceğine dair bana yemin etmişti ama şu an onu suçlamıyordum. Bu koşullar altında doğru seçimi yapmıştı. Aşk, Dimitri'nin beni kurtarışını açıklardı.

"Dimitri Rose'a aşıktı," dedi Lissa. "Rose da ona aşıktı. Kaçmasına yardım ettiyse—"

"Kaçmasına yardım *etti,*" diye araya girdi Hans. "Gardiyanlara saldırdı ve yüzlerce yıllık paha biçilmez heykelleri parlattı!"

Lissa omuz silkti. "Dediğim gibi, mantıklı davranmıyordu. Masum olduğunu düşündüğü için Rose'a yardım etmek istemiş olmalı. Onun için her şeyi yapmaya hazırdı ve bunun Strigoi'lukla bir ilgisi yok."

"İnsanın aşk için yapacaklarının da bir sınırı vardır." Hans'ın romantik biri olmadığı belliydi.

"Yaşı tutmuyordu!" diyen Steel, inanamıyormuşçasına başını iki yana salladı. O kısım dikkatinden kaçmamıştı.

"Rose on sekizinde," diye düzeltti Lissa.

Hans bir bakışıyla Lissa'yı susturdu. "Hesaplayabiliyorum Prenses. Dimitri'nin çoğunu tecritte geçirdiği son birkaç hafta

içerisinde dokunaklı bir aşk yaşamadılarsa o zaman bu ilişki daha önce, yani okulda başlamış demektir. Birileri durumu bize rapor etmeliydi."

Lissa hiçbir şey söylemedi ama gözucuyla Tasha ve Christian'a bakıyordu. Herhangi bir şey söylemeseler de bu durumun onları şaşırtmadığı belliydi. Bu durum Hans'ın şüphelerini doğruladı. Tasha'nın, Dimitri'yle benden haberi olduğunu bilmiyordum ve kendimi kötü hissettim. Dimitri'nin onu reddetme sebebinin kısmen benim yüzümden olduğunu biliyor muydu? Başka kaç kişi ilişkimizi biliyordu? Ona Christian söylemiş olabilirdi ama içimden bir his, daha pek çok kişinin ilişkimizi öğreneceğini söylüyordu. Okuldaki saldırıya verdiğim tepki, Dimitri'ye olan hislerim konusunda en büyük ipucuydu. Belki de Hans'a ilişkiden bahsetmek o kadar da önemli değildi. Sırrımız, zannettiğim kadar gizli olmayabilirdi.

Alberta hafifçe öksürdükten sonra sözü devraldı. "Yaşanmış veya yaşanmamış bir aşkla ilgilenmekten daha önemli işlerimiz olduğuna inanıyorum."

Steel inanamayan gözlerle ona baktı ve yumruğunu masaya indirdi. "Bu çok ciddi bir iddia. Haberin var mıydı?"

"Tek bildiğim, şu an ana konudan uzaklaştığımız," diye karşılık vererek soruyu savuşturdu. Alberta, Steel'den yirmi yaş büyüktü. Zamanını boşa harcayan bir çocuğu azarlarmış gibi sertçe adama baktı. "Burada Bayan Hathaway'in suç ortakları olup olmadığını tespit etmek için bulunduğumuzu sanıyordum. Şimdilik ona yardım ettiğine emin olduğumuz tek kişi

Belikov ve Belikov'un yardım etmesinin nedeni de mantıksız bir sevgi. Bu onun kaçak ve budala olduğu anlamına gelir, Strigoi olduğu anlamına gelmez."

Dimitri'yle ilişkimi hiçbir zaman mantıksız bir sevgi olarak görmemiştim ama Alberta'nın sözleri gideceği yere ulaştı. Hans'ın ve Steel'in surat ifadelerinden yakında bütün dünyanın ilişkimizi öğreneceği anlaşılıyordu. Ama cinayetle kıyaslandığında bunun bir önemi yoktu. Dimitri'nin Strigoi olmaması suçunu hafifletmezdi. Aradaki tek fark, yakalanırsa kalbine kazık saplanmak yerine hapse atılacak olmasıydı. Büyük bir fark sayılmaz.

Lissa'nın sorgulaması, gardiyanlar suçsuz olduğuna karar verene kadar -en azından suçlu olduğunu ispatlayamayacaklarına karar verene kadar- devam etti. Şaşkın kız rolünü çok iyi oynadı, gözyaşı bile döktü. Biraz ruh gücü de kullandı. Çok değil, ama Steel'in öfkesini anlayışa dönüştürecek kadar. Hans'ın ne düşündüğünü anlamak zordu. Ama grup odadan çıkmadan önce Tasha ve Christian'a onlarla da görüşeceğini söyledi.

Şimdilik geriye bir tek Eddie kalmıştı. Lissa dışarı çıkarken ona gülümsedi. Sıradan bir gülümsemeydi, suç ortağı olduklarını gösteren hiçbir şey yoktu. Eddie başını sallayarak karşılık verdi ve adı söylendiğinde sorgulama odasına girdi. Lissa onun için endişeleniyordu ama ben, aldığı gardiyan eğitimi sayesinde sağ salim bu işten sıyrılacağını biliyordum. Tahminimce istese o da Lissa gibi ağlayabilirdi ama şaşkın rolü oynamayı tercih edeceğini tahmin ettim.

Dışarı çıktıklarında Tasha, Christian ve Lissa'dan ayrıldı ama gitmeden hemen önce onlara dikkatli davranmalarını söyledi. "Şimdilik kurtuldunuz ama gardiyanların sizi rahat bırakacağını sanmayın. Özellikle de Hans'ın."

"Ben başımın çaresine bakabilirim," dedi Christian.

Tasha gözlerini devirdi. "Evet. Kendi başına bırakıldığında neler olduğunu gördüm."

"Sana anlatmadığımız için kızma," dedi oğlan, "zamanımız yoktu ve kimseyi bu işe karıştırmak istemedik."

"Sizi anlıyorum ama şimdi her şey daha da karıştı. Rose kaçak. Dimitri ise..." Sıkıntıyla iç çekti. Sözünü tamamlamasına gerek yoktu. Gözlerinde kendimi suçlu hissetmeme yol açan bir hüzün vardı. O da bizim gibi Dimitri'nin sicilinin temizlenmesini istemişti. Kraliçe'nin katili olmakla suçlanan birini kurtarmak, toplumumuz tarafından yeniden kabul edilmesi ihtimalini ciddi ölçüde azaltmıştı. Gerçekten Dimitri'nin beni kaçırma planına karışmamış olmasını isterdim.

"Her şey yoluna girecek," dedi Christian. "Göreceksin." Ama o kadar kendinden emin görünmüyordu. Tasha gülümsedi.

"Dikkatli olun. Lütfen. Sizi de hücrede görmek istemiyorum. Bunca şey olup biterken bir de hapishane ziyaretine zaman ayıramam." Yüzü ciddileşti ve her zamanki politik tavırlarına büründü. "Ailemizde aptalca konuşmalar dönüyor. Esmond'u başa geçirmeyi düşündüklerine inanabiliyor musunuz? Tanrı aşkına. Trajedi üstüne trajedi. En azından bu karmaşadan iyi bir sonuç çıkmasını sağlamalıyız."

"Esmond'u tanımıyorum," dedi Christian.

"Moronun teki," dedi Tasha. "Onu kastediyorum, seni değil. Kendimizi utanç verici bir duruma düşürmeden önce, biri aile üyeleriyle konuşmalı."

Christian sırıttı. "Dur tahmin edeyim, biri derken kendini mi kastediyorsun?"

"Elbette," dedi Tasha. "Şimdiden ideal adayların bir listesini yaptım. Aile üyelerinin tek ihtiyacı olan şey, biraz ikna edilmek."

"Bize bu kadar kötü davranmasalar onlar için üzülürdüm," dedi halasını uzaklaşırken izleyen Christian. Anne ve babasının Strigoi'a dönüştürülmesinin etkileri hala geçmemişti. Tasha aile kararlarında etkili olabilmeyi sürdürmek adına durumu kabullenmişti. Ama Christian medeni davranmaya çalışmıyordu. Ona düşük seviyeli bir yaratıkmış gibi davranılması, diğer Moroi'ların aksine gardiyana sahip olmasına izin verilmemesi yeterince kötüydü. Ama kendi ailesi tarafından reddedilmek? Bu durum oğlana gerçekten acı veriyordu. Her şey normalmiş gibi davranmayı reddetmekte kararlıydı.

"Bir gün hatalarını anlayacaklar," dedi Lissa.

Christian'ın yanıt verme şansı olmadı. Başka biri yanlarına geldi: Babam. Aniden ortaya çıkması arkadaşlarını şaşırtmıştı ama ben şaşırmadım. Lissa'nın sorguya çekileceğini bildiği için büyük ihtimalle binanın etrafında oyalanmıştı.

"Dışarısı ne hoş," dedi Abe arkadaş canlısı bir sesle. "Ama güneş doğunca hava cehenneme dönüyor."

Batı Virginia ormanında vampir saatlerinin keyfini çıkarmama imkan yoktu. Lissa, Abe'i süzdü. Gözleri loş ışığa alışkın olduğu için babamın bej spor ceketin altına smokin gömleğini giydiğini farketmekte zorluk çekmedi. Gerçi babamın giymekten hoşlandığı renkler düşünüldüğünde bir körün bile onu görmemesi imkansızdı.

Lissa, Abe'in havadan sudan sohbetini görmezden geldi. Abe ciddi konulara geçmeden önce hep havadan sudan konuşurdu. "Buraya saray havasından bahsetmeye gelmediğine eminim."

"Görgülü biri gibi davranmaya çalışıyordum." Moroi kızlar yanlarından geçerken Abe sustu. Konuşulanları duyamayacak kadar uzaklaştıklarında devam etti. "Görüşmenizde her şeyin yolunda gittiğini varsayıyorum."

"İyiydi," demekle yetinen Lissa mantıksız sevgi kısmından bahsetmedi. Abe'in tek ilgilendiği şeyin, kimsenin yakalanmaması olduğunu biliyordu.

"Gardiyanlar şimdi Eddie'yi sorguya çekiyor," dedi Christian. "Daha sonra benimle görüşeceklermiş ama sanırım hepsi bu."

Lissa iç çekti. "Sorgulama, işin en kolay kısmıydı. Hele önümüzdeki görev düşünüldüğünde." Tatiana'nın katilini bulmayı kastetmişti.

"Her şey sırasıyla," diye mırıldandı Abe. "Her şeyi düşünüp bunalmaya gerek yok. Bütün sorunları sırayla çözeceğiz."

"Ama nereden başlayacağımızı bilmiyorum," diyen Lissa, önüne çıkan çakıl taşını tekmeledi. "Tatiana'yı kim öldürdüy-

se izini gizlemekte ve suçu Rose'a atmakta çok başarılı bir iş çıkarmış."

"Her şey sırasıyla," dedi Abe.

Arada bir beni rahatsız eden sinsi ses tonuyla konuşuyordu ama o ton bugün Lissa için rahatlatıcıydı. Şimdiye kadar bütün enerjisini beni hapisten kurtarıp güvende olacağım bir yere yollamaya odaklanmıştı. Amacı buydu.

Şimdi ise üzerinde büyük bir baskı hissediyordu. Christian kolunu Lissa'nın omzuna attı. Sıradışı bir ciddiyetle Abe'e döndü.

"Nereden başlayabileceğimiz konusunda herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu Christian, Abe'e. "Elimizde hiç delil yok."

"Bazı detayları biliyoruz," diye karşılık verdi Abe. "Örneğin Tatiana'yı her kim öldürdüyse, odasına girebilen biriydi. Yani liste uzun değil."

"Kısa da değil." Lissa parmaklarıyla şüphelileri saydı. "Kraliyet gardiyanları, arkadaşları ve ailesi... Elbette kimsenin gardiyanların ziyaretçi kayıtlarıyla oynamadığını varsayıyorum. Oraya işlenmemiş ziyaretçiler de olabilir. Sürekli gizli toplantılar yaptığına eminim."

"Yatakodasında, geceliğiyle gizli toplantı yaptığından şüpheliyim," diye dalga geçti Abe. "Elbette ne tür bir toplantı olduğuna bağlı."

Aklına parlak bir fikir gelen Lissa, olduğu yerde durdu. "Ambrosse."

"Kim?"

"O bir dampir... Çok yakışıklı... O ve Tatiana, şey..."

"Birlikte miydi?" diyen Christian gülümsedi.

Aniden durma sırası Abe'deydi. Gözlerini Lissa'nınkilere dikti. "Kimden bahsettiğini biliyorum. Ortalıkta dolandığını görmüştüm."

"Tatiana'nın yatakodasına girebiliyor," dedi Lissa. "Ama cinayet işleyebileceğini sanmıyorum."

"Görünüş yanıltıcıdır," dedi Abe. "Mahkemede Rose'la aşırı ilgiliydi."

Lissa şaşırdı. "Neden bahsediyorsun?"

Abe kötü adamlar gibi çenesini kaşıdı. "Rose'la konuştu... Ya da ona bir şey verdi. Çok emin değilim ama aralarında bir şeyler oldu."

Zeki, dikkatli Abe. Ambrosse'un bana notu verdiğini görmese de bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"O zaman onunla konuşmalıyız," dedi Christian.

Lissa başını salladı. Duyguları birbiriyle çelişkiliydi. İpucu bulmak onu heyecanlandırmıştı ama nazik, şefkatli Ambrosse'un şüpheli olması üzücüydü.

"Bu konuyla ben ilgilenirim," dedi Abe.

Lissa gözlerini Abe'e dikti. Yüzündeki ifadeyi göremesem de Abe'in şaşırıp bir adım gerilediğini farkettim. Christian bile irkildi.

"Ben de yanında olacağım," dedi Lissa. "Sakın ben yokken işkence yapmayı düşünme."

"İşkence yaptığım sırada orada olmak mı istiyorsun?" diye sordu Abe.

"İşkence yapmamanı istiyorum. Ambrosse'la medeni insanlar gibi konuşacağız. Anlaşıldı mı?"

Abe omuz silkti. Sanki yarı yaşında bir kızın sözünü dinlemek, onu kesinlikle rahatsız etmiyordu.

"Tamam, birlikte konuşuruz."

Bu gönüllü tavır Lissa'yı şüphelendirdi. Abe de Lissa'nın şüphelendiğini anladı.

"Birlikte konuşacağız," dedi yeniden yürümeye başladıklarında. "Araştırma yapmak için iyi bir zaman. Soylular seçimlerle meşgul olacak. Herkes bir şeylerle meşgul ve her gün yeni birileri geliyor."

Rüzgar Lissa'nın saçlarını uçuşturdu. Gündüz olunca havanın daha da ısınacağı belliydi.

"Seçimler ne zaman olacak?" diye sordu Lissa.

"Tatiana son yolculuğuna yollanır yollanmaz. Bu işler hızlı halledilir. Hükümetin toparlanmasına ihtiyacımız var. Yarın kilisede tören yapılacak ve cenaze tamamlanacak. Bir daha geçit töreni düzenleneceğini sanmıyorum. Herkes hala huzursuz."

Tatiana kraliçelere yakışır bir şekilde gömülemeyeceği için üzgündüm ama gerçek katilin bulunmasını sağlayacaksa onun da böylesini tercih edeceğini biliyordum.

"Cenaze tamamlandığında seçimler başlayacak," diye devam etti Abe. "Her ailenin taht için birini aday göstermeye hakkı var ve hepsinin birini aday göstereceğine emin olabilirsin. Daha önce hiç seçim gördün mü? Büyük bir gösteridir. Elbette oylamadan önce adayların test edilmesi gerekecek."

Test etmek deyişinde garip bir belirsizlik vardı. Ama Lissa'nın düşünceleri başka yerdeydi. Tanıdığı tek kraliçe Tariana'ydı ve hükümdar değişikliğinin ne gibi sonuçlar doğuracağını bilmiyordu. "Yeni bir kral veya kraliçe her şeyi değiştirebilir. Umarım iyi biri seçilir. Belki Ozera'lardan, Tasha'nınkilerden biri." Christian'a bakınca oğlan omuz silkti. "Ya da Ariana Szelsky. Ondan hoşlanıyorum. Gerçi kimden hoşlandığımın bir önemi yok," diye ekledi. "Nasıl olsa oy kullanamayacağım." Seçimin galibi, konseyin oyuyla belirleniyordu ve Lissa bu sürecin dışında bırakılmıştı.

"Seçimler sırasında pek çok ayak oyunu oynanacak," diye açıkladı Abe. "Her aile kendi çıkarlarını koruyacak birini isteyecek. Ayrıca—"

"Ahh!"

Moroi politikalarının dünyasından koparılıp Batı Virginia ormanına döndürüldüm. Hem de acı verici bir şekilde. Sert bir şey bana çarpıp yere yığılmama yol açtı. Güçlü eller beni yerde tutuyordu. Dimitri'nin sesini duydum.

"Kasabada saklanmalıydın," dedi. Eğlendiği anlaşılıyordu. Bütün ağırlığı üzerimde olduğu için hareket etme şansım yoktu. "Son bakacağım yer orası olurdu. Oysa nereye gideceğini gayet iyi biliyordum."

"Her neyse. Kendini zeki zannetme," dedim dişlerimi gıcırdatarak. Kahretsin. Zekiydi. Bir kere daha bana bu kadar yakın olması başımı döndürdü. "İyi bir tahminde bulundun."

"Şansa ihtiyacım yok Roza. Seni her zaman bulurum. Yani durumumuzu ne kadar güçleştireceğine karar vermek sana

kalmış." Sohbet edermiş gibi konuştuğu için durumumuz daha da saçma göründü. "Aynı şeyi tekrarlayıp durabiliriz ya da mantıklı davranıp Sydney ve benimle kalırsın."

"Ona mantıklı davranmak değil zamanı ziyan etmek denir."

Terlemişti, bana yetişmek için koşmuş olmalıydı. Adrian her zaman hoş bir parfüm sürer ama Dimitri'nin teninin doğal kokusu da baş döndürücüydü. Tüm bu ufak detayları farkediyor olmam garipti, ne de olsa beni esir tuttuğu için ona kızgın olmalıydım.

"Sana tüm bunların altında yatan mantığı kaç defa açıklamam gerekiyor?" diye sordu bezgin bir sesle.

"Pes edene kadar." Onu ittirdim, kurtulmayı denedim ama tek yapabildiğim, bizi birbirimize daha da yaklaştırmak oldu.

Beni ayağa kaldırıp kollarımı ve ellerimi arkamda birleştirdi. Manevra yapma şansım yoktu. Geldiğimiz yöne yürümeye başladık.

"Sydney'e ve sana benimle beraber başınızı belaya sokmamanızı söylüyorum. Başımın çaresine bakabilirim. Beni bırak!" dedim ayaklarımı sürüyerek.

Dimitri homurdanıp beni sürükledi. "Rose," dedi kararlı bir sesle. "Kazanamazsın."

"Yüzün nasıl?" diye sordum. Işık az olduğundan attığım yumruğun izini göremiyordum ama çenesinin moraracağına emindim. Öyle bir yüze zarar vermek üzücüydü ama nasıl olsa iyileşirdi. Ayrıca Rose Hathaway'le uğraşmamayı öğrenirdi.

Ya da belki öğrenmezdi. Yeniden beni sürüklemeye başladı. "Biraz daha çırpınırsan seni omzuma atıp götüreceğim," diye uyardı.

"Denemeni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Öldürülürsen, Lissa'nın kendini nasıl hissedeceğini bilmiyor musun?" Beni daha da sıkı tuttu. Çok öfkeli olduğunu anladım. "Seni kaybederse ona ne olacağını göremiyor musun?"

Bir an söyleyecek söz bulamadım. Ölmek istemiyordum ama hayatımı tehlikeye atarken asıl yapmak istediğim, kendimi riske atsam da başkalarını korumaktı. Yine de haklı olduğunu biliyordum. Bana bir şey olursa Lissa mahvolurdu. Ama bu riski almak zorundaydım.

"Bana güven yoldaş. Kendimi öldürtmeyeceğim," dedim inatçı bir sesle. "Hayatta kalacağım."

İstediği yanıt bu değildi. "Ona yardım etmenin başka yolları da var. Saraya dönmek gibi bir çılgınlık yapmamalısın."

Aniden direnmeyi bıraktım. Bu ani tavır değişikliği Dimitri'yi hazırlıksız yakaladı. "Sorun ne?" diye sordu. Hem kafası karışmıştı hem durumdan şüphelenmişti.

Gözlerimi boşluğa diktim. Lissa'nın ve Abe'in mahkemedeki hallerini, Lissa'nın kendini güçsüz hissedişini hatırladım. Oy verme özlemini. Tatiana'nın notu aklıma geldi ve bir an için kulağımda merhum kraliçenin sesini duydum. *O, Dragomir'lerin sonuncusu değil. Biri daha var.*

"Haklısın," dedim en sonunda.

"Hangi konuda haklıyım?" Dimitri şaşkına dönmüştü. Hak verdiğim zaman, insanlar genelde bu tepkiyi verir.

"Saraya dönmemin Lissa'ya yararı olmaz."

Sessizlik. Yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama şok geçirdiğine yemin edebilirdim.

"Seninle birlikte motele döneceğim ve kaçıp saraya gitmeye çalışmayacağım."

Başka bir Dragomir. Bulunması gereken diğer Dragomir. Derin bir nefes aldım. "Ama oturup beklemeye niyetim yok. Lissa için yapmam gereken bir şey var ve Sydney'le sen, bana yardım edeceksiniz."

8

Anlaşılan kasaba polisinin bir adam ve köpeğinden oluştuğunu düşünürken yanılmıştım. Dimitri'yle birlikte motele yürürken her tarafın kırmızı-mavi ışıklarla kaplı olduğunu gördük. İnsanlar toplanmış neler olduğunu öğrenmeye çalışıyordu.

"Kasabanın altı üstüne gelmiş," dedim.

Dimitri sıkıntıyla iç çekti. "İlla resepsiyon görevlisine bir şey söylemek zorundaydın değil mi?"

Gölgelerin arasına saklanıp binayı izledik. "Seni yavaşlatacağını düşündüm."

"Bizi yavaşlatacağı kesin." Gözleri etrafı taradı, bütün detayları sindirdi. "Sydney'in arabası yerinde yok. Eh, en azından bu da bir şey."

Bütün ukalalığım kayboldu. "Öyle mi? Araçsız kaldık!"

"Bizi bırakmaz. Ama polis kapı kapı dolaşmaya başlamadan önce kaçacak kadar akıllıca davranmıştır." Dönüp kasaba

yolunu inceledi. "Haydi. Yakınlarda bir yerlerde olmalı. Polisin, kovalanan zavallı savunmasız kızı bulmak için aramalara başlayacağına eminim." Savunmasız kelimesini öyle bir söylemişti ki altında yatan imayı kaçırmak imkansızdı.

Dimitri, kasabaya gelirken kullandığımız yola doğru yürümemiz gerektiğine karar verdi. Sydney'in kaçabilmemiz için bizi orada beklediğini varsayıyordu. Polisi işin içine karıştırmak beklemediğim sorunlar yaratmıştı ama pişman değildim. Ormanda aklıma gelen plan yüzünden heyecanlıydım ve her zamanki gibi hemen harekete geçmek istiyordum. Eğer bu aptal kasabadan kurtulmamızı sağlamışsam ne mutlu bana.

Dimitri, Sydney'le ilgili düşüncelerinde haklı çıktı. Kasabanın yarım kilometre dışında yolun kenarına park etmiş bir CR-V gördük. Motoru çalışmıyordu, farları kapalıydı ama arabayı Lousiana plakasını seçecek kadar görebiliyordum. Şoför tarafının penceresine gidip camı tıklattım. Sydney irkilerek yerinden sıçradı. Pencereyi açtığında yüzü öfke içindeydi.

"Yine ne yaptın? Neyse boşver. Anlatmaya zahmet etme. Arabaya binin."

Dimitri ve ben söyleneni yaptık. Sydney'in bakışları yüzünden kendimi yaramazlık yapmış bir çocuk gibi hissediyordum. Başka tek söz söylemeden arabayı çalıştırdı ve geldiğimiz yöne doğru ilerlemeye başladık. Sonunda eyaletlerarası yola çıkan asfalt yola ulaştık. Şimdilik sorun yok gibiydi. Ama birkaç kilometre gittikten sonra Sydney arabayı yolun kenarına çekti, hiçliğin ve karanlığın ortasındaydık.

Motoru durdurdu ve bana bakmak için arka koltuğa dön-
dü. "Kaçtın, değil mi?"

"Evet ama şimdi—"

Sydney elini kaldırıp beni susturdu. "Hayır, yapma. Henüz değil. Keşke polislerin dikkatini çekmeden sevgili kaçışını tamamlayabilseydin."

"Keşke," dedi Dimitri.

Somurtup onlara baktım. "Geri geldim ya, yetmez mi?" Dimitri bir kaşını kaldırıp bana bakarak geri dönmek konusunda hiç de gönüllü olmadığımı hatırlattı. "Şimdi Lissa'ya yardım etmek için ne yapabileceğimizi biliyorum."

"Yapmamız gereken," dedi Sydney, "kalacak güvenli bir yer bulmak."

"Medeniyete dönüp bir otel seç. Oda servisi olsun. Bir sonraki planımız üzerinde çalışırken orayı operasyon merkezimiz yapabiliriz."

"O kasabayı uzun araştırmalar sonucu bulmuştuk!" dedi Sydney. "Rastgele bir yere gidemeyiz, en azından yakınlardaki bir kasaba olmaz. Plakamı aldıklarını sanmıyorum ama benimkine benzeyen arabaları çeviriyor olabilirler. Ayrıca tariflerimiz ellerinde. Eğer eyalet polisi durumu öğrenecek olursa simyacılar da neler olduğunu öğrenir ve o zaman—"

"Sakinleş," diyen Dimitri kızın koluna dokundu. Bu dokunuşta herhangi bir samimiyet olmadığı halde onu kıskandım. Hala ormanda yaşadıklarımızın etkisindeydim. "Bunun olup olmayacağını bilemeyiz. Neden Abe'i aramıyorsun?"

"Evet tabii," dedi kız somurtarak. "Tam ihtiyacım olan şey. Ona, daha yirmi dört saat geçmeden planı mahvettiğimi söylememi mi istiyorsun?"

"Eh," dedim, "kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa neden olmasın? Plan zaten değişecekti."

"Sus," diye beni azarladı. "İkiniz de susun. Düşünmeliyim."

Dimitri'yle birbirimize baktık ama sustuk. Lissa'ya yardım etmenin bir yolunu bildiğimi söylediğimde merakı uyanmıştı. Detayları öğrenmek istediğini biliyordum ama önce Sydney'in toparlanmasını beklemeliydik.

Tepe ışığını yakıp eyaletin haritasını çıkardı. Bir dakika kadar haritayı inceledikten sonra katlayıp kaldırdı ve bir süre yola baktı. Yüzünü göremesem de kaşlarını çattığını tahmin ettim. Sonunda her zamanki gibi sıkıntıyla iç çekip arabayı çalıştırdı. GPS'e Altswood, Batı Virginia yazdığını gördüm.

"Altswood'da ne var?" diye sordum, Atlantic City gibi bir yer yazmadığı için hayalkırıklığına uğramıştım.

"Hiçbir şey," dedi ve yeniden yola çıktık. "Gideceğimiz yere GPS'in bulabileceği en yakın nokta orası."

Önümüzden geçen arabanın farları Dimitri'nin profilini aydınlatınca onun da meraklandığını gördüm. Demek hiçbir şey bilmeyen artık sadece ben değildim. GPS'e göre, gideceğimiz yere bir buçuk saatlik yolumuz vardı. Dimitri, Sydney'in seçimini sorgulamadı. Nereye gittiğimizi tartışmaktansa bana döndü.

"Lissa'yla ilgili söylediklerin de neydi? Şu harika planından bahset bakalım."

Sydney'e baktı. "Rose yapmamız gereken önemli bir şey olduğunu söylüyor."

"Konuşmalarınızdan o kadarını çıkarmıştım," dedi Sydney kuru bir sesle. Dimitri beklenti dolu gözlerini bana çevirdi.

Derin bir nefes aldım. Duruşmadan beri sakladığım sırrı açıklamanın zamanı gelmişti. "Şey, anlaşılan Lissa'nın bir kardeşi varmış. Onu bulmamız gerektiğini düşünüyorum."

Son derece normal bir şeyden bahsediyormuş gibi olağan bir ses tonuyla konuşmaya çalışmıştım. Oysa kalbim hızla çarpıyordu. Tatiana'nın notunu uzun uzun inceleyecek vaktim olmuşsa da bu kelimeleri daha önce yüksek sesle dile getirmemiştim. Bunu söylemek beni de şok etti ve verdiğim bilginin gerçek anlamını, hepimizin hayatını nasıl değiştirebileceğini kavradım.

Elbette benim yaşadığım şok, diğerlerininkiyle kıyaslandığında hiçti. Rose'a bir puan! Sydney şaşkınlığını saklama girişiminde bulunmadı. Dimitri bile hazırlıksız yakalanmıştı.

Toparlandıklarında, itiraz etmeye hazırlandıklarını gördüm. Delil göstermemi isteyecek ve gösteremezsem, söylediklerimi saçma sapan bir fikir olarak göz ardı edeceklerdi.

Onlara itiraz etme fırsatı tanımadan harekete geçtim. Tatiana'nın notunu çıkarıp yüksek sesle okudum ve kontrol etmesi için mektubu Dimitri'ye uzattım. Onlara hayaletle karşılaşmamdan ve kraliçenin ruhunun, yazanlarda gerçek payı olduğuna inanmamı sağladığından bahsettim. Yine de yol arkadaşlarım şüpheliydi.

"Bu mektubu Tatiana'nın yazdığına dair delilin yok," dedi Dimitri.

"Simyacılarda bir Dragomir daha olduğuna dair bir kayıt yok," dedi Sydney.

İkisi de, söyleyeceklerini tahmin ettiğim şeyi söylemişti. Dimitri her zaman, her şeyde tuzak arayan adamlardandı. Delili olmayan her şeyden şüphelenirdi. Sydney ise gerçeklerden ve toplanan verilerden oluşan bir dünyada yaşıyordu, simyacılara ve bilgilerine sonsuz inancı vardı. Eğer simyacılar bir şeye inanmıyorsa kendisi de inanmazdı. Hayaleti delil olarak göstermem, ikisi için de yeterli değildi.

"Tatiana'nın ruhu neden beni kandırmaya çalışsın," diye itiraz ettim. "Ayrıca simyacılar her şeyi bilmiyor. Not, bu sırrın Moroi'lardan bile saklandığını söylüyor, simyacılardan da gizlenmiş olması normal."

Simyacılarla ilgili yorumumdan hoşlanmayan Sydney somurttu ama herhangi bir şey söylemedi. Beni zorlayan Dimitri oldu, daha fazla delil olmadan herhangi bir şeye inanmayı reddediyordu.

"Hayaletlerin ne söylemeye çalıştığını anlamanın kolay olmadığını anlatmıştın," diye hatırlattı. "Belki onu yanlış okumuşsundur."

"Bilmiyorum..." Hayaletin ciddi, şeffaf yüzünü düşündüm. "Bence bu notu o yazdı. İçgüdülerim öyle söylüyor." Gözlerimi kıstım.

"İçgüdülerimin genelde doğru çıktığını biliyorsun. Bu konuda da bana güvenemez misin?"

Dimitri bakışlarını üzerime dikti. Ona aynı şekilde karşılık verdim. Zihninden neler geçtiğini tahmin edebiliyordum.

Lissa'nın kardeşi olması düşük ihtimaldi ama içgüdülerim konusunda haklı olduğumu biliyordum. Geçmişte içgüdülerim beni yarı yolda bırakmamıştı. Neler yaşamış olursak olalım, aramızda şimdi nasıl bir düşmanlık olursa olsun beni bu konuda bana güvenecek kadar tanıyordu.

Yavaşça, neredeyse isteksizce başımı salladım. "Ama bu varsayımsal kardeşi aramaya gidecek olursak Lissa'nın talimatlarına karşı çıkmış olacağız."

"O nota inandın mı?" diye çıkıştı Sydney. "Rose'u dinlemeyi mi düşünüyorsun?"

Bu söz beni öfkelendirse de öfkemi bastırmaya çalıştım. Elbette. Önümdeki bir sonraki engelin ne olacağı belliydi: Dimitri'nin Lissa'nın emirlerine karşı çıkmaktaki gönülsüzlüğü. Sydney ise Abe'den korkuyordu. Sydney'in gerekçelerini anlayabiliyordum ama Dimitri'yi bağlayan sadece Lissa'ya ettiği aptal şövalyelik yeminiydi. Derin bir nefes aldım. Ne kadar aptalca davrandığını söylemek bana bir şey kazandırmazdı.

"Teknik olarak Lissa'nın emirlerine karşı çıkacağız, evet. Ama ailesinin sonuncusu olmadığını ispatlayabilirsek Lissa'ya büyük yararı olur. Bu şansı elimizin tersiyle bir kenara ittiremeyiz. Lissa'nın kardeşini ararken beni beladan uzak tutmayı başarabilirsen," gülümsememeye çalıştım, "o zaman herhangi bir sorun çıkmaz."

Dimitri söylediklerimi düşündü. Beni tanıyordu. Ayrıca işime geldiğinde düz mantık kullanmaktan çekinmeyeceğimi de biliyordu.

"Tamam," dedi sonunda. Duruşu değişti. Kararını vermişti ve artık o karara bağlı kalacaktı. "İşe nereden başlayacağız? Elinde başka bir ipucu var mı?"

Deja vu hissine kapıldım, Lissa ve Christian'ın Abe'le yaptıkları konuşmayı hatırladım. Onlar da araştırmaya nereden başlayacaklarını bilmiyordu. Anlaşılan Lissa ve ben paralel hayatlar yaşıyorduk, ikimiz de imkansız bir bulmacanın peşindeydik. Zihnimde tartışmalarını gözden geçirdiğimde, Abe'in kullandığı mantığı kullanmaya karar verdim. İpucu yoksa açıkça ortada olan ihtimallerden işe başlamak gerekir.

"Bunun bir sır olduğu belli," dedim. "Büyük bir sır. İnsanların örtmeyi istediği bir sır. Öyle ki, kimsenin öğrenmemesi ve Dragomir'lerin güçsüz kalması için kayıtları çalmayı dahi göze aldılar." Biri simyacıların binasına girip Eric Dragomir'in gizemli bir kadına para ödeyişiyle ilgili kayıtları çalmıştı. Arkadaşlarıma bu kadının, Eric Dragomir'in gayri resmi çocuğunun annesi olabileceğini hatırlattım. "Bu konuyu araştırabilirsin." Bunlar Sydney'e söylediğim son sözlerdi. Dragomir'ler umrunda olmayabilirdi ama simyacılar hala evrakları kimin çaldığını öğrenmek istiyordu.

"Hey, bir dakika, kararda benim de söz hakkım yok mu?" Onu beklemeksizin karar vermemizden hoşlanmış görünmüyordu. Gece boyunca işler böylesine karıştıktan sonra yeni bir planın içine sürüklenmeye hevesli değildi. "Belki Lissa'nın emirlerine karşı çıkmak ikiniz için önemli olmayabilir ama benden Abe'e karşı çıkmamı istiyorsunuz. O, Lissa kadar anlayışlı değildir."

Söylediklerinde haklıydı. "Kızı olarak ondan, sana dokunmamasını isterim," diye Sydney'e garanti verdim. "Ayrıca yaşlı adam sırlara bayılır. Bu planı sevecektir, inan bana. Şimdiden en büyük ipucunu bulduk. Eğer Eric kadının birine para veriyorsa neden kadın onun sevgilisi olmasın?"

"Senin de kadının biri derken belirttiğin gibi," dedi Sydney, hala Abe'e karşı çıkmakta isteksiz olduğu belliydi, "kadının kim olduğunu bilmiyoruz. Teorinde haklıysan ve Eric Dragomir'in bir sevgilisi varsa bile, kim olduğunu öğrenmemizin yolu yok. Çalınan evraklarda da kadının kim olduğu yazmıyordu."

"Çalınanlarla bağlantılı başka kayıtlar var mı? Veya Dragomir'in para yolladığı bankayı araştırmak mümkün mü?"

Simyacıları endişelendiren şey, kayıtlarının çalınmasıydı. Sydney'in meslektaşları kayıtların çalındığını farketmiş ama içeriği üzerine düşünmemişlerdi. Aynı konuda başka kayıt olup olmadığına bakmadıklarına emindim. Sydney bu düşüncemi doğruladı.

"Kayıtları araştırmanın nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir fikrin yok, yanılıyor muyum? O kadar kolay değildir," dedi. "Uzun zaman alabilir."

"O zaman güvende olacağımız bir yere gidiyor olmamız ne büyük şans, değil mi?" diye sordum. Bir sonraki adımı atmak için zamana ihtiyaç duyabileceğimizi keşfetmek, sarsılmama yol açmıştı ancak şimdi saklanma yerini kaybetmenin nasıl bir dezavantaj olduğunu görüyordum.

"Güvenli bir yer..." Sydney başını iki yana salladı. "Göreceğiz. Umarım aptalca bir şey yapmıyorumdur."

Bu belirsiz kelimelerin ardından arabayı sessizlik kapladı. Nereye gittiğimizle ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordum ama kazandığım ufak zaferi zorlamamam gerektiğinin farkındaydım. Kazandığımı düşündüğüm zaferi. Sydney'in yüzde yüz benimle olduğuna emin değildim ama Dimitri'nin ikna olduğunu hissetmiştim. Şimdilik Sydney'i zorlamamak en iyisiydi. GPS'e baktım. Neredeyse bir saat. Lissa'yı kontrol etmeye yetecek kadar zaman.

Lissa'nın nerede olduğunu anlamak bir dakikamı aldı çünkü onu odasında bulacağımı düşünmüştüm. Ama hayır, bir keresinde gittiğim için tanıdığım bir yerdeydi. Adrian'ın ailesinin evinde. Şaşırtıcı. Birkaç dakika içerisinde zihninden nasıl bir mantık yürüttüğünü okudum. Şimdi kaldığı yer, saray'ın misafirlere ayrılan bölümündeydi ve kaçışımın ardından ortaya çıkan panik yüzünden o bina saraydan ayrılmaya çalışan ziyaretçilerle doluydu.

İvashkovlar'ın evinin olduğu bölge ise sakindi. Gerçi orada da saraydan ayrılmaya niyetli birkaç komşu yok değildi.

Adrian koltuğa oturmuş ve ayaklarını tahminen annesinin bir iç mimarın yardımıyla seçtiği pahalı orta masasına uzatmıştı. Lissa Christian'la birlikte daha yeni gelmişti ve havadaki sigara kokusundan Adrian'ın kötü alışkanlıklarına döndüğü anlaşılıyordu.

"Eğer şanslıysak," diyordu Lissa ve Christian'a, "annemler bir süre başlarını işten kaldıramaz ve biz de biraz huzur buluruz. Sorgulama nasıl geçti?"

Lissa ve Christian güzel görünen ama rahat olmayan kanepeye oturdu. Lissa, Christian'a yaslanıp iç çekti. "Kötü değildi. Rose'un kaçışıyla hiçbir ilgimiz olmadığına inandılar mı bilmiyorum ama ellerinde hiç delil yok."

"Tasha Halam daha büyük bir sorun," dedi Christian. "Neler olacağını ona önceden söylemediğimiz için çok kızdı. Bence heykelleri kendi uçurmak istiyordu."

"Bence Dimitri'yi işe karıştırdığımız için kızgın," diye düşüncesini dile getirdi Lissa.

"Toplumumuz tarafından kabul edilmesi şansını yok ettiğimizi düşünüyor."

"Öyle düşünmekte haklı," dedi Adrian. Uzaktan kumandayı alıp plazma televizyonu çalıştırdı. Sesi kapatıp kanallar arasında dolaştı. "Ama kimse Dimitri'yi zorlamadı."

Lissa başını salladı ama içten içe farkında olmadan Dimitri'yi zorlamış olup olmadığını düşünüyordu. Dimitri'nin Lissa'ya ettiği bağlılık yemini sır değildi. Christian bu endişeleri farketti.

"Öyle olacağını asla bilemeyiz, zaten toplumumuz onu arasına almayabi—"

Kapı çalınınca lafı bölündü.

"Kahretsin," diyen Adrian, ayağa kalktı. Huzur buraya kadarmış."

"Annenler olsa kapıyı çalmazlardı," dedi Christian.

"Doğru ama büyük ihtimalle Porto şarabı içip cani gençliğin dedikodusunu yapmak isteyen arkadaşlarından biridir," diye karşılık verdi Adrian kapıyı açmaya giderken.

Lissa kapının açıldığını duydu, konuşmaları net duyamadı. Birkaç saniye sonra Adrian yanında Lissa'nın tanımadığı genç bir Moroi'la geri geldi.

"Dinle," diyordu genç, etrafa rahatsız bakışlar fırlatırken, "daha sonra da gelebilirim."

Lissa ve Christian'ı görünce donup kaldı.

"Hayır, hayır," dedi Adrian. Huysuz tavırlarını bırakıp resmi bir havaya bürünmesi, saniyeden kısa sürmüştü. "Annemin her an geri dönebileceğine eminim. Sizler birbirinizi tanıyor musunuz?"

Oğlan başını salladı ve gözlerini karşısındaki yüzlerde dolaştırdı. "Elbette."

Lissa kaşlarını çattı. "Seni tanımıyorum."

Adrian'ın yüzündeki gülümseme hiç değişmedi ama Lissa önemli bir şeyler olup bittiğini anladı. "Bu, Joe. Joe, Tatiana Hala öldürüldüğünde Rose'un yanında olmadığıma şahitlik ederek bana yardımcı olan kapıcı. Rose'un binasında çalışan adam."

Lissa ve Christian oturdukları yerde kıpırdandılar. "Duruşmadan önce ortaya çıkman büyük bir şanstı," dedi Christian temkinli bir sesle. Bir süre Adrian'ın da benimle birlikte suçlanabileceğiyle ilgili bir panik yaşanmıştı. Ama Joe ortaya çıkıp Adrian ve beni ne zaman binada gördüğüne dair şahitlik etmişti.

Joe hole doğru birkaç adım geriledi. "Gerçekten gitmeliyim. Leydi İvashkov'a uğradığımı söylersiniz – saraydan ayrılacağımı da söyleyin ama her şey tamam."

"Ne tamam?" diye sordu yavaşça ayağa kalkan Lissa.

"O- o, neden bahsettiğimi anlayacaktır."

Lissa'nın korkutucu bir görüntüsü olmadığını biliyordum. Sevimliydi, çelimsizdi ve hoştu ama Joe'nun yüz ifadesinden korktuğu anlaşılıyordu. Lissa ürkütücü bir bakış fırlatmış olmalıydı. Abe'le karşılaşmalarını hatırladım. "Gerçekten," diye ekledi Joe, "gitmeliyim."

Harekete geçecek gibi oldu ama aniden Lissa'dan yayılan ruh gücünü hissettim. Joe donup kaldı. Lissa, Joe'ya doğru ilerledi.

"Leydi İvashkov'la ne konuşman gerekiyordu?" diye sordu Lissa.

"Yavaş ol kuzen," diye mırıldandı Adrian. "Birkaç yanıt almak için o kadar ruh kullanman gerekmiyor."

Lissa, Joe üzerinde o kadar fazla ikna kullanıyordu ki oğlan iplere bağlı bir kukladan farksızdı.

"Para," diye inledi Joe. "Para işini hallettik."

"Ne parası?" diye sordu Lissa.

Joe tereddüt etti, bir an karşı koyacağını sandım ama hemen ardından pes etti. Bir ruh kullanıcısının ikna gücüyle savaşamazdı. "Şahitliğim için verilen para... Onun nerede olduğuna dair." Joe başıyla Adrian'ı işaret etti.

Adrian'ın yüz ifadesi belli belirsiz sarsıldı. "Ne demek nerede olduğumla ilgili ifade? Halamın öldüğü geceden mi bahsediyorsun? Demek istediğin..."

Christian, Adrian'ın tamamlayamadığı cümleyi tamamladı. "Leydi İvashkov, Adrian'ı gördüğünü söylemen için sana para mı verdi?"

"Onu gördüm," diye bağırdı Joe. Artık ter içindeydi. Adrian haklıydı, Lissa çok fazla ruh kullanıyor ve Joe'nun canını yakıyordu. "Sadece... Sadece... Zamanını hatırlamıyorum... Hiçbir zamanı hatırlamıyorum. Diğer adama da aynısını söyledim. Leydi İvashkov, zamandan eminmiş gibi konuşmamı için bana para verdi."

Adrian bu durumdan hiç hoşlanmadı. Ama hakkını vereceek olursak, sessizliğini korudu. "Diğer adam derken kimi kastettin?"

"Başka kim?" diye tekrarladı Lissa. "Leydi İvashkov'un yanında kim vardı?"

"Kimse! Leydi İvashkov, oğlunun adının temize çıkacağına emin olmak istedi. Ben de detayları uydurdum. Diğer adam... Daha sonra geldi... Hathaway'in ne zaman geldiğini öğrenmek istedi."

Holden bir klik sesi duyulunca, ön kapının açıldığını anladılar. Lissa öne eğilip iknanın derecesini arttırdı. "Diğer adam kimdi? Ne istiyordu?"

Joe'nun büyük acı içinde olduğu anlaşılıyordu. Yutkundu. "Kim olduğunu bilmiyorum! Gördüğüm biri değildi. Bir Moroi. Hathaway'i ne zaman gördüğüme dair şahitlik etmemi istedi. Bana Leydi İvashkov'dan da çok para ödedi. İkisine de yardım etmenin bir sakıncası yoktu..." Çaresizce Lissa'ya baktı. "Ne de olsa cinayeti Hathaway işledi..."

"Adrian?" Daniella'nın sesi duyuldu. "Evde misin?"

"Geri çekil," diye uyardı Adrian, Lissa'yı. Şaka yapmıyordu.

Lissa yumuşak bir sesle konuşmayı sürdürdü, dikkati hâlâ Joe'nun üzerindeydi. "Diğer Moroi nasıl biriydi? Tarif et."

Topuklu ayakkabıların ahşap zeminde yürürken çıkardıkları ses duyuldu.

"Kimseye benzemiyordu!" dedi Joe. "Yemin ederim! Sıradan biri. Eli hariç... Lütfen bırakın gideyim..."

Adrian, Lissa'yı ittirdi, Joe'yla aralarındaki bağın kopmasını sağladı. Joe neredeyse yere yığılacaktı ama Adrian'la göz göze geldikleri anda donup kaldı. Yine ikna gücü – ama Lissa'nın kullandığından çok daha az miktarda.

"Tüm bunları unut," diye fısıldadı Adrian. "Bu sohbeti hiç yapmadık."

"Adrian sen ne yaptığını—"

Daniella oturma odasının girişinde durup karşısındaki garip manzarayı inceledi. Christian hala kanepedeydi ama Adrian ve Lissa ter içindeki Joe'nun başında duruyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Daniella.

Adrian geri çekilip yüzünde kadınları etkileyen gülümsemelerinden biriyle annesine baktı. "Bu adam seni görmeye gelmiş anne. Sen gelene kadar onunla bekleyeceğimizi söyledik. Şimdi dışarı çıkıyoruz."

Daniella önce oğluna sonra Joe'ya baktı. Durumdan hoşlanmamıştı ve kafası karışmıştı. Lissa da dışarı çıkma kısmına şaşırdı ama Adrian'a uydu. Christian da sesini çıkarmadı.

"Sizi görmek güzeldi," diyen Lissa, Adrian gibi gülümsemeyi denedi. Joe'nun kafası karışmıştı. Adrian'ın son komutunun ardından zavallı kapıcı büyük ihtimalle İvashkovlar'a nasıl geldiğini bile unutmuştu.

Lissa ve Christian, Daniella'ya bir şey söyleme fırsatı tanımadan Adrian'ın arkasından dışarı çıktı. "Bu da neydi?" diye sordu Christian evden çıktıklarında. Lissa'nın ürkütücü tavırlarını mı yoksa Joe'nun söylediklerini mi kastettiğine emin olamadı.

"Emin değilim," dedi Adrian, yüzünde karanlık bir ifade vardı. Artık gülümsemiyordu. "Mikhail'le konuşmalıyız."

"Rose."

Dimitri'nin sesi nazikti, yeniden arabaya döndüm. Dimitri'nin yüzümdeki ifadeyi tanıdığı ve nereye gittiğimi anladığı belliydi.

"Diğer tarafta her şey yolunda mı?" diye sordu. Diğer taraf derken, arka koltuğu değil sarayı kastettiğini biliyordum. Başımı salladım, gerçi her şey yolunda lafı, şahit olduklarım düşünüldüğünde doğru kaçmıyordu. Gördüklerim ne anlama geliyordu? Yalancı şahitliğin itirafı. Aleyhime olan delillerin bir kısmının yalan olabileceğinin kabulü. Joe'nun, Adrian'ı korumak için yalan söylemesi umrumda değildi. Adrian'ın, Tatiana'nın cinayetiyle bir ilgisi yoktu. Özgür olması beni de mutlu ederdi. Ama ya diğer kısım? *Sıradan* bir Moroi'un, Joe'ya para verip binaya giriş çıkış saatlerimle ilgili yalan söylemesi ve cinayetin işlendiği sırada şahitsiz kalmama yol açması hiç hoş değildi.

Bu bilginin ne anlama geldiğini daha tam tartamamıştım ki arabanın durduğunu farkettim. Joe'yla ilgili bilgileri zih-

minin derinliklerine ittirip içinde bulunduğumuz durumu değerlendirdim. Sydney bilgisayarını açmış bir şeyleri kontrol ediyordu.

"Neredeyiz?" Pencereden baktım. Arabanın farlarının ışığında kasvetli, kapalı bir benzin istasyonunu görebiliyordum.

"Altswood," dedi Dimitri.

Görebildiğim kadarıyla benzin istasyonu dışında hiçbir şey yoktu. "Burasıyla kıyaslandığında, son kasabamız New York sayılır."

Sydney bilgisayarını kapattı. Arka koltuğa uzatıp motelden ayrılırken almayı unutmadığı sırt çantalarının yanına koydu. Arabayı park ettiği yerden çıkardı. Otoyol uzakta değildi ve o tarafa dönmesini bekliyordum. Ama Sydney benzin istasyonunu geçip karanlığa daldı. Son gittiğimiz kasaba gibi burası da dağlar ve ormanlarla çevriliydi. Bir süre kaplumbağa hızıyla ilerledik, derken Sydney ormanın içinde kaybolan tali yolu buldu. Sadece bir arabanın geçebileceği kadar genişti. Ama zaten buralarda başka araba olduğunu düşünmüyordu. Yüzünü göremesem de Sydney'in gergin olduğu belliydi.

Dakikalar, saatler gibi gelirken dar yol pislikle dolu bir alana açıldı. Orada eski görünüşlü başka araçlar da vardı. Otopark olarak kullanmak için garip bir yerdi, etrafta ağaçlardan başka bir şey yoktu. Sydney motoru durdurdu.

"Kamp alanında mıyız?" diye sordum.

Sydney yanıt vermek yerine Dimitri'ye baktı. "Söyledikleri kadar iyi misin?"

"Efendim?" diye sordu şaşıran Dimitri.

"Dövüşmekte. Herkes ne kadar tehlikeli olduğundan bahsedip duruyor. Doğru mu? O kadar iyi misin?"

Dimitri şöyle bir düşündü, "Oldukça iyiyim."

Kaşlarımı çattım. "Çok iyidir."

"Umarım o kadarı yeterlidir," diyen Sydney kapı koluna uzandı.

Ben de kapımı açtım. "Beni sormayacak mısın?"

"Senin tehlikeli olduğunu zaten biliyorum," dedi. "Seni dövüşürken gördüm."

Bu iltifat, ormanın ortasındaki otoparkı geçtiğimiz sırada hiç içimi rahatlatmadı. "Neden durduk?"

"Çünkü yolun kalanını yürümemiz gerekiyor."

Feneri yakıp etrafı aydınlattı. Ağaçların arasında bir patika vardı. Dardı ve gözden kaçırması kolaydı çünkü her tarafı uzun otlarla kaplıydı. "O taraftan." Patikaya doğru ilerledi.

"Bekle," dedi Dimitri. Kızın önüne geçti, ben de arkayı aldım. Klasik gardiyan pozisyonuydu. Bir Moroi'u korur gibi etrafını sarmıştık. Lissa'yla ilgili düşüncelerim uçup gitti. Dikkatimi karşımdaki duruma verdim, bütün duyularım tehlikede olduğumuzu söylüyordu. Dimitri de aynı havadaydı, ikimiz de kazıklarımızı çekmiştik.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum patikadaki köklere ve deliklere takılıp düşmemek için dikkatli adımlar atarken. Dallar kollarımı çiziyordu.

"Sizi yetkililere teslim etmeyeceklerini garanti edebileceğim kişilerin yanına," dedi ama sesi hiç neşeli değildi.

Zihnime doluşan soruları sormak üzereyken parlak ışık beni bir anlığına kör etti. Gözlerim karanlığa alıştığı için beklenmedik bir aydınlığa hazırlıksız yakalanmışlardı. Ağaçların arasında birileri vardı, etrafımızın vücutlarla dolu olduğunu hissettim ve yeniden görme yetime kavuştuğumda her tarafımızın vampirlerle çevrili olduğunu gördüm.

9

Neyse ki karşımızdakiler Moroi yüzleriydi.

Bu durum, kazığımı kaldırıp Sydney'e yaklaşmama engel olmadı. Kimse bize saldırmadığı için pozisyonumu korudum – gerçi bir önemi yoktu. Gözlerim ışığa iyice alıştığında en az on kişi tarafından etrafımızın sarıldığını gördüm. Sydney'e iyi dövüştüğümüzü söylemiştik ve doğruydu. Dimitri'yle birlikte büyük ihtimalle böyle bir grubu altedebilirdik ama ormanda savaşmak çok riskliydi. Ayrıca grubun tamamen Moroi'lardan oluşmadığını anlamıştım. Yakınımızda olanlar Moroi'du ama etraflarında dampirler de vardı. Ve fenerlerden veya meşalelerden geldiğini düşündüğüm ışık, aslında Moroi'lardan birinin elindeki alev topundan geliyordu.

Moroi'lardan biri öne çıktı, Abe'in yaşlarında kahverengi sakallı bir adamdı, elinde gümüş bir kazık tutuyordu. Benimkiyle kıyaslandığında kazığının çok uyduruk bir işçilik ürünü olduğuna dikkat ettim. Ama o da benimki kadar ölümcüldü.

Adamın bakışları Dimitri'yle benim üzerimde dolaştı. Kazığını indirdi. Gözleri Sydney'e kaydı. Ve aniden kıza doğru hamle yaptı. Dimitri ve ben onu durdurmak için harekete geçtik ama başka eller uzanıp bizi durdurdu. Dövüşebilirdim ama Sydney "Durun!" deyince donup kaldım. Sakallı Moroi, kızın çenesini tuttu ve yanağını görmek için başını çevirdi. Oradaki altın rengi dövmeye baktı. Ardından kızı bırakıp geri çekildi.

"Leylak kız," diye homurdandı.

Diğerleri bu söz üzerine belli belirsiz rahatladılar ama kazıklarını indirmediler. Kışkırtırsak saldırıya geçecekleri belliydi. Moroi lider dikkatini Sydney'den, Dimitri ve bana kaydırdı.

"Bize katılmaya mı geldiniz?" diye sordu.

"Sığınacak bir yere ihtiyacımız var," dedi Sydney, hafifçe boğazına dokundu. "Lekelenmiş olanlar, onların peşinde."

Elinde alev topu tutan kadın, durumdan şüphelendi. "Asıl siz lekelenmiş olanların casusuna benziyorsunuz."

"Lekeli kraliçe öldü," dedi Sydney. Bana bakıp başını salladı. "Onun yaptığını düşünüyorlar."

Meraklı tarafım bir sürü soru sormak istiyordu ama onu susturdum, durumun garipliği düşünülecek olursa her şeyi Sydney'in ellerine bırakmak daha akıllıcaydı. Ne söylediğini anlamıyordum. Lekelenmiş olanların peşimizde olduğunu söylediği zaman, bir grup Strigoi'dan bahsettiğini düşünmüştüm. Ama sonra kraliçe dediği için artık o kadar emin değildim. Ayrıca potansiyel bir katil olduğumu söylemesi de akıllıca gelmemişti. Kahverengi sakal beni teslim edip ödül parasını

almaya heveslenebilirdi. Giysilerinden anladığım kadarıyla paraya ihtiyacı vardı.

Şaşkınlıkla, Sydney'in sözlerinin adamı gülümsettiğini gördüm. "Demek bir zorba daha dünyadan göçtü. Yeni bir tane seçildi mi?"

"Hayır," dedi Sydney. "Yakında seçim yapılacak ve yeni hükümdar seçilecek."

Seçim lafını duydukları anda gruptakilerin gülümsemelerinin yerini küçümseme ve onaylamayan mırıltılar aldı. Kendime engel olamadım.

"Başka nasıl yeni bir kral veya kraliçe seçilebilir?"

"Gerçek yolla," dedi yakınımdaki bir dampir. "Uzun zaman önce kullanılan yöntemle, ölümüne dövüşle."

Espri yaptığını gösterecek bir kahkaha atmasını bekledim ama adam ciddiydi. Sydney'e bizi neye bulaştırdığını sormak istedim ama şimdilik testi geçmiş görünüyorduk. Grubun lideri dönüp patikada ilerlemeye başladı. Grup da peşinden gitti ve bizi de beraberinde götürdü. Konuşmaları dinlerken kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. Hayatımız tehlikede olduğu için değil, aksanları ilginç gelmişti. Oteldeki resepsiyonistin koyu bir güneyli aksanı vardı, ülkenin bu tarafında rastlamayı bekleyeceğiniz şekilde konuşuyordu. Etrafımızdakiler ise kelimeleri farklı telaffuz ediyordu. Neredeyse Dimitri'ninkini andıran bir aksanları vardı.

O kadar gergindim ki ne kadar yürüdüğümüze konsantre olamadım. Sonunda iyi saklanmış bir kamp alanına ulaştık. Ortada kamp ateşi yanıyordu ve etrafında insanlar vardı. Bir

tarafta ormana yayılmış yapılar olduğunu görebiliyordum. Daha geniş bir yol da vardı. Onun sayesinde karşımızdaki şey, kasabaya olmasa bile köye benzemişti. Binalar ufak ve uyduruktu ama uzun süredir içlerinde yaşandığı belliydi. Ateşin diğer tarafındaki arazi, dağlarla sona eriyordu. Alevlerin titreşen ışığında dağın kaba taşlardan ve sık ağaçlardan oluşan zorlu dokusunu seçebiliyordum.

Dikkatimi dağlardan ayırıp canlılara çevirdim. Ateşin etrafına toplanan kalabalık -bir düzine insan- bizi görünce sessizleşti. Başlangıçta tek gördüğüm, kaç kişi olduklarıydı. İçimdeki savaşçı, düşmanı sayarak saldırı planı yapıyordu. Sonra yüzleri seçmeye başladım. Moroi ve dampirler. Ve -keşfettiğimde şok geçirecektim- insanlar.

Üstelik yem olarak orada değillerdi. En azından benim bildiğim yem-insanlara benzemiyorlardı. Karanlıkta bile insanların boyunlarındaki ısırık izlerini görebiliyordum ama yüzlerindeki meraklı ifadelerden, düzenli olarak kan vermedikleri anlaşılıyordu. Kafaları bulanık değildi, uçmuyorlardı. Moroi ve dampirlere karışmış oturuyor, duruyor, sohbet ediyor, aralarında hiçbir fark yokmuş gibi davranıyorlardı. Hepsinin aynı toplumun parçaları olduğu belliydi. Bu insanların da simyacılar gibi olup olmadığını merak ettim. Belki türümle iş ilişkileri vardı.

Çevremizdekiler dağılmaya başladığında Sydney'e yaklaşım. "Bunlar da kim böyle?"

"Koruyucular," dedi alçak sesle.

"Koruyucular mı? Bunun anlamı ne?"

"Anlamı," dedi sakallı Moroi, "senin insanlarının aksine bizler gelenekleri koruyoruz, takip edilmesi gereken yolu takip ediyoruz."

Yıpranmış giysiler içindeki koruyucuları ve çıplak ayakla ortalıkta koşturan pislik içindeki çocuklarını süzdüm. Medeniyetten ne kadar uzakta olduğumuzu düşündüm, ateşin etrafı sayılmazsa her yer karanlıktı, iddiaya girerim ki elektrikleri yoktu. Az kalsın, *insan nasıl böyle yaşayabilir*, diyecektim. Ardından karşımdakilerin ölümüne dövüşlerden ne kadar doğal bir şeymiş gibi bahsettiğini hatırlayıp görüşlerimi kendime saklamaya karar verdim.

"Neden buradalar Raymond?" diye sordu ateşin başında oturan kadın. İnsandı ama sakallı Moroi'la, eşitiyle konuşurmuş gibi konuşuyordu. Beslenmek için kullanılan insanların Moroi'larla konuştuğu şekilde değil. Türümün simyacılarla yaptığı türde, gergin bir konuşma da değildi. "Bize katılmaya mı gelmişler?"

Raymond başını iki yana salladı. "Hayır. Lekeliler, kraliçelerini öldürdükleri için onların peşinde."

Ben bu sözü düzeltemeden Sydney'den sert bir dirsek yedim. Dişlerimi sıkıp kendimi hazırlayarak bana saldırmalarını bekledim. Oysa etraftakiler bana hayranlık ve saygıyla bakmaya başlamıştı.

"Onlara sığınma şansı tanıyacağız," diye açıkladı Raymond diğerlerine. Bizi işaret etti. Katil olduğumuzu düşündüğü için mi bizi onaylıyordu yoksa gördüğü ilgi hoşuna gittiği için mi gösteriyi sürdürüyordu emin olamadım. "Elbette isterseniz

bize katılıp aramızda yaşayabilirsiniz. Mağaralarda yerimiz var."

Mağaralar mı? Ateşin arkasındaki karanlık deliklere baktım. Şimdi insanların dağa doğru gidip gözden kaybolduklarını görebiliyordum.

Ben dehşete düştüğümü saklamaya çalışırken Sydney, Raymond'a karşılık verdi. "Büyük ihtimalle sadece..." Duraksadı, planlarımızın ne kadar karıştığı düşünülürse şaşırtıcı değildi, "birkaç gün kalmamız gerekecek."

"Ailemle kalabilirsiniz," dedi Raymond. "Sen bile." Son sözü Sydney'e söylemişti ve sesi büyük bir iyilik yapıyormuş gibi çıkmıştı.

"Teşekkürler," dedi Sydney. "Geceyi *evinde* geçirmek bizi mutlu eder." Ev kelimesini benim için vurguladığını hissettim. Yolun kenarındaki ahşap yapıların da lüks bir havası yoktu ama onları mağaralara tercih edeceğim kesindi.

Köy ya da topluluk ya da her neyse, getirdiğimiz haberler yüzünden heyecan içindeydi. Bizi soru yağmuruna tuttular. Adlarımız gibi sıradan detaylarla başladılar ama sonra Tatiana'yı nasıl öldürdüğümle ilgili detaylara geçtiler.

Soruları yanıtlamaktan, Raymond'ın az önce konuştuğu kadın sayesinde kurtuldum. "Yeter," diyerek ötekileri kovaladı. "Geç oluyor, eminim misafirlerimiz açtır."

Açlıktan ölüyordum ama porsuk buğulama ya da buralarda yemek diye her ne yiyorlarsa onu yiyecek kadar aç mıydım bilmiyorum. Kadının sözleri, hayalkırıklığı nidalarıyla karşılandı. Ama kadın ertesi gün bizimle konuşabileceklerini söy-

leyerek diğerlerini uzaklaştırdı. Etrafa baktığımda gökyüzündeki hafif morluk sayesinde doğunun hangi yönde olduğunu keşfettim. Gündoğumu. Geleneksel yöntemlere bağlı kalan bu Moroi grubunun gece saatiyle hareket ettiği kesindi, yani yatma zamanlarına birkaç saat kalmış olmalıydı.

Adının Sarah olduğunu söyleyen kadın, kendisini takip etmemizi istedi. Raymond seslenerek birazdan yanımıza geleceğini açıkladı. Yürüdüğümüz sırada etrafın, yıkık dökük evlerine gitmekte olan kişilerle dolu olduğunu gördüm. Sarah, Sydney'e baktı.

"Bize bir şey getirdin mi?"

"Hayır," dedi Sydney. "Onlara eşlik etmek için buradayım."

Sarah hayalkırıklığına uğramış göründü ama başını salladı. "Önemli bir görev."

Sydney kaşlarını çattı ve daha da huzursuz olmuş göründü. "İnsanlarım size bir şeyler getireli ne kadar oldu?"

"Birkaç ay," dedi Sarah şöyle bir düşündükten sonra.

Bu söz üzerine Sydney'in suratı asıldı ama başka bir şey söylemedi.

Sarah bizi daha büyükçe ve diğerlerinden daha hoş görünen bir eve aldı. İçi de dışı gibi sadeydi. Evin yapımında kullanılan tahtalar boyanmamıştı. Zifiri karanlık olduğundan fazla bir şey göremiyorduk, Sarah'nın eski moda fenerleri yakmasını bekledik. Tahminimde haklı çıkmıştım. Elektrik yoktu. Kanalizasyon tesisatı olup olmadığını merak ettim.

Zemin kalın ahşaptandı ve parlak desenli halılarla kaplıydı. Mutfak, oturma odası ve yemek odası karışımı bir odadaydık.

Ortada büyük bir şömine vardı, bir kenara tahta masa ve iskemleler yerleştirilmişti. Diğer tarafta koltuk ve kanepe yerine kullanıldığını düşündüğüm minderler vardı. Raflar kurutulmuş otlarla doluydu ve içeriye hoş bir koku yayıyorlardı. Arka tarafta üç kapı görülüyordu. Sarah kapılardan birini işaret etti.

"Kızların odasında uyuyabilirsiniz," dedi.

"Teşekkürler," dedim, oysa odanın nasıl olduğunu görmeye hiç hevesli değildim. MOTEL'i şimdiden özlemiştim. Sarah'nın yüzünü inceledim. Raymond'ın yaşlarında olmalıydı, dizine kadar gelen sade mavi bir elbise giymişti. Sarı saçları ensesinde toplanmıştı. Gözüme bütün insanlar gibi kısa göründü. "Raymond'ın kahyası mısın?" diye sordum. Ona verebildiğim tek rol buydu. Boynunda bir iki ısırık vardı ama beslenmek için kullanılmadığı belliydi. En azından düzenli olarak. Belki buralarda yemler aynı zamanda hizmetkar olarak da kullanılıyordu.

Kadın gülümsedi. "Ben onun eşiyim."

Bütün otokontrolümü kullanmama karşın, "Haa" demekten kendimi alamadım.

Sydney gözlerini üzerime diktiğinde beni uyardığı açıktı: *Boşver*. Çenemi kapayıp başımı sallayarak ona durumu anladığımı belli ettim.

Ama anlamamıştım. Dampirler ve Moroi'lar biraraya gelebilirdi. Dampirler buna mecburdu. Daha kalıcı ilişkiler ise, skandala yol açmakla beraber imkansız değildi.

Ama Moroi ve insanlar? Bu, aklımın alabileceğinin ötesindeydi. O iki ırk, yüzyıllardır biraraya gelmemişti. Uzun yıllar

önce dampirleri yaratmışlardı. Ama dünya modernleştikçe Moroi'lar, insanlardan uzaklaşmıştı. En azından bu iki grup, birbirleriyle samimi olmaktan vazgeçmişlerdi. Hepimiz insanlar arasında yaşıyorduk. Moroi'lar ve dampirler dış dünyada insanlarla birlikte çalışıyor, insan mahallelerinde ev alıyor ve anlaşılan simyacılar gibi gizli topluluklarla garip anlaşmalar yapıyorlardı. Ve elbette bir Moroi, insanlardan beslenirdi – asıl mesele de buydu. Bir insanı yakınınızda ancak yemeğiniz olması için tutardınız. Aranızdaki ilişkinin türü buydu. İnsanlar yiyecekti, bu kadar basit. İyi bakılan, iyi davranılan yiyecekler. Ama kimse yemeğiyle arkadaş olmazdı. Dampirle sevişen bir Moroi? Açık saçık bir eğlence. Dampirle sevişen ve kanını içen bir Moroi? Pis ve küçük düşürücü. İnsanla sevişen bir Moroi? Kanını içsin içmesin anlaşılması imkansız bir durum.

Beni şok eden veya hazırlıksız yakalayan çok az şey vardır. İş romantizme geldiğinde özgürlükçü olduğum söylenebilir ama bir insanın Moroi'la evlenmesi fikri bile sarsılmama yol açmıştı. İnsanın besleyicilerden olup olmaması veya Sydney gibi böyle şeylerin üzerindeki bir gruptan gelip gelmemesi durumu değiştirmezdi. İnsanlar ve Moroi biraraya gelmezdi. İlkel ve yanlıştı, artık kabul edilmeyen bir durumdu. En azından benim geldiğim yerde.

"Senin insanlarının aksine bizler gelenekleri koruyoruz, takip edilmesi gereken yolu takip ediyoruz."

İşin komik tarafı ben bunu ne kadar korkunç bulursam bulayım, Sydney daha da berbat olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ama neyle karşılaşacağına hazırlıklı olduğu için her-

hangi bir tepki vermemeyi başarmıştı. Dimitri ve benim gibi hazırlıksız yakalanmamıştı – Dimitri'nin de hislerimi paylaştığını biliyordum ama duygularını saklamakta benden daha başarılıydı.

Kapıdan gelen gürültü, beni daldığım rüyadan uyandırdı. Raymond gelmişti ve yalnız değildi. Omuzlarında sekiz yaşlarında bir dampir oğlan ve yanında aynı yaşlarda bir Moroi kız vardı. Arkalarından içeri giren hoş Moroi kadın, yirmili yaşlardaymış gibi görünüyordu. Onun da arkasında benden en fazla birkaç yaş büyük olabilecek hoş bir dampir genç vardı.

Herkes herkesle tanıştırıldı. Çocuklar Phill ve Molly'ydi. Moroi kadının adı Paulette'ti. Anlaşılan hepsi burada yaşıyordu ama aralarında ne tür bir ilişki olduğunu çözemedim. Benim yaşlarımdaki genç, Raymond ve Sarah'nın oğlu Joshua'ydı. Hepimize -özellikle Sydney'e ve bana- gülümsüyordu. Gözleri Ozeralar'ınki gibi kristal mavisiydi. Ama Christian'ın ailesindekilerin saçları koyuyken, Joshua'nınkiler altın rengiydi. Çekici bir bileşim olduğunu itiraf etmeliyim ama beynimin şok geçiren kısmı bana onun insan-moroi birleşmesinden doğduğunu hatırlattı, benim gibi dampir-moroi birleşiminden gelmiyordu. Sonuç aynıydı ama araçlar bir garipti.

"Onları senin odana yerleştiriyorum," dedi Sarah, Paulette'e. "Kalanlarımız daireyi paylaşabilir."

Kalanlarımız derken Paulette, Joshua, Molly ve Phill'i kastettiğini anlamak birkaç saniyemi aldı. Yukarı baktığımda bir tür asma kat olduğunu gördüm ama dört kişinin sığabileceği kadar büyük değildi.

"Sizi rahatsız etmek istemeyiz," dedi benimle aynı şeyleri düşünen Dimitri. Bütün bu macera boyunca sessiz kalıp enerjisini korumuştu. "Burada da yatabiliriz."

"Endişelenmeyin," dedi Joshua bana gülümseyerek. "Bizim için sorun değil. Angeline de aldırmaz."

"Kim?" diye sordum.

"Kızkardeşim." Ne düşüneceğimi bilemedim. Bir odamız olsun diye beşi birden o ufacık yere sıkışacaktı. "Teşekkürler," dedi Sydney. "Bu iyiliğiniz için minnettarız. Uzun süre kalmayacağız." Vampir dünyasından hoşlanmamaları bir tarafa bırakılırsa, simyacılar diledikleri zaman çok nazik ve etkileyici olabilir.

"Ne şanssızlık," dedi Joshua.

"Flört etmeyi kes Josh," dedi Sarah. "Üçünüz yatmadan önce bir şeyler yemek ister misiniz? Yiyecek bir şeyler ısıtabilirim. Biz Paulette'in ekmeğiyle daha önce bir şeyler yemiştik."

Yemek kelimesi porsuk korkularımı geri getirdi. "Gerek yok," dedim alelacele. "Ama bir parça ekmek alabilirim."

"Bana da ekmek yeter," dedi Dimitri. Onlara daha az iş çıksın diye mi yoksa yemek korkumu paylaştığı için mi bunu söylediğinden emin olamadım. İkincisi olmadığını sanıyordum. Dimitri'yi vahşi doğaya bıraksanız, her şeyi yiyerek yaşayabilecek kişilerdendi.

Paulette anlaşılan bir sürü ekmek pişirmişti. Sarah'nın hazırladığı tereyağıyla birlikte koca bir ekmeği midemize indirmemize izin verdiler. Oda St. Vladimir'deki odamla aynı büyüklükteydi, yerde iki yatak vardı. Üstleri örtüyle

örtülmüştü ama havalar sıcak olduğundan aylardır örtülerin kullanılmadığı belliydi. Beklenmedik ölçüde lezzetli olan ekmeği yerken elimi örtünün üzerinde dolaştırdım.

"Bana Rusya'da gördüğüm desenleri hatırlatıyor," dedim.

Dimitri de deseni inceledi. "Benziyor ama aynı değil."

"Kültürün evrimi," dedi Sydney. Yorgundu, ama ders vermekten vazgeçecek kadar değil. "Klasik Rus desenleri, zamanla tipik Amerikan desenleriyle karışıp buna benzer şekiller oluşturmuş."

Vay be.

"Öğrendiğime sevindim." Aile, odamıza girdiğimizde bizi yalnız bırakmıştı. Kapıyı süzdüm. Dışarıdan gelen gürültüye bakılırsa bizi duyamayacak kadar meşguldüler, yine de alçak sesle konuştum. "Bu insanların kim olduğunu açıklayacak mısın?"

Sydney omuz silkti. "Koruyucular."

"Evet, o kadarını anladım. Biz de lekeli olanlarız. Strigoi'lara yakışan bir isimmiş gibi geliyor."

"Hayır." Sydney ahşap duvara yaslandı. "Strigoi, kayıp olanlar. Sizler, lekelisiniz çünkü modern dünyaya karışıp kendi saçma sapan geleneklerinizi geride bıraktınız."

"Hey," diye itiraz ettim. "Mağaralarda yaşayan biz değiliz."

"Eğer sana kendini iyi hissettirecekse," dedi Sydney, "sizin yaşayışınızın daha iyi olduğunu düşünüyorum. İnsanların vampirlere karıştığını görmek..." Koruyucuların karşısında sergilediği profesyonel ve tepkisiz yüz ifadesi ortadan kaybolmuş, huysuz hali geri gelmişti. "İğrenç. Üzerine alınma."

"Alınmadım," dedim hafifçe ürpererek. "İnan bana aynı şeyleri hissediyorum. Böyle yaşadıklarına... Böyle yaşayabildiklerine inanamıyorum."

Aynı görüşü paylaştığımız için memnun olmuş gibiydi. "Türünüzün kendi üyeleriyle birarada olmasını tercih ederim. Elbette..."

"Elbette ne?"

Bakışlarını yere çevirdi. "Elbette sizinkiler de insanlarla evleniyor olmasalar bile, yine de insanlarla iletişim içinde. İnsanların yaptığı şehirlerde yaşıyorsunuz. Buradakilerse insanlara karışmıyor."

"Bu yüzden simyacılar bu grubu tercih ediyor," diye tahmin yürüttü Dimitri. "Grubun geleneklerini onaylamasanız da, insan toplumundan uzak olmaları işinize geliyor."

Sydney başını salladı. "Ne kadar vampir kendi başına ormanda kalırsa o kadar iyi. Hayat tarzları çılgınca olsa bile. Bu grup sadece kendiyle ilgileniyor ve başka kimseyle muhattap olmuyor."

"Ama gelenleri uzak tutmak için düşmanca yöntemler kullandıkları belli," diye hatırlattım. Savaşçı bir grup tarafından karşılanmıştık ve Sydney o tür bir karşılamaya hazırlıklıydı. Gruptaki herkes de gerekirse bizimle dövüşmeye hazırdı. Moroi, dampir veya insan olmaları bir şey değiştirmiyordu.

"Umarım fazla vahşi yöntemler kullanmıyorlardır," demekle yetindi Sydney.

"Geçmene izin verdiler," dedi Dimitri. "Simyacıları biliyorlar. Neden Sarah onlara bir şey getirip getirmediğini sordu?"

"Çünkü bizim yaptığımız bu," dedi Sydney. "Bunun gibi gruplara arada bir malzeme getiririz – herkes için yiyecek, insanlar için ilaç." Yine sesinde o rahatsızlığı duydum. "Sorun şu ki, eğer Sarah haklıysa o zaman simyacıların gelme zamanı yaklaşmış demektir. Eğer biz buradayken gelirlerse büyük şanssızlık olur."

Sadece birkaç gün burada kalmamız gerektiğini söyleyerek onu rahatlatacaktım ki kurduğu cümledeki bir detay dikkatimi çekti. "Bekle bir dakika. Bunlar gibi gruplar dedin. Dışarda bunlardan kaç tane var?" Dimitri'ye döndüm. "Simyacılar gibi bir şeyden bahsetmiyoruz, değil mi? Bir kısmınızın haberi var ama geri kalan bizlerin bir şey bilmediği durumlardan biri değil, öyle mi?"

Dimitri başını iki yana salladı. "Ben de en az senin kadar şaşkınım."

"Liderleriniz büyük ihtimalle koruyuculardan haberdardır," dedi Sydney. "Ama detayları ve grupların yerlerini bilemezler. Bu adamlar iyi saklanır ve çabucak yer değiştirebilir. Sizin halkınızdan uzak dururlar. Sizden hoşlanmıyorlar."

Sıkıntıyla iç çektim. "Bu yüzden bizi ele vermeyecekler. Bu yüzden Tatiana'yı öldürmüş olmam ihtimali onları heyecanlandırdı. Herkese beni katil olarak tanıttığın için teşekkürler."

Sydney'in hiç özür dileyen bir havası yoktu. "Katil olduğunu düşünmeleri, bizi korumalarını sağladı. Kalacak bir yerimiz oldu." Esnedi. "Yorgunluktan ölüyorum. Kimsenin çılgınca planlarını dinleyecek halim yok. Şimdi biraz uyuyacağım."

Yorgun olduğunu biliyordum ama ancak o zaman ne kadar yorgun olduğunu anladım. Sydney bizim gibi değildi. Bizim de uyumaya ihtiyacımız vardır ama gerekirse uykusuzluğa katlanabiliriz. Oysa Sydney bütün gece ayaktaydı ve alışkın olmadığı işler yapmaya zorlanmıştı. Oracıkta, duvara yaslanmış olarak uyuyabilirmiş gibi görünüyordu. Dimitri'ye döndüm. Bana baktığını gördüm.

"Sırayla mı nöbet tutacağız?" diye sordum. İkimizin de, kraliçe katili kahramanlar olsak bile böyle bir grubun içinde savunmasız kalmamamız gerektiğini biliyordum.

Başıyla onayladı. "İlk önce sen ve sonra—"

Kapı sonuna kadar açıldı. Dimitri ve ben aynı anda ayağa fırladık. Kapıda duran dampir kız öfkeyle bize bakıyordu. Benden birkaç yaş küçüktü, arkadaşım Jill Mastrano'nun yaşlarındaydı. Jill, St. Vladimir'den, Moroi dövüşçüsü olmak isteyen öğrenciydi. Bu kızın duruşundan da dövüşmeyi istediği anlaşılıyordu. Dampirlere özgü güçlü ve düzgün bir kas yapısına sahipti, her an hepimize saldırabilirmiş gibi duruyordu. Beline gelen saçları altın ışıltılı bir kahverengiydi. Joshua'nınkiyle aynı mavi gözleri vardı.

"Demek odama el koyan büyük kahramanlar sizsiniz," dedi.

"Angeline?" diye tahmin yürüttüm Joshua'nın söylediklerini hatırlayarak.

Gözlerini kıstı, kim olduğunu bilmemden hoşlanmamıştı. "Evet." Gözünü dahi kırpmadan beni inceledi ve gördüklerinden hoşlanmadı. Bakışları Dimitri'ye kaydı. Kızın yumuşama-

sını, çoğu kadın gibi Dimitri'nin yakışıklılığına yenilmesini bekledim. Ama hayır. Kız Dimitri'yi de şüpheci gözlerle süzdü. Ardından bana döndü.

"Anlatılanların tek kelimesine bile inanmıyorum," dedi. "Çok yumuşaksın. Çok süslüsün."

Süslü mü? Konuşana bakın! Savaş izleriyle dolu kotum ve tişörtüm içinde kendimi ne yumuşak ne süslü hissediyordum ama kıza baktığım zaman bu tavrının anlaşılabilir olduğunu düşündüm. Giysileri temizdi ama uzun zamandır aynı kotu giydiği anlaşılıyordu, diz yerleri yıpranmıştı. Üzerinde sade bir tişört vardı, elde dikildiği belliydi. Belki onunla kıyaslandığımda süslü olduğum söylenebilirdi. Elbette odada süslü lafını hak eden biri varsa o da Sydney'di. Üzerinde iş toplantısına bile giyilebilecek giysiler vardı, üstelik yakın zamanda hapisten kaçmayı denemediği için hepsi hala sağlam durumdaydı.

Angeline ona bakmaya bile gerek duymadı. Simyacıların garip insanlar olduğunu hissetmeye başlamıştım. Buralarda onlara koruyucularla evlenen insanlardan farklı gözle bakılıyordu. Simyacılar mühimmat getirip giderdi. Bu insanlar için yemler gibiydiler. Ki bu da kafa karıştırıcı bir durumdu. Koruyucular, benim kültürümde küçümsenen türde insanlara daha fazla saygı duyuyordu.

Angeline'e ne söyleyeceğimi bilemedim. Yumuşak olarak nitelenmekten veya dövüş yeteneğimin sorgulanmasından hoşlanmam. Beynimde öfke kıvılcımları çaktı ama ev sahibimizin kızıyla dövüşerek sorun yaratmamak için kendimi tut-

tum. Tatiana'nın ölümüyle ilgili detaylar uydurmaya ise hiç niyetim yoktu. Omuz silktim.

"Görünüş yanıltıcıdır," dedim.

"Evet," dedi Angeline buz gibi bir sesle. "Öyledir."

Odadaki ufak sandığa gidip geceliği andıran bir şey çıkardı. "Yatağımı bozmasanız iyi olur," diye beni uyardı. Diğer şilteteki Sydney'e baktı. Paulette'inkine ne yaptığınız umrumda değil."

"Paulette senin ablan mı?" diye sordum. Hala aileyi çözmeye çalışıyordum.

Anlaşılan söylediğim her şey bu kızı kızdırıyordu. "Elbette değil," diyen Angeline kapıyı çarpıp çıktı. Şaşkın gözlerle kapıya baktım.

Sydney esneyip gerindi. "Paulette büyük ihtimalle Raymond'ın... Şey, bilmiyorum. Metresi. Kuma."

"Ne?" diye bağırdım. İnsanla evli olan ve başka bir Moroi'la ilişki yaşayan bir Moroi! Daha ne kadarına katlanabileceğimi bilmiyordum. "Sevgilisi, ailesiyle birlikte mi yaşıyor?"

"Benden açıklamamı isteme. Sapkın hayatınızla ilgili zaten bilmek istediğimden fazlasını biliyorum."

"Bu, bizim hayatımız değil," diye karşılık verdim.

Kısa süre sonra Sarah gelip Angeline adına özür diledi ve bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sordu. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyledik ve misafirperverliği için teşekkür ettik. O gittikten sonra Dimitri ve ben nöbet düzenini planladık. İkimizin de uyanık kalmasını tercih ederdim çünkü Angeline'in uyuyan birinin gırtlağını kesmekten çekinmeye-

ceğine emindim. Ama dinlenmemiz gerekiyordu ve biri içeri girecek olursa rahatlıkla uyanabilirdik.

Dimitri ilk nöbeti aldı. Ben ise bozmamaya çalışarak Angeline'in yatağına uzandım. Beklemediğim ölçüde rahattı ya da belki ben çok yorgundum. İdamla, kayıp kardeşlerle ve vampir oyunlarıyla ilgili endişelerimi bir kenara bıraktım. Derin bir uyku beni sardı ve rüya görmeye başladım... Ama herhangi bir rüya değil. İç dünyama yolculuk yapıyordum. Gerçeğin hem içinde hem dışındaydım. Ruhla yönetilen bir rüyaya çekiliyordum.

Adrian! Bu düşünce beni heyecanlandırdı. Onu özlemiştim ve sarayda olanlardan sonra biriyle konuşmaya hevesliydim. Kaçışım sırasında konuşma şansımız olmamıştı ve içine düştüğüm garip orman halkından sonra bir parça normallik ve medeniyet hoşuma gidecekti.

Etrafımda oluşan rüya dünyası netleşti. Daha önce görmediğim bir yerdi, koltukları ve lavanta rengi kanepeleri olan resmi görünüşlü bir salondu. Duvarlar yağlı boya resimlerle süslüydü ve bir köşede büyük bir arp vardı. Uzun zaman önce Adrian'ın beni nereye yollayacağını tahmin etmenin imkansızlığını kabullenmiştim – veya rüyada ne giymemi sağlayacağını. Neyse ki üzerimde kot ve tişört vardı, boynumda nazar kolyem asılıydı.

Gözlerim Adrian'ı aradı. Ona sarılmaya hazırlandım. Ne var ki, odayı taradığımda karşılaştığım Adrian'ın yüzü olmadı. Karşımdaki Robert Doru'nun yüzüydü.

Ve yanında Victor Dashkov vardı.

10

Erkek arkadaşınız rüya gezginiyse, ondan birkaç numara kapıyorsunuz. Bunlardan biri, rüyalarda fiziksel bir şey yapmanın gerçek dünyada fiziksel bir şey yapmaktan farksız olduğu. Örneğin birini öpmek gibi. Adrian ve ben bütün vücudumun alev almasına yol açacak pek çok rüya öpüşmesi yaşamıştık. Şimdiye kadar rüyamda birine saldırmamış olsam da, yine de rüyamdaki birini yumruklandığımda gerçek dünyadaki kadar canını yakacağıma emindim.

Tereddüt etmeden Victor'a saldırdım, ona vuracak mıydım, yoksa onu boğazlamaya mı niyetlenmiştim bilmiyorum. İkisi de olabilirdi. Ne yazık ki hiçbirini yapamadım. Ona ulaşamadan görünmez bir duvara çarptım. Duvar, hem Victor'a ulaşmamı engelledi hem de çarpıp geriye savrulmama yol açtı. Yalpalayıp dengemi korumaya çalıştım ama popo üstü yere düştüm. Evet, insanın canı rüyada da gerçek hayatta olduğu kadar yanıyordu.

Öfkeli ve huzursuz bakışlarımı Robert'a çevirdim. Huzursuz olduğumu belli etmemeye çalışıyordum. "Telekinetik yetenekleri olan bir ruh kullanıcısı mısın?"

Bunun mümkün olduğunu biliyordum ama Lissa da Adrian da bu yeteneğe sahip değildi. Robert'ın bana bir şeyler fırlatabileceğini ve görünmez duvarlar oluşturabileceğini bilmek hoşuma gitmedi. Benim için büyük bir dezavantaj olurdu.

Robert gizemli havasını korudu. "Rüyayı ben kontrol ediyorum."

Victor'ın yüzünde her zamanki kibirli ifade vardı. İyi durumda olmadığımı farkedip ayağa fırladım. Saldırıya hazır bir pozisyon aldım, vücudum gergindi. Robert'ın duvarı ne kadar uzun süre tutabileceğini merak ettim.

"Öfke krizin bitti mi?" diye sordu Victor. "Medeni biri gibi davranırsan bu sohbet çok daha hoş geçer."

"Seninle sohbet etmekle ilgilenmiyorum," dedim öfkeyle. "Tek ilgilendiğim, gerçek dünyada seni avlayıp yetkililere teslim etmek."

"Ne hoş," dedi Victor. "Belki aynı hücreyi paylaşabiliriz."

İrkildim.

"Evet," diye devam ettim. "Neler olduğunu biliyorum. Zavallı Tatiana. Ne trajedi ama. Büyük kayıp."

Alaycı ses tonu, zihnimde tedirgin edici bir ihtimalin belirmesine yol açtı. "Sen... Senin bu cinayetle bir ilgin var mı?

Victor'ın hapishaneden kaçışı, Moroi'lar arasında korku ve paranoyaya yol açmıştı. Çoğu, Victor'ın peşlerine düşeceğine emindi. Kaçışla ilgili gerçekleri bildiğim için bu söylenenleri umursamamış ve bir yerlerde saklanacağını varsaymıştım. Şimdi ise bir zamanlar Moroi halkı arasında devrim yapmayı planladığını hatırlıyor ve Kraliçe'yi öldürüp öldürmediğini merak ediyordum.

Victor homurtuyu andıran bir ses çıkardı. "Lütfen." Ellerini arkasında birleştirip odada dolaştı ve sanat eserlerini inceliyormuş gibi yaptı. Robert'ın duvarının hala yerinde olup olmadığını merak ettim. "Ben amaçlarıma ulaşmak için çok daha kaliteli yöntemler kullanırım. Kraliçe'yi öldürmek gibi bir şey yapmam – sen de yapmazsın."

Lissa'nın zihniyle oynamanın hiç de kaliteli bir hareket olmadığına dikkatini çekecektim ki son sözüne takıldım. "Cinayeti benim işlediğimi düşünmüyor musun?"

Silindir şapkalı ve bastonlu adamı incelemeyi bırakıp bana döndü. "Elbette hayır. Uzun süre önceden planlanması gereken hiçbir şey yapmazsın. Olay yeriyle ilgili duyduklarım doğruysa geride bir sürü delil kalmış, asla öyle bir hata yapmayacağını da biliyorum."

Söyledikleri hem hakaret hem iltifattı. "Masumiyetime inandığın için çok teşekkürler. Ben de Victor ne düşünecek diye endişeleniyordum." Gülümsediğinde kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sarayda neler olduğunu nereden biliyorsunuz? Casuslarınız mı var?"

"Böyle şeyler Moroi dünyasında çabuk duyulur," dedi Victor. "Dünyadan o kadar da kopuk değilim. Neredeyse işlenir işlenmez, cinayeti haber aldık. Etkileyici kaçışın için de aynısı geçerli."

Dikkatim çoğunlukla Victor'ın üzerindeydi ama Robert'ı da kontrol ettim. Sessizliğini koruyordu, yüzünde dalgın bir ifade vardı. Söylenenlerin farkındaymış gibi görünmüyordu. Onu görmek her zaman ürpermeme yol açar. Ruh kullanımının berbat etkilerinin ayaklı bir örneğidir.

"Tüm bunlar seni neden ilgilendiriyor?" diye sordum. "Neden beni rüyamda rahatsız ediyorsun?"

Victor odayı turlamayı sürdürdü, arpın önüne gelince parmaklarını ahşabın pürüzsüz yüzeyinde dolaştırdı. "Çünkü Moroi politikaları beni ilgilendiriyor. Cinayetten kimin sorumlu olduğunu ve amacını öğrenmek istiyorum."

Sırıttım. "Bence iplerin başkasının elinde olmasını kıskanıyorsun. İğnelediğimi sanma."

Elini arptan çekti ve Lissa'nınki gibi yeşil olan gözlerini gözlerime dikti. "Ukala yorumların seni bir yere ulaştırmaz. Sana yardım etmemize izin verebilirsin ya da vermeyebilirsin."

"Yardım isteyeceğim son insan sensin. Sana ihtiyacım yok."

"Evet, işler senin için çok iyi gidiyormuş gibi görünüyor. Ne de olsa artık bir kaçaksın, yanında da çoğunluğun Strigoi olduğuna inandığı bir adam var." Victor devam etmeden önce duraksadı. "Gerçi Dimitri'yle olmanın seni rahatsız ettiğini sanmıyorum. Biliyor musun ikinizi bulup vuracak olursam, büyük ihtimalle Moroi dünyasına kahraman olarak dönerim."

"Ben olsam emin olmazdım." İçim hem yaptığı imalar hem de geçmişte başımıza açtığı belalar yüzünden öfkeyle doluydu. Bütün irademi kullanıp sakin bir sesle devam ettim, "Seni bulacağım ve o zaman yetkilileri görecek kadar yaşamayacaksın."

"Cinayet işleyemeyeceğine çoktan karar verdiğimizi sanıyordum." Victor koltuklardan birine oturdu. Robert hala oradaymış gibi bakmayı sürdürüyordu. "Şimdi, ilk yapmamız gereken şey, birinin neden Kraliçe'yi öldürmek istediğini bulmak. Sadece rahatsız edici biri olduğu için öldürüldüğünü sanmıyorum. İnsanlar güç ve avantaj elde etmek için bu tür yöntemlere başvurur. Duyduğum kadarıyla Tatiana'nın en karmaşa yaratan kararı, yaş kanunu olmuş – evet, o kanun. Bana böyle bakmana yol açan kanun. Belki katili, yaş kanununa karşıydı."

Victor'a hak vermek istemiyordum. Onunla mantıklı bir konuşma yapmak da istemiyordum. Tek istediğim, gerçek hayatta nerede olduğuna dair bir ipucuydu. Ondan sonra yeniden görünmez duvara çarpma riskini göze alıp ona saldıracaktım. Victor'a zarar verme şansım varsa buna değerdi. Bu yüzden bir sonraki sözlerim en çok beni şaşırttı. "Ya da belki biri daha korkunç bir şeyi dayatmak niyetindeydi – dampirleri daha kötü duruma sokacak bir şeyi. Kraliçe'nin kararının fazlasıyla yumuşak olduğunu düşündüler."

İtiraf ediyorum, Victor Dashkov'u hazırlıksız yakalamak hayatım boyunca en zevk aldığım anlardan biri oldu. Sözlerimin onda yarattığı şaşkınlığı görebiliyordum. Onun gibi bir komplo ustasının o ana kadar düşünmemiş olduğu bir ihtimali ortaya atmak azımsanacak şey değildi. "İlginç," dedi en sonunda. "Seni hafife almış olabilirim Rose. Harika bir çıkarsama yaptın."

"Bu çıkarsamanın bana ait olduğunu söyleyemem."

Victor beklenti dolu gözlerle bana baktı. Robert bile uykulu havasından uyanıp bana odaklandı. Çok ürkütücüydü.

"Bunu Tatiana söyledi. Yani böyle demedi, doğrudan konuşmadı ama bana bıraktığı notta bunu ima etmişti." Neden bu adamlara bir şeyler anlatıp duruyordum? En azından Victor'ı yine şaşırtmıştım.

"Tatiana Ivashkov sana gizli bir not mu bıraktı? Neden?"

Dudağımı ısırıp dikkatimi resimlerden birine kaydırdım. Çoğu Dashkov'un ve Dragomir'in sahip olduğu türde zümrüt yeşili gözlere sahip zarif bir Moroi kadınının resmiydi. Anıden Robert'ın bu evi çocukluklarından bildikleri bir Dashkov malikanesini düşünerek yaratmış olabileceğini kavradım. Gözucuyla gördüğüm hareketlenme üzerine yeniden kardeşlere döndüm.

Victor ayağa kalkıp bana doğru birkaç adım attı, yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Söylediğinden fazlası var. Kraliçe başka ne yazmış? Tehlikede olduğunu biliyordu. Çıkardığı kanunun bu tehlikenin parçası olduğunu biliyordu. Ama bir şey daha var, Kraliçe başka ne yazmış?"

Sessizliğimi korudum ama zihnimde çılgınca bir fikir belirmeye başlamıştı. Gerçekten Victor'ın bana yardım edip edemeyeceğini düşünüyordum. Geri dönüp baktığımda çok da çılgınca bir fikir değildi çünkü zaten bana yardım etmesini sağlamak için onu hapishaneden kaçırmıştım.

"Tatiana..." Söylemeli miydim? Lissa'nın bile bilmediği bir sırrı onunla paylaşmalı mıydım? Victor bir Dragomir daha olduğunu öğrenirse bu bilgiyi komplo kurmak için kullana-

bilirdi. Nasıl? Emin değildim ama ondan en beklenmeyecek şeyleri beklemek gerektiğini öğrenmiştim. Yine de... Victor Moroi'ların pek çok sırrını biliyordu. Onun ve Abe'in tartışmalarını izlemek eğlenceliydi. Victor'ın Dragomir'ler ve Dashkov'larla ilgili çok şey bildiğine emindim. Yutkundum. "Tatiana bir Dragomir daha olduğunu yazmış. Lissa'nın babasının bir ilişkisi varmış ve eğer diğer Dragomir'i bulabilirsem, Lissa konseydeki koltuğuna kavuşacak."

Victor ve Robert'ın şok geçiren bakışlarını görünce planımın geri teptiğini anladım. Victor hiçbir şey bilmiyordu. Ben ise çok değerli bir bilgiyi ağzımdan kaçırmıştım. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bütün dikkatini bana yöneltti. "Demek Eric Dragomir, göründüğü gibi bir aziz değilmiş."

Ellerimi yumruk yaptım. "Lissa'nın babasına laf atma."

"Aklıma bile getirmem. Eric'i çok severdim. Ama evet... Söylediğin doğruysa Tatiana haklı demektir. Bir Dragomir daha varsa, Vasilissa konseydeki yerini alabilir ve liberal görüşleri, büyük sarsıntılara yol açar." Güldü. "Evet, bunun pek çok kişiyi rahatsız edeceğini tahmin edebiliyorum. Özellikle de dampirleri bastırmak isteyen bir katili. Bu bilginin dışarı sızmasını istemeyecektir."

"Birileri çoktan Lissa'nın babasının, metresiyle bağlantısını ortaya koyan kayıtları yok etmeye çalıştı," yine düşünmeden konuşmuştum ve bu yüzden kendimden nefret ettim. Kardeşlere daha fazla bilgi vermek istemiyordum. Birlikte çalışıyormuşuz gibi davranmak istemiyordum.

"Dur tahmin edeyim," dedi Victor. "Yapmaya çalıştığın bu mu? Dragomir'in piçini bulmak mı istiyorsun?"

"Hey, sözlerine-"

"Lafın gelişi söyledim," diye lafımı böldü. "İkinizi iyi tanıyorum, Vasilissa'nın, sen Belikov'la kaçmış cinsellik dolu maceralara yelken açarken, sarayda senin adını temizlemeye çalıştığına eminim."

"Bizimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun," diye homurdandım. Cinsellik dolu maceraymış.

Omuz silkti. "Yüzün her şeyi ele veriyor. Ama kötü bir fikir değil. Diğer Dragomir'i bulmak yapabileceğin en iyi şey olmasa da en kötüsü olmadığı kesin. Vasilissa koltuğuna kavuşursa konseyde seni savunacak biri olur. Elinde hiçbir ipucu olduğunu sanmıyorum."

"Hala araştırıyoruz," diye karşılık verdim.

Victor, Robert'a baktı. Aralarında psişik iletişim olmadığını biliyordum ama bakışmalarından aynı şeyi düşündüklerini anladım. Victor başını sallayıp bana döndü.

"Tamam o zaman. Sana yardım edeceğiz." İsteksizce bana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi konuşmuştu.

"Yardımınıza ihtiyacımız yok!"

"Elbette ihtiyacın var. Boyundan büyük işlere kalkışmışsın Rose. Politikanın çirkin dünyasına adım atıyorsun ve bu konuda hiç deneyimin yok. Bunu kabullenmekten utanmamalısın. Örneğin ben de, senin benden üstün olduğuna emin olduğum yumruk yumruğa kavgalardan hiç anlamam."

Yine iltifatla hakaret arası bir söz. "İdare ediyoruz. Bize yardım eden bir simyacı var."

İşte. Bu ona kimin boyundan büyük işe kalkıştığını gösterirdi. Gerçekten de etkilenmiş göründü.

"Senden beklenileceğinden iyi bir iş çıkarmışsın. Simyacınız hiç ipucu bulabildi mi?"

"Bu konu üzerinde çalışıyor," dedim.

Canı sıkılmış gibi iç çekti. "Demek ki zamana ihtiyacımız olacak. Vasilissa'nın sarayı araştırması ve senin çocuğun izini sürmen zaman alacaktır."

"Her şeyi biliyormuş gibi konuşan sensin," diye hatırlattım. "Bu konuda da bir şeyler bileceğini ummuştum."

"Ne yazık ki hayır." Gerçi Victor buna üzülmüş görünmüyordu. "Ama bir ipucu bulduğumuz anda, bu işin kökünü ineceğime emin olabilirsin." Kardeşinin yanına gidip rahatlatmak istercesine Robert'ın koluna dokundu. Robert hayran gözlerle ona baktı. "Seni yeniden ziyaret edeceğiz. İşe yarar bir şey öğrendiğin zaman bize haber ver, o zaman buluşuruz."

Gözlerim kocaman açıldı. "Öyle bir şey yapmaya..." Tereddüt ettim. Las Vegas'ta Victor'ı elimden kaçırmıştım. Şimdi bana gelmeyi teklif ediyordu. Belki yaptığım hatayı onarabilir, ona savurduğum tehditleri gerçekleştirebilirdim. Çabucak cümlemi toparladım. "Sana güvenebileceğimi neteden bileceğim?"

"Bilemezsin," dedi açıkça. "Düşmanının dostunun, senin de düşmanın olduğuna inanmak zorundasın."

"O laftan hep nefret etmişimdir. Her zaman benim düşma-
nım olacaksın."

Robert aniden canlandığında şaşırmadım desem yalan
olur. Öfkeyle bana baktı. "Ağabeyim iyi bir adamdır gölge kız!
Onun canını yakarsan... Onu incitirsen bedelini ödersin. Ve
gelecek sefer geri gelemeyeceksin. Ölüler dünyası sana ikinci
bir şans tanımayacak."

Deli bir adamın tehditlerini ciddiye almamam gerektiğini
bilsem de ürperdim. "Ağabeyin psikopatın—"

"Bu kadar yeter." Victor yeniden Robert'ın koluna do-
kundu. Bana kötü kötü bakmayı sürdüren küçük Dashkov
geri çekildi. Ama görünmez duvarı yerine diktiğine emin-
dim. "Kavganın bize yararı yok. Zaman kaybediyoruz, ki
öyle bir lüksümüz yok. Daha fazla bilgi edinmeliyiz. Se-
çimlerin başlamasına çok az kaldı ve elimizi çabuk tutmaz-
sak her şey Tatiana'nın katilinin istediği gibi gelişecektir.
Seçimleri yavaşlatmanın bir yolunu bulmalıyız – sadece
katili ortaya çıkarmak için değil, görevlerimizi yerine geti-
rebilmek için de."

Yorulmaya başlamıştım. "Öyle mi? Bunu nasıl yapmamızı
öneriyorsun?"

Victor gülümsedi. "Vasilissa'yı kraliçeliğe aday göstererek."

Karşımdakinin Victor Dashkov olduğunu düşününce,
söylediği hiçbir şeye şaşırmamalıydım. Yine de çılgınlıklarının
düzeyi beni her seferinde hazırlıksız yakalıyordu.

"Bu," dedim, "imkansız."

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi.

Canımdan bezmiş bir şekilde ellerimi iki yana açtım. "Ko-
nuştuklarımıza dikkat etmiyor musun? Tüm bunların amacı
Lissa'nın Moroi olarak ailesinin haklarına kavuşmasını sağla-
mak. Oy bile kullanamıyor! Nasıl kraliçeliğe aday olacak?"

"Aslında yasalara göre aday olabilir. Adaylık kanunlarına
göre her kraliyet ailesinden bir kişi, hükümdarlık pozisyonuna
aday gösterilebilir. Kanun başka bir şey söylemiyor. Her soydan
bir kişi. Ailede kaç kişi olması gerektiği ayrıca belirtilmemiş.
Tek ihtiyacı olan şey, üç kişi tarafından aday gösterilmek – ve
seçim kanununda bu kişilerin hangi aileden olmaları gerekti-
ğini belirtilmiyor."

Victor öylesine kendinden emin bir tonla konuşuyordu ki,
bir an, bütün kanunları ezberleyip ezberlemediğini merak et-
tim. Düşünüldüğünde, kanunları çiğnemeyi kariyer edinecek-
seniz, mantıklı bir hareketti.

"Kanunu yapan kişi, adayların aileleri tarafından aday
gösterileceklerini varsaymış. Ayrıca bu detayı eklemeye gerek
duymamış. Lissa aday olursa, insanlar bunu öne sürerek karşı
çıkacak."

"Diledikleri kadar karşı çıkabilirler. Tek bir satıra dayana-
rak konseydeki yerini almasına engel olan kişilerin şimdi va-
rolmayan bir satıra dayanarak kraliçe adaylığının önüne geç-
meye hiç hakları yok. İkisi birden olmaz. Ya bütün detayları
göz önüne alarak kanunları uygularsın ya da hepsini birden
görmezden gelirsin. Kanun, adayın ailesinin olması gerektiği-
ni söylemiyor. Yasalardaki açıkların güzelliği budur. Lissa'nın
düşmanlarının yapabilecekleri hiçbir şey yok." Victor'ın du-

daklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Seni temin ederim kanun, Lissa'nın aday olamamasına yol açacak hiçbir madde içermiyor."

"Ya yaşı?" diye sordum. "Prensler ve prensesler her zaman yaşlı olur." Prens veya prenses unvanı ailenin en yaşlı üyesine verilirdi ve geleneksel olarak o kişi krallığa veya kraliçeliğe aday olurdu. Aile başka birini aday göstermeye karar verebilirdi ama o zaman bile bildiğim kadarıyla yaşlı ve deneyimli birini seçerlerdi.

"Yasalar yetişkinlerin aday olabileceğini söylüyor," dedi Victor. "Lissa on sekiz yaşında. Yasalara göre yetişkin. Diğer aileler kalabalık oldukları için daha deneyimli görünen birini seçebilirler. Ama Dragomir'lerin böyle bir şansı yok, yanılıyor muyum? Ayrıca daha önce de genç hükümdarlar oldu. Alexandra adında çok meşhur bir kraliçe vardı. Vasilissa'dan büyük değildi. Sıradışı bir kraliçeydi ve herkes tarafından sevilirdi. Sarayın avlusunda heykeli vardır."

Huzursuzsa kıpırdandım. "Şeyy... Artık yok. Onu patlattık gibi oldu."

Victor bakakaldı. Anlaşılan kaçışımı duymuş ama detayları duymamıştı.

"Şimdi bunların bir önemi yok," dedim, sevilen kraliçenin heykelinin yok oluşundan duyduğum suçluluğu bastırmaya çalışarak. "Lissa'yı kullanmak çok saçma."

"Böyle düşünen tek kişi sen olmayacaksın," dedi Victor. "Bu konuyu tartışmaları gerekecek. Kendi aralarında kavga edecekler. Sonunda kanun ağır basacak. Lissa'nın aday olmasına izin vermeleri gerekecek. Sınavlardan geçirilecek ve bu sınavları geçeceğini sanıyorum. Sonra, oylama zamanı geldiğinde, kanunlar, aileden birinin adaya destek vermesi gerektiğini söylüyor."

Başım dönmeye başlamıştı. Bütün bu yasal boşluklar ve teknik ıvır zıvır beni yormuştu.

"Şunu basitleştiremez misin," dedim.

"Oylama zamanı geldiğinde kanunlara göre seçilme şansı olmayacak. Ona destek verecek başka bir aile üyesi yok. Başka kelimelerle ifade edecek olursak, kanuna göre aday olabilir ve sınavlara girebilir ama kimse ona oy veremez çünkü ilk oyu ailesinden birinden almak zorunda."

"Çok saçma."

"Sana katılıyorum." Duraksadı. Sanırım ikimiz de bir konuda anlaşmayı beklemiyorduk.

"Lissa bu durumdan nefret edecek. Kraliçe olmayı katiyen istemez."

"Söylediklerimi dinlemiyor musun?" diye bağırdı Victor. "Kraliçe olmayacak. Olamaz. Kendiyle çelişen kötü yazılmış bir kanundan bahsediyoruz. Ama bu durum seçimleri öylesine karıştıracak ki, Vasilissa'nın kardeşini ve Tatiana'yı bulmak için vakit kazanacağız."

"Hey! Sana söyledim. Biz diye bir şey yok. Ben seninle—"

Victor ve Robert birbirleriyle bakıştı.

"Vasilissa'nın aday gösterilmesini sağla," dedi Victor aniden. "Yakında seninle temasa geçip nerede buluşacağımızı söyleriz."

"Öyle olmaz!"

Uyandım.

İlk tepkim küfretmek oldu. Ama sonra nerede olduğumu hatırlayıp küfürlerimi kendime sakladım. Dimitri'nin siluetini görebiliyordum, pür dikkat dışarıyı dinliyordu. Uyandığımı bilmesini istemedim. Gözlerimi kapatıp daha rahat bir pozisyona geçtim, gerçek uykunun Dashkov kardeşleri ve aptal planlarını engellemesini umdum. Lissa'nın kraliçeliğe aday olması mı? Tam bir çılgınlıktı. Yine de... Bundan çok daha çılgınca şeyler yapmıştım.

Tüm bunları bir kenara bırakıp vücudumun rahatlamasına izin verdim ve kendimi gerçek uykunun kollarına bırakmaya *başladım*. Başladım kelimesini özellikle vurguluyorum çünkü başka bir ruh rüyasının beni sardığını hissettim.

Anlaşılan yoğun bir gece olacaktı.

11

Kendimi son dakika öğüdü için geri gelen Dashkov kardeşleri görmeye hazırladım. Bunun yerine karşımda—

"Adrian!"

Rüyada beliren bahçeyi koşa koşa geçip ona sarıldım. Beni kucaklayıp havaya kaldırdı.

"Küçük dampir," dedi beni yere bıraktıktan sonra. Kollarını belime dolamıştı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Söylediğimde gerçekten ciddiydim. Son birkaç günde yaşananlar hayatımı altüst etmişti ve rüyada bile olsa Adrian'la olmak rahatlatıcıydı. Parmakucuma kalkıp onu öptüm, dudaklarımız birleştiğinde oluşan sıcaklığın ve huzurun tadını çıkardım.

"İyi misin?" diye sordu öpüşmeyi kestiğimizde. "Kimse bana seninle ilgili bir şey söylemiyor. Baban güvende olduğu-

nu ve bir aksilik olursa simyacının kendisine haber vereceğini söylüyor."

Adrian'a bunun büyük ihtimalle doğru olmadığını ve orman vampirlerinin yanında olduğumuzu Abe'in bilmediğini söylemeye zahmet etmedim.

"İyiyim," diye güven verdim Adrian'a. "Canım sıkkın. Bu kasabaya gömülüp kaldık. Kimsenin bizi aramaya geleceğini sanmıyorum. Kimsenin hiçbir şey için buraya gelmek isteyeceğini sanmıyorum."

Yakışıklı yüzünde rahatladığını belli eden bir ifade belirdi. Ancak o zaman ne kadar endişelendiğini anladım. "Buna sevindim Rose, sarayın nasıl olduğunu tahmin bile edemezsin. Sadece işe karışmış olabilecek insanları sorgulamakla kalmıyorlar. Gardiyanlar seni avlamak için planlar yapıyor. Ölümcül güç kullanılacağından bahsediliyor."

"Beni bulamayacaklar. Oldukça ıssız bir yerdeyim." Çok çok ıssız.

"Keşke seninle gelebilseydim."

Hala endişeliydi. "Hayır, böyle söyleme. Benimle aranda hiçbir bağ olmaması daha iyi. Sorguya çekildin mi?"

"Evet ama benden işe yarar bir şey öğrenemediler. Şahidim fazlasıyla sağlam. Mikhail'e bakmaya gittiğimde beni sorguladılar. Bu arada—"

"Joe'dan haberim var."

Adrian'ın şaşkınlığı kısa sürdü. "Küçük dampir, casusluk yapmışsın."

"Yapmamak zor."

"Başın belaya girdiği anda haberdar olacak birine sahip olmak hoş ama kimseyle aramda bağ olmadığına seviniyorum. Kafamdan geçenleri görmelerini istemezdim."

"Kimsenin kafandan geçenleri öğrenmeyi istediğini sanmıyorum." Bu sözüm onu eğlendirdi ama ben ciddi konulara geçince surat asıldı. "Her neyse, Lissa'nın Joe'yu, şey, sorgulayışını dinledim. Ciddi bir konu. Mikhail ne dedi? Eğer Joe yalan söylediyse aleyhimdeki delillerin yarısı ortadan kalkar."

Ayrıca teorik olarak Adrian'ın şahidi de ortadan kalkardı.

"Yarısı değil. Joe hiçbir şey hatırlamayan beceriksizin biri olduğunu iddia edeceğine, cinayet işlendiğinde odanda olduğunu söylese daha iyi olurdu. Ayrıca itiraf ettiği şeyleri Lissa ikna gücünü kullanırken söylememiş olsa gardiyanlara haber verebilirdik. Şimdi Mikhail'in durumu rapor etme şansı yok."

Sıkıntıyla iç çektim. Ruh kullanıcılarıyla takıla takıla, ikna'yı normal bir şey gibi görmeye başlamıştım. Moroi'lar arasında bu gücü kullanmanın tabu olduğunu unutmak kolaydı. Eğer ikna kullandığı duyulursa, Lissa'nın başı belaya girebilirdi. Onu Joe'ya dilediğini söyletmekle suçlayabilirlerdi. Joe'nun lehime söyleyeceği hiçbir şeye hiç kimse inanmazdı."

"Ayrıca," diye ekledi Adrian, "Joe'nun söyledikleri duyulursa, dünya annemin sevgisi yüzünden yaptığı aptalca eylemi öğrenir."

"Çok üzgünüm," diyerek boynuna sarıldım. Ailesinden yakınırdı ama annesini sevdiğini biliyordum. Joe'ya rüşvet verdiğini öğrenmek Adrian için zor olmuştu ve Tatiana'nın ölümü yüzünden hala acı çekiyordu. "Aslında annen seni kurtardığı için seviniyorum."

"Yaptığı aptalcaydı. Birileri öğrenecek olursa başı belaya girecek."

"Mikhail ne dedi?"

"Joe'yu bulup tek başına sorguya çekecek. Şimdilik bu bilgiyle yapabileceğimiz bir şey yok. Yararlı ama yasal olarak işe yaramıyor."

"Evet," dedim, bezmiş görünmemeye çalıştım. "Sanırım hiç yoktan iyidir."

Adrian başını salladı ve karamsar havayı üzerinden attı. Gülümseyerek bana baktı. "Ne güzel elbise."

Konu değişimi beni hazırlıksız yakaladı, oysa buna alışmış olmalıydım. Bakışlarını takip edince üzerimde eski elbiselerimden birinin olduğunu gördüm. Victor şehvet büyüsü yaptığında giydiğim seksi siyah elbise. Giysiyi Adrian seçmediğine göre bilinçaltım seçmiş olmalıydı. Bilinçaltımın bunu seçmesine şaşırdım.

"Ah..." Aniden utandım ama nedenini bilmiyordum. "Giysilerim berbat durumda. Sanırım farklı bir şey giymek istedim."

"Sana çok yakışmış." Adrian'ın parmakları elbisenin askısında dolaştı. "Gerçekten çok yakışmış."

Rüyada bile olsa parmaklarının dokunuşu tenimin karıncalanmasına yol açtı. "Kendine hakim ol İvashkov, buna vaktimiz yok."

"Uyuyoruz. Başka ne yapacaktık?"

İtirazlarını bir öpücükle susturdu. O öpüşmede kendimi kaybettim. Bir eli kalçama doğru kaydı ve onu durdurmak

için bütün zihinsel enerjimi kullanmam gerekti. İsteksizce geri çekildim.

"Tatiana'yı kimin öldürdüğünü bulacağız," dedim nefes nefese.

"Biz diye bir şey yok," dedi, farkında olmadan Victor'a söylediğim cümleyi tekrarlamıştı. "Ben varım, Lissa var ve Christian var. Bir de geri kalan yoldan çıkmış arkadaşlarımız var." Saçımı okşayıp beni kendine doğru çekti ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Endişelenme küçük dampir. Kendine dikkat et ve saklanmaktan başka bir şeyle ilgilenme."

"Yapamam," dedim. "Anlamıyor musun? Hiçbir şey yapmadan duramam." Kelimeler elimde olmadan ağzımdan dökküldü. Dimitri'ye karşı çıkmak başka bir şeydi Adrian'a aklımdakileri anlatmak başka. Onun ve saraydaki diğerlerinin uslu olduğuma inanmaları gerekiyordu.

"Olduğun yerde kalmak zorundasın. Seninle ilgileneceğiz."

Aklımdakini anlamamıştı. Bir şeyler yapmaya ihtiyaç duyduğumu anlamıyordu. Niyeti iyiydi, bana bakmanın önemli olduğunu düşünüyordu, güvende olmamı istiyordu. Ama eylemsizliğin benim için ne kadar acı verici olduğunu göremiyordu. "Katili bulup yapmayı planladıkları her neyse onlara engel olacağız. Çok zaman alabilir ama durumu düzelteceğiz."

"Zaman..." diye mırıldandım. Başımı göğsüne yaslayıp tartışmayı bıraktım. Onu arkadaşlarıma yardım etmeye ihtiyacım olduğuna ikna etmenin bir yararı olmazdı. Zaten artık başka bir görevim vardı. Çok fazla iş, çok az zaman. Bizim için yarattığı manzaraya baktım. Ağaçlara ve çiçeklere dikkat

emiştim ama şimdi kilisenin bahçesinde olduğumuzu görüyordum. Kraliçe Alexandra'nın heykeli hala sağlamdı. Cinayet araştırması şimdilik arkadaşlarımın ellerine emanetti ama Adrian sonuçta haklıydı, uzun sürebilirdi. İç çektim. "Zaman. Zamana ihtiyacımız var."

Adrian geri çekildi. "Hımm? Ne dedin?"

Ona bakıp dudağımı ısırdım, milyonlarca düşünce zihnimde birbirine girdi. Alexandra'ya bakıp kararımı verdim ve yeni bir budalalık rekoru kırmak üzere olup olmadığımı düşündüm. Adrian'a döndüm.

"Daha fazla zamana ihtiyacımız var, dedim. Nasıl zaman kazanabileceğimizi biliyorum... Ama... Benim için yapman gereken bir şey var ve, şey, şimdilik Lissa'ya bundan bahsetmemelisin."

Adrian'a aklımdan geçenleri anlatınca tahmin ettiğim gibi şok geçirdi. Tam konuşmayı tamamladığım sırada Dimitri nöbeti devralmam için beni uyandırdı. Fazla konuşmadık. Her zamanki gibi güçlü görünüyordu ama daha dikkatli bakınca yorgun olduğunu anladım. Victor ve Robert'la karşılaşmamı şimdilik ona anlatmamaya karar verdim. Adrian'a söylediklerimden de bahsetmedim. Daha sonra konuşacak vaktimiz olacaktı. Dimitri çabucak uykuya daldı ve Sydney bir kere bile uyanmadı. Bütün gece uyuyabildiği için onu kıskandım. Ama oda aydınlanırken gülümsememe engel olamadım. Tüm gece süren maceramızın ardından istemeden de olsa vampir saatiyle yaşamaya başlamıştım.

Elbette Lissa da aynı saatle yaşıyordu, yani nöbet tutarken onu ziyaret edemezdim. Böylesi daha iyi. Zaten dışarıdaki ürkütücü topluluğa dikkat etmemde fayda vardı. Koruyucular bizi yetkililere teslim etmeyi planlamıyor olabilirdi ama zararsız insanlar olmadıkları kesindi. Ayrıca Sydney'in tımyacıların uğramasından korktuğunu da unutmamıştım.

Dünyanın geri kalan kısmında öğleden sonra olduğunda, evin hareketlendiğini duydum. Dimitri'nin omzuna dokunduğum anda ayağa fırladı.

"Bir şey yok," dedim gülümseyerek. "Kalkma vakti. Sanırım dava arkadaşlarımız uyanıyor."

Bu sefer seslerimiz Sydney'i uyandırdı. Bize döndü ve gözlerini kısıp pencereden süzülen ışığa bakın. "Saat kaç?" diye sordu gerinirken.

"Emin değilim." Saatim yoktu. "Öğleden sonra. Üç? Dört?"

Dimitri gibi çabucak ayağa fırladı. "Öğleden sonra mı?" Dışarıya bakınca haklı olduğumu anladı. "Kahrolası vampirler, lanet olası bir zaman ayarınız var."

"Lanet olası mı dedin? Bu tür kelimeler kullanmak siz simyacıların kurallarına aykırı değil mi?" diye dalga geçtim.

"Bazen küfretmek gereklidir." Gözlerini ovuşturup kapıya baktı. Ev artık gürültü içindeydi. "Bir plan yapmamız gerekiyor."

"Bir planımız var," dedim. "Lissa'nın kardeşini bulmak."

"O planı kabul ettiğimi hatırlamıyorum," diye hatırlattı. "Ve sizler de kendinizi bütün yanıtları bulabilecek sihirli bir bilgisayar uzmanı sanmayın."

"Şey, en azından..." Aklıma her şeyi zorlaştıracak bir detay geldi. "Kahretsin. Bilgisayarın burada çalışmayabilir."

"Bilgisayarın uydu modemi var ama pili dayanmaz." Sydney iç çekip doğruldu, kırış kırış giysilerini düzeltti. "Kahve içmem lazım."

"Belki mağaralardan biri kafedir, git bak istersen," diye dalga geçtim.

Az kalsın gülümseyecekti. "Yakınlarda bilgisayarımı kullanabileceğim bir kasaba olmalı."

"Bu eyalette arabayı kullanmamızın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Dimitri. "Moteldekiler plakayı not etmiş olabilir."

"Aynı fikirdeyim," dedi Sydney.

Harika planlarımız kapının çalınmasıyla bölündü. Sarah yanıt vermemizi beklemeden başını içeri uzatıp gülümsedi. "Ah, ne güzel. Hepiniz uyanmışsınız. Bize katılmak isterseniz hep birlikte kahvaltı edeceğiz."

Kapıdan normal bir kahvaltıyı hatırlatan kokular yükseliyordu: Jambon, yumurta... Sadece ekmek yiyerek geceyi atlatmıştım ama artık gerçek bir yemeğe hazırdım ve Raymond'ın ailesi ne verirse yiyecektim.

Salona geçtiğimizde herkesin koşturduğunu gördük. Raymond şöminede bir şeyler pişirirken, Paulette masayı kuruyordu. Masada son derece sıradan görünüşlü bir omlet duruyordu. Dünkü ekmekten dilimler vardı. Raymond şöminenin başından kalkıp üstü jambonla kaplı geniş metal parçasını masaya getirdi. Bizi görünce sakallı yüzünde bir gülümseme belirdi. Koruyucularla zaman geçirdikçe başka bir şeye daha dikkat etmeye başlamıştım. Vampir dişlerini saklamaya çalışmıyorlardı. Tanıdığım Moroi'lara çocukluklarından itibaren dişlerini ortaya çıkarmayacak şekilde gülümsemeleri ve konuşmaları öğretilir. Burada kurallar farklıydı.

"Günaydın," diyen Raymond, dikkatlice jambonları masadaki bir tabağa aktardı. "Umarım açsınızdır."

"O gerçek jambon mu?" diye fısıldadım Sydney ve Dimitri'ye. "Yoksa sincaptan falan mı yapılma?"

"Bana gerçek jambon gibi geldi," dedi Dimitri.

"Bence de öyle," dedi Sydney. "Ama sana garanti ederim kendi yetiştirdikleri hayvanların etleridir, marketten almamışlardır."

Dimitri yüzümde beliren ifadeyi görünce bir kahkaha attı. "Seni nelerin endişelendirdiğini görmeye bayılıyorum. Strigoi? Hayır. Ne olduğu belli olmayan yiyecekler? Evet."

"Strigoi'a ne olmuş?"

Joshua ve Angeline içeri girdi. Oğlanın elinde bir kase karadut vardı ve kız ufaklıkları ittiriyordu. Küçük çocukların yüzleri pislik içindeydi ve dışarıda oynamaya geri dönmek istiyorlardı. Soruyu soran Angeline'di.

Dimitri yanlış bir şey söylememe engel olmak için durumu müdahale etti. "Rose'un öldürdüğü Strigoi'lardan bahsediyorduk."

Joshua kapının eşiğinde durup bana baktı, mavi gözleri hayranlıkla parıldıyordu. "Kayıplardan öldürdüklerin mi oldu? Şey – Strigoi'lardan?" Bizim terimimizi kullanma girişimi hoşuma gitti. "Kaç tane?"

Omuz silktim. "Hesap tutmayı çok önce bıraktım."

"Vücudunuzu işaretlemiyor musunuz?" diye sordu Raymond. "Lekelilerin bunu da bıraktığını bilmiyordum."

"Vücudu işaretlemek mi? Haa, sanırım dövmeleri kastediyorsun. Hala vücudumuzu işaretliyoruz." Dönüp saçlarımı kaldırdım. Ayak sesleri duydum ve bir parmak tenime dokundu. İrkilip başımı çevirdiğimde Joshua'yla karşılaştım.

"Özür dilerim," dedi. "Daha önce bunlardan hiç görmemiştim. Sadece molnija işaretleri. Biz öldürdüğümüz Strigoi'ları onlarla sayarız. Sende bir sürü... İşaret var."

"S şeklindeki işaret onlar için," dedi Raymond onaylamayan bir ses tonuyla. Ardından bakışın yerini hayranlık aldı. "Diğeri Zvezda."

Joshua ve Angeline'den yükselen inlemeler irkiltti beni. "Ne?"

"Savaş işareti," dedi Dimitri. "Artık kimse ona zvezda demiyor. Yıldız anlamına gelir."

"Haa. Mantıklı," dedim. Öldürdüğü Strigoi'ların sayısını hesaplayamayacağı kadar büyük bir savaşta çarpışan kişilere verilen dövme, yıldız şeklindeydi. Ne de olsa boynunuzda taşıyabileceğiniz molnija işaretlerinin sayısı sınırlıydı.

Joshua bana gülümseyince midemde kelebekler uçuştu. Bu garip Amish tarikatının bir parçası olsa da, bu durum yakışıklı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. "Şimdi lekeli kraliçeyi nasıl öldürdüğünü anlıyorum."

"Büyük ihtimalle sahtedir," dedi Angeline.

Kraliçeyi öldürme kısmına itiraz edecektim ama kızın yorumu beni çileden çıkardı. "Sahte değil! Strigoi, okulumuza

saldırdığında onu kazandım. Üstelik daha sonra başka bir sürü Strigoi de öldürdüm."

"Sizler de arada bir Strigoi'larla büyük savaşlara tutuşuyor olmalısınız," dedi Dimitri.

"Pek sayılmaz," dedi Joshua gözlerini benden ayırmadan. "Çoğumuz bırak dövüşmeyi, kayıplardan birini görmedi bile. Bizi rahatsız etmezler."

Şaşırtıcı. Oysa onların ideal Strigoi hedefi olmalarını beklerdim, ne de olsa hiçliğin ortasında bir Moroi, dampir ve insan grubuydular. "Neden size saldırmıyorlar?" diye sordum.

Raymond bana göz kırptı. "Çünkü dövüşerek karşılık veriyoruz."

Bu gizemli yanıtı düşünmeye vaktim olmadı çünkü hemen ailecek yemeğe oturduk. İlk geldiğimizde karşılaştığımız insanların dövüşmeye ne kadar hevesli oldukları aklıma geldi. Gerçekten o kadarı Strigoi'ları korkutmaya yeter miydi? Belki korkmasalar bile buna değmeyeceğini düşünüyorlardı. Dimitri'nin görüşlerini merak ettim. Onun ailesi de Moroi hayatından kopmuş bir topluluğun parçasıydı.

Yemek yiyip sohbet ettiğimiz sırada bunları düşünmeyi sürdürdüm. Koruyucuların bizimle ve Tatiana'yla ilgili bir sürü soruları vardı. Tartışmalara katılmayan tek kişi Angeline'di. Sydney gibi az yemek yiyor ve çatık kaşlarla beni süzüyordu.

"İhtiyacımız olan malzemeler var," dedi Sydney aniden. Anlattığım hikayeyi tam ortasında böldü. Benim çok umrumda değildi ama diğerleri hikayenin sonunu dinleyemeyecekle-

ri için hayalkırıklığına uğramış görünüyordu. "Bir kafe ya da restoran bulabileceğim en yakın kasaba nerede?"

"Rubysville bir saatlik mesafede, kuzeyde," dedi Paulette. "Ama burada size yetecek kadar yiyeceğimiz var."

"Mesele yemek değil," dedim hemen. "Yemekleriniz harika." Sydney'e baktım. "Bir saatlik mesafe o kadar kötü değil, haksız mıyım?"

Başını salladı ve hafif bir kararsızlığın ardından Raymond'a döndü. "Bir araba ödünç almamız mümkün mü? Ben..." Sonraki kelimelerinin ona acı verdiği belliydi. "Dönene kadar arabamın anahtarlarını size bırakabilirim."

Raymond bir kaşını kaldırdı. "Senin zaten hoş bir araban var."

Sydney omuz silkti. "Onu buralarda ne kadar az kullanırsam o kadar iyi."

Kamyonunu alabileceğimizi ve büyük ihtimalle bizim arabamızı kullanmasına gerek olmayacağını söyledi. Sydney adama teşekkür etti ama zihninde arabasının üzerinde dans eden vampirlerden oluşan bir görüntünün belirdiğine emindim.

Kısa süre sonra yola çıktık, güneş batmadan dönmek istiyordum. İnsanlar evlerinden ve mağaralarından çıkmış normalde ne yapıyorlarsa onu yapıyorlardı. Bir grup çocuk, kitap okuyan bir dampirin etrafına toplanmıştı, burada ne tür bir eğitim verildiğini merak ettim.

Yanlarından geçtiğimiz sırada tüm koruyucular ellerindeki işi bırakıp meraklı veya şaşkın gülümsemelerle bizi süzdü. Bazen gülümseyerek karşılık verdim ama çoğunlukla gözlerimi

önümde tuttum. Joshua otoparka kadar bize eşlik etti ve yol boyunca yanımda yürüdü.

"Umarım çabuk dönersiniz," dedi. "Biraz daha sohbet edebileceğimizi ummuştum."

"Elbette," dedim. "Eminim eğlenceli olur."

Bu sözüm onu gülümsetti ve bir şövalye tavrıyla önüme gelen bir dalı çekti. "Belki sana mağaramı gösterebilirim."

"Neyini? Bir dakika, babanla yaşamıyor musun?"

"Şimdilik. Ama yakında kendi yerime kavuşacağım."

Sesi gururluydu. "Babamın evi kadar büyük değil elbette ama iyi bir başlangıç. Neredeyse tamamen temizlendi."

"Şey, harika. Geri döndüğümüzde kesinlikle mağaranı bana göstermelisin." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken sadece Raymond'ın evini, herhangi birinin nasıl olup da büyük bulabileceğini düşünüyordum.

Raymond'ın kamyonuna ulaşınca Joshua yanımızdan ayrıldı. Koruyucuların ormandan sık sık ayrılmadığı düşünülürse, kamyonun o kadar kötü durumda olması şaşırtıcıydı. Belki de yıllardır kötü kullanılıyor olmasının sonucuydu.

"Onu bu şekilde cesaretlendirmemelisin," dedi Dimitri yola çıkmamızdan yaklaşık on dakika sonra. Sydney arabayı onun kullanmasına izin vermişti. Sanırım erkeksi bir kamyonun, erkeksi bir şoförü hak ettiğini düşündü.

Artık hareket ettiğimiz için aklım yeniden görevimizdeydi. Diğer Dragomir'i bulmak. Bu yüzden Dimitri'nin ne dediğini anlamadım. "Ha?"

"Joshua. Onunla flört ediyordun."

"Etmiyordum! Sadece konuşuyorduk."

"Adrian'la birlikte değil misin?"

"Öyleyim!" dedim sertçe, öfkeyle Dimitri'ye baktım. Gözleri yoldaydı. "Bu yüzden Joshua'yla flört etmiyordum. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Joshua benden o şekilde hoşlanmıyor."

"Aslında," dedi aramızda oturan Sydney, "hoşlanıyor."

Öfkemi Sydney'e çevirdim. "Nereden biliyorsun? Sana gizli bir not mu verdi?"

Sydney gözlerini devirdi. "Hayır. Ama sen ve Dimitri kampta yarı tanrı gibisiniz."

"Bizler yabancıyız," diye hatırlattım ona. "Lekelilerdeniz."

"Hayır. Sizler Strigoi ve kraliçe katili asilersiniz. Şimdiye kadar güneyli misafirperverliğiyle karşılanmış olabilirsiniz ama bu insanlar aslında vahşidir. Başkalarını dövüşte yenebilmek, onların gözünde önem taşır. Durum düşünüldüğünde, siz ikinizin bir süredir o ormanda dolaşan en seksi yaratıklar olduğunuzu söyleyebilirim."

"Sen seksi değil misin?" diye sordum.

"Benim ne olduğumun konuyla ilgisi yok," dedi. "Onlar simyacıları görmez bile. Dövüşmediğimiz için güçsüz olduğumuzu düşünüyorlar."

Ormanda karşılaştığımız insanları düşündüm, çoğunun yaşlı ve yorgun yüzleri olduğunu hatırladım. Çoğunun. "Raymond'ın ailesindekiler hoş görünüşlü kişiler," diye belirttim. Bunu Joshua'yla flört ettiğimin yeni bir delili olarak gören Dimitri homurdandı.

"Evet," dedi Sydney. "Büyük ihtimalle kasabadaki en önemli aile oldukları için daha iyi durumdalar. Diğerlerinden iyi besleniyorlar ve güneş altında fazla çalışmaları gerektiğini sanmıyorum. Bu tür basit şeyler büyük fark yaratır."

Yola devam ettiğimiz sırada bir daha flört konusu açılmadı. Olay yarattığım kasabaya ürkütücü ölçüde benzeyen Rubysville'e zamanında vardık. Benzin istasyonunda durdu-ğumuzda Sydney ofise girip birkaç soru sordu. Geri geldiğinde kasabada bilgisayarını şarj edebileceği kafe lokanta arası bir yer olduğunu söyledi.

Kafeyi bulup oturduk, kahve ısmarladı, bizim karnımız ettiğimiz sağlam kahvaltı sayesinde tıkabasa doluydu.

Bir şey ısmarlamadığımız için garson bize kötü bakışlar fırlatınca Dimitri'yle birlikte kasabayı dolaşmaya karar verdik. Sydney de buna garson kadar sevinmişti. Ortalıkta olmamızdan hoşlandığını sanmıyorum.

Batı Virginia konusunda Sydney'in canını sıkmış olabilirim ama itiraf etmeliyim ki manzara harikaydı. Güçlü ağaçlar, kucaklıyormuş gibi kasabayı sarmıştı. Ağaçların ötesinde dağlar vardı. St. Vladimir'in yakınlarındaki dağlardan farklı, ormanlarla kaplı dağlardı. Okulu hatırlayınca garip bir nostalji hissi içimi kapladı. Orayı bir daha asla göremeyebilirdim. Hayatımın kalanını kaçarak geçirmem gerekecek olursa St. Vladimir'e asla gidemezdim. Ve beni yakalarlarsa... Montana'yı bir daha göremeyeceğim kesin.

"Veya başka bir yeri," diye mırıldandım.

"Ne?" diye sordu Dimitri.

"Gardiyanlar bizi bulursa ne olacağını düşünüyordum. Yapmak istediğim ne kadar çok şey, görmek istediğim ne kadar çok yer olduğunu farketmemişim. Aniden bütün hayatım altüst oldu, beni anlıyor musun?" Turuncu bir kamyon yanımızdan geçerken yolun kenarına çekildik. Kamyonun arkası üniformalı çocuklarla doluydu. "Adımın asla temize çıkarılamadığını ve gerçek katili hiç bulamayacağımızı düşündüm. O zaman ne olacak? En iyi ihtimalle hayatım boyunca kaçıp saklanmam gerekecek. Gerçekten koruyucularla yaşamak zorunda bile kalabilirim."

"İşlerin o noktaya varacağını sanmıyorum," dedi Dimitri. "Abe ve Sydney güvende olacağın bir yer bulacaktır."

"Güvende olacağım bir yer mi? Gerçekten mi? Adrian, gardiyanların bizi arama çalışmalarını hızlandırdığını söyledi. Simyacıları ve hatta insan yetkilileri peşimize takmışlar. Nereye gidersek gidelim görülme riskimiz var. Sürekli yer değiştirmemiz gerekecek. Sonsuza kadar böyle gidecek."

"Ama yaşıyor olacaksın," diye hatırlattı. "Önemli olan bu. Elindekilerin tadını çıkar. Sahip olamadıklarını düşünme."

"Evet," diye ona hak verip öğüdünü tutmayı denedim. Gökyüzü biraz daha mavi, kuşlar biraz daha neşeli geldi gözüme. "Sanırım göremeyeceğim yerleri düşünüp yakınmamalıyım. Herhangi bir yeri görebildiğime, mağarada yaşamadığıma sevinmeliyim."

Bana bakıp gülümsedi. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Şimdi mi?" Etrafa bakınıp seçenekleri değerlendirdim. Balık yemi dükkanı, eczane ve dondurmacı görebildiğim tek

seçeneklerdi. Kasabadan ayrılmadan önce sonuncuya mutlaka uğramamız gerektiğini hissediyordum.

"Hayır, dünyada nereleri görmek istiyorsun?"

Temkinli gözlerle onu süzdüm. "Basıp İstanbul'a gidecek olursak Sydney çok öfkelenir."

Bu sözüm onu güldürdü. "Aklımdaki bu değildi. Haydi gel."

Peşinden balık yemi dükkanına doğru yürüdüm, ardından arka taraftaki başka bir bina dikkatimi çekti. Doğal olarak keskin gözleri, büyük ihtimallere dondurmalara odaklandığım için görmediğim şeyi görmüştü, Rubysville Halk Kütüphanesi.

"Okuldan mezun olmanın az sayıdaki güzel tarafından biri de böyle yerlere uğramak zorunda kalmamaktı," dedim.

"Ama büyük ihtimalle havalandırması vardır," dedi.

Sırılsıklam olmuş tişörtüme ve kızaran tenime baktım. Terim açık olmadığından ender olarak yanarım ama günün ilerleyen saatleri olsa da dışarıda yakıcı bir güneş vardı. "Önden buyur," dedim ona.

Kütüphane gerçekten serindi, St. Vladimir'in kütüphanesinden küçüktü. Dimitri bizi seyahat kitapları bölümüne götürdü – topu topu on kitap vardı ve üçü Batı Virginia'yla ilgiliydi. Duraksadı.

"Beklediğim gibi çıkmadı." Rafı tarayıp *Ziyaret Edilecek En İyi 100 Yer* isimli kitabı çıkardı.

Bağdaş kurup yere oturduğumuzda kitabı bana uzattı. "Yapma ama yoldaş," dedim. "Kitapların hayal gücüyle yapı-

lan yolculuklar olduğunu biliyorum ama bugün öyle bir yolculuğun beni eğlendireceğini sanmıyorum."

"Eline al," dedi. "Gözlerini kapat ve rastgele bir sayfa aç."

Hayatımızda olup bitenler düşünülecek olursa yaptığı çok aptalcaydı. Yine de onu mutlu etmek için gözlerimi kapatıp bir sayfa seçtim. Sayfayı açtım.

"Mitchell, Güney Dakota?" diye bağırdım. Kütüphanede olduğumu hatırlayıp alçak sesle devam ettim. "Dünyadaki onca yer arasında burası nasıl oluyor da ilk yüze giriyor?"

Dimitri yeniden gülümsedi, gülümsemesini özlemişim. "Yazanları oku."

"Sioux şelalelerine 90 dakika mesafedeki Mitchell, Mısır sarayına ev sahipliği yapar." İnanamayan gözlerle Dimitri'ye baktım. "Mısır sarayı mı?"

Yanıma gelip resme baktı. "Sanırım sarayı mısırdan yapmışlar." Aslında resimdeki bina Ortadoğu veya Rus tarzı bir yapıydı, kuleleri ve kubbeleri vardı.

"Galiba." İsteksizce ekledim, "orayı görmek isterdim, eminim harika tişörtleri vardır."

"Ve," dedi gözlerinde sinsi bir ifadeyle, "eminim hiçbir gardiyanın aklına, bizi mısır sarayında aramak gelmez."

Kahkahalarımı saklamaya gerek duymadım, hayatımızın kalanını mısır sarayında geçirdiğimizi hayal ettim. Gürültülü eğlencemiz, kütüphanecinin kötü bakışlarıyla karşılaşmamıza yol açtı. Sakinleştikten sonra Dimitri şansını denedi. San Pablo, Brezilya. Sonra yine benim sıram: Honolulu, Hawai. Sırayla şansımızı denedik, açtığımız sayfalara bakıp yorum ya-

piyor, hayali dünya turumuzu sürdürüyorduk. Kollarımız ve bacaklarımız ucu ucuna birbirine değiyordu.

Kırk sekiz saat önce biri bana kütüphanenin zeminine oturup Dimitri'yle birlikte gezi kitabı karıştıracağımı söyleseydi ona deli olduğunu söylerdim. Yaptığımızın ne kadar sıradan ve ne kadar olağan bir şey olduğunu farkettim. Tanıştığımızdan beri hayatımız gizlilik ve tehlike üzerineydi. Hayatımıza egemen olan temalar bunlardı. Oysa kütüphanede geçirdiğimiz o birkaç saat boyunca zaman durmuş gibiydi. Huzurluyduk. Arkadaştık.

"Floransa, İtalya," diye okudum. Sayfada enfes kiliselerin resimleri vardı. "Sydney oraya gitmek istiyor. Orada eğitim almak istemiş. Abe bunu başarabilecek olsa, hayatı boyunca kulu kölesi olurdu."

"Şimdiden köle gibi davranıyor," diye belirtti Dimitri. "Sydney'i iyi tanımıyorum ama Abe'in elinde ona karşı bir koz olduğuna eminim."

"Onun Rusya'dan kaçıp ABD'ye dönmesini sağladı."

Dimitri başını iki yana salladı. "Bundan daha fazlası olmalı. Simyacılar kendi tarikatlarına sadıktır. Bizden hoşlanmazlar. Bize hissettirmese de koruyucularla geçirdiği her dakika onun için bir işkence. Bize yardım edip arkadaşlarına ihanet edebildiğine göre, Abe'e gerçekten bir borcu olmalı." Duraksayıp Sydney'in babamla yaptığı gizemli anlaşmayı düşündük. "Ne olduğunun bir önemi yok. Önemli olan bize yardım etmesi. Sanırım artık onun yanına dönmeliyiz."

Haklı olduğunu biliyordum ama dışarı çıkmak istemedim. Kütüphanede kalmak, sükunet ve güvenlik hayaline sığınmak istiyordum. Bir gün gerçekten mısır sarayına gidebileceğimi hayal etmek istiyordum. Kitabı Dimitri'ye uzattım. "Bir tane daha."

Rastgele bir sayfa açtı. Gülümsemesi hemen kayboldu. "St. Petersburg."

Göğsüm karışık duygularla doldu. Nostalji – çünkü çok güzel bir şehirdi. Hüzün – çünkü orayı ziyaret ettiğimde korkunç bir görevim vardı.

Dimitri uzun süre sayfaya baktı. Beni cesaretlendirmeye çalışmasına karşın onun da iyi durumda olmadığını o zaman kavradım. Ben Montana'ya karşı neler hissediyorsam o da kaybettiği yerlere karşı aynı şeyi hissediyordu.

Nazikçe omzunu dürttüm. "Hey, hayatta olmanın tadını çıkarmalıyız, bana söylediklerini ne çabuk unuttun? Gidemeyeceğin yerleri düşünme."

İsteksizce kitabı kapattı. "Ne zaman bu kadar bilge biri oldun?" diye dalga geçti.

"İyi bir öğretmenim vardı." Birbirimize gülümsedik. Aklıma bir şey geldi. Bunca zaman Lissa emrettiği için beni kurtardığını düşünmüştüm. Belki daha fazlası vardı. "Benimle bu yüzden mi kaçtın?" diye sordum. "Dünyanın görebildiğin kadarını görebilmek için mi?"

Şaşkınlığı kısa sürdü. "Sadece kısmen haklısın Rose. Moroi toplumu beni sonunda yeniden kabullenebilirdi ama kabullenmemeleri riski de vardı. Strigoi'a dönüştükten

sonra..." Duraksadı. "Hayatı takdir etmesini öğrendim. Hala kendime gelebilmiş değilim ama çalışıyorum. Geleceğe değil şimdiye odaklanmaktan bahsediyorduk ama beni rahat bırakmayan şey geçmişim. Yüzler. Kabuslar. Ama ölümle dolu o dünyadan ne kadar uzaklaşırsam hayatı o kadar kucaklıyorum. Bu kitapların ve parfümünün kokusunu alabiliyorum. Pencereden süzülen ışığı görebiliyorum. Koruyucuların kahvaltısının tadı bile hoş geliyor."

"Şimdi de şair mi oldun."

"Hayır, gerçeği kavramaya başladım. Kanunlara ve toplumumuzun kurallarına saygı duyuyorum ama hayatımı bir hücrede geçirmek istemiyorum. Kaçmak istedim. Sana bu yüzden yardım ettim. Bu ve—"

"Ne?" Yüzünü inceledim. Duygularını saklamakta ustaydı. Onu iyi tanısam da hissettiklerini benden bile saklayabiliyordu.

"Bir önemi yok. Sydney'in yanına dönmeliyiz. Bakalım bir şey bulmuş mu? Söylemesi hoş değil ama, şansının yaver gittiğini sanmıyorum."

"Katılıyorum." Ayağa kalktım. "Büyük ihtimalle pes edip bilgisayarda oyun oynamaya başlamıştır."

Dondurma almak için duraksadıktan sonra kafeye gittik. Hem yürüyüp hem dondurma yemek zordu. Güneş ufka yaklaşıyordu, her şey turuncu ve kızıl tonlarına boyanmıştı ama hava hala çok sıcaktı. *Tüm bunların tadını çıkar Rose*, dedim kendi kendime. *Renklerin ve çikolatanın tadını çıkar*. Çikolatayı hep sevmişimdir. Tatlının tadını çıkarmak için hayatının tehlikede olması gerekmiyor.

Kafeye ulaşınca Sydney'in bilgisayarına konsantre olduğunu gördük, yemeğine dokunmamıştı. Büyük ihtimalle dördüncü kahvesini içiyordu. Yanına oturduk.

"Hey! Oyun oynuyorsun!" Ekrana bakmaya çalıştım ama bilgisayarı çevirdi. "Eric'in metresini araman gerekiyordu."

"Aradım," dedi.

Dimitri'yle şaşkın şaşkın birbirimize bakındık.

"Ama ne kadar işe yarar bilmiyorum."

"Bir şey, hiçbir şeyden iyidir," dedim. "Ne buldun?"

"Banka kayıtlarının ve banka transferlerinin izini sürünce -inan ki hiç eğlenceli değildi- gözden kaçmış bir bilgiye ulaştım. Elimizdeki banka hesabı beş yıl önce başka bir bankaya taşınmış. Eski hesap hala Jane Doe adına kayıtlıydı ama yeni hesapta akraba hanesine bir isim yazılmıştı."

Nefesimi tuttum. Para işinden anlamıyordum ama sağlam bir şeye ulaştığımızı hissetmiştim. "Gerçek bir isim mi?"

Sydney başını salladı. "Sonya Karp."

12

Dimitri'nin ve benim donup kaldığımızı gören Sydney'in yüzünde tatsız bir gülümseme belirdi.

"Sanırım kim olduğunu biliyorsunuz."

"Elbette biliyorum," dedim. "Okuldayken öğretmenimdi. Delirip Strigoi'a döndü."

Sydney başını salladı. "Biliyorum."

Gözlerim kocaman açıldı. "O... Lissa'nın babasının sevgililerinden olamaz, yoksa öyle mi?" Ah Tanrım. Hayatımdaki en beklenmedik gelişmeydi bu. Sonuçlarını düşünmek bile istemiyordum.

"Sanmıyorum," dedi. "Hesap onun adı eklenmeden uzun yıllar önce açılmış. On sekiz yaşına bastığında parayı çekebilmesi için onun adını eklemişler. Hesabı bebek doğduğunda açtıklarını varsayalım, Sonya o dönemde çocuk sahibi olamayacak kadar küçük. Hayır, Sonya, hesabın sahibinin akrabası olmalı."

Şaşkınlığım heyecana dönüştü. Dimitri'nin de aynı şeyleri yaşadığını görebiliyordum. "Karp ailesinin kayıtları sizde vardır," dedi. "Sizde yoksa bile bilen bir Moroi vardır. Sonya'nın akrabası var mı? Kızkardeşi?"

Sydney başını iki yana salladı. "Hayır. Öylesi fazla basit olurdu. Ne yazık ki Sonya'nın çok geniş bir ailesi var. Annesi de babası da kalabalık ailelerden geliyor, yani bir sürü kuzeni var. Aradığımız kişi olabilecek bir sürü teyze ve haladan bahsediyoruz."

"Onları araştıramaz mıyız?" diye sordum. Heyecan içindeydim. Dürüst olmak gerekirse böyle bir ipucu bulmayı beklemiyordum. Küçük olabilirdi ama hiç yoktan iyiydi. Sonya Karp, Eric'in metresiyle akrabaydı. İzini sürebilirdik.

"Bir sürü kişiyi araştırmamız gerekir." Sydney omuz silkti. "Ama evet, yapabiliriz. Herkesin hayatını araştırmak uzun sürecektir, üstelik bu işin üstünü örtmek için ciddi çaba harcandığını unutmayın. Aradığımız kadını bulamayabiliriz."

Dimitri'nin sesi düşünceliydi. "Jane Doe'nun kim olduğunu bilen biri var."

Sydney'le birlikte beklenti dolu gözlerle ona döndük.

"Sonya Karp," diye cümlesini tamamladı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Evet ama onunla konuşamayız. İmkansız. Mikhail Tanner bir yılını onu arayarak geçirdi ama Sonya'yı bulamadı. O bulamadıysa biz hiç bulamayız."

Dimitri başını çevirip pencereden dışarı baktı. Kahverengi gözleri acı doluydu. Neler olduğunu tam anlamıyordum ama kütüphanede paylaştığımız huzur dolu an kaybolup gitmişti. Kütüphanede gördüğüm Dimitri artık yoktu. Yeniden savaş havasına bürünmüştü, omuzlarında dünyanın ağırlığını taşıyordu. Sonunda sıkıntıyla iç çekip bana baktı. "Mikhail doğru bağlantılara sahip olmadığı için onu bulamamıştır."

"Mikhail onun erkek arkadaşıydı," dedim. "Daha fazla ne kadar bağlantı olabilir bilmiyorum."

Dimitri beni dinlemedi. Yeniden düşüncelere daldı. İçinde bir fırtına koptuğunu görebiliyordum. Sonunda kararını verdi.

"Telefonun çekiyor mu?" diye sordu Sydney'e.

Sydney başını sallayıp çantasına uzandı ve telefonu Dimitri'ye verdi. Dimitri acı verici bir şeymiş gibi telefona baktı. Sonunda sıkıntılı bir iç çekişin ardından ayağa kalkıp kapıya gitti. Sydney ve ben soru soran gözlerle birbirimize baktıktan sonra peşinden gittik. Sydney geride kaldı, hesabı ödeyip bilgisayarını aldı. Ben ise Dimitri numarayı çevirmeyi bitirdiğinde dışarıdaydım. Sydney bize katılınca karşı taraftaki kişi yanıt vermişti.

"Boris?" diye sordu Dimitri.

Sadece bu kadarını anladım çünkü konuşmanın gerisi Rusça'ydı. Konuşmayı dinlerken garip bir hisse kapıldım. Kafam karışmıştı, konuşulan dili garipsemiştim ama hepsi bu kadar değildi. Tüylerim diken diken oldu. Öfke içimi doldurdu. O ses... O sesi tanıyordum. Hem Dimitri'nin sesiydi hem değildi. Kabuslarımın ve zalimliğin sesiydi.

Dimitri, Strigoi numarası yapıyordu.

Numara yapmak lafı nazik kalıyor. Strigoi'muş gibi davranıyor demek daha doğru. Hangisi olursa olsun oldukça inandırıcıydı.

Sydney kaşlarını çattı ama benimle aynı şeyleri yaşadığını sanmıyorum. Dimitri'nin Strigoi halini görmemişti. Korkunç anıları yoktu. Dikkatini çeken şey, Dimitri'nin tavırlarındaki değişiklik olmalıydı – ne de olsa bu değişimi gözden kaçırmak imkansızdı. Sydney'e baktığında konuşmaya konsantre olduğunu anladım. Rusça bildiğini unutmuşum.

"Ne diyor?" diye fısıldadım.

Kaşlarını çattı, konuşmadan ya da benden ötürü dikkati dağılıyordu. "Uzun zamandır konuşmadığı biriyle konuşuyor. Dimitri o kişiyi yan gelip yatmakla suçluyor." Susup zihninden konuşmayı çevirmeyi sürdürdü. Bir noktada Dimitri iyice öfkelendi, Sydney de ben de irkildik. Soru soran gözlerle Sydney'e baktım. "Yetkisi sorgulandığı için çok kızdı. Emin değilim ama diğer taraftaki kişi yalvarıyormuş gibi geldi."

Konuşulanların her kelimesini bilmek istiyordum ama Sydney aynı anda hem dinleyip hem çeviremiyordu. Dimitri'nin sesi normale döndü. Sonya Karp ve Montana kelimelerini duydum.

"Bayan Karp'ı mı, Sonya'yı mı soruyor?" diye mırıldandım. Uzun zamandır öğretmenim değildi, artık Sonya dememin bir sakıncası olacağını sanmıyorum.

"Evet," dedi Sydney. Gözleri Dimitri'deydi. "Telefondaki kişiye Sonya'yı bulmasını söyledi..." Söylenenleri dinlemek

için durakladı. "Anlaşılan birilerine Sonya'nın en son nerede görüldüğünü sormasını istiyor."

Birilerine derken Strigoi'ları kastettiğini biliyordum. Dimitri, Strigoi'lar arasında çabucak yüksek bir rütbeye ulaşmış, diğerlerine sözünü geçiren birine dönüşmüştü. Çoğu Strigoi yalnız hareket ederdi, grup halinde nadiren çalışırlardı ama bağımsızlar bile daha güçlü Strigoi'lara boyun eğmeleri gerektiğini bilirdi. Yani Dimitri önceden de söylediği gibi bağlantılarını kullanıyordu. Strigoi'lardan biri Dimitri'nin başına ne geldiğini biliyor olsa bile organize olmadıkları için bilginin ötekilere ulaşması zordu. Dimitri'nin planı işe yarayabilirdi.

Yeniden öfkeli bir sesle, neredeyse bağırırcasına konuştu. Kendimi tuzağa düşmüş hissettim, Sydney bile korkmuş görünüyordu.

"Yarın geceye kadar aradığı yanıtları bulmazsa adamın cigerlerini parçalayacağını söyledi..." Sydney gerisini getirmeye gerek duymadı. "Hayalgücünü kullan. Oldukça korkunç şeylerden bahsediyor." Sohbetin o kısmını anlamadığıma sevindim.

Dimitri konuşmayı bitirip Sydney'e telefonunu geri verince yüzündeki maske de kayboldu. Bir kere daha dampir Dimitri'ye dönüştü. Üzerinden çaresizlik yayılıyordu. Kafenin duvarına yaslanıp gökyüzüne baktı. Ne yaptığını biliyordum, kendini sakinleştirmeye, duygularının kontrolünü ele almaya çalışıyordu. İhtiyacımız olan ipuçlarına kavuşmamızı sağlayacak bir şey yapmış olsa da bedeli ağırdı. Parmaklarım karıncalandı. Sarılıp onu rahatlatmak, en

azından yalnız olmadığını göstermek için omzuna dokunmak istedim. Ama bundan hoşlanmayacağını bildiğim için hiçbir şey yapmadım.

Sonunda başını çevirip bize baktı. Görünüşte bile olsa kontrolünü geri kazanmıştı. "Sonya'yı araştırması için birini yolladım," dedi. "İşe yaramayabilir. Strigoi'ların izini sürmek zordur ama kendilerini korumak için bazen birbirlerini kontrol ederler. İpucu bulunursa yakında öğreniriz."

"Ben... Teşekkürler," dedim. Teşekküre ihtiyacı olmadığını biliyordum ama bana gerekli geldi.

Başını salladı. "Koruyuculara dönmeliyiz... Ya da belki bu kasabada kalabiliriz."

"Medeniyetten uzak durmakta fayda var," diyen Sydney kamyona doğru yürüdü. "Ayrıca anahtarlarımı geri istiyorum."

Eve dönüş yolculuğu on kat uzun geldi. Dimitri'nin ruh hali hepimizi etkisi altına aldı. Kendimizi çaresiz hissediyorduk. Sydney bile etkilenmişti. Kamyonu yine Dimitri'nin kullanmasına izin verdi. İyi mi yaptı kötü mü yaptı bilmiyordum. Araba kullanmak Dimitri'nin dikkatini dağıtmaya yeter miydi? Yoksa Strigoi anıları, yola konsantre olmasını engelleyip uçurumdan aşağı uçmamıza mı yol açardı?

Neyse ki sağ salim koruyucuların yanına vardık. Moroi kadınlarından biri ve insanlardan bir erkek bizi bekliyordu. Hala bu iki ırkı yan yana görmeye alışamamıştım. Karşımdakilerin de çift olup olmadığını merak ettim.

Kampa döndüğümüzde ateş yakılmış, insanlar da ateşin etrafına toplanmıştı. Kahvaltıda bana ateş başında toplanmanın

bir gelenek olduğu ama bazı ailelerin evde kalmayı tercih ettiği söylenmişti.

Raymond'ın evine döndük, sadece Sarah ve Joshua oradaydı. Sarah bulaşıkları yıkıyor, Joshua huzursuzca koltukta oturuyordu. Beni gördüğü anda ayağa fırladı, yüzünde güçlü bir gülümseme belirdi.

"Rose! Geri geldin. Endişelenmeye başlamıştık... Sana bir şey olduğundan korkmadık, ne kadar yetenekli olduğunu biliyoruz ama bizi terketmiş olmandan korktuk."

"Arabamızı almadan olmaz," dedi Sydney. Kamyonun anahtarlarını masaya bıraktı. Kendi arabasının park yerinde olduğunu görünce içi rahatlamıştı.

Sarah artan yemekleri isteyip istemediğimizi sordu, reddettik, benzin istasyonunda karnımızı doyurmuştuk. "Tamam o zaman," dedi, "yemek yemeyecekseniz ateşin başındakilere katılabilirsiniz. Sarhoş etmeyi başarırlarsa Jess Mchale bu akşam şarkı söyleyebilir. Ayık ya da sarhoş olması farketmez, o kadın duyduğum en güzel sese sahip."

Dimitri ve Sydney'e baktım. Bakışları dağlıların nasıl eğlendiğini merak etmediğini itiraf ediyordu. Ayışığı altında folk şarkıları söylemek benim için de eğlence sayılmazdı. Dimitri hala sarsılmış görünüyordu.

Elinde olsa kendini odaya kapatacağını tahmin edebiliyordum ama Sydney evet deyince otomatik olarak, "Ben de geliyorum," dedi. Ne yaptığını hemen anladım. Strigoi olarak geçirdiği günler ona işkence ediyordu. Strigoi'la konuşmak onun için işkenceydi ama Dimitri, Dimitri'ydi ve korunması

gerekenleri korurdu. Ateş başında oturup halk şarkıları dinlemek tehlikeli görünmeyebilirdi ama Sydney gibi bir insan için tehlikenin nereden geleceğini bilemezdiniz. Buna izin veremezdi. İkimiz yanındayken Sdyney'in güvende olacağını biliyordu.

Ben de geliyorum, diyecekken Joshua araya girdi. "Hala mağaramı görmek istiyor musun? Dışarıda biraz ışık var. Böylesi meşaleyle gitmekten daha iyi."

Joshua'yla sohbetimi tamamen unutmuştum. Teklifini reddedecektim ama Dimitri'nin gözlerinde kıvılcımlar çaktığını gördüm. Onaylamayan bir ifade. Demek genç yakışıklı biriyle gitmemi istemiyordu. Koruyucular konusunda endişelendiği için mi? Kıskançlık mı? Hayır kıskançlık olamazdı. Benimle romantik bir ilişki istemediğini defalarca söylemişti. Adrian'ı savunmuştu. Eski erkek arkadaşlara özgü bir şey miydi? Rubysville'deyken Dimitri'yle arkadaş olabileceğimize inanmıştım ama beni ve aşk hayatımı kontrol edebileceğini sanıyorsa arkadaş olamazdık. Öyle eski erkek arkadaşları olan kızlar tanıyorum. Onlardan biri olmayacaktım. Kimle istersem gidebilirdim.

"Harika," dedim. Dimitri'nin yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Mağaranı görmeyi çok isterim."

Joshua'yla birlikte dışarı çıkıp diğerlerini geride bıraktık. Bağımsızlığımı ispatlamak için bu kararı verdiğimi biliyorum. Dimitri birbirimizin eşiti olduğumuzu söyledi ama kaçış süresince bana danışmadan bir sürü karar verdi. Bir kez olsun karar verebilmek güzeldi. Ayrıca Joshua'dan hoşlanmıştım ve

halkının nasıl yaşadığını öğrenmek istiyordum. Sydney'in de bu karardan hoşlandığını sanmıyorum ama Dimitri ona göz kulak olurdu.

Joshua'yla birlikte bir sürü koruyucunun önünden geçtik. Önceden olduğu gibi bu sefer de gözlerini dikip bana bakıyor. Joshua beni dağın arkasına dolanan yola götürdü. Dağlar haşmetliydi ama Rocky Dağları'ndan bana küçük geliyordu. Sanırım dağlar konusunda züppe olduğumu kabul edebilirim.

Yine de oldukça dik bir yokuşu tırmanıp koruyucuların yerleşiminden uzaklaştık. Orman sıklaştı, güneş batmaya başlamıştı.

"Mağaram biraz uzakta," dedi Joshua özür dilercesine. "Sayımız gittikçe artıyor, kasabanın merkezinde fazla yer kalmadı." Kasaba yerleşimlerini tanımlamak için iyimser bir ifadeydi ama bu düşüncemi dile getirmedim. Evet, tam bir züppeydim. "Ama bir sürü mağara var. Yani hala yerimiz var."

"Mağaralar doğal mı?" diye sordum.

"Bazıları. Bazıları madencilerden kalma."

"Burası çok hoşmuş," dedim. Haşmetli ağaçlardan hoşlanıyordum. Montana'yı özlemiş olabilirdim ama buradaki ağaçlar daha güzeldi. "En azından bu kadar uzakta olunca mahremiyetine karışan olmuyordur."

"Haklısın." Gülümsedi. "Bilmiyorum, bizi fazla kaba... Ya da vahşi bulabileceğini düşündüm. İlkel olduğumuzu düşünüyorsun değil mi?"

Gözlemleri beni şaşırttı. Koruyucuların çoğu hayat tarzlarını öyle büyük hararetle savunuyordu ki dışarıdan bakan birinin onu sorgulayabileceğini düşündüklerini sanmıyordum.

"Hayat tarzınız farklı geliyor," diye diplomatik bir yanıt verdim. "Alıştığım gibi değil." Ev özlemi içimi doldurmuştu. Lissa'yı, Adrian'ı, diğer arkadaşlarımı düşündüm. Ama bu özlemi içimden attım. Buna vakit yoktu ve daha sonra Lissa'yı kontrol edebilirdim.

"İnsanların kasabalarını gördüm," diye devam etti Joshua. "Lekelilerin başka yerlerini de gördüm. Neden oralardan hoşlandığını anlıyorum." Utanıyormuş gibi devam etti. "Elektriğe hayır demezdim."

"Neden elektrik kullanmıyorsunuz?"

"Kullanabilsek kullanırdık. Çok uzaktayız ve kimse burada olduğumuzu bilmiyor. Leylak halkı, böyle olmasının saklanmamız açısından daha iyi olduğunu söylüyor."

Kendilerini saklamak için bunlara katlandıkları aklıma gelmemişti. Seçimlerinin ne kadarının hayat tarzları ne kadarının simyacıların zorlaması olduğunu merak ettim.

"İşte geldik," diyen Joshua, beni hayallerimden uyandırdı.

Tam karşımda kara bir delik vardı. Bir yetişkinin geçebileceği kadar büyüktü.

"Hoş," dedim. Bazı mağaraların dağın yukarılarında olduğunu ve oralarda kalanların kayalara tırmanmaları veya merdiven kullanmaları gerektiğini farketmiştim. Düzayak bir kapı, büyük bir lüks gibiydi buralarda.

İltifatım Joshua'yı hazırlıksız yakaladı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Günışığının çoğunu kaybetmiştik. Meşaleyi yakmak için duraksadı. Peşinden gittim. Başlangıçta eğilmemiz gerekti

ama ilerilere gittikçe tavan yükseldi ve geniş bir alana ulaştık. Zemin pislik içindeydi, duvarlar ise kabaydı. Doğal bir mağara olduğu anlaşılıyordu ama içerde çalışıldığı belliydi. Zemin temizlenip düzleştirilmişti. Köşeye toplanmış taşları ve kayaları gördüm. Birkaç parça mobilya vardı. Tahta bir iskemle ve şilte.

"Küçük olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Joshua.

Küçüktü ama St. Vladimir'deki yatakodamdan büyüktü. "Evet ama daha kaç yaşındasın?"

"On sekiz."

"Benimle aynı yaştasın," dedim. Bunu duymak onu sevindirmiş gibiydi. "Kendi, şey, mağarana sahip olmak hoş olmalı." Elektrik, internet ve kanalizasyon olsa daha hoş olurdu ama bu konuları açmadım.

Sözlerim, gözlerinin parlamasına yol açtı. Mavi gözlerini farketmemek imkansızdı. Ne kadar hoş göründükleri düşüncesini zihnimden uzaklaştırdım. Buraya erkek arkadaş bulmaya gelmemiştim. Ama anlaşılan buna inanan sadece bendim. Joshua bana doğru bir adım attı.

"İstersen burada kalabilirsin," dedi. "Diğer lekeliler seni burada asla bulamaz. Evleniriz, çocuklarımız olur, annemlerinki gibi bir ev inşa ederiz ve—"

Evlenmek kelimesi Strigoi saldırısına uğramış gibi şok geçirip paniğe kapılmama yol açtı.

"Hey, hey, yavaş ol." Hayır, kesinlikle evlilik teklifi gelecegini farketmemiştim. "Daha yeni tanıştık!"

Neyse ki daha yaklaşmadı. "Biliyorum ama bazen her şey hızlı gelişir."

"Ne yani birbirini tanımayan insanlar evlenir mi?" diye sordum kulaklarıma inanamayarak.

"Elbette. Her zaman olur. Üstelik şimdiden seni tanıyormuşum gibi geliyor. Muhteşemsin, güzelsin ve iyi r dövüşçü olduğun belli. Senin gibi birini daha önce görmemiştim."

Yüzünde hayran bir ifade vardı.

Keşke o kadar şirin ve nazik olmasaydı. Ürkütücü tiplerle uğraşmak daha kolaydır. Sydney'in söylediklerini hatırladım.

"Joshua, çok hoşsun ama," umutlandığını görünce hemen ekledim, "evlenmek için çok gencim."

Kaşlarını çattı. "On sekiz olduğunu söylemedin mi?"

Tamam. Yaş iyi bir bahane değildi. Dimitri'nin kasabasında da genç yaşta evlenildiğini görmüştüm. Böyle bir yerde çocuk yaşta evleniyor bile olabilirlerdi.

"Evlenmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Bu sözlerim onu durdurmadı. Anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Söylediğin akıllıca. O halde önce birlikte yaşayalım, geçinip geçinemediğimize bakalım." Bana gülümsedi. "Ama benimle geçinmek kolaydır. Tüm tartışmaları kazanmana izin veririm."

Elimde olmadan güldüm. "Tamam o zaman bu tartışmayı kazanmama izin ver. Tüm bunlara hazır değilim. Ayrıca biriyle birlikteyim."

"Dimitri mi?"

"Hayır. Başka biri. Lekelilerin sarayında." Söylediklerime inanamıyordum.

Joshua duraksadı. "Neden seninle değil? Neden seni koruyor?"

"Çünkü... O öyle biri. Ayrıca ben kendimi koruyabilirim." Korunmaya ihtiyacım olduğunun düşünülmesinden hoşlanmıyordum. "Ve o olmasaydı bile buradan kısa süre sonra ayrılacağım. İlişkimiz asla yürümez."

"Anlıyorum." Joshua hayalkırıklığına uğramış görünse de reddedilmeyi normal karşıladı. "Belki her şeyi çözdüğünde geri gelirsin."

Beni beklememesini, başkasıyla evlenmesini söyleyecek gibi oldum ama anlamsız bir laf olacaktı. Joshua'nın fantezileri düşünülürse, büyük ihtimalle başka biriyle evlenip beni de kuma getirmeyi hayal ediyor olmalıydı. "Belki," dedim. Konuyu değiştirmek istiyordum. Gözlerim iskemleye kaydı. Üzerinde yaprak deseni vardı. "Çok hoş."

"Teşekkürler," deyip iskemlenin yanına gitti. Evlilik konusuna dönmedi. Parmaklarını ahşabın üzerinde dolaştırdı. "Ben yaptım."

"Gerçekten mi?" Çok şaşırmıştım. "Çok güzel."

"Eğer istersen..." Eli hareketlenince beni öpmeye çalışacağından korktum. Ama gömlek cebine uzanıp tahtadan bir bilezik çıkardı. Çok hoş oymaları vardı. Ahşap parıldayacak kadar cilalanmıştı. "İşte." Bana bileziği uzattı.

"Benim için mi?" Parmaklarımı bileziğin üzerinde dolaştırdım.

"Eğer istersen. Siz dışarıdayken yaptım. Gittiğinde beni hatırlamış olursun."

Bileziği almamın onu cesaretlendirip cesaretlendirmeyeceğini hesaplamaya çalıştığım için tereddüt ettim. Düşüncelerimi açıkça dile getirmiştim, bir kere daha onu kıramazdım. Bileziği aldım.

"Çok teşekkürler."

Yüzündeki mutlu ifadeden doğru kararı verdiğimi anladım.

Bana mağarayı gezdirdi, ardından ateşin başına dönmeye karar verdik. Ağaçların arasından geçtiğimiz sırada müzik sesi duyuluyordu. Bu topluluğun yaşantısında sıcak ve arkadaş canlısı bir şeyler vardı. Yaz kampına hiç gitmedim ama herhalde böyle bir şeydir.

Sydney ve Dimitri grubun bir ucundaydı. Sessiz ve temkinliydiler. Geri kalanlar alkış tutup şarkı söylüyordu. Dampirlerin, insanların ve Moroi'ların tek bir grupmuş gibi hareket etmesi beni yine şaşırtmıştı. Her taraf farklı ırklardan çiftlerle doluydu. Bir insan ve bir Moroi, açık açık öpüşüyordu. Bazen Moroi adam, insan kadının boynunu öptükten sonra hafifçe ısırıyor ve biraz kanını emiyordu. Utanıp başımı çevirdim.

Arkadaşlarıma döndüm. Beni gören Sydney rahatlamış gibiydi. Dimitri'nin ne düşündüğünü anlamak imkansızdı. Geri kalanlar hareketlerimi takip etti ve şaşkınlıkla bazı adamların yüzlerinde kıskanç ifadeler olduğunu gördüm. Joshua'yla mağarada bir şeyler yaptığımızı düşünmediklerini umdum. Öyle bir ünüm olmasını istemezdim.

"Sydney'le konuşmam gerek," diyerek Joshua'dan uzaklaştım. Anlaşılan Sydney de yanına gitmemi istiyordu. Joshua

geri dönüp kucaklaştı. İki adım atmıştım ki suratıma bir yumruk yedim.

Hazırlıksız yakalanmıştım. Başımı çevirip burnumu kurtaracak zamanım oldu. İlk şaşkınlığın ardından eğitimim devreye girdi. Saldırıdan kaçıp dövüş pozisyonu aldım. Müzik ve şarkılar kesildi. Bana kimin saldırdığına baktım.

Angeline.

Benimkine benzer bir duruşa geçmişti, yumruklarını sıkmış gözlerini bana dikmişti. "Tamam," dedi. "Gerçekten ne kadar becerikli olduğunu görmenin zamanı geldi."

Birilerinin, örneğin babasının devreye girip onu azarlamasını, misafire yumruk attığı için onu cezalandırmasını bekledim. Kimse onu durdurmaya çalışmadı. Hayır, doğru değil. Bir kişi ayağa kalktı. Tehlikede olduğumu gören Dimitri hareket geçti. Gelip Angeline'i uzaklaştırmasını bekledim ama bir grup koruyucu, Dimitri'nin yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Onu durdurmadılar ama her ne dedilerse Dimitri olduğu yerde durdu. Ne söylediklerini soracaktım ama Angeline yeniden saldırıya geçti. Anlaşılan tek başımaydım.

Angeline bir dampir için kısaydı ama vücudu güçlüydü. Hızlıydı ama ikinci yumruğu indirebilecek kadar hızlı değil. Yumruktan kurtulup mesafemi korudum, ona saldırmak istemiyordum. İyi bir kavgada karşısındakine zarar verebileceği belliydi ama dağınık dövüşüyordu. Tekniği zayıftı. Eğitimi olmayan güçlü biri gibiydi.

"Delirdin mi?" diye bağırıp önünden çekildim. "Kes şunu. Canını yakmak istemiyorum."

"Tabii ya," dedi. "Herkesin öyle düşünmesini istiyorsun. *Gerçekten dövüşmezsen, işaretlerinin gerçek olduğuna inanmayı sürdürürler.*"

"Dövmelerim gerçek!" Yaptığı ima beni çileden çıkarmıştı ama onunla dövüşmek istemiyordum.

"İspatla öyleyse," deyip yeniden saldırıya geçti. "Söylediğin *kişi olduğunu ispatla.*"

Onu kendimden uzak tutmaya çalışmak, dans etmek gibiydi. Bütün gece bunu yapmayı sürdürebilirdim. Kalabalıktan, bitirin şu işi, bağırışları yükseldi.

"Hiçbir şey ispatlamak zorunda değilim," dedim kayıtsız görünmeye çalışarak.

"Demek hepsi bir yalan." Artık hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Dövüşmeye çalışıyorken zorlanıyordu. "Yaptığını söyledikleri her şey yalan."

Dimitri neden dövüşü durdurmuyordu? Gözucuyla ona bakınca gülümsediğini gördüm.

Bu arada Angeline bağırmaya ve bana yumruk atma çabalarına devam ediyordu. "Yalancısınız. Zayıfsınız. Özellikle de soylularınız. En kötüleriniz onlar."

"Onları tanımıyorsun. Haklarında hiçbir şey bilmiyorsun."

Konuşmayı sürdürmeye niyetliydi ama gittikçe öfkeleniyordu. Eğer bana arkadan saldıracağını bilmesem kendime soylu bir duruş seçer ve yürüyüp giderdim.

"Bilmem gerektiği kadarını biliyorum," dedi. "Bencil ve şımarık olduklarını, kendilerinden başka kimseyi düşünmediklerini biliyorum. Hepsi aynı."

Soylular söz konusu olduğunda Angeline'in söyledikleri doğru olabilirdi ama kesinlikle hepsi öyle davranmıyordu. Genelleme yapmasından hoşlanmamıştım. "Anlamadığın konularda konuşma," diye bağırdım. "Hepsi öyle değil."

"Öyleler." Beni öfkelendirmek hoşuna gitmişti. "Keşke hepsi ölse."

Beni saldırıya geçmemi sağlayacak kadar kızdırmamıştı ama bu söz düşüncelerimi bulandırdı, savunmamı kırmasına izin verdim. Bir Strigoi'la dövüşüyor olsam buna asla izin vermezdim ama anlaşılan dağlı kızı hafife almıştım. Bacağını savurup dizime bir darbe indirdi, gaz kutusuna kibrit atmak gibiydi. Her şey patladı.

Ben o darbenin ardından yalpalayınca şansını iyice zorladı. Dövüş içgüdülerim devreye girdi, o bana vurmadan ona saldırmaktan başka seçeneğim yoktu. Dövüş *gerçekten başladığından* artık etraftakiler de tezahürat yapıyordu. Saldırı pozisyonundaydım, onu kontrol altına almaya çalışıyordum yani fiziksel temasımız artmıştı. Ondan iyi dövüştüğüme şüphe yoktu ama ona ulaşmak kolay değildi. Bana birkaç darbe indirmeyi başardı, ciddi şeyler değil, ben de onu yere devirdim. Dövüşün orada sona ermesini ummuştum ama ermedi. Ben onu tamamen etkisiz hale getiremeden yeniden saldırdı. Yuvarlandık, kontrolü ele geçirmeyi denedi. Buna izin veremezdim, yüzüne sert olmayan bir yumruk indirdim.

Yine dövüşün o noktada sona ereceğini umdum. Yumruğum onu benden uzaklaştırmıştı, ayağa kalkmak üzereydim ama sürtük beni saçımdan yakaladı. Dönüp elinden kurtul-

dum -ama bir tutam saçımı yolduğuna emindim- ve onu yere çiviledim. Bu sefer bütün ağırlığımla üstüne yüklendim. Acı çektiğini biliyordum ama artık umrumda değildi. Kavgayı o başlatmıştı. Ayrıca bu kavga fazla ileri gitmişti. Birinin saçını çekmek pis dövüşmektir.

Angeline kurtulmaya çalıştı ama kurtulamayacağı ortadaydı. Etrafımızdan bağırışlar ve tezahüratlar yükseldi. Birkaç saniye sonra Angeline'in yüzündeki kötücül ifade kayboldu, yerini pes etmişlik aldı. Temkinli gözlerle onu süzdüm, serbest bırakmaya hazır değildim.

"Tamam," dedi. "Sanırım bir sakıncası yok."

"Neyin sakıncası yok?" diye sordum.

"İstersen ağabeyimle evlenebilirsin."

13

"Hiç komik değil!"

"Bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum," dedi Sydney.

Raymond'ın evine dönmüştük, odamızda başbaşaydık. Ateşin başındaki kutlamalardan uzaklaşmak çok zamanımızı almıştı, özellikle de koruyucuların geleneklerinden birini öğrendikten sonra. Anlaşılan buralarda biri evlenmeye karar verdiğinde damadın veya gelinin o kişinin en yakın akrabasıyla dövüşmesi gerekiyordu. Herkes kendi cinsiyetinden bir akrabayla dövüşüyordu. Angeline, Joshua'nın bana olan ilgisini görmüş, bizden Joshua'yla evlenmeye layık olup olmadığımı görmek ona düşüyordu. Benden hoşlanmıyor, bana güvenmiyordu ama dövüşte onu yenince saygısını kazanmıştım. Bize *izin vermeye* karar vermişti. Nişan falan olmadığına -Joshua dahil- herkesi ikna etmek için bolca çene yormam gerekti. Nişan olsaydı,

anlaşılan benim akrabam olarak Dimitri'nin Joshua'yla dövüşmesi gerekecekti.

"Kes şunu!" diye azarladım Sydney'i. Dimitri odanın duvarına yaslanmış beni izliyordu. Angeline'in yumruk attığı yeri ovuşturdum. Aldığım en kötü yara değildi ama ertesi gün moraracağı kesindi. Dimitri gülümsüyordu.

"Sana onu cesaretlendirmemeni söylemiştim," oldu Dimitri'nin tepkisi.

"Her neyse. Sen de böyle olacağını bilmiyordun. Sadece benim—" cümlemi tamamlamadım. Aklımdakini söylemeyecektim, Dimitri'nin beni kıskandığından bahsetmeyecektim. Ya da sahiplendiğinden. Joshua'ya arkadaş canlısı davrandığımı görmenin onu rahatsız ettiğini ve Angeline'in saldırısına öfkelenmemin onu eğlendirdiğini biliyordum. Aniden Dimitri kadar eğleniyormuş görünen Sydney'e döndüm. Aslında hiç bu kadar güldüğünü görmediğime yemin edebilirim. "Bu geleneği biliyor muydun?"

"Hayır," diye itiraf etti, "ama şaşırmadım. Sana vahşi olduklarını söylemiştim. Burada pek çok konu dövüşerek çözülür."

"Çok aptalca," dedim. Kafama dokunup ve Angeline'in bir tutam saç kopardığı yerin ne durumda olduğunu görebilmek için bir aynam olmasını diledim. "Gerçi… Kötü değildi. Kaba bir tekniği vardı ama kötü dövüşmüyordu. Hepsi öyle mi? İnsanlar ve Moroi'lar da dövüşebiliyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla evet."

Bu konuyu zihnimde tarttım. Olanlar canımı sıkmış ve beni utandırmıştı ama koruyucuların bir anda bana ilginç

gelmeye başladığını itiraf etmeliyim. Grubun ırkları ne olursa olsun herkese dövüşmeyi öğretecek kadar sezgili davranmaları diğer konularda ne kadar gerici oldukları düşünülürse çok ironikti. Benim *aydınlanmış* kültürümdeyse hala Moroi'lara kendilerini savunmasını öğretmek yanlış kabul ediliyordu.

"Strigoi'lar bu yüzden onlara saldırmıyor," diye mırıldandım kahvaltıda söylenenleri hatırlayarak. Dimitri'nin gülümsemesi kaybolana kadar ne söylediğimin farkında değildim. Üzgün gözlerle pencereye baktı.

"Boris'i arayıp ne bulduğunu kontrol etmeliyim." Sydney'e döndü. "Uzun sürmez. Hepimizin gitmesi gerekmiyor. Fazla uzağa gitmeyeceğime göre senin arabanı alsam olur mu?"

Sydney omuz silkip anahtarlarına uzandı. On dakikalık mesafeden sonra Sydney'in telefonunun çekmeye başladığını keşfetmiştik. Dimitri haklıydı. Hep birlikte gitmemiz için bir neden yoktu. Dövüşün ardından Sydney ve ben güvende sayılırdık. Kimsenin bana saldırmayacağı kesindi. Yine de Dimitri'nin Strigoi günlerini tek başına yaşaması fikri hoşuma gitmemişti.

"Onunla gitmelisin," dedim Sydney'e. "Ben Lissa'yı kontrol edeceğim." Tam olarak yalan sayılmazdı. Arkadaşlarımın Joe'dan öğrendikleri hala kafamı kurcalıyordu. "Lissa'nın zihnine gittiğimde etrafımda olup bitenleri kontrol edebilirim ama sorun çıkarsa burada olmaman daha iyi. Simyacıların gelmesi ihtimaline karşı önlem almalıyız."

Yürüttüğüm mantık kusurluydu ama meslektaşlarının uğraması ihtimali Sydney'i hala endişelendiriyordu. "Simya-

cıların hava karardıktan sonra geleceğini sanmıyorum," dedi. "Ama öylece boşluğa bakacaksam senin yanında kalmak istemem." Ayrıca itiraf etmese de arabasını başkasının kullanmasını istemediğini tahmin ettim.

Dimitri Sydney'in gelmesinin gereksiz olduğunu düşündü ve bu düşüncesini dile getirdi ama ona, bana yaptığı gibi patronluk taslayamıyordu. Böylece ikisi birlikte yola çıkıp beni odada yalnız bıraktılar. Arkalarından baktım. Benimle alay etmeleri ne kadar sıkıcı olsa da Dimitri'nin durumu beni endişelendiriyordu. Yaptığı son telefon konuşmasının etkilerini görmüştüm ve onu rahatlatabilmek için yanında olabilmeyi diliyordum. İçimden bir his buna izin vermeyeceğini söylüyordu. Bu yüzden Sydney'e izin verişini ufak bir zafer kabul ettim.

Gittiklerinde artık gerçekten Lissa'yı kontrol etmem gerektiğine karar verdim. Bahane olsun diye söylemiştim ama diğer alternatiften yani dışarı çıkıp sosyalleşmekten iyiydi. Birilerinin beni tebrik etmesini istemiyordum ve Joshua, bileziği kabul etmemi ona söz vermişim gibi algılamıştı. Hala çok hoş bir çocuk olduğunu düşünüyordum ama şimdi onun hayranlığıyla uğraşamazdım.

Angeline'in yatağına bağdaş kurup ruh bağı aracılığıyla Lissa'ya baktım. Tanımadığım bir binanın koridorundaydı. Bir saniye sonra nerde olduğunu çözdüm. Sarayın güzellik merkezinin olduğu binaydı – ayrıca Çingene Rhonda'nın saklanma yeriydi. Lissa'nın fal baktırmaya gitmesi garipti ama yanında kimlerin olduğunu görünce başka işler döndüğünü anladım.

Adrian ve Christian onunla birlikteydi. Adrian'ı görünce kalbim hızla çarptı, Joshua olayından ötürü suçluluk hissettim. Son ruh rüyamız çok kısa sürmüştü.

Christian, Lissa'nın elini tutuyordu, tutuşu sıcak ve güven vericiydi. Özgüvenli ve kararlı görünüyordu ama yüzünde her zamanki ukala gülümseme vardı. Gergin görünen Lissa'ydı ve kendini bir şeylere hazırladığı belliydi. Gerekli olduğuna inansa da önündeki görevden korkuyordu.

"Bu mu?" diye sordu kapılardan birinin önüne vardıklarında.

"Sanırım," dedi Christian. "Resepsiyonist, kırmızı kapı dedi."

Lissa bir saniye tereddüt ettikten sonra kapıyı çaldı. Ses gelmedi. Ya oda boştu ya kimse kapının çalınmasına aldırmıyordu. Yeniden çalmak için elini kaldırdığında kapı açıldı. Ambrosse karşısında belirdi, kot ve mavi tişört içinde bile nefes kesiciydi. Giysisi bütün kaslarını ortaya çıkarıyordu. GQ dergisinin kapağından fırlamış gibiydi.

"Selam," dedi şaşkın şaşkın.

"Selam," diye karşılık verdi Lissa. "Konuşmamız mümkün mü?"

Ambrosse başını odaya doğru eğdi. "Şu anda meşgulüm."

Lissa odadaki masaj masasında bir Moroi kadının yattığını gördü. Yüzü yastığa gömüldüğü için görülmüyordu. Alt tarafı havluyla örtülüydü ama sırtı çıplaktı ve sürülen yağdan ötürü loş ışıkta parlıyordu. Oda kokulu mumlarla süslenmişti.

"Vay be," dedi Adrian. "Hiç zaman kaybetmiyorsun değil mi? Halam gömüleli birkaç saat oldu ve şimdiden yeni birini

bulmuşsun?" Tatiana sonunda, günbatımından hemen önce gömülmüştü. Gösterişsiz bir cenazeydi.

Ambrosse, Adrian'a ters ters baktı. "O benim müşterim. Bu da benim işim. Bazılarımızın yaşamak için çalışması gerektiğini unutmuş gibisin."

"Lütfen?" diye sordu Lissa, Adrian'ın önüne geçti. "Uzun sürmeyecek."

Ambrosse arkadaşlarıma bakıp iç çekti. Odaya döndü. "Loraine? Dışarı çıkmam gerek. Hemen döneceğim, tamam mı?"

"Tamam," diye seslendi kadın. Başını kaldırdı. Beklediğimden yaşlıydı, belki kırklarında. "Gecikme."

Ambrosse kadına gülümsedikten sonra kapıyı kapattı. Arkadaşlarımla baş başa kaldığı anda, yüzündeki gülümseme kayboldu. "Neler oluyor? Yüzlerinizdeki ifadeden hoşlanmadım."

Ambrosse, artık dampir hayatından fazlasıyla uzaklaşmış olabilirdi ama o da gardiyan eğitimi almıştı. İyi bir gözlemciydi. Her zaman potansiyel tehlikelere dikkat ederdi.

"Seninle..." Lissa tereddüt etti. Soruşturma yapmaktan bahsetmek başka şeydi, soruşturma yapmak başka. "Tatiana'nın ölümünü konuşmak istiyoruz."

Ambrosse'un bir kaşı kalktı. "Anlıyorum. Bu cinayeti Rose'un işlemediğine inanmadığımdan başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Senin de inandığını sanmıyorum. Herkes şok geçirdiğinden ve üzgün olduğundan bahsediyor, sinsi arkadaşın tarafından tuzağa düşürüldüğünü söylüyor. Seni seviyorlar."

Lissa'nın yanakları kızardı. Halk içinde suçlu olduğumu düşünüyormuş gibi davranmak, onun başını beladan kurtarmıştı. Abe ve Tasha'nın öğüdüydü, Lissa da öyle davranması gerektiğini biliyordu. Hepsi bir numara olsa da suçluluk duyuyordu. Christian hemen savunmaya geçti.

"Kes şunu. Bunun için gelmedik."

"Ne için geldiniz?" diye sordu Ambrosse.

Lissa, Christian'ın işleri zorlaştırmasından korkarak araya girdi. "Abe Mazur, duruşmada Rose'a bir şey yaptığını söyledi."

Ambrosse şaşırmış göründü, son derece ikna ediciydi. "Bir şey mi yapmışım? Ne demek istiyorsunuz? Mazur herkesin önünde ona asıldığımı mı düşünüyor?"

"Bilmiyorum," dedi Lissa. "Aranızda bir şey olduğunu görmüş."

"Ona iyi şanslar diledim," dedi Ambrosse. "Bir sakıncası mı var?"

"Elbette hayır." Lissa, Abe'in yöntemlerinin tehdit ve kaba kuvvet içerdiğinden korktuğu için Ambrosse'la konuşmak istemişti. Şimdi doğru bir iş yapıp yapmadığını merak ediyordu. "Dinle, Kraliçe'yi kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyoruz. Ona yakındın. Bize yardımı dokunabilecek herhangi bir şey biliyorsan lütfen söyle."

Ambrosse meraklı bakışlarını arkadaşlarımın üstünde dolaştırdı. Ardından neler olduğunu anladı. "Benim yaptığımı düşünüyorsunuz! Demek mesele bu!" Arkadaşlarım tepki vermedi. "İnanamıyorum! Gardiyanlardan bu suçlamaları dinlemeye katlanabilirim, ama siz? Beni tanıdığınızı sanıyordum."

"Seni tanımıyoruz," dedi Adrian düz bir sesle. "Tek bildiğimiz halama ulaşabildiğin." Odayı işaret etti. "Ve anlaşılan hayatına devam etmen zaman almamış."

"Bunun benim işim olduğunu söylediğim kısmı ne çabuk unuttun. Ona masaj yapıyorum, bazı şeyler göründükleri gibidir." Ambrosse başını iki yana salladı. "Tatiana'yı seviyordum. Onu asla incitmezdim."

"İstatistikler, çoğu cinayetin insanların sevdikleri kişiler tarafından işlendiğini göstermiyor mu?" diye sordu Christian.

Lissa öfkeyle Adrian'a baktı. "Kesin şunu." Ambrosse'a döndü. "Kimse seni suçlamıyor. Ama Rose'un, Kraliçe'nin çevresindeydin. Ve Rose yaş kanunu yüzünden üzgün olduğunu söyledi."

"İlk duyduğumda öfkelenmiştim," dedi Ambrosse. "O zaman bile Rose'a bir hata olduğunu, bilmediğimiz işler döndüğünü söyledim. Tatiana asla sebepsiz yere dampirleri tehlikeye atmazdı."

"Sebebi neymiş? Korku içindeki soylulara iyi görünmek mi istemiş?" diye sordu Christian.

"Sözlerine dikkat et," diye uyardı Adrian. Lissa hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedi, iki oğlanın Ambrosse'a kabadayılık taslaması mı yoksa birbiriyle dalaşması mı?

"Hayır!" Ambrosse'un sesi koridorda yankılandı. "Amacı bu değildi. Yaş kanununu çıkarmasa daha kötü şeyler olacaktı. Bazıları dövüşmeyen ve gardiyan görevi üstlenmeyen dampirlerin buna zorlanmaları gerektiğini düşünüyor. Tatiana tüm

dampirlerin zorlanmasını engellemek için yaş kanununu geçirdi."

Sessizlik. Tatiana'nın mektubu sayesinde bundan haberim vardı ama arkadaşlarım için şok edici bir haberdi. Avantajı ele geçirdiğini gören Ambrosse devam etti.

"Tatiana ilericiydi. Ruh kullanımını araştırmayı ve Moroi'ların dövüşmeyi öğrenmesini istiyordu."

Bu sözler Adrian'ı sarstı. Yüzünde hala alaycı bir ifade vardı ama acı çektiğini görebiliyordum. Cenaze onun için zor geçmiş olmalıydı.

"Senin gibi onunla yatmasam da," dedi Adrian, "halamı iyi tanırdım. Bunlarla ilgili tek kelime etmedi."

"Halk içinde asla," diye ona hak verdi Ambrosse. "Arkadaşlarına da söylemedi. Çok az kişi biliyordu. Ufak bir Moroi grubunun gizlice eğitilmesini sağladı. Farklı yaşlarda erkekler ve kadınlardan oluşan bir grup. Moroi'ların dövüşmesini öğrenip öğrenemeyeceğini görmek istedi. Ama çoğunluğun kızacağını bildiğinden grubu ve eğitmenlerini gizli tuttu."

Adrian'ın buna karşı söyleyecek sözü yoktu. Ambrosse'un söylediği kötü haber değildi ama Adrian, halası kendisinden sır sakladığı için incinmişti. Lissa ise her yeni bilgiyi sindirip analiz ediyordu.

"Eğitilen Moroi'lar kimler?"

"Bilmiyorum," dedi Ambrosse. "Tatiana bu konuda konuşmazdı. Adlarını bilmiyorum ama eğitmeni biliyorum."

"Kim?" diye sordu Christian.

"Grand."

Christian ve Lissa şaşkın şaşkın birbirlerine baktı. "Benim gardiyanım olan Grand mı?" diye sordu Lissa. "Tatiana'nın bana atadığı?"

Ambrosse başını salladı. "Bu yüzden onu sana atadı. Ona güvenirdi."

Lissa hiçbir şey söylemedi ama düşüncelerini açıkça okuyabiliyordum. Dimitri ve benim yerimi alan gardiyanlar, Grand ve Serena, Lissa ve Christian'a kendilerini savunmasını öğrettiklerinde çok sevinmişti. Lissa tesadüfen ilerici bir gardiyana denk düştüğünü sanmıştı. Oysa anlaşılan bu Kraliçe'nin seçimiydi.

Burada önemli bir şeyler daha vardı, ikimiz de aynı şeyi hissediyorduk ama o an için bağlantıyı kuramadık. Lissa şaşkındı. Adrian ve Christian başka sorular sordu. Ambrosse alınmıştı ama kendini zorlayıp soruları yanıtladı. Sağlam bir tanığı vardı ve Tatiana'ya olan sevgisi tartışmasızdı. Lissa ona inandı.

"Herkes benimle konuşup duruyor," dedi Ambrosse, "ama kimse Blake'i bu kadar uzun sorgulamadı."

"Blake mi?" diye sordu Lissa.

"Blake Lazar. Tatiana'nın..."

"Bağlantıda olduğu biri mi?" diye nazikçe ifade etti Christian.

"O mu?" Adrian suratını buruşturdu. "İmkansız. Halam o kadar düşmez."

Lissa zihninde Lazar adını araştırdı ve adamı hatırlamayı denedi. İmkansızdı çünkü çok fazla Lazar vardı. "O da kim?"

"Bir salak," dedi Adrian. "Onunla kıyaslandığımda ben bile toplumumuzun saygın bir üyesi gibi görünüyorum."

Bu söz Ambrosse'u gülümsetti. "Sana katılıyorum ama yakışıklı bir salak ve Tatiana yakışıklıları sever."

"Onunla da mı yatıyordu?" diye sordu Lissa. Adrian, Tatiana'nın seks hayatının konuşulmasından hoşlanmamıştı ama artık yeni katil adaylarımız vardı. "Bu konuda ne hissediyordun?"

Ambrosse'un gülümsemesi kesildi. "Öldürecek kadar kıskanmadığım kesin. Ne kadar yakın olsak da sonuçta ikimiz de başkalarıyla görüşüyorduk."

"Bekle bir dakika," dedi Christian. Gerçekten eğlenmeye başlamıştı. Tatiana cinayeti dalga geçilecek bir konu değildi ama karşılarında bir tür pembe dizi şekillenmeye başlamıştı. "Sen de mi başkalarıyla yatıyordun? Kimin kimle olduğunu takip etmek ne kadar güç."

Ama Lissa'nın düşünceleri farklıydı. Tatiana cinayetinin politik değil tutku cinayeti olabileceğini düşünüyordu. Abe'in dediği gibi katil, Kraliçe'nin yatakodasına ulaşabilen biriydi. Belki aşığını Tatiana'ya kaptıran kıskanç bir kadın? Eğer o kadınların kimler olduğunu bilseydik bir şansımız olabilirdi.

"Başka kimlerle görüşüyordun?"

"Tatiana'yı öldürebilecek birileriyle değil," dedi Ambrosse. "İsim vermeyeceğim. Herkesin mahremiyetini korumaya hakkı var."

"Biri kıskançlık krizine kapılıp halamı öldürmüş olabilir," dedi Adrian. Joshua beni korumadığı için Adrian'ı küçümse-

mişti ama halasının onurunu nasıl koruduğunu görseydi, fikrini değiştirirdi. Adrian'ın o hali çok seksiydi.

"Hiçbirinin Kraliçe'yi öldürmediğine eminim," dedi Ambrosse. "Kendisinden hoşlanmasam da, bu işi Blake'in de yaptığını sanmıyorum. Rose'u suçlamayı başaracak kadar zeki değil." Ambrosse kapıyı işaret etti. "Sizi ikna etmek için başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. İşimin başına dönmem gerekiyor. Zorluk çıkardıysam üzgünüm ama tüm bunlar benim için hiç kolay değil. İnanın bana, bunu Tatiana'ya kimin yaptığını bulabilirseniz çok sevineceğim." Yutkunup bakışlarını yere çevirdi, sanki Tatiana'yı ne kadar sevdiğinin bilinmesini istemiyordu. Başını kaldırdığında yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Elimden geldiğince size yardım etmek istiyorum ama bu cinayeti işlemek için politik gerekçeleri olan birini arayın, romantik değil."

Lissa'nın aklında milyonlarca soru vardı, Ambrosse, cinayetin kıskançlık ve seksle ilgisi olmadığına eminse de Lissa tereddütlüydü. Diğer kadınların kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Bir an Joe'ya yaptığı gibi Ambrosse'a karşı da ikna kullanmayı düşündü ama hayır. O sınırı bir daha geçmeyecekti. En azından şimdilik. "Tamam," dedi isteksizce. "Teşekkürler. Bize yardım ettiğin için teşekkür ederiz."

Nezaketi Ambrosse'u şaşırttı. "Size yardımı dokunabilecek bir şeyler bulup bulamayacağıma bakarım. Tatiana'nın odaları kilitli tutuluyor ama belki içeri girebilirim."

Lissa minnettarca gülümsedi. "Teşekkürler. Harika olur."

Biri koluma dokununca Batı Virginia'daki odaya geri döndüm. Sydney ve Dimitri bana bakıyordu. "Rose?" dedi Dimitri. Adımı ilk kez söylemediği belliydi.

"Hey," dedim. Gözlerimi kırpıştırdım. "Dönmüşsünüz. Strigoi'u aradınız mı?"

Bu söze belirgin bir tepki vermedi ama duymaktan hoşlanmadığını biliyordum. "Boris'in temasta olduklarından biriyle konuştum."

"Çılgınca bir konuşmaydı," dedi Sydney. "Kısmen İngilizce'ydi. Öncekinden bile korkutucuydu."

Ürperdim ve konuşmayı duymadığıma sevindim. "İşe yarar bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Boris bana Sonya'yı tanıyan ve büyük ihtimalle nerede olduğunu bilen bir Strigoi'un adını verdi," dedi Dimitri. "Tanıştığım biri. Ama telefon açma şansımız yok. Gidip görmemiz gerekiyor. Boris adresini verdi."

"Neredeymiş?" diye sordum.

"Lexington, Kentucky."

"Tanrı aşkına," diye inledim. "Neden Bahamalar değil? Ya da Mısır Sarayı?"

Dimitri gülümsemesini saklamaya çalıştı. Onu biraz olsun neşelendirebildiğime sevindim. "Şimdi yola çıkarsak gün doğmadan ona ulaşabiliriz."

Etrafa bakındım. "Zor bir karar. Tüm bunları bırakıp elektrik ve kanalizasyonlar dünyasına mı döneceğiz?"

Sırıtma sırası Sydney'deydi. "Ve artık evlilik teklifi olmayacak."

"Ve büyük ihtimalle Strigoi'larla dövüşmemiz gerekecek," dedi Dimitri.

Hemen ayağa fırladım. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

14

Gidişimize, koruyuculardan farklı tepkiler geldi. Normalde yabancılardan kurtulmak onları memnun ederdi, özellikle Sydney'in varlığı hoşlarına gitmiyordu.

Ama dövüşten sonra bir tür süper kahraman mertebesine kavuşmuştum ve aileden biriyle evlenmem fikri hoşlarına gitmişti. Benim nasıl dövüştüğümü gördükten sonra kadınlardan bazıları Dimitri'ye de göz süzmeye başlamıştı. Kimsenin kimseyle flört edişini izleyecek havada değildim, özellikle de onların geleneklerine göre bu kadınların hepsiyle dövüşmem gerekeceğinden korkuyordum.

Doğal olarak koruyuculara planlarımızdan bahsetmedik ama Strigoi'larla karşılaşma ihtimalimiz olduğunu söyledik. Bu sözümüz heyecan ve hayranlıkla karşılandı. Angeline'in tepkisi ise tamamen beklenmedikti.

"Beni de yanında götür," dedi kolumdan yakalayarak.

"Özür dilerim," dedim, kavgamızdan beri kendimi ona karşı garip hissediyordum. "Bunu yalnız yapmalıyız."

"Yardım edebilirim. Beni yendin ama nasıl dövüştüğümü gördün. İyiyim. Strigoi'u yenebilirim."

Bütün cesaretine rağmen Angeline'in, bir Strigoi'la dövüşmek konusunda en ufak bir fikri olmadığını biliyordum. Koruyucular arasında bulunan, Molnija işareti taşıyan birkaç kişi, neden bahsettiğimin farkındaydı. Anlıyorlardı. Angeline anlamıyordu. Ayrıca, St. Vladimir'e giden herhangi bir ikinci sınıf öğrencisinin onu yenebileceğinin farkında değildi. Potansiyeli vardı ama tekniği sıfırdı.

"Belki Strigoi'u yenebilirsin," dedim duygularını incitmek istemediğim için. "Ama bizimle gelemezsin." Yalan söyleyip belki bir gün, diyebilirdim ama Joshua'nın yarı nişanlı olduğumuzu düşünmesi aklıma gelince susmanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Israr etmesini bekliyordum. Kamptaki en iyi dövüşçülerden biri olarak görüldüğünü ve güzel bir kız olduğu için pek çok hayranı olduğunu öğrenmiştik. Bu yüzden kendini herkesi yenebilirmiş gibi hissediyordu. Bana yine Jill'i anımsattı. Ama Jill daha temkinliydi. Bu yüzden Angeline'in sonraki sözleri beni hazırlıksız yakaladı.

"Lütfen. Sadece Strigoi değil! Dünyayı görmek istiyorum. Burası dışında bir yerleri görmeliyim!" Alçak sesle konuşuyordu. "İki kere Rubysville'e gittim ve diğer şehirlerle kıyaslandığında orasının bir hiç olduğunu söylüyorlar."

"Haklılar," dedim. Ben Rubysville'i şehir bile saymazdım.

"Lütfen," diye yalvardı yeniden. "Beni de yanınızda götürün, lütfen."

Aniden onun için üzüldüm. Ağabeyi de dış dünyadan özlemle bahsetmişti ama onunkisi bu kadar güçlü değildi. Elektriğin hoş olacağını söylediğinde modern dünyanın avantajlarından hoşlandığını anlamıştım. Ama Angeline daha çaresizdi. Bir yere hapsolmanın nasıl olduğunu bildiğim için onu reddetmek zorunda olmama üzgündüm.

"Angeline, yapamam. Kendi başımıza gitmek zorundayız. Çok üzgünüm. Gerçekten."

Mavi gözleri doldu ve ağladığını görmemem için ormana kaçtı. Kendimi korkunç hissettim. Dalgınlaştım. Vedalaşırken Joshua'nın bana sarılmasına bile izin verdim.

Yeniden yola çıkmak rahatlatıcıydı. Koruyuculardan uzaklaştığımıza memnundum. Nihayet Lissa'ya yardım edebilecektim. İlk adım Lexington'dı. Önümüzde altı saatlik yol vardı ve Sydney her zamanki gibi arabayı başka kimsenin kullanmasını istemiyordu. Dimitri'yle birlikte boş yere itiraz ettik. Sonunda pes ettik çünkü Strigoi'larla dövüşmemiz gerekecekse enerjimizi korumalıydık. Donovan'ın adresi -Sonya'yı tanıdığı söylenen Strigoi- geceleri kaldığı yerdi. Yani gündoğumundan önce Lexington'a varmazsak gündüz sığınağına gittiği için onu kaybedecektik. Ayrıca Strigoi'la karanlıkta karşılaşmamız gerekeceğini anlamıştık. Yolda fazla bir şey yaşanmayacağına karar vererek Dimitri'yle birlikte uykuya daldık, ikimiz de gece boyunca düzgün bir uyku çekememiştik.

Arabanın uğultusunun ninni gibi geldiğini söyleyebilirim ama rahatsız bir uyku çektim. Birkaç saat sonra Lissa'yı kontrol etmeye karar verdim. Yerinde bir karardı çünkü Moroi'ları bekleyen en büyük olaylardan birine denk düşmüştüm. Yeni kralı veya kraliçeyi seçme zamanı gelmişti. Adaylık süreci başlamıştı. Moroi'ların çok basamaklı bir seçim sistemi vardı ve seçimler nadiren olduğu için her kesim heyecan içindeydi. Yeni hükümdarın kim olacağı hepimizi ilgilendiriyordu, Moroi'un geleceği söz konusuydu.

Lissa kraliyet balo salonundaki iskemlelerden birine oturmuştu. Salonun tavanı yüksekti ve her taraf altınla donatılmıştı. Daha önce bu odada bulunmuştum. Her taraf şamdanlarla doluydu. Gardiyan atamalarının yapıldığı salondu. Şimdi ise konsey odası gibi düzenlenmişti. Bir uçtaki uzun masada on iki koltuk vardı. Masanın karşısına iskemleler dizilmişti. Konsey yerini aldığında seyirciler oraya oturacaktı ama bu sefer normalin dört katı iskemle vardı, bu yüzden salon değiştirdiklerini tahmin ettim. Seyirciler yerlerini almıştı, tek bir boş yer bile yoktu. Yer bulamayanlar ayakta duruyordu. Gergin görünüşlü gardiyanlar kalabalığın arasında dolaşıp herkesin güvende olduğundan emin oluyordu.

Christian Lissa'nın, Adrian da Christian'ın yanındaydı. Memnuniyetle, Eddie ve Mia'nın yakınlarda olduğunu gördüm. Mia, St. Vladimir'den arkadaşımızdır ve Moroi'ların kendilerini savunmayı öğrenmesi konusunda Tasha kadar ısrarcıdır. Babam ortalıkta yoktu. Kimse konuşmuyordu. Ger-

çi onca gürültünün içinde sohbet etmek zor olurdu. Herkes şaşkın şaşkın karşılarındaki manzarayı izliyordu. Hiçbiri kalabalığın bu kadar büyük olacağını düşünmemişti. Abe'in söylediklerini hatırladım, Tatiana gömüldükten sonra hemen işe boyulacaklar demişti ve haklıydı.

"Kim olduğumu biliyor musun?"

Gür bir ses Lissa'nın dikkatini çekti. Lissa, Adrian'ın birkaç iskemle ötesine baktı. Yan yana oturmuş iki Moroi, öfkeli bir kadına bakıyordu. Pembe elbiseli kadın kot ve tişört giymiş çiftin yanında abartılı görünüyordu.

Kadın suratını buruşturdu. "Ben Marcella Badica." İkili herhangi bir tepki vermeyince ekledi, "Prens Badica benim ağabeyim, merhum Kraliçe ise kuzenimdi. Oturacak koltuk kalmamış, benim gibi birinin ayakta durması beklenemez."

Çift birbiriyle bakıştı. "Öyle ise daha erken gelmeliydiniz Leydi Badica," dedi adam.

Marcella öfke içinde inledi. "Kim olduğumu duymadınız mı? Yerinizi bilmiyor musunuz? İskemlenizi bana vermenizde ısrar ediyorum."

İkili etkilenmiş görünmedi. "Bu görüşme herkese açık ve dileyen dilediği yere oturur," dedi kadın. "Burada olmaya bizim de sizin kadar hakkımız var."

Marcella yanındaki gardiyana döndü. Gardiyan omuz silkti. Görevi kadını korumaktı, hiçbir kuralı çiğnemeyen suçsuz insanları yerlerinden etmek değil. Marcella ayaklarını vura vura başka birilerini rahatsız etmeye gitti.

"Çok eğlenceli bir gün olacak," dedi Adrian.

Lissa gülümseyip odayı incelemeye döndü. Bunu yaptığında şaşırtıcı bir şeyi farketti. Kimin kim olduğunu bilmesem de kalabalığın tamamı soylulardan oluşmuyordu. Arkadaşlarımın yanında oturan çift gibi bir sürü sıradan Moroi vardı. Çoğu Moroi saray işleriyle ilgilenmez. Dış dünyada hayatlarını yaşar, saray soylularındır. Ama bugün değil. Yeni liderin seçimi tüm Moroi'lar için önemliydi.

Kaos bir süre devam etti, sonunda gardiyanlardan biri salonun dolduğunu duyurdu. Dışarda kalanlar öfkeyle bağırdı ama gardiyanlar protestolara aldırmayıp kapıları kapattı. Kısa süre sonra on bir konsey üyesi yerlerini aldı. Şok içinde Adrian'ın babası Nathan İvashkov'un on ikinci koltuğa geçtiğini gördüm. Protokol görevlisi herkesi susmaya davet etti. O göreve gür sesli kişiler seçilirdi, daima neden mikrofon kullanmayı akıl etmediklerini merak etmişimdir. Gelenekler yüzünden sanırım. Bir de mükemmel akustiğe sahip salonlar.

Nathan konuşmaya başladığında herkes sustu. "Kraliçemizin yokluğunda..." saygısını göstermek için bir saniye sustu.

Bir başkası belki, duygularının sahte olduğundan şüphelenebilirdi ama hayır. Nathan da Tatiana'yı Adrian kadar severdi.

"... ve bu korkunç trajedinin gölgesinde, önümüzdeki oturumları ve seçimleri ben yöneteceğim."

"Ne demiştim?" diye mırıldandı Adrian. "Çoook eğlenceli olacak."

Nathan seçimin önemi ve Moroi gelenekleri üzerinde durdu. Uzunca bir konuşma yaptı. Oysa salondaki herkes bir an

evvel adayların açıklanışına geçilmesini istiyordu. O da durumu farkedip formaliteleri hızlandırdı ve sıra heyecanlı bölüme geldi.

"Her aile tahta bir kişiyi aday gösterebilir, o kişi zamanın başından beri hükümdarların katlandığı sınavları geçmek zorunda."

Zamanın başından beri lafı, bence çok abartılı bir lafı. "Tek istisna, aynı aileden kişiler art arda hükümdar olamayacağı için, İvashkov ailesi. Adaylık için soylu kandan üç Moroi'un o kişiyi aday göstermesi gerekiyor." Ardından aynı aileden birden fazla kişi aday gösterilirse ne olacağını anlattı ama bunun olması ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordum. Bütün aileler kendi adaylarının arkasında birleşmeyi tercih ederdi.

Anlatılanları herkesin anladığına emin olunca Nathan başını sallayarak seyircileri işaret etti. "Adaylıklar başlasın."

Bir süre hiçbir şey olmadı. Okuldaki günlerimi hatırladım, hani öğretmen ilk kim konuşmak ister der ve herkes susar ya. Herkes önce diğerlerinin başlamasını bekliyordu.

Tanımadığım bir adam ayağa kalktı. "Prenses Ariana Szelsky'yi aday gösteriyorum."

Konsey üyelerinden olan Prenses Ariana, herkesin tahmin ettiği isimlerdendi. Zarifçe başını salladı. Ailelerinden ikinci bir kişi adaylığı destekledi. Üçüncü onay başka bir Szelsky'den geldi ama beklenmedik birinden. Ariana'nın kardeşi, neredeyse hiçbir zaman saraya uğramayan ve annemin korumakla yükümlü olduğu adam, Ariana'yı destekleyen

üçüncü oyu verdi. *Janine Hathaway de buralarda olmalı*, diye düşündüm. Keşke Lissa etrafa bakınıp annemi bulsaydı ama arkadaşım seçimlere odaklanmıştı. Ben ise aniden annemi özlemiştim.

Üç adaylığın ardından Nathan resmi duyuruyu yaptı: "Prenses Adriana Szelsky seçimdeki adaylardan biridir." Önündeki kağıda bir şeyler karaladıktan sonra seyircilere döndü. "Devam edin."

O andan sonra adaylıklar hızla devam etti. Çoğu aday, prensler ve prenseslerden oluşuyordu ama başkaları da ailelerinin saygın üyelerini aday göstermişti. Ozera'ların adayı Ronald konsey üyesi değildi, onu tanımıyordum. "Tasha Halamın ideal adaylarından değil," diye mırıldandı Christian, Lissa'ya. "Ama halam, aptal olmadığını söylüyor."

Diğer adayları tanımıyordum. Ariana Szelsky gibi bir iki tanesiyle ilgili iyi intibalarım vardı. Rahatsız edici bulduğum birkaç aday da vardı. Onuncu aday Daniella'nın kuzeni Rufus Tarus'tu. Daniella evlenip İvashkov ailesine katılmış olsa da kalbi Tarus ailesiyleydi ve kuzeninin aday gösterildiğini görünce sevindi.

"Ondan hoşlanmam," dedi Adrian. "Bana sürekli hayatıma çekidüzen vermem gerektiğini söylüyor."

Nathan, Rufus'un adını yazdıktan sonra önündeki kağıdı rulo yaptı. Geleneklere rağmen bir yerlerdeki bir sekreterin her şeyi bilgisayara geçirdiğine emindim.

"Öyleyse," dedi Nathan, "bu sözlerle oturumu kapa—"

"Prenses Vasilisa Dragomir'i aday gösteriyorum."

Lissa şaşkınlıktan neredeyse ayağa fırlayacaktı. Ses tanıdıktı. Tasha Ozera. Ayağa kalkıp kendinden emin bir şekilde bu sözleri söylemişti ve buz mavisi gözleri herkese meydan okuyordu.

Salondakiler donup kaldı. Ne bir fısıltı, ne bir kıpırdanma. Yoğun bir sessizlik. Yüzlerden anladığım kadarıyla bu söylenene en çok şaşıran ikinci kişi, Ozera ailesinin daha önceden önerdiği adaydı. En çok şaşıran elbette Lissa'ydı.

Nathan'ın söyleyecek söz bulması birkaç saniye aldı.

"Buna izin—"

Christian hemen ayağa fırladı. "Ben de Lissa'yı aday gösteriyorum."

Christian daha yerine oturmadan Adrian ayağa kalkmıştı. "Adaylığı onaylıyorum."

Odadaki bütün gözler Lissa'ya ve arkadaşlarına döndü. Ardından kalabalık Nathan İvashkov'a baktı. Nathan ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibiydi.

Sonunda, "Bu, yasal bir adaylık değil," dedi. "Konsey kurallarına göre Dragomir ailesinin bir aday sunma hakkı yok."

Asla sözünü esirgemeyen ve zor mücadeleleri seven Tasha yeniden ayağa kalktı. Nutuk atmakta başarılıydı ve sisteme meydan okumayı severdi. "Aday olan soyluların konseyden olması veya konseye uygun olması gerekmiyor."

"Söylediğin çok anlamsız," dedi Nathan. Onaylayan mırıltılar duyuldu.

"Kanunları kontrol et Nate – pardon, Lord İvashkov."

Evet, işte gelmişti. Taktik uzmanı babam konuşmaya katıldı. Abe kapının yanında duvara yaslanmıştı. Siyah bir takım elbise giymiş ve zümrüt yeşili kravat takmıştı. Annem yanındaydı ve gülümsüyordu. Bir an görünüşlerine kendimi kaptırdım. Annem: Mükemmel gardiyan. Babam: Ne pahasına olursa olsun amacına ulaşan bir Moroi. Yavaş yavaş garip kişiliğimin nereden geldiğini anlıyordum.

"Seçim yasaları, adayların ailesinde kaç kişi olması gerektiğini belirlememiş," dedi Abe. "Sadece soylu kandan üç kişi tarafından aday gösterilmeliler, diyor."

Nathan, Christian'ı ve Adrian'ı işaret etti. "Onlar aynı aileden değil!"

"Yasalar aday gösteren kişilerin, adayın ailesinden olması gerektiğini söylemiyor," diye karşı çıktı Abe. "Soylu kandan olmaları yeterli. Vasilissa Dragomir'in adaylığı, Prenses de kabul edecek olursa yasalara uygun."

Herkes orada olduğunu yeni farketmiş gibi Lissa'ya döndü. Lissa ağzını açıp tek söz etmemişti. Şokta olmalıydı. Bir yanı neler olduğunu anlamaya çalışıyordu, zihninin geri kalanı ise sorularla doluydu.

Neler oluyordu? Hepsi bir şaka mıydı? Ruh yüzünden hayal mi görüyordu? Delirmiş miydi? Hepsi bir oyun muydu? Öyle ise niye arkadaşları bu işe alet olmuştu? Ona neden bunu yapıyorlardı?

İnsanların ilgisiyle baş etmesini biliyordu. Bunun için yetiştirilmişti. Tasha gibi Lissa da nutuk atmasını ve cüretkar yorumlar yapmasını bilirdi – hazırlıklı olduğunda. Oysa şimdi

hazırlıksız yakalanmıştı. Hükümdar adaylığını beklemiyor ve istemiyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Öylece donup kaldı.

Derken bir şey, transtan çıkmasını sağladı. Christian'ın eli. Lissa'nın elini tutmuş nazikçe sıkıyordu. Onun enerjisi kızı gerçek dünyaya geri döndürdü. Yavaşça salonu taradı. Tasha'nın kararlı bakışlarını, babamın sinsi ifadesini gördüm. Annemin yüzünde bile beklenti dolu bir bakış vardı. Bu sonuncusu en şaşırtıcı olandı. Her zaman doğru olanı yapan Janine Hathaway nasıl bu oyuna katılmıştı? Lissa'nın arkadaşları ona bunu nasıl yapmıştı? Onu sevmiyorlar mıydı?

Rose, diye düşündü, *keşke burada olup ne yapmam gerektiğini söyleyebilseydin.*

"Keşke." Kahrolası tek yönlü çalışan ruh bağı.

Dünyada en çok bana güvenirdi ama arkadaşlarına da güvenmesi gerektiğini kavradı – belki Abe hariç hepsine. Bunu yapmalarının bir nedeni olmalıydı.

Değil mi?

Olanların hiçbiri ona mantıklı gelmese de Lissa kendini zorlayıp ayağa kalktı. İçini dolduran korkuya ve kafa karışıklığına rağmen konuştuğunda sesi net ve güven doluydu.

"Adaylığı kabul ediyorum."

15

Victor Dashkov'un haklı çıktığını görmeyi sevmiyorum ama bu sefer tam on ikiden vurmuştu.

Lissa'nın açıklamasının ardından salon birbirine girdi. O ana kadar sakin kalan herkes bir anda patladı. Moroi tarihinde huzurlu konsey toplantısı diye bir şey var mı bilmiyorum ya da belki ben sürekli hassas konulara denk geliyorumdur ama bugün olanlar bana dampir yaş kanununun geçtiği gün olanları hatırlattı. Bağırışlar, tartışmalar, ayağa fırlayanlar... Normalde duvarın dibinde duran gardiyanların yüzünde endişe dolu ifadeler belirdi. Kavgaları ayırmaya hazırlandılar.

Bir saniye önce bütün dikkatlerin odağı olan Lissa unutulmuştu. Yerine oturduğunda, Christian yeniden Lissa'nın elini tuttu. Lissa dümdüz önüne bakıyordu. Zihni çok uzaklardaydı ama ben her şeyi görüyordum. Arkadaşlarıma ilgi gösteren tek kişi Daniella oldu, aile dışından birini aday gösterdiği için

Adrian'ı azarladı. Adrian omuz silktiğinde Daniella da oflayıp gitti. Adrian'la tartışmanın bir manası yoktu.

Herkesin kendi ailesinin avantajlarını korumaya çalıştığı bir salonda tüm soyluların Lissa'nın adaylığına karşı çıkmasını beklerdiniz. Ama durum bu değildi – özellikle de içerideki herkes soylu olmadığından. Önceden de belirttiğim gibi dünyanın her tarafından pek çok Moroi seçimleri izlemek için gelmişti. Şimdi pek çoğu Dragomir Prensesi'ni hayranlıkla izliyordu. Mucize yapabildiği söylenen prenses çoktan onların sevgisini kazanmıştı. Hepsi Lissa'nın ailesini temsil etmeye hakkı olduğunu söylüyordu. Soylu olmayan Moroi'lardan bazılarının sadece soyluların canını sıkmak için Lissa'yı desteklediğini tahmin ettim. Soylular tarafından itilip kakılan tek kişi, arkadaşlarımın yanındaki genç çift değildi.

Asıl şaşırtıcı olan bazı soyluların da Lissa lehine konuşmasıydı. Ailelerine sadıktılar ama doğru ve yanlış konusunda kesin bir tutumları vardı. Kanun Lissa'dan yanaysa o zaman Lissa'nın adaylığı doğruydu. Ayrıca çoğu soylu ona saygı duyuyordu. Örneğin Prenses Ariana, Lissa'nın adaylığını savundu. Hiç şüphesiz Ariana zamanı geldiğinde Lissa'nın seçilemeyeceğini bilecek kadar yasalara hakimdi. Yine de arkadaşımın hakkını koruyarak saygımı kazandı. Oylama zamanı geldiğinde Ariana'nın kazanmasını diledim. Zeki ve adildi – Moroi'ların ihtiyaç duyduğu türde bir hükümdardı.

Elbette kanunu bilen tek kişi Ariana değildi. Başkaları araya girip seçilemeyecek birinin adaylığının anlamsız olduğunu söyledi. Normalde onlara hak verirdim sonunda bu konunun

da pek çok kararın verildiği yöntemle çözülmesinde anlaşmaya varıldı: Oylama yoluyla. Lissa'nın konseyde yeri olmadığı için geriye on bir kişi kalıyordu. Altı tanesi adaylığı onaylayınca iş resmileşti. Lissa hükümdarlık seçimlerine katılacaktı. Adaylığı onaylayanların bir kısmının durumdan hoşlanmadığını ama kanuna saygılarından ötürü evet oyunu verdiğini tahmin ettim.

Çoğu Moroi, konseyin ne dediğini umursamadı. Konunun kapanmadığını düşündükleri belliydi, Victor haklı çıktı: Bir süre öfke çığlıkları atılacak, Lissa sınavları geçip adaylığa yaklaşıkça tartışma şiddetlenecekti. Sonunda kalabalık yatıştı, herkes dışarı çıkıp bu skandalı diğerlerine anlatmak istiyordu.

Lissa arkadaşlarımla beraber salondan ayrıldı. Odadan çıkarken tam bir soyluluk abidesiydi, öyle bir duruşu vardı ki kraliçe ilan edildiğini sanırdınız. Ama odasına dönüp kalabalıktan kurtulduklarında gerçek duyguları açığa çıktı.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye bağırdı. "Bana bunu neden yaptınız?"

Adrian, Christian, Eddie ve komplocuların geri kalanı oradaydı: Tasha, Abe ve annem. Lissa'nın tepkisi hepsini şaşırtmıştı.

"Beni tuzağa düşürdünüz! Politik bir kabusun ortasına attınız! Bana bunu neden yaptınız? Kraliçe olmak istediğimi mi sanıyorsunuz?"

İlk toparlanan doğal olarak Abe oldu. "Kraliçe olmayacaksın," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Kanunun ikinci kısmını tartışmaya açanlar haklıydı. Ailende sana oy verecek biri olmadığı sürece geri kalanlar da sana oy veremez."

"O zaman tüm bunların ne anlamı var?" diye bağırdı. Öfke içindeydi. Öfkelenmeye hakkı vardı. Ama o öfke sadece durumun kendisinden kaynaklanmıyordu. Ruh kullanımı etkisini göstermeye başlamıştı, Lissa kendini kaybediyordu.

"Tüm bunların amacı konseyde gördüğün o karmaşa," dedi Tasha. "Tartışma uzadıkça Rose'u kurtarmak ve Tatiana'nın katilini bulmak için zaman kazanıyoruz."

"Cinayeti işleyen kişi tahtla ilgileniyor olmalı," diye açıkladı Christian. Elini Lissa'nın omzuna koydu ama Lissa geri çekildi. "Ya kendileri ya tanıdıkları biri için tahtı istiyorlar. Planlarını ne kadar geciktirirsek, kim olduğunu öğrenme şansımız o kadar artar."

Lissa öfke içinde ellerini saçlarında dolaştırdı. Kızgınlığın bir kısmını ondan almaya çalıştım. Kısmen başardım. Ama hala öfkeliydi.

"Aptal sınavlarla uğraşırken katili nasıl arayacağım?" diye sordu.

"Aramayacaksın," dedi Abe. "O işi biz yapacağız."

Lissa'nın gözleri kocaman açıldı. "Planda bu yoktu! Rose'un bana ihtiyacı varken kraliyet saçmalıklarına takılmayacağım. Ona yardım etmek istiyorum!"

Komik denebilecek bir durumdu. Lissa da ben de başkalarının yardıma ihtiyacı varken öylece oturamıyorduk. Bir an önce harekete geçmek istiyorduk.

"Ona yardım ediyorsun," dedi Christian. Elini uzattı ama yeniden dokunmayı denemedi. "Ama beklediğinden farklı bir şekilde."

Beni ikna etmek için kullandıkları lafları kullanıyorlardı. Bunlar onu da benim kadar kızdırdı. Ruh da dengesini iyice bozmaya başlamıştı.

Lissa suçlarcasına odadakilere baktı. "Adaylığım kimin fikriydi?"

Huzursuz bir sessizlik oluştu.

"Rose'un," dedi Adrian sonunda.

Lissa öfkeyle ona baktı. "Sana inanmıyorum! Bana bunu asla yapmaz!"

"Ama yaptı," dedi Adrian. "Onunla rüyada konuştum. Adaylığın onun fikriydi ve iyi bir fikirdi." İyi bir fikir olmasına şaşırmış görünmesi hoşuma gitmedi. "Ayrıca sen de onu kötü durumda bıraktın. Sürekli kasabanın ne kadar sıkıcı olduğundan yakınıp duruyor."

"Tamam," diye karşılık verdi Lissa, yakınmalarımı duymamış gibi davrandı. "Doğru olsa bile Rose bu harika fikri sana söyledikten sonra neden bana söylemedin? Sizce neler olacağını bilsem daha iyi olmaz mıydı?" Yakınmaları yine benimkileri andırıyordu, ben de firarı bana haber vermedikleri için kızmıştım.

"Böyle bir tepki vereceğinden korktuğumuz için sana haber vermedik. Hazırlıksız yakalanırsan, kabul edeceğin konusunda kumar oynadık," dedi Adrian.

"Riskli bir hamleydi," dedi Lissa.

"Ama işe yaradı," diye karşılık verdi Tasha. "Bizi destekleyeceğini biliyorduk." Göz kırptı. "Ayrıca senden harika bir kraliçe olurdu."

Lissa ona kızgın bir bakış fırlatınca, içindeki karanlığın bir kısmını emmeyi denedim. Duygu fırtınasına konsantre oldum. Hepsini almayı başaramadım ama onu sakinleştirdim. Öfke benim içime doldu, bir an için gözümü kör etti ama onu zihnimin derinliklerine ittirmeyi başardım. Lissa kendini çok yorgun hissediyordu. Yorgunluk bana da bulaştı.

"İlk sınav yarın," dedi sakince. "Eğer başarısız olursam elenirim. Planınız işe yaramaz."

Christian yeniden ona sarılmayı denediğinde Lissa ona izin verdi. "Başaracaksın."

Genç kız başka bir şey söylemedi. Herkesin rahatladığını görebiliyordum. Kimse bu durumdan hoşlanacağını düşünmemişti ama seçimden kaçmayacağını biliyorlardı.

Annem ve Eddie hiç konuşmadı. Mükemmel gardiyanlar gibi, Moroi'lar işlerini yaparken onlar da arka planda kaldılar. Ancak ilk fırtına yatıştığında annem öne çıktı. Eddie'yi işaret etti. "Birimiz sürekli yanında olmaya çalışacağız."

"Neden?" diye sordu şaşıran Lissa.

"Çünkü dışarıda istediğini elde etmek için cinayet işlemekten çekinmeyen biri olduğunu biliyoruz," dedi Tasha. Eddie'yi ve annemi işaret etti. "Bu ikisi ve Mikhail güvenebileceğimiz tek gardiyanlar."

"Emin misin?" Abe sinsi sinsi Tasha'yı süzdü. "Özel gardiyan arkadaşını da bu işe dahil etmemene şaştırdım."

"Ne özel arkadaşı?" diye sordu imayı kaçırmayan Christian.

Tasha kızardı. "Tanıdığım biri."

"Hayran hayran peşinde dolaşan biri," diye devam etti Abe. "Adı neydi? Evan mı?"

"Ethan," diye düzeltti kadın.

Bu saçma konuşmadan sıkılmış görünen annem konuyu kapattı. "Onu rahat bırak," diye uyardı Abe'i. "Buna zamanımız yok. Ethan iyi biri ama bu iş aramızda kalmalı. Mikhail'in düzenli bir görev yeri olduğu için güvenlikle Eddie ve ben ilgileneceğiz."

Söylediklerine katılıyordum ama annemin bu işe dahil olması için birinin -büyük ihtimalle Abe'in- ona olanları anlatmış olması gerektiğini kavramıştım. Yaptıklarımızın çoğu yasa dışıydı. Yani ya Abe çok ikna edici konuşmuştu ya da annem sadece beni sevdiği için bu işin içindeydi. Moroi'lar saraydayken gardiyanları sürekli onlara eşlik etmek zorunda değildir, yani Lord Szelsky sarayda kaldığı sürece annem özgürdü. Eddie ise henüz bir göreve atanmamıştı.

Lissa bir şey söyleyecek oldu ama ani bir sarsıntı kendi dünyama dönmeme yol açtı.

"Özür dilerim," dedi Sydney ani fren yapmıştı. "O pislik önüme geçti."

Sydney'in hatası değildi ama kızdığım için ona bağırmak istedim. Derin bir nefes alıp hissettiklerimin ruhun yan etkileri olduğunu hatırlattım. Zamanla geçecekti. Bir parçam karanlığı Lissa'dan almayı sonsuza kadar sürdüremeyeceğimi bana hatırlattı. Ben de kontrolümü kaybedebilirdim.

Pencereden dışarı baktım. Artık dağlarda değildik. Şehirleşmiş bir bölgedeydik, trafik çok yoğun değildi ama yolda eskisinden fazla araba vardı.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Lexington eteklerinde," dedi Sydney. Benzin istasyona yanaşıp GPS'e Donovan'ın adresini girdi. Yeri beş kilometre uzaktaydı.

"Şehrin iyi bir bölgesi değilmiş," dedi Dimitri. "Donovan geceleri çalışan bir dövme dükkanı işletiyormuş. Onun için çalışan başka Strigoi'lar varmış. Partilere gitmeyi sevenler, sarhoş çocuklar, ortadan kaybolduklarında izleri sürülemeyecek kişiler dükkana geliyormuş. Strigoi'ların hoşlandığı türde avlar."

"Ne kadar beceriksiz olursa olsun polis bile aynı dövme dükkanına giren herkesin kaybolduğunu farkedecektir."

Dimitri bir kahkaha attı. "Komik olan şu ki, herkesi öldürmüyorlar. Bazılarına gerçekten dövme yapıp yolluyorlar. Ayrıca uyuşturucu kaçakçılığı da yapıyorlarmış."

Meraklı gözlerle onu süzdüm. "Çok şey biliyorsun," dedi Sydney.

"Çok şey bilmeyi kendime iş edinmiştim. Donovan'la bir kez karşılaştım. Söylediklerimin çoğu birinci el bilgiler. Ama dükkanının yerini bilmiyordum."

"Tamam, yerini biliyoruz. Şimdi ne yapacağız?"

"Onu dışarı çekeceğiz. Bir müşteriyi içeri yollayıp dışarıda buluşmak için Donovan'ı çağıracağız. Benim isteğimi görmezden gelemez. Dışarı çıktığında onu kendi seçtiğimiz bir yere götüreceğiz."

Başımı salladım. "Bunu yapabilirim."

"Hayır yapamazsın," dedi Dimitri.

"Neden?" diye sordum, "Benim için fazla tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çünkü içeri girdiğin anda dampir olduğunu anlarlar. Kokunu alırlar. Hiçbir Strigoi, dampir çalıştırmaz. Sadece insanları kullanırlar."

Arabada rahatsız edici bir sessizlik oluştu.

"Hayır!" diye bağırdı Sydney. "Bunu yapmam!"

Dimitri başını iki yana salladı. "Ben de bu durumdan hoşlanmıyorum ama fazla seçeneğimiz yok. Benim için çalıştığını düşünürse sana zarar vermez."

"Ya bana inanmazsa!" diye sordu Sydney.

"Riske girmeyecektir. Seninle gelip yalan söylediğin ortaya çıkarsa seni o zaman öldürebileceğini düşünür."

Bu sözler Sydney'i sakinleştirmedi.

"Onu içeri yollayamazsın," dedim. "Simyacı olduğunu anlarlar. Onlardan birinin de Strigoi için çalışmayacağını bilirler."

İşe bakın ki Dimitri bu ihtimali düşünmemişti. İçerisi sessizleşti. Gariptir ki çözüm üreten Sydney oldu. "Benzin istasyonuna girdiğimde," dedi yavaşça, "makyaj malzemeleri sattıklarını gördüm. Dövmelerimin çoğunu pudrayla örtebiliriz."

Öyle yaptık. Benzin istasyonunda satılan pudra, tenine birebir uymuyordu ama yanağındaki altın leylağı örtmeyi başardık. Saçlarını da açınca tamam oldu. Donovan'ın yerine doğru yola çıktık.

Şehrin berbat bir bölgesiydi. Dövme dükkanının birkaç blok ötesinde bir gece kulübü vardı, mahalle terkedilmiş gö-

rünüyordu. Ama gördüklerime kanmadım. Ne olursa olsun, gece tek başınıza yürümeyi isteyeceğiniz yerlerden değildi.

Bölgeyi tarayıp rahat edeceğimiz bir yer bulduk. Dükkandan iki bina ötedeki arka sokak işimizi görürdü. Bir tarafında dikenli teller diğer tarafında tuğladan alçak bir bina vardı. Dimitri, Sydney'e Strigoi'u nasıl bize getireceğini anlattı. Sydney söylenenleri dinleyip başını salladı ama korktuğunu görebiliyordum.

"Ona hayran hayran bakmalısın," dedi Sydney'e. "Strigoi'lara hizmet eden insanlar, efendilerini memnun etmeye hevesli dir. Sürekli Strigoi'larla oldukları için diğerleri gibi korkmazlar. Biraz korkarlar ama senin şimdi göründüğün kadar değil."

Sydney yutkundu. "Elimde değil."

Onu anlıyordum. Bütün vampirlerin şeytani olduğuna inanıyordu ve onu bu vampirlerden en kötülerinin arasına yolluyorduk. Ayrıca hayatında tek bir kez Strigoi'la karşılaşmıştı ve Dimitri ne kadar açıklama yaparsa yapsın şok geçireceği kesindi. Donovan'ın karşısında donup kalırsa her şey mahvolurdu. İçgüdülerime kapılıp ona sarıldım. Beni ittirmedi.

"Bunu yapabilirsin," dedim. "Güçlüsün ve Dimitri'den çok korkuyorlar. Tamam mı?"

Derin derin nefes alan Sydney başını salladı. Onu biraz daha cesaretlendirdik. Ardından köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Dimitri'ye baktım. "Onu ölümüne yollamış olabiliriz."

Dimitri'nin yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Biliyorum ama şimdilik yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Yerine geçsen iyi olur."

Onun yardımıyla tuğla binanın tepesine çıktım. Beni yukarı ittirişinde seksi hiçbir taraf yoktu yine de kendimi elektrik çarpmış gibi hissettim. Pozisyonlarımızı aldıktan sonra Dimitri diğer tarafa geçti. Artık beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Tam bir çileydi. Sadece kavga etmeye hazırlandığımız için değil, Sydney'i düşündüğüm için. Görevim masumları kötülüklerden korumaktı, kötülüklerin kucağına atmak değil. Ya planımız başarısız olursa? Dakikalar geçti. Sonunda ayak sesleri ve mırıltılar duydum. Strigoi'u tuzağa düşürmüştük.

Üçü birlikte önde Sydney'le birlikte binanın köşesini döndü. Durduklarında Donovan'ın hangisi olduğunu tespit ettim. Dimitri onu öldürmememe için bana tarifini vermişti. Donovan'ın adamları ilerlerken, gerilip kazığımı elime aldım.

"Belikov?" diye bağırdı Donovan sert bir sesle. "Neredesin?"

"Buradayım," oldu Dimitri'nin tepkisi. Yine o korkunç Strigoi sesiyle konuşmuştu. Gölgelerde kalmaya özen göstererek Donovan'ın karşısına dikildi.

Dimitri'yi tanıyan Donovan rahatladı ama karanlıkta bile Dimitri'nin gerçek görünüşü belli oluyordu. Donovan tehlikeyi hissetti. Zihni, durumu değerlendirdi. Tam bu sırada adamlarından biri ona döndü. "Dampirler!" diye bağırdı. Bizi ele veren Dimitri'nin görünüşü değil kokumuzdu.

O zaman çatıdan atladım. Az bir mesafe değildi ama beni öldüremezdi. Ayrıca Strigoi'un üstüne düşmüştüm. Donovan'ın adamlarından birini böylece yere devirmiş oldum. Kalbini hedefledim ama refleksleri hızlıydı. Hafif olduğum için beni kolayca ittirdi. Bu hamleyi beklediğim için dengemi korudum. Gözucuyla Sydney'in talimatlarımıza uyup sokaktan çıktığını gördüm. Onun kavgadan uzak olmasını istemiştik. En iyisi arabada beklemesiydi.

Elbette Strigoi'la işler her zaman kötü gider. Donovan ve diğer adamı Dimitri'ye saldırdı. Rakibim, sırıtışından anladığım kadarıyla beni büyük bir tehdit olarak görmüyordu. Saldırdığında kenara çekildim. Ve dizine bir tekme indirdim. Canı yanmadı ama dengesi bozuldu. Kalbine kazık saplamayı denedim ama benden kurtuldu. Yere devrildim. Çıplak bacaklarım çimentoya sürtünüp kanadı. Kotum fazlasıyla kirlendiği için Sydney'in getirdiği şortlardan birini giymek zorunda kalmıştım. Acıyı görmezden gelip Strigoi'un beklemediği bir hızla saldırıya geçtim. Kazığım kalbine saplandı. Darbe istediğim kadar güçlü değildi ama onu sarsmıştı. Böylece kazığı daha derine sokup işini bitirdim. Yere düşmesini beklemeden kazığımı çıkarıp diğerlerine döndüm.

Normalde dövüşürken tereddüt etmem ama gördüklerim duraksamama yol açtı. Dimitri'nin yüzü... Dehşet vericiydi. Ölümcüldü. Beni tutuklamaya geldiklerinde yüzünde beliren ifade gibiydi. O anda bu kavganın onun için kişisel olduğunu kavradım. Strigoi'la savaşmak sadece Sonya'yı bulmak demek değildi. Günahlarının bedelini ödemekti.

İkinci Strigoi'a kazığı saplarken ona katıldım. Çok sert bir hamleydi. Kazığı öyle büyük bir güçle sapladı ki imkansız olduğu halde vücudun diğer tarafından çıkmış olabileceğini düşündüm. Strigoi öldüğü anda diğer tehdide

dönmeliydi ama öylesine konsantre olmuştu ki Donovan avantajı ele geçirdi. Neyse ki ben Dimitri'nin arkasını kolluyordum.

Vücudumla Donovan'ınkine yüklenip onu Dimitri'den uzaklaştırdım. O sırada Dimitri kazığını öbür vücuttan çıkardı. Donovan dikkatini bana çevirmişti ve ne yazık ki öldürmeye çalışmadan onunla baş etmek zordu.

"Dimitri!" diye bağırdım. "Yardıma gel!"

Dimitri yardıma geldi. Bir kükremeyle Donovan'ın üstüne atlayıp onu yere devirdi. Derin bir nefes alacaktım ki Dimitri'nin kazığı, Donovan'ın kalbine saplamak üzere olduğunu gördüm.

"Hayır!" diyerek Dimitri'nin kolunu tuttum. "Ona ihtiyacımız var! Onu öldürme!"

Dimitri'nin beni duyup duymadığı anlaşılmıyordu. Gözlerinde ölüm vardı. Donovan'ı öldürmek istiyordu. Bu arzu her şeye baskın çıkmaya başlamıştı.

Bir elimle Donovan'ı kontrol altında tutmaya çalışırken diğeriyle Dimitri'ye bir tokat attım. Canının yandığını sanmıyorum ama dikkatini çekmeyi başardım. "Onu öldürme!" diye tekrarladım.

Bu talimat sonunda Dimitri'ye ulaştı ama mücadelemiz Donovan'a manevra şansı tanıdı. Az kalsın bizden kurtulacaktı. Ama ikimiz birden üzerine yüklendik. Normalde bir Strigoi'u dizginlemek için bir sürü dampir gerekir ama Dimitri'nin doğaüstü bir gücü vardı.

"Sorguya çekerken şöyle bir yöntem—"

Dimitri kendi sorgu yöntemine kendi karar verince kelimelerim yarım kaldı. Donovan'ı omuzlarından tutup sarstı. Kafasını çimentoya vurdu.

"Sonya Karp nerede?" diye kükredi Dimitri.

"Bilmiyorum," diye söze başladı Donovan ama Dimitri'nin sabrı yoktu.

"Sonya nerede? Onu tanıdığını biliyorum."

"Ben—"

"Nerede?"

Donovan'ın yüzünde, bir Strigoi'un yüzünde hiç görmediğim bir şey gördüm: Korku. Korkma yetisine sahip olmadıklarını sanırdım. Veya sadece birbirleriyle savaştıklarında korkuyorlardı. Dampirlerden korkmakla vakitlerini ziyan etmezlerdi.

Ama hayır, Donovan, Dimitri'den korkuyordu. Dürüst olmak gerekirse ben bile korkmuştum.

Kızıl gözleri korkudan büyümüştü, onlarda çaresizlik görülüyordu. Donovan bir sonraki kelimeleri söylediğinde doğru olduklarına inandım. Korkusu ona yalan söyleme şansı tanımadı. Hazırlıksız yakalanmıştı.

"Paris'te," dedi inleyerek. "Paris'te!"

"Hayır," diye bağırdım. "Paris'e arabayla gidemeyiz."

Donovan başını iki yana salladı. Ya da belki Dimitri onu salladımıştı. "Paris bir saat uzaklıkta ufak bir kasaba. Ufak bir gölü var. Kimse bilmez. Mavi ev."

Çok belirsiz bir tarifti. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız vardı. "Elinde bir adres—"

Anlaşılan Dimitri'nin daha fazla bilgiye ihtiyacı yoktu. Ben cümlemi tamamlamadan kazığını çıkarıp Donovan'ın kalbine sapladı. Strigoi ölmeden önce korkunç bir çığlık attı. Irkildim. Birilerinin çığlığı duyup polisi araması fazla sürmezdi.

Dimitri kazığını çıkarıp Donovan'ı yeniden kazıkladı. Tekrar ve tekrar. Gözlerime inanamayarak onu izledim. Ardından Dimitri'nin kolunu yakalayıp onu sarstım. Bir işe yaramadı.

"O öldü Dimitri. O öldü! Kes şunu."

Dimitri'nin yüzünde hala o korkunç ifade vardı – öfke ve çaresizlik. Sanki Donovan'ı yok edebilirse hayatındaki bütün kötülükleri de yok edebilecekti.

Ne yapacağımı bilemedim. Gitmeliydik. Cesetleri Sydney'e yok ettirmeliydik. Zaman hızla ilerliyordu.

"O öldü! Gidelim. Lütfen. O öldü."

Derken bir şekilde sözlerim Dimitri'ye ulaştı. Donovan'ın kalbine kazık saplamayı kesti. Donovan'dan kalanlara baktı. Hoş bir manzara değildi. Dimitri'nin yüzündeki öfkenin yerini çaresizlik aldı. Ardından umutsuzluk geldi.

Nazikçe koluna dokundum. "Bitti. Bu kadar yeter."

"Asla yetmeyecek Roza," diye fısıldadı. Sesindeki acı beni öldürdü. "Asla yetmeyecek."

"Şimdilik yeter," dedim. Onu kendime çektim. Karşı çıkmadı, yüzünü omzuma gömdü. Kazığımı bırakıp ona sarıldım. O da bana sarıldı, yaşayan birine dokunmaya ihtiyacı vardı.

"Sadece sen varsın." Bana daha sıkı sarıldı. "Sadece sen anlıyorsun. Strigoi'ken nasıl olduğumu gördün. Diğerleri anla-

mıyor. Sadece sen anlıyorsun. Bunları sadece sana söyleyebiliyorum..."

Söyledikleri beni sarstığı için gözlerimi kapattım. Lissa'ya sadakat yemini etmiş olabilirdi ama kalbindekileri ona açmamıştı. Ama biz birbirimizi anlıyorduk. Birlikte olmasak bile, Adrian'la birlikte olsam bile hala uyum içindeydik. Dimitri benimle tanışana kadar kalbini ve duygularını hep kontrol altında tutmuştu. Hislerini yeniden kilit altına aldığını zannetmiştim ama anlaşılan bana hala kalbini açacak kadar güveniyordu.

Göz göze geldik. "Her şey yolunda," dedim. "Her şey yolunda. Buradayım. Hep yanında olacağım."

"Kabuslarımda sürekli öldürdüğüm masumları görüyorum." Gözleri Donovan'a kaydı. "Sürekli aynı şeyleri düşünüyorum... Belki yeterince fazla Strigoi öldürürsem kabuslar biter. Onlardan biri olmadığıma emin olabilirim."

Çenesine dokunup bana bakmasını sağladım. "Hayır. Strigoi'ları yok etmelisin çünkü onlar şeytani. Çünkü bizim işimiz onları yok etmek. Kabusların bitmesini istiyorsan yaşamalısın. Tek kurtuluş yolu bu. Az önce ölebilirdik. Ölmedik. Belki yarın ölürüz. Kim bilir? Önemli olan şimdi hayatta olmamız."

Saçma sapan bir şeyler geveliyordum. Dimitri'yi hiç bu kadar kötü görmemiştim. Strigoi olmanın duygularını öldürdüğünü söylemişti ama yanılıyordu. Duygular oradaydı. Hepsi patlamaya hazır bekliyordu. Eski Dimitri gitmemişti. Bir yerlerde kilitliydi ve onu nasıl dışarı çıkaracağımı bilmiyordum.

Bilgelik onun işiydi. Benim değil. Ama şimdi beni dinliyordu. Ne söylemeliydim?

"Bana söylediklerini hatırlıyor musun?" diye sordum. "Rubysville'de anlattıklarını? Hayat detaylarda saklıdır. Detayları takdir etmesini öğrenmelisin. Strigoi'luğun sana yaptıklarını yenmenin tek yolu bu. Gerçek kişiliğine dönmenin tek yolu bu. Kendin de söyledin. Dünyayı yaşayabilmek için benimle kaçtın, değil mi? Önemli olan bunu unutmamak."

Dimitri Donovan'a bakacak oldu ama ona izin vermedim. "Burada güzel hiçbir şey yok. Sadece ölüm."

"Böyle düşünmemelisin," dedim, acele etmemiz gerektiğini biliyordum. "Güzel olan bir şey bul. Tek bir şey, ne olursa. Senin onlardan olmadığını gösteren bir şey."

Bakışları bana döndü, yüzümü inceledi. Panik içimi kapladı. İşe yaramıyordu. Bunu yapamazdım. Buradan gitmeliydik. Gitmek zorundaydık. O da bunun farkındaydı. Savaşçı içgüdülerine güvenmek zorundaydım. Tehlikede olduğumuzu söylesem hemen tepki verirdi. Ama bunu yapmak istemiyordum. Çaresizlikten kurtulmasını, yeniden bir zamanlar tanıdığım adam olmasını istiyordum. Kabuslarını azaltabilmeyi diliyordum.

Ama bu kadarı benim yeteneklerimin ötesindeydi. Terapist değilim. Tam tehlikede olduğumuzu ve gitmemiz gerektiğini söyleyecektim ki konuştu. Sesi fısıltı halindeydi. "Saçların."

"Ne?" Bir saniye için ne söylediğini anlamadım. Saçıma baktım, karmakarışıktı ama kötü durumda değildi. Dövüşürken saçımı toplarım, böylece rakibim, Angeline'in yaptığı gibi tutup çekemez.

"Saçların," diye tekrarladı Dimitri. Hayran hayran bana bakıyordu. "Saçların çok güzel."

Hiç de öyle olduğunu düşünmüyordum, hele bu halde. Ama cesetlerle dolu karanlık bir sokaktaydık. Seçenekleri sınırlıydı. "Görüyor musun? Bir şeyleri güzel bulabildiğine göre onlardan biri değilsin. Strigoi güzelliği görmez. Sadece ölümü görür. Sen ise güzel olan bir şey buldun."

Tereddüdü hareketlerle parmaklarını uzatıp saçıma dokundu. "Bu kadarı yeterli mi?"

"Şimdilik yetmek zorunda." Alnını öpüp ayağa kalkmasına yardım ettim. "Gitmeliyiz."

16

Sydney'in düzenli olarak ceset yok etmek zorunda kaldığı düşünülürse, dövüşten sonraki halimizi gördüğünde şaşırması bir garipti. Belki ölü Strigoi'ları cansız nesneler olarak gördüğü içindi. Dimitri ve ben canlıydık ve kötü durumdaydık.

"Umarım arabamı kirletmezsiniz," dedi cesetlerden kurtulup sonunda yola çıktığımızda. Espri yapmaya çalıştığını düşündüm.

"Paris'e gidiyor muyuz?" diye sordum Dimitri'ye dönüp.

"Paris mi?" diye sordu şaşıran Sydney.

"Henüz değil," dedi Dimitri, başını arkaya yasladı. Yine kontrollü bir gardiyan gibi görünüyordu. Sinir krizinin izleri kaybolmuştu. Benim de Sydney'e olanları anlatmaya niyetim yoktu. Mahrem bir konuşmaydı.

Dimitri çok yorgun görünüyordu. "Güneş doğana kadar beklemeliyiz. Donovan'a gece saldırmak zorundaydım ama

Sonya'nın bir evi varsa sürekli orada demektir. Günışığında saldırmak daha güvenli olur."

"Strigoi'un yalan söylemediğini nereden biliyorsunuz?" diye sordu Sydney. Arabayı herhangi bir yöne doğru kullanmıyor sadece o mahalleden kurtulmaya çalışıyorduk.

Donovan'ın korku dolu yüzünü hatırladım. "Bence yalan söylemiyordu."

Sydney nereye gitmesi gerektiği dışında başka soru sormadı. Dimitri temizlenebileceğimiz bir otel bulmamızı önerdi. Neyse ki Lexington'da kullanabileceğimiz birkaç seçenek vardı. Lüks bir otele gitmediysek bile temiz ve şık bir otel seçtik. Sydney kayıtlarımızı yaptırdıktan sonra diğer müşterilerin dikkatini çekmemek için bizi yan kapıdan içeri aldı.

İki yataklı bir oda tuttuk. Kimse herhangi bir yorum yapmadı ama hepimiz birarada kalmamız gerektiğini düşünüyorduk. Dimitri benden kötü durumda olduğu için duşa ilk olarak onun girmesine izin verdim.

"Harikaydın," dedim Sydney'e. Yatakları kirletmemek için yere oturdum. "Çok cesurdun."

Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Çok tipik. Dayak yiyorsun ve neredeyse öldürülecektin ama bana iltifat ediyorsun."

"Ben sürekli dövüşüyorum. Senin yaptığınsa tam bir cesaret örneğiydi. Üstelik o kadar da kötü durumda değildim."

Dimitri gibi ben de durumumu hafife alıyordum. Sydney de ne halde olduğumuzun farkındaydı. Çimento derimi parçalamıştı. Bileğim şişmiş, vücudum morluklarla dolmuştu.

Sydney başını salladı. "Nasıl olup da kangren olmadığını anlamıyorum." Ben anlıyordum. Dampir olarak doğmanın getirdiği avantajlardandı. Moroi'lar çok sağlıklıdır, ender olarak ırklarına özgü hastalıklara yakalanırlar. Victor bunun örneklerindendi. Kronik bir hastalığı vardı ve Lissa'yı kendini iyileştirmeye zorlamıştı. Lissa'nın büyüsü Victor'ı iyileştirmişti ama hastalık yavaş yavaş geri geliyordu.

Dimitri'nin işi bittiğinde duş alma sırası bendeydi. Sydney ilkyardım çantasını getirdi. Yaralarımızı dezenfekte edip bandajladık. Ardından bilgisayarını çıkarıp haritada, Kentucky'deki Paris'i buldu. Birlikte ekrana baktık.

"Bir sürü koy ve ırmak," diye yüksek sesle düşündü Sydney. "Göl göremiyorum."

Haritadaki bir noktayı işaret ettim. "Şu nedir?" Applewood Göleti yazıyordu.

"Belki. Ah, bir tane daha. Ya şuradaki?" Ekrana tıkladığında daha büyük bir su ortaya çıktı: Martin Gölü.

Dimitri arkasına yaslanıp gözlerini ovuşturdu ve esnedi. "En yüksek ihtimal orası. Değilse bile rahatlıkla diğerlerine ulaşabiliriz."

"Planınız bu mu?" diye sordu Sydney. "Mavi bir ev bulana kadar ortalıkta mı dolanacağız?"

Dimitri omuz silkti. Sydney bu yolculukta her zamankinden cesur davranıyor olabilirdi ama plan anlayışının bizimkinden çok farklı olduğunu biliyordum. O iyi tasarlanmış, belirgin amaçları olan planlardan hoşlanırdı. Detayları belli planlardan.

"Çoğu planımızdan daha sağlam," dedim sonunda.

Güneş bir iki saat içinde doğacaktı. Sonya'nın peşine düşmek için sabırsızlanıyordum ama Dimitri öğlene kadar uyumakta ısrar etti. Yataklardan birini o aldı. Sydney ve ben diğerini aldık. Dinlenmeye ihtiyacım olmadığını sanıyordum ama vücudum bana karşı çıktı. Başımı yastığa koyar koymaz uyudum.

Ve son zamanlarda hep olduğu gibi kendimi ruh rüyasında buldum. Adrian olmasını umuyordum ama arpı ve minderli mobilyaları görünce yanıldığımı anladım. İç çekip Dashkov kardeşlere döndüm.

"Harika," dedim. "Yine mi siz? Numaranızı,engellenenler listesine katmalıyım."

Victor beni selamladı. "Ben de seninle karşılaştığıma sevindim Rose."

Robert yine boşluğa bakıyordu. Bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek ne güzel.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Ne istediğimi biliyorsun. Vasilissa'ya yardım etmene yardım etmek için buradayız." Buna bir saniye bile inanmadım. Victor'ın bir planı olduğuna emindim ama kimseye zarar vermeden onu yakalamayı umuyordum. "Diğer Dragomir'i buldunuz mu?" diye sordu.

İnanamayan gözlerle Victor'a baktım. "Daha bir gün oldu!" Zihnimden ne kadar zaman geçtiğini hesaplamam gerekti. On yıl gibi geliyordu. Hayır. Victor'la son konuşmamın üzerinden bir gün geçmişti.

"Ve?"

"Ne kadar iyi olduğumuzu sanıyorsun?"

Şöyle bir düşündü. "Çok iyi."

"Güven oyu için teşekkürler ama göründüğü kadar kolay değil. Olayı örtbas etmek için harcanan çabalar düşünülürse bu kadar ilerlemiş olmamız bile mucize."

"Yani bir şey buldunuz, öyle mi?" Victor ısrar ediyordu.

Yanıt vermedim.

Gözlerinde hevesli bir parıltı belirdi. Bir adım öne çıktı. Bir adım geriledim. "Bir şey buldunuz."

"Belki." Yine karar vermem gerekiyordu. Victor bize yararı olacak bir şeyler biliyor muydu? Geçen sefer bana yararı olmamıştı ama şimdi daha fazla şey biliyordum. Ne demişti? İpucu bulursak izini sürebileceğini söylemiş miydi?

"Rose?" Victor benimle bir çocukla konuşur gibi konuşuyordu. "Sana daha önce de söyledim. Bana ve iyi niyetime güvenip güvenmemen önemli değil. Şimdilik amacımız aynı."

Komik ama söylediklerinde haklıydı. Gelecekte ne olacağını bilemezdim. Ama şimdi bize yararı olabilirdi. Sonunda riski almaya karar verdim ve Victor'ın bize yardım edebilmesini umdum.

"Lissa'nın kardeşinin annesinin Sonya Karp'ın akrabası olduğunu sanıyoruz." Victor'ın kaşları havaya kalktı. "Sonya'nın kim olduğunu biliyor musun?"

"Elbette. Rivayete göre delirdiği için Strigoi'a dönüştü. İkimiz de durumun bundan biraz daha karışık olduğunu biliyoruz."

İsteksizce başımı salladım. "Ruh kullanıcısıydı. Bunu kimse bilmiyordu."

Robert başını öyle bir hızlı çevirdi ki neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Kim ruh kullanıcısı?"

"Eski ruh kullanıcısı," dedi Victor, sakinleştirici bir ses tonuna bürünmüştü. "Kurtulmak için Strigoi'a dönüştü."

Robert'ın bakışları yeniden dalgınlaştı. "Evet... Her zaman bir çekiciliği vardır... Yaşamak için öldür, öldürmek için yaşa. Ölümsüzlük ve özgürlük bu zincirlerde yatar, ama ne büyük kayıp."

Bir delinin zırvalamalarıydı ama Adrian'ın söylediği şeylerle ürkütücü bir benzerliği vardı. Bu durumdan hoşlanmadığım için Robert odada değilmiş gibi davrandım. Victor'a döndüm. "Onunla ilgili hiçbir şey biliyor musun? Akrabalarını tanıyor musun?"

Victor başını iki yana salladı. "Büyük bir ailesi var."

Bezgince ellerimi iki yana açtım. "Hiçbir işe yaramıyorsun. Her şeyi biliyormuş gibi davranıyorsun ama hiçbir şey bilmiyorsun. Hiç yardımın dokunmuyor!"

"Yardımın pek çok türü vardır Rose. Sonya'yı buldunuz mu?"

"Evet." Durumu düşündüm. "Tam olarak değil. Nerede olduğunu biliyoruz. Yarın gidip onu sorguya çekeceğiz."

Victor'ın yüzündeki ifadeden bunu ne kadar saçma bulduğu anlaşılıyordu. "Eminim yardım etmeye hevesli olacaktır."

Omuz silktim. "Dimitri çok ikna edici olabiliyor."

"Duydum," dedi Victor. "Ama Sonya Karp, rahatça etkisi altında bırakabileceği bir ergen değil." Yumruk atmaya hazırlandım ama Robert güvenlik kalkanını aramıza çekti. Victor öfkeme aldırmadı. "Nerede olduğunuzu söyle. Sizinle buluşacağız."

Yeni bir açmaz. Kardeşlerin bize zarar verebileceğini düşünmedim. Belki onları yakalayabilirdik. Ayrıca şahsen karşımda olursa belki rüyalarımı rahat bırakırdı.

"Kentucky'deyiz," dedim. "Paris, Kentucky." Mavi evden bahsettim.

"Yarın orada oluruz," dedi Victor.

"Şimdi neredesiniz?"

Robert rüyayı aniden sona erdirdi. Neye bulaşmıştım? Daha durumu tartamadan yeni bir ruh rüyasına sürüklendim. Herkes rüyamda benimle konuşmak istiyordu. Neyse ki ikinci ziyaret Adrian'dan geldi.

Konsey'in buluştuğu balo salonundaydık. İçerisi boştu. Ayak seslerim duvarlarda yankılandı. Odanın bu haldeyken ıssız bir havası vardı.

Adrian kemerli pencerelerden birinin önündeydi. Ona sarıldığımda gülümsedi. Gerçek dünyada her şeyin kirli ve kanlı olduğu düşünülürse, pırıl pırıl bir yerde olmak hoştu.

"Başardın." Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Lissa'yı aday göstermelerini sağladın." Önceki rüya buluşmamızda Victor'ın haklı olabileceğini kavrayıp Adrian'ı ikna etmiştim.

"Grubu ikna etmek zor olmadı. Ama Lissa hiç mutlu olmadı. Bize nasıl bağırdığını görmeliydin."

"Gördüm. Durumdan hoşlanmadığı doğru ama başka bir sıkıntısı daha var. Ruh karanlığı. Bir kısmını aldım ama yine de kötüydü." Lissa'nın öfkesini emerken içimi nasıl bir öfkeyle doldurduğunu hatırladım. Ruh, onu etkilediği gibi beni etkiliyordu ama yıllar içerisinde, emmeyi sürdürecek olursam beni de etkilerdi. Adrian'ın elini tutup yalvardım. "Ona göz kulak olmalısın. Ben elimden geleni yapıyorum ama baskı altında olmanın ruh kullanıcılarını nasıl etkilediğini en iyi sen biliyorsun. Lütfen ona yardım et."

Saçımı kulağımın arkasına aldı, yeşil gözleri endişeliydi. Başlangıçta sadece Lissa için endişelendiğini sandım. "Elimden geleni yapacağım," dedi. "Ama Rose... Benim başıma da aynısı gelecek mi? Ben de öyle mi olacağım?"

Adrian neredeyse hiç ruh kullanmadığı için Lissa'da görülen yan etkiler onda görülmüyordu. Ama onun da ne kadar dayanacağını bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla deliliği geciktirebilen çok az şey vardı. Disiplin, antidepresanlar ve gölge öpücüğüyle birine bağlanmak. Adrian bunlarla ilgilenmiyordu.

Garipti ama o kırılganlık anında Dimitri'yle olanları hatırladım. İkisi de kendilerince güçlü erkeklerdi ama desteğime ihtiyaç duyuyorlardı. *Güçlü olan taraf sensin Rose*, diye fısıldadı bir ses zihnimde.

Adrian'ın bakışları uzaklara kaydı. "Bazen... Bazen deliliğin benim hayal ürünüm olduğuna inanıyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun? Hiçbir zaman Lissa veya yaşlı Vlad gibi hissetmedim kendimi. Ama bazen..." duraksadı. "Bilmi-

yorum. Bazen uçuruma çok yaklaşıyorum Rose. Tek bir adım atsam düşeceğim. Her an kendimi kaybedecekmişim gibi geliyor."

Daha önce de böyle şeyler söylediğini duymuştum. Kulağa anlamlı gelmeyen garip şeyler mırıldanıyordu. Böyle zamanlarda ruh kullanmanın onun zihnini de etkilediğini anlıyordum. Ama kendisinin de bu durumun farkında olduğunu bilmiyordum.

Bana baktı. "İçtiğim zaman... Endişelerim kayboluyor. Delirmek konusunda endişelenmiyorum. Sonra bazen çoktan delirmişim gibi geliyor. Belki öyledir ve sürekli sarhoş olduğum için fark anlaşılmıyordur."

"Sen deli değilsin," diyerek onu kendime çektim. Sıcaklığını hissettim. "Güçlüsün. Her şey yoluna girecek."

Yanağını alnıma yasladı. "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım gücümü senden alıyorum."

Tatlı, romantik bir yorumdu ama beni rahatsız etti. "Yanılıyorsun," dedim. Hislerimin ne kadarını kelimelere dökebileceğimi düşündüm. İlişkideyken karşınızdakine yardım edebileceğinizi biliyordum. Onları güçlendirebilir ve destekleyebilirsiniz. Ama onlar için her şeyi yapamazsınız. Bütün problemlerini çözemezsiniz. "Gücü kendi içinde bulmalı—"

Saatin alarmının çalmasıyla beraber otel odasına geri döndüm. Kızgındım çünkü Adrian'a söylemek istediğim hiçbir şeyi söyleyememiştim. Şimdilik onun için yapabileceğim bir şey yoktu. Kendi başına ayakta kalabilmesini umdum.

Sydney ve ben uyku sersemiydik, uyku düzeninin ne kadar bozulduğu düşünülecek olursa onun o halde olması normaldi. Bense zihnen yorgundum. Ne kadar fazla kişinin bana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Hepsine birden yardım etmek çok zordu.

Doğal olarak Dimitri ayaktaydı ve gitmeye hazırdı. Bizden önce uyanmıştı. Dün geceki sinir krizi hiç yaşanmamış gibiydi. Anlaşılan kahve içmek için ölüyordu ama uyurken bizi savunmasız bırakmak istemediği için dışarı çıkmamıştı. Onu dışarı yolladım, yirmi dakika sonra kahve ve yiyecekle geri döndü. Sonya'yı bulduğumuzda kullanmak için bir de sağlam zincir almıştı.

Sydney ve ben hazır olduğumuz zaman zihnimdeki soruları bir tarafa ittirdim. Yeniden şort giymek zorunda kalmaktan hoşlanmamıştım ama Sonya'yı ele geçirmek için sabırsızlandığımdan alışveriş merkezine uğrama konusunda ısrar etmedim.

Ama diğerlerine olup bitenleri anlattım.

"Bir de," diye söze başladım doğal bir şeyden bahsediyormuş gibi, "Victor Dashkov yakında bize katılabilir."

Yoldan çıkmadığı için Sydney'i takdir etmek gerek. "Ne? Hapisten kaçan adam mı?"

Dimitri'nin gözlerinden de şok geçirdiği anlaşılıyordu ama sükunetini korudu. "Neden Victor Dashkov bize katılsın?" diye sordu.

"Şey, aslında komik bir hikaye..."

Bu girişin ardından onlara Robert Doru'yu ve kardeşlerin rüya ziyaretlerini anlattım. Victor'ın hapishaneden kaçışına

değinmedim ama içimden bir his, Dimitri'nin parçaları bir leştirdiğini söyledi. Lissa da, ben de onu kurtarmak için uç yöntemlere başvurduğumuzu dile getirmiştik ama hikayenin tamamını bilmiyordu. Kardeşine ulaşmak için Victor'ı hapis ten kaçırdığımızdan haberi yoktu.

"Dinleyin, yardım edebilir mi edemez mi bilmiyorum ama onu yakalayabiliriz," diye ekledim.

"Onunla sonra ilgileniriz." Dimitri'nin ses tonunu tanı dım. St. Vladimir'deyken sık sık kullandığı bir tondu. Gelecekte baş başa bir konuşma yapacağımız anlamına geliyordu.

Paris'e gittiğimiz sırada Kentucky'nin hoş bir yer olduğunu keşfettim. Şehirden çıktığımızda etraf yemyeşildi. Birinin, buralarda ufak bir evde yaşamayı neden isteyebileceğini anlıyordum. Ama Sonya'nın ne amaçla buraya geldiğini merak ettim. Dimitri'ye, Strigoi'un güzellikleri görmediğini söylemiştim. Yanılıyor muydum? Sonya manzarayı sevdiği için mi buraya taşınmıştı?

GPS'imiz bizi Martin Gölü'ne ulaştırdığında yanıtı bul dum. Gölün etrafında az sayıda ev vardı ve sadece biri maviydi. Sydney arabayı evin olabildiğince uzağına park etti. Önümüzdeki yol iki tarafı ağaçlarla çevrili dar bir yoldu. Arabadan inip biraz yürüdük ama fazla yaklaşmadık.

"İşte size mavi ev," dedi Sydney. "Ama onun evi mi? Posta kutusu görmüyorum."

Bahçeye baktık. Pembe ve kırmızı güller. Beyaz çiçeklerle dolu bir sepet. Kenarlarda mavi çiçekler. Evin etrafında sarmaşıklı ahşap bir çit vardı.

O anda zihnimde bir görüntü belirdi. Sınıfındaki çiçekleri sulayan Bayan Karp. Çiçekleri her zaman çok güzeldi. O zamanlar zihnim ödevlerden kurtulmaya çalışmakla meşgul olduğu için çiçeklere dikkat etmemiştim. Ancak Lissa'nın ruh deneyleri sırasında bitkilerin büyümesini sağlayışını görünce Bayan Karp'ın ne yaptığını anlamıştım. Şimdi bile, ruh gücü olmasa ve kötü birine dönüşse de Sonya Karp hala çiçekleriyle ilgileniyordu.

"Evet," dedim. "Bu onun evi." Dimitri bahçeye bakıp detayları inceledi. Avluya doğru ilerledi. "Ne yaptığını sanıyorsun?" dedim alçak sesle. "Seni görebilir."

Bana döndü. "Bunlar karartma perdeleri. Işığın içeri girmesini engelliyorlar, hiçbir şey görmesine imkan yok. Ayrıca bodrumda değil zemin katta olduğu varsayımıyla hareket edebiliriz."

Ne düşündüğünü anlıyordum. "İyi haber." Geçen yıl Strigoi tarafından yakalandığımda bizi bodrumda tutmuşlardı. Çok az kaçış seçeneğimiz vardı. Strigoi'lar için bodrumda avlarını tuzağa düşürmek kolaydır. Kapıların ve pencerelerin fazla olması bizim işimize gelir.

"Diğer tarafı kontrol edeceğim," dedikten sonra arka bahçeye ilerledi.

Koşarak yanına gidip onu kolundan yakaladım. "Bırak ben yapayım. Ortada bir Strigoi varsa hissederim. Dışarıda olduğunu sanmıyorum ama her ihtimale karşı böylesi daha iyi."

Kararsız kalınca canım sıkıldı. Yapabileceğime inanmıyor muydu? Sonra, "Dikkatli ol," dedi. Benim için endişelendiğini anladım.

Olabildiğince sessiz hareket ederek evin etrafını dolaştım. Bir süre sonra arka bahçenin tam olarak görülmesini engelleyen çitle karşılaştım. Tırmanırsam Sonya beni farkedebilirdi. Çözümü çitin dibindeki kayaya çıkmakta buldum. İçeriyi tam olarak göremiyordum ama ellerimi çitin üzerine koyup kendimi yukarı çekince inanılmaz bir manzarayla karşılaştım.

Cennet bahçesi gibiydi.

Ön bahçedeki çiçekler bunlarla kıyaslandığında hiçti. Daha fazla gül, manolya, elma ağaçları, zambaklar ve adlarını bilmediğim milyonlarca başka çiçek. Sonya'nın arka bahçesi tam bir renk cennetiydi. Göz attıktan sonra hemen Dimitri'nin yanına döndüm. Sydney arabanın önünde duruyordu.

"Bir arka kapı ve iki pencere var," diye rapor ettim. "Hepsinin perdeleri sıkı sıkı kapatılmış. Ayrıca ahşap bir iskemle, kürek ve el arabası var."

"Tırpan gördün mü?"

"Ne yazık ki hayır ama çitin dışında büyükçe bir kaya var. İçeri taşımak kolay olmayacaktır ama üstüne çıkıp çitten atlayabiliriz. Çitin kapısı yok. Bir tür kale şeklinde inşa edilmiş."

Dimitri söylediklerimi anladığını belli etmek için başını salladı. Konuşmamıza gerek yoktu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Zinciri arabadan çıkarıp Sydney'e bıraktık. Bizi dışarıda beklemesini söyledik, otuz dakika içerisinde dönmezsek oradan ayrılacaktı. Böyle şeyler söylemekten hoşlanmıyordum, Sydney'in yüzünden de böyle şeyler duymaktan hoşlanmadığı anlaşılıyordu ama dile getirilmesi gereken şey-

lerdi. Eğer o kadar zaman içerisinde Sonya'yı etkisizleştiremezsek onu yakalamayı başaramazdık. En azından canlı olarak ele geçiremezdik. Eğer Sonya'yı ele geçirirsek içeri gelmesi için Sydney'e işaret yollayacaktık.

Sydney endişeli gözlerle evin arkasına dolanışımızı izledi. Az kalsın gecenin şeytani yaratıkları için endişelendiğini hatırlatıp onunla dalga geçecektim ama kendimi tam zamanında durdurdum. Dünyadaki geri kalan bütün dampirlerden ve Moroi'dan iğreniyor olabilir ama zamanla Dimitri'yi ve beni sevmeyi öğrenmişti. Bununla alay etmemeliydim.

Dimitri kayanın tepesine çıkıp bahçeyi izledi. Çitin diğer tarafına atlamama yardım etmeden önce son birkaç talimat mırıldandı. Çitin yüksekliği yüzünden iyi manevra yapmak zordu. Ufak bir gürültüyle yere düştüm. Kısa süre sonra peşimden geldi.

Bunun ardından hiç gecikmeden işe koyulduk. Sonya bizi duymuşsa kaybedecek zaman yoktu. Elimizdeki bütün avantajları kullanmalıydık. Dimitri küreği kapıp cama indirdi – bir, iki kere. İlk darbesi baş hizasınaydı, ikincisi daha aşağıya. Cam her seferinde biraz daha çatladı. İkinci darbenin hemen ardından ileri atılıp el arabasını kapıya çarptım. Arabayı kaldırıp cama fırlatmak çok daha havalı olurdu ama yukarı kaldıramayacağım kadar ağırdı. Arabanın çarpmasının da etkisiyle kalan camlar döküldü ve geçebileceğimiz bir boşluk oluştu ama ikimiz de iki büklüm olmak zorundaydık.

Normal koşullarda evin iki tarafından saldırıya geçmemiz daha idealdi ama Sonya ön kapıdan kaçamazdı. Oturma oda-

sına girdiğimiz anda mide bulantım iyice güçlendi. Midemi düşünmemeye çalışıp kendimi olacaklara hazırladım. İçeri çabucak girmeyi başarmıştık ama Strigoi reflekslerini uyandırmayacak kadar hızlı değildik.

Sonya Karp oturma odasına dökülen günışığından korunmak için elinden geleni yaparak bizi bekliyordu. Dimitri'nin Strigoi halini gördüğümde şok geçirdiğim için donup kalmıştım. Bu sayede beni yakalamıştı. Bu sefer kendimi hazırladım, eski öğretmenimi Strigoi olarak görmemin bende şok etkisi yaratacağını biliyordum. Gerçekten de yarattı. Aynı Dimitri gibi, Sonya'nın hatları da eskisinin aynıydı. Kahverengi saçlar ve çıkık elmacık kemikleri... Ama güzelliği, diğer korkunç özellikler tarafından bozulmuştu: Bembeyaz ten, kırmızı gözler ve Strigoi'lara özgü zalim ifade.

Bizi tanıdıysa bile, tanıdığını belli etmedi. Bir bağırışın ardından Dimitri'ye saldırdı. Önce büyük tehdidi ortadan kaldırmak alışıldık bir Strigoi taktiğidir ve her seferinde gerçek tehlikenin Dimitri olduğunu düşünmeleri canımı sıkıyordu. Küreği yanında getirebilmek için Dimitri kazığı beline takmıştı. Kürek Strigoi'u öldürmezdi ama yeterince güç ve hızla indirildiğinde Sonya'yı uzak tutmaya yeterdi. Kürekle Sonya'nın omzuna vurdu, genç kadın devrilmedi. Kendini ikinci saldırıya hazırladı. Birbirlerinin etrafında daireler çizdiler, dövüşmeye hazırlanan kurtlar gibiydiler. Sonya saldıracak olursa, kürek olsun olmasın Dimitri'yi yere yapıştırabilirdi.

Sonraki olaylar saniyeler içinde gerçekleşti. Sonya'nın hesaplamaları beni denklemin dışında bırakmıştı. Saldırıya geç-

rim. Ona diğer taraftan vurdum ama gözucuyla geldiğimi görmüştü ve hemen o anda tepki verdi. Gözlerini Dimitri'den ayırmaksızın beni yere devirdi. Küreğin bende olmasını ve ona güvenli bir mesafeden vurabilmeyi diledim. Sahip olduğum tek şey kazığımdı ve onu öldürmek istemediğimiz için dikkatli olmak zorundaydım. Oturma odasını taradım ama silah olarak kullanabileceğim bir şey göremedim.

Sonya saldırıya geçecekmiş gibi numara yaptığında Dimitri bu numarayı yuttu. Gerçekten saldırıya geçtiğindeyse, güçlükle savunmaya geçti. Kadın onu duvara yapıştırıp küreğin elinden düşmesine neden oldu. Bir süre boğuştular, Dimitri Sonya'nın ellerinden kurtulmayı deniyordu. Sonya'yı çekmeyi deneseydim gücüm Dimitri'ninkiyle birleştiğinde büyük ihtimalle Dimitri'nin kurtulmasını sağlayabilirdik. Ama bu işin bir an evvel bitmesini istediğim için başka bir hamle yapmaya karar verdim.

Elimde kazıkla ona doğru koşup kazığı sağ omzuna sapladım, kalbe yaklaşmadığını umuyordum. Strigoi'lara acı vermek üzere tasarlanmış sihirli gümüş, çığlık atmasına yol açtı. Strigoi için bile şaşırtıcı bir güçle beni ittirdi. Yere devrilip kafamı orta masasına çarptım. Gözlerim kardı ama içgüdülerim ve adrenalin sayesinde yeniden ayağa fırladım.

Saldırım, Dimitri'ye ihtiyaç duyduğu bir saniyeyi kazandırmıştı. Sonya'yı yere devirdi ve kazığımı kapıp boynuna yasladı. Sonya çığlık atıp çırpınıyordu. Dimitri'ye yardım etmek için ileri atıldım çünkü Strigoi'u çivilemenin ne kadar zor olduğunu biliyordum.

"Sydney'i çağır..." diye homurdandı. "Zincir..."

Olabildiğince hızlı hareket ettim, yıldızlar ve gölgeler önümde dans ediyordu. Ön kapının kilidini açıp Sydney'i çağırdıktan sonra Dimitri'nin yanına koştum. Sonya onu üzerinden atmayı her an başarabilirdi. Dizlerimin üzerine çöküp Dimitri'yle beraber kadını kontrol altında tutmaya çalıştım. Gözleri yine dövüşçü gözlerine dönmüştü, orada Strigoi'u yok etme arzusu görülüyordu. Ama bir şey daha vardı. Kendini kontrol altında tuttuğunu, sokakta söylediklerimin işe yaradığını gösteren bir şey. Yine de onu uyardım.

"Sonya'ya ihtiyacımız var... Ona ihtiyacımız olduğunu unutma."

Başını salladığı sırada Sydney elinde zincirle içeri girdi. Kocaman açılmış gözlerle manzarayı inceledi ve hemen yanımıza koştu. *Bizimle biraz daha kalırsa o da bir savaşçıya dönüşecek*, diye düşündüm.

Dimitri'yle birlikte işe koyulduk. Sonya'yı nereye bağlayacağımızı çoktan bulmuştuk: Köşedeki ağır koltuk. Onu kaldırdık -deliler gibi dövüştüğü için tehlikeli bir işti- ve koltuğa yerleştirdik. Ardından kazığı boynunda tutarak onu kontrol altına almayı denedik. Dimitri çırpınmasını engellerken zinciri elime aldım.

Sistemli çalışacak zaman yoktu. Zinciri rastgele doladım, bacaklarını, gövdesini ve kollarını sıkı sıkı sardım. Neyse ki Dimitri upuzun bir zincir almıştı.

Zincirin sonuna geldiğimde Sonya olduğu yere çivilenmişti. Kaçıp kurtulabilir miydi? Kesinlikle. Boynuna yaslanmış

gümüş bir kazık varken kaçıp kurtulabilir miydi? O kadar kolay değil. Şimdilik onu tuzağa düşürmüştük, elimizden gelenin en iyisi buydu.

Birbirimizi süzdük. Başım dönüyordu ama kendimi sakinleşmeye zorladım, işimiz daha bitmemişti.

"Sorgulama zamanı," dedim ciddi bir sesle.

17

Sorgulama iyi gitmedi.

Evet tabii, bir sürü tehdit savurduk, kazıklarımızı işkence aracı olarak kullandık ama bir sonuç elde edemedik. Dimitri hala korkutucuydu ama Donovan'la yaşananlardan sonra bir daha o tür bir öfkeye kapılmamak konusunda dikkatliydi. Uzun vadede böylesi onun için daha iyi olsa da Sonya'yı korkutmak açısından başarılı bir hamle sayılmazdı. Ona soracak net bir sorumuzun olmaması da işleri zorlaştırıyordu. Art arda aynı soruları soruyorduk. Başka bir Dragomir tanıyor muydu? O Dragomir'in annesiyle akraba mıydı? Anne ve çocuk neredeydi? Sonya, ona ihtiyacımız olduğunu ve onu öldüremeyeceğimizi anladığında işler daha da kötüye gitti.

Bir saattir uğraşıyorduk ve yorulmaya başlamıştık. Sonya'nın yan tarafındaki duvara yaslandım. Kazığımı saplamaya hazır olsam da ayakta durabilmek için duvara ihtiyacım vardı. Hiçbirimiz uzun süre konuşmadık. Sonya bile tehditler

savurmayı bıraktı. Hiç şüphesiz kaçış planları yaparak bekledi ve bizi izlemeyi sürdürdü. Ondan önce yorulacağımızı hesaplamış olmalıydı. O anki sessizlik, dünyadaki bütün tehditlerden daha korkutucuydu. Strigoi'ların tehditler savurmasına alışkındım. Asla çenelerini kapayıp kötü bakışlar fırlatarak zaman geçirebileceklerini düşünmemiştim.

"Başına ne oldu Rose?" diye sordu Dimitri.

Daldığım için önce benimle konuştuğunu anlamadım. "Ha?" Saçlarımı ittirdim. Parmaklarım kanlandı, masaya çarptığımı hayal meyal hatırladım. Hissettiğim baş dönmesini bir tarafa bırakıp omuz silktim. "Ben iyiyim."

Dimitri, Sydney'e döndü. "Onu yatır ve yarasını temizle. Beyin kanaması geçirip geçirmediğini anlayana kadar uyumasına izin verme."

"Hayır, olmaz," diye itiraz ettim. "Seni onunla yalnız bırakamam..."

"Ben iyiyim," dedi. "Şimdi dinlen ki sonra bana yardım edebilesin. Bayılırsan işime yaramazsın."

İtiraz edecek oldum ama Sydney kolumu tuttuğu sırada yalpalamam, iyi olmadığımı ele veriyordu. Evdeki tek yatakodasına gittik. Ürkütücüydü çünkü bir Strigoi'un yatağında olduğumu biliyordum. Yatağın mavi beyaz çiçeklerle süslü bir örtüyle örtülmüş olması bile bu gerçeği değiştirmezdi.

"Tanrım," dedim, Sydney alnımı temizledikten sonra yatağa uzanıp. Önceden itiraz etsem de dinlenmek harikaydı. "Strigoi'lardan birinin bu kadar kadar normal bir evde yaşaması garip geliyor. Sen nasılsın?"

"Sizden iyi durumdayım," dedi Sydney. Rahatsız gözlerle odayı inceledi. "Strigoi'la karşılaşmak, sizlerin kötü olmadığınızı düşünmeme yol açıyor."

"Bu işin en azından tek bir iyi tarafı olmasına sevindim," diye belirttim. Espri yapsa da çok korktuğunu biliyordum. Gözlerimi kapayacaktım ki Sydney kolumu dürttü.

"Uyumak yok," diye beni azarladı. "Otur ve benimle konuş."

"Beyin kanaması geçirmiyorum," diye mırıldandım. "Ama sanırım Sonya'yı nasıl konuşturacağımızı tartışabiliriz."

Sydney yatağın kenarına oturup somurttu. "Alınma ama konuşacağını sanmıyorum."

"Birkaç gün kansız kalırsa konuşur."

Sydney bembeyaz oldu. "Birkaç gün mü?"

"Ne kadar gerekirse—" Ruh bağından gelen güçlü duygularla sarsıldım. Ben donup kalınca Sydney ayağa fırladı. Gözleri bir grup Strigoi içeri girmiş gibi odada dolaştı.

"Sorun nedir?" diye bağırdı.

"Lissa'ya gitmeliyim."

"Uyumaman gerekiyor!"

"Buna uyumak denmez," diye kestirip attım. Bu sözün ardından ruh bağını kullanarak Lissa'ya gittim.

Hükümdar adayları olduğunu tanıdığım diğer beş kişiyle beraber minibüsteydi. Sekiz kişilik bir minibüstü. Arabayı bir gardiyan kullanıyordu, yolcu koltuğunda oturan bir diğer gardiyan ise Lissa ve eşlikçilerine bakıyordu.

"Sizleri ormana götürüp elinize birer harita ve pusula vereceğiz. Amacınız haritada belirlenen noktaya ulaşıp bizi

beklemek. Bir süre güneş altında kalacaksınız ama gelip sizi alacağız."

O anda Lissa ve diğer adaylar önce birbirlerine ardından tek bir kişiymiş gibi minibüsün pencerelerinden dışarıya baktı. Neredeyse öğlendi. *Güneş altında beklemek* hoş bir deneyim olmayacaktı ama imkansız değildi. Lissa kolundaki bandajı kaşıdı ama sonra kendini durdurdu. Düşüncelerinden, orada ne olduğunu okudum. Tenine yapılmış küçücük bir dövme. Sydney'inki gibiydi. Kan ve toprak, iknayla karıştırılmıştı. İkna yeteneği Moroi içinde tabu sayılıyordu ama bu özel bir durumdu. Dövmedeki büyü, adayların sürece dahil olmayanlara sınavları anlatmasını engelliyordu. Bu, ilk sınavlarıydı.

"Bizi ne tür bir araziye yolluyorsunuz?" diye sordu Marcus Lazar. "Hepimiz aynı fiziksel özelliklere sahip değiliz. Bazılarımızın avantajlı olması hiç adil değil." Konuşurken gözleri Lissa'nın üzerindeydi.

"Bolca yürümek gerekecek," dedi ciddi yüzlü gardiyan. "Ama yaşı ne olursa olsun her adayın altından kalkabileceği şeyler. Dürüst olmak gerekirse kral veya kraliçe olmak enerji gerektiriyor. Bilgelik yaşla geliyor olabilir ama hükümdar sağlıklı olmalı." Marcus'un itiraz etmeye hazırlandığını görünce hemen ekledi, "Atlet olmaktan bahsetmiyorum ama Moroi'un seçildikten bir yıl sonra ölecek hasta bir hükümdarı olması iyi olmaz. Acı ama gerçek. Rahatsızlık verici durumlara katlanmasını başarmak zorundasınız. Güneş altında bir gün geçirmeye dayanamıyorsanız konsey toplantısına hiç dayanamazsınız." Sanırım espri yapmıştı ama gülümsemediği için emin

olmak zordu. "Ama bu bir yarış değil. Zamanı dilediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Haritada çeşitli nesnelerin saklandığı yerler işaretli. O nesneler, eğer ipuçlarını çözüp onları bulabilirseniz seyahatinizi daha katlanılır kılacaktır."

"Büyü kullanabilir miyiz?" diye sordu Ariana Szelsky. Genç değildi ama dayanıklılık testiyle yüzleşmeye hazırdı.

"Evet kullanabilirsiniz," diye yanıtladı gardiyan.

"Tehlikede olacak mıyız?" diye sordu başka bir aday, Ronald Ozera. "Güneş'ten başka tehlike var mı?"

"Bunu sizin öğrenmeniz gerekiyor." Gardiyanın yanıtı gizemliydi. "Ama pes etmek isteyen olursa..." Bir torbadan çıkardığı cep telefonlarını dağıttı. Haritaları ve pusulaları verdi. "Kayıtlı numarayı arayın. Sizi almaya geliriz."

Kimse ne demek istediğini sormadı. Numarayı aramak sizi çilelerle dolu bir günden kurtarırdı ama sınavda başarısız olduğunuz ve taht yarışından çekildiğiniz anlamına gelirdi. Lissa telefonu eline alınca gerçekten çektiğini görüp şaşırdı. Bir saat önce saraydan ayrılmışlardı ve artık dağ başındaydılar. Ağaçları gören Lissa, hedeflerine yaklaştıklarını düşündü.

Demek ilk sınav fiziksel dayanıklılıkla ilgiliydi. Lissa bunu beklemiyordu. Hükümdarların tabi tutulduğu sınavlar yüzyıllardır gizemini korur, neredeyse mistik bir ünleri vardır. Şimdiki sınavları dayanıklılıkla ilgiliydi ve Marcus anlamasa da, Lissa bunun altında yatan nedenleri kavrayabiliyordu. Gardiyanın da dediği gibi müstakbel hükümdarın sağlıklı ve dinç olması gerekliydi. Elindeki haritaya baktığında zekasının da

sınandığını gördü. Basit şeylerdi ama bir ulusa hükmetmek için hepsi hayati önem taşıyordu.

Araç onları birer birer farklı noktalara bıraktı. Her adayın inişiyle beraber Lissa'nın tedirginliği arttı. *Endişelenecek bir şey yok*, diye düşündü. *Oturup güneşli bir günü atlatmam gerekecek.* Bırakılan neredeyse son kişi oydu, geriye sadece Ariana kalmıştı. Minibüsün kapısı açılırken Ariana, Lissa'nın koluna dokundu.

"İyi şanslar tatlım."

Lissa kadına gülümsedi. Bu sınavlar Lissa için vakit öldürmek olabilirdi ama Ariana için durum farklıydı. Lissa yaşlı kadının sınavı geçebilmesi için içinden dua etti.

Minibüs uzaklaşınca yalnız kalan Lissa huzursuzlandı. Bu sıradan dayanıklılık testi aniden gözüne daha güç göründü. Kendi başınaydı, sık karşılaştığı bir durum değildi. Hayatının büyük kısmında ben onun yanında olmuştum ve ben gittiğimde de arkadaşları sürekli etrafındaydı. Ama şimdi? Sadece o, harita ve cep telefonu. Ve cep telefonu düşmandı.

Ormana doğru ilerleyip haritayı inceledi. Büyük bir meşe ağacı çizimi, başlangıç noktasını gösteriyordu, talimatlara göre kuzeybatıya gitmesi gerekecekti. Ağaçlığı tarayan Lissa üç akçaağaç bir köknar ve bir meşe gördü. Elinde olmadan gülümseyerek meşeye doğru ilerledi. Eğer herkese botanikle ilgili ipuçları vermişlerse ve adaylar bitkileri ve ağaçları tanımıyorlarsa adaylığı daha o anda kaybedebilirlerdi.

Pusula sıradan bir pusulaydı. GPS'lerden değildi. Lissa daha önce klasik bir pusula kullanmamıştı. Orada olup ona

yardım edebilmeyi diledim. Ama başının çaresine bakabileceğini tahmin etmem gerekirdi. Lissa pusulayı çözecek kadar zekiydi. Ormana girip kuzeybatıya doğru yürüdü. Belirgin bir patika yoktu ama zorlu bir orman değildi.

Ormanda olmanın güzel tarafı, ağaçların günışığını kesmesiydi. Yine de Moroi için ideal koşullar sayılmazdı. Kuşlar şakıyordu ve etraf yeşilliklerle kaplıydı. Gözlerini araziden ayırmayan Lissa rahatlayıp yürüyüşün tadını çıkarmaya çalıştı.

Ama zihni çok doluydu. Cinayeti araştırma işi Abe'e ve diğer arkadaşlarımıza kalmıştı. Şimdi hepsi uyuyorlardı -ne de olsa Moroi gecesinin ortasıydı- ve Lissa kendini sınavlarla zaman kaybediyormuş gibi hissediyordu. Saraya ne zaman dönebileceğinden emin değildi. Arkadaşlarımın onu aday gösterişlerinin ardında yatan mantığı sonunda kabullenmişti ama durumdan hoşlandığı söylenilemezdi. Onlara yardım edebilmek istiyordu.

Zihni karmakarışık olduğundan az kalsın bir sonraki işareti atlayacaktı: Devrilmiş bir ağaç. Üstü yosunlarla kaplıydı ve ahşabın çoğu çürümüştü. Haritadaki yıldız işareti onun bir ipucu olduğunu gösteriyordu. Haritanın arkasını çevirip yazanları okudu:

Büyürüm ve küçülürüm gerekirse ezilip büzülürüm.
Sesimi takip et, gerçi sesim kısıktır.
Asla durmam dolanırım.
Yerde sürünerek uzaklaşırım.
Hazinem para etmese de saklıdır.
Sağlığın onu bulmana bağlıdır.

Ha?

Yazanlardan tek kelime anlamamıştım ama Lissa'nın zihnindeki çarklar dönmeye başladı. Tekrar tekrar yazanları okudu, kelimeleri inceledi, birbirlerinin yanında nasıl durduklarına baktı. Asla durmam dolanırım, lafını düşündü. Başlangıç noktası o olabilirdi. Hareket eden bir şey. Ağaçları eledi. Elbette kesilip götürülmeleri mümkündü ama buna asla durmamak denmezdi. Devrilmiş ağaçtan uzaklaşmamaya çalışarak araziyi taradı.

Durup gözlerini kapattı, sesleri dinledi. Kuşlar. Yaprakların hışırtısı ve-

Gözlerini açıp sağa yürüdü. Duyduğu ses güçlendi. Köpükler ve tıkırtılar. İşte. Ağaçların arasında bir dere vardı. Farkedilmesi güçtü. Aslında dere bile denemeyecek kadar küçük bir akıntıydı.

"Eminim yağmur yağdığında büyüyorsundur," diye mırıldandı konuştuğunun bir dere olduğuna aldırmayarak. İpucuna baktığında parçaları birleştirdi. Tarife uyuyordu. İyi de hazine neydi?

Lissa'nın gözleri araziyi taradı. Biraz ileride büyük bir akçaağaç gördü. Dibinde kahverengi beyaz mantarlar vardı, bazıları kararmıştı. Mantarlara bakmak için eğilince aradığı şeyi buldu: Ufak bir delik. Deliğe yaklaşınca içinde mor bir çanta olduğunu farketti.

Zafer edasıyla çantayı çıkarıp inceledi. Kanvastan yapılmıştı ve omza asılmasını sağlayan ipleri vardı. Açıp içini kontrol

edince bulabileceği en değerli şeyi buldu. Bir şişe su. O ana kadar Lissa ne kadar susadığını veya güneşin onu ne kadar etkilediğini farketmemişti. Adaylara sağlam ayakkabılar giymeleri söylenmiş ama yanlarına başka malzeme almalarına izin verilmemişti. Suyu bulmak paha biçilmezdi.

Devrilmiş ağaca oturup ufak bir mola verdi, suyunu dikkatli kullandı. Haritada diğer ödülleri gösteren işaretler olsa da başka su bulup bulamayacağını bilmiyordu. Böylece dakikalar süren bir dinlenmenin ardından suyu çantaya koyup çantayı da omzuna astı. Haritaya göre batıya gitmesi gerekliydi, o da batıya gitti.

Yürümeye devam ettikçe sıcaklık iyice canına okudu, birkaç kere su molası verdi. Kendine bunun bir yarış olmadığını ve kendini zorlamaması gerektiğini hatırlattı. Birkaç ipucunun ardından haritanın ölçülere uygun yapılmadığını keşfetti. Yani tırmanışın her kısmının ne uzunlukta olduğunu kestirmek güçtü. Yine de her ipucunu çözdüğünde biraz daha neşesi yerine geldi. Ama ödüllerin bazıları şaşırtıcıydı.

Ödüllerden biri kayanın üzerinde duran bir dizi çubuktu, normalde hata yaptığını düşünürdü ama birileri iple çubukları bağlamıştı, yani doğanın parçası olamazlardı. Onları da çantaya, yeşil tentenin yanına kaldırdı. Artık gömleğinin kollarını kıvırmasının falan bir yararı olmuyordu. Hava aşırı sıcaktı. Sık sık durup dinlenmek zorunda kalıyordu. Güneş yanıkları endişelendirici bir seviyeye ulaşmıştı. Bir şişe güneş kremi bulunca ne kadar rahatladığını hissettim.

Güneşle boğuşarak geçen saatlerin ardından Lissa o kadar yorulmuştu ki artık sarayda neler olup bittiğini düşünmeyi bı-

raktı. Tek istediği şu sınavı kazasız belasız atlatmaktı. Haritaya göre iki ipucu kalmıştı. Bunu yakında hedefe ulaşacağının işareti olarak kabul etti. O anda tentenin ne işe yarayacağını kavradı. Beklerken güneşten korunmasını sağlayacaktı.

Bunu keşfetmek neşesini yerine getirdi, bir sonraki ödül de rahatlatıcıydı: Su ve kocaman bir şapka. Ne yazık ki o ödülün ardından yapması gereken tırmanış, öncekilerden daha zordu. Son ipucuna ulaştığında tek istediği şey, su içmek için mola vermekti.

Kalbim onunlaydı. Yardım edebilmeyi çok istiyordum. Onu korumak benim görevimdi. Orada yalnız olmamalıydı. Yoksa olmalı mıydı? Bu da testin parçası mıydı? Soylulaların sürekli gardiyanlarla çevrili olduğu bir dünyada bu tür bir yalnızlık, şok etkisi yaratmış olabilirdi. Moroi'lar sağlamdır ve duyuları güçlüdür ama sıcak ve zorlu araziler onlara göre değildir. Ben bütün o mesafeyi rahatlıkla koşabilirdim. Ama itiraf etmeliyim ki, Lissa gibi kafamı çalıştırıp ipuçlarını çözebilir miydim bilmiyorum.

Lissa'nın son ödülü çakmaktaşı ve çelikti ama neye yaradıklarını bilmiyordu. Ben onların ateş yakmak için kullanılması gerektiğini hemen anladım ama sıcak bir günde neden ateş yakması gerekeceğini çözemedim. Omuz silkip eşyaları çantasına kaldırdı ve yürümeyi sürdürdü.

O zaman hava soğumaya başladı. Isı birdenbire düştü.

Lissa başlangıçta neler olduğunu anlamadı çünkü güneş parlıyordu. Beyni ona hava konusunda yanıldığını söyledi. Ama dişleri birbirine vurmaya başlayınca yanılmadığına emin

oldu. Gömleğinin kollarını indirdi, adımlarını hızlandırarak soğuğun kaynağının gelip geçecek bir bulut olmasını umdu. Hızlı yürüyerek vücut ısısını artırmaya çalıştı.

Yağmur yağmaya başlamasa işe yarayabilirdi.

Önce ufak bir sis çöktü, ardından yağmur çiselemeye başladı ve sonra sağanağa dönüştü. Lissa'nın saçları ve giysileri sırılsıklam oldu. Hala güneş vardı ama ısıtmıyordu.

Havanın büyüyle değiştirildiğini anladı. Sınavın parçasıydı. Bir şekilde Moroi hava ve su büyücüleri birleşip bu havayı yaratmıştı. Bu yüzden ona tenteyi vermişlerdi – sadece güneşten değil yağmurdan da korunabilmesi için. Tenteyi çıkarıp pelerin gibi giymeyi düşündü ama sonra hedefe varana kadar beklemeye karar verdi. Ne kadar yürümesi gerektiğini bilmiyordu. Yirmi metre? Yirmi kilometre? Yağmur gittikçe güçlendi.

Cep telefonu buradan kurtuluş biletiydi. Öğleden sonranın ilerleyen saatlerine ulaşmışlardı. Sınavın bitmesine daha çok zaman vardı. Tek yapması gereken numarayı çevirmekti... Bir telefon ve saraya dönebilirdi. Hayır. İçi yeni bir kararlılıkla doldu. Bu sınav artık Moroi tahtı veya Tatiana'nın cinayetiyle ilgili değildi. Kendisi için geçmesi gereken bir sınavdı. Sürekli olarak korunduğu rahat bir hayat sürmüştü ama bu sınavı kendi başına geçebilirdi ve geçecekti.

Bu kararlılık onu haritanın sonundaki açıklığa ulaştırdı. Ağaçlardan iki tanesi, tenteyi dallarına asabileceği kadar küçüktü. Soğuktan titreyen parmaklarla çantayı güçlükle açtı.

Tenteyi nasıl yerleştirmesi gerektiğini çözdü ve altına girip yağmurdan kurtulduğunda biraz olsun rahatladı.

Ama sırılsıklamdı. Yer de sırılsıklam ve çamurluydu. Tente onu soğuktan korumuyordu. Gardiyanın büyü kullanılabileceğini söylediğini hatırladığında canı sıkıldı. Kendisi ateş veya su kullanıcısı olmadığından büyüsü burada işe yaramazdı. Christian'ın yanında olmasını diledi. Böyle durumlarda ruh kullanmasını bilmek hiç işe yaramıyordu. Belki hastalanırsa kendini iyileştirebilirdi ama şifa gücü de kendi üzerinde başkaları üzerinde olduğu kadar etkili olmazdı. Bu sınavda su ve ateş kullanıcılarının avantajlı olduklarını düşündü.

O zaman aklına geldi.

Ateş!

Lissa çantasındaki demirin ve çakmaktaşının ne olduğunu anlamadı ama nasıl ateş yakılacağını hatırlıyor gibiydi. Bu konuda hiç eğitim almamış olsa da taşları birbirine sürterek kıvılcım çıkaracağını biliyordu. Eğer kuru tahtaları olsa yakabilirdi ama dışarıdaki bütün ağaçlar ıslanmıştı.

Derken çantasındaki çubukları hatırladı. Bir kahkaha atıp çubukları ıslanmayacakları bir yere yerleştirdi. Şimdi demir ve çakmaktaşıyla ne yapması gerektiğini çözmeliydi. Filmlerde onları birbirine sürterek kıvılcım çıkartıldığını görmüştü. Aynısını yaptı.

Hiçbir şey olmadı.

Üç kere daha denedi ve beceremeyince önceki heyecanı, ruhun daha da kötüleştirdiği bir hayalkırıklığına dönüştü. Öfkesinin bir kısmını emdim, dikkatini toplamalıydı. Dördüncü

denemede bir kıvılcım çıktı. Hemen söndü ama Lissa ne yapması gerektiğini kavramıştı. Bir süre sonra kıvılcım çıkarabilmeye başladı ama tahtalar yanmadı. Sinirleri iyice bozuldu. *Pes etme*, demek istedim. Negatif enerjisinin bir kısmını dahaemdim. Bunu başarabilirdi.

Onu izlerken Lissa'nın zekasını ne kadar hafife aldığımı kavradım. Harika olduğunu biliyordum ama hep böyle durumlarda çaresiz kalacağını düşünürdüm. Oysa çaresiz değildi. Mantık yürütebiliyordu. O küçük kıvılcım odunları tutuşturmaya yetmediyse daha büyük kıvılcımlara ihtiyacı vardı. Ya da küçük kıvılcımın tutuşturabileceği küçük bir tahtaya.

Gözleri haritaya ilişti. Kısa bir tereddüdün ardından kağıdı parçalayıp tahtaların üzerine attı. Tırmanışın sonuna ulaştığına göre haritaya ihtiyacı kalmamıştı nasılsa. Elbette bu bir varsayımdı ama yapılacak başka bir şey yoktu. Yeniden demiri ve çakmaktaşını eline aldı.

Kıvılcımlardan biri, kağıt parçasını tutuşturdu. Ama parça çabucak söndü. Lissa bir daha şansını denedi, bu sefer ufak bir alev oluştu, ikinci bir kağıt parçasını tutuşturdu ama sonra ikisi de söndü. Lissa kendini toparlayıp üçüncü bir kez şansını denedi.

"Haydi, haydi, haydi!" diye mırıldandı. Sanki irade gücüyle ateşi canlandırabilirdi.

Bu sefer kıvılcım kağıdı tutuşturdu ve kağıt sönmedi. Ufak bir ateş oluştu, tahtaların da tutuşması için dua etti yoksa kağıtlar bittiği için başka şansı olmayacaktı. Şansı yaver gitti,

alev, çubukları tutuşturdu. Lissa ateşi güçlendirmek için hafifçe üfledi, sonunda kamp ateşine kavuşmuştu.

Dondurucu soğuğa karşı ateşin fazla bir etkisi yoktu ama Lissa kendini güneşin sıcaklığını ellerinde tutuyormuş gibi hissediyordu. Gülümsedi, kendisiyle gurur duydu. Sonunda rahatlayıp ormanı izlemeye başladı. Ruh gücünü kullanıp ormandaki auraları aradı. Evet, uzakta, ağaçların arasında iki güçlü aura görebiliyordu. Saklanmış bekliyorlardı. Lissa gülümsedi. Gardiyanlar. Ya da belki havayı kontrol eden hava ve su kullanıcıları. Adaylardan hiçbiri gerçekte yalnız değildi. Ronald Ozera'nın endişelenmesini gerektiren bir durum yoktu ama adam bunu asla bilemeyecekti. Sadece Lissa biliyordu. Belki ruh kullanıcısı olmak o kadar da kötü değildi.

Yağmur hafifledi, ateşin sıcaklığı Lissa'yı sakinleştirdi. Zamanı kestiremiyordu ama beklemekle bir sorunu yoktu ve—

"Rose?" bir ses beni gerçek dünyaya geri döndürdü. "Rose, uyan."

Gözlerimi kırpıştırıp Sydney'in yüzüne baktım. "Ne var?" diye çıkıştım. "Neden beni rahatsız ediyorsun?"

Sydney irkilip geri çekildi. Lissa'nın karanlığını emmek, ona bağlıyken beni etkilemiyordu ama artık kendi vücuduma dönmüştüm ve öfke doluydum. *Sorun Sydney değil*, diye kendime hatırlattım. Ruhun etkileriydi, sakinleşmeliydim. Derin bir nefes alıp ruha karşı koydum. Ondan daha güçlüydüm. En azından öyle umuyordum.

Duygularımla savaşırken etrafa bakınıp Sonya Karp'ın yatakodasında olduğumu hatırladım. Problemlerim zihnime do-

luştu. Diğer odada bağlı bir Strigoi vardı, onu güçlükle kontrol altında tutuyorduk ve bize istediğimiz yanıtları vermiyordu.

Benden korkuyormuş gibi görünen Sydney'e baktım. "Özür dilerim. Sana bağırmak istemedim. Sadece şaşırmıştım." Ufak bir tereddüdün ardından başını sallayıp özrümü kabul etti. Yüzündeki korku ifadesi kayboldu. O zaman onu rahatsız eden başka bir şeyler olduğunu anladım.

"Sorun nedir?" diye sordum. Hayattaydık ve Sonya hala bağlıydı, işler o kadar da kötü olamazdı, değil mi?

Sydney geri çekilip kollarını kavuşturdu. "Victor Dashkov ve kardeşi geldi."

18

Yataktan fırladım. Başım hala acıyordu ama baş dönmesi geçmişti. Yani beyin kanamam yoktu. Odadan çıkmadan önce saate göz attım. Birkaç saattir Lissa'nın zihninde olduğumu gördüm. Sınavı tahmin ettiğimden daha uzun sürmüştü.

Oturma odasına gittiğimde neredeyse komik bir manzarayla karşılaştım. Victor ve Robert karşımdaydı. Robert bile kendindeymiş gibi görünüyordu. Victor etrafı incelerken Robert'ın dikkati Sonya'nın üzerindeydi. Hayran hayran kadına bakıyordu. Dimitri'nin pozisyonu değişmemişti ama bakışlarından, kardeşleri de tehdit olarak gördüğü açıktı. Herkesi birden kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Bunu yapması imkansız olduğu için geldiğimi görünce rahatladı.

Sonya çırpınmayı kesmişti. Bu iyiye işaret değildi, bir şeyler planladığı anlaşılıyordu.

Gergin ve tehlikeli bir durumdu ama Victor'ı yakından incelerken garip bir tatmin duydum. Rüya toplantıları yanıltıcıydı. Victor rüyada görüntüsünü değiştirip normalden güçlü ve sağlıklı görünmüştü. Şimdi yaşlılığın ve hastalığın onu etkilediğini görebiliyordum. Gözlerinin altında torbalar vardı, gri saçları seyrelmişti. Yorgun bir görüntüsü vardı ama hala tehlikeli biri olduğunu biliyordum.

"Demek bizi buldunuz," dedim ellerimi kalçalarıma koyup.

"Kasabada bir tane göl, gölün kenarında bir tane mavi ev var," dedi Victor. "Belki bu tarif sana zor gelmiş olabilir ama geri kalan bizler için oldukça kolay oldu."

"O kadar zekiysen planın ne?" diye sordum. Bir yandan da kendi planımı düşünüyordum. Victor ve Robert'ı yakalamak istemiştim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Dikkatim Sonya ve kardeşler arasında bölündüğünden Dimitri'yle takım halinde çalışamazdık. Fazladan zincirimizin olmasını diledim. Kardeşleri sadece bağlamamız yetmezdi. Büyü yapamamaları için ellerini de kontrol altında tutmalıydık.

"Çok zeki olduğun için," diye karşılık verdi Victor, "aradığın bilgiyi çoktan elde etmişsindir diye düşündüm."

Sonya'yı işaret ettim. "Bize yardımcı olduğu söylenemez."

Victor'ın gözleri kadına kaydı. "Sonya Karp. Seni son gördüğümden bu yana değişmişsin."

"Hepinizi öldüreceğim," diye hırladı Sonya. "Ve sizi tek tek yiyeceğim. Normalde insanla başlayıp sonra Moroi'a geçerim ama..." Öfke içinde Dimitri ve bana baktı, "Sanırım siz ikinizi sona bırakacağım." Duraksadı. "En çok siz canımı sıktınız."

"Hepinize Strigoi kamplarında aynı tehditleri savurmayı mı öğretiyorlar?" Victor'a döndüm. "Görüyor musun? Hiç kolay değil. Her şeyi denedik. Dövdük, işkence ettik. Sydney akrabalarını tek tek saydı. Hiç tepki vermedi."

Victor ilk defa Sydney'e baktı. "Demek evcil simyacın bu."

Sydney kımıldamadı. Hem vampir hem suçlu bitiyle karşı karşıya olduğu için korktuğundan emindim. Korkusunu belli etmediği için onu takdir ettim.

"Gençmiş," diye yorum yaptı Victor. "Tahmin etmeliydim. Yoksa onu bu kaçışa yardımcı olmaya ikna edemezdiniz."

"Burada olmak istediğim için buradayım," dedi Sydney. Yüz ifadesi sakin ve güven doluydu. "Kimse beni hiçbir şeye ikna etmedi." Abe'in şantajından bahsetmeye gerek yoktu.

"Yorumlarınızla bana işkence etmek için buraya gelmenize gerek yoktu," diye çıkıştım. "Rüyalarımı işgal etmeyi sürdürebilirdiniz. Bir yararınız olmayacaksa defolup gidin ve bırakın açlık Sonya'yı güçsüz düşürene kadar bekleyelim." Defolup gidin derken kastettiğim aslında, dışarı çıkın ki kafalarınızı birbirine çarpıp sizi gardiyanlara teslim edebileyimdi.

"Yardım edebiliriz," dedi Victor. Kardeşinin koluna dokundu. Robert irkilip bakışlarını Sonya'dan Victor'a çevirdi. "Metotlarınız başarısız olmaya mahkum. Yanıt almanın tek bir yolu var—"

Sonya hamlesini yaptı. Dimitri hala yanındaydı ama bir gözü bizim üzerimizdeydi. Bense tamamen Victor'a konsantre olmuştum. Sonya'ya aradığı fırsatı vermiştik.

Strigoi gücüyle zincirlerden kurtuldu, iki halkanın kopmasını sağladı. Zincirin kalanı hala üzerine dolanmıştı ama artık kurtulabilirdi. Dimitri hemen karşı saldırıya geçti. Bir saniye sonra ben de yanındaydım. Koltuktan kurtulamadan onu yakaladık. Özgür kalsaydı zorlu bir dövüş olacaktı. Dimitri'yle göz göze geldik, aynı şeyi düşünüyorduk. Onu nasıl yeniden bağlayacaktık? Zinciri kullanabilirdik ama çözüp baştan başlamamız gerekirdi ve neredeyse imkansızdı. Ayrıca ikinci bir kez, hele de etrafımızda masumlar varken onu tutmakta zorluk çekebilirdik. Sonya diğerlerini kendi lehine kullanabilirdi. Tek yapabildiğimiz onu olduğu yerde tutmaktı. Birini yere bastırmak kolaydır ama koltuğa bastırmak o kadar kolay değildi. Bütün gücüyle savaştı. Dimitri'nin kazığı Sonya'nın tenine yaslanmıştı ve bize biraz avantaj sağlıyordu. Kazık etine battığında Sonya'dan acı dolu bir çığlık yükseldi. Pes edeceğini umdum ama pes etmedi. Ondan önce biz yorulacaktık. Vücudumu saran ağrı, bunun göstergesiydi.

Derken gözucuyla bir hareketlenme farkettim. Robert Doru elinde gümüş bir kazıkla bize doğru geliyordu. Manzara o kadar garip ve o kadar beklenmedikti ki Dimitri'yi uyarmakta geciktim. Kafam yeniden çalıştığında çok geçti.

"Hayır!" diye bağırdım, Robert'ın kazığı kaldırdığını görünce. "Onu öldürme!"

O zaman Dimitri dönüp Robert'ı gördü ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ona mükemmel fırsatı sunmuştuk. Sonya'yı tuttuğumuz için kadının göğsü açıktaydı. Robert'ın işi kolaydı. Ne yapabileceğimi bulmaya çalıştım. Onu durdurmak

için Sonya'yı bırakmam gerekiyordu, onu durdurmazsam tek şansımız—

Çok geç. Kazık şaşırtıcı bir güçle vücuda saplandı. Lissa kazığı Dimitri'ye saplarken büyük güçlük çekmişti. Robert gibi birinin daha da zorlanacağını varsaymıştım. Ama hayır, iki elini kullanması gerekse de kazığı Sonya'nın kalbine sapladı.

Sonya'nın dudaklarından güçlü bir çığlık yükseldi. Kör edici beyaz bir ışık odayı doldurdu. Görünmez bir güç beni duvara fırlattı. Evin sallandığını hissettim. Gözlerimi açıp kapadım ama hala yıldızlar görüyordum. Zaman yavaşladı. Kalp atışlarım yavaşladı.

Derken her şey durdu. Işık. Titremeler. Yeniden düzgün nefes almaya başladım. Her şey sakinleşti

Gözlerimi kırpıştırıp neler olduğunu kavramaya çalıştım. Ayağa kalkmak için sakarca hareketler yaparken Dimitri'nin de aynı durumda olduğunu gördüm. O da yere devrilmişti. Robert, Sonya'nın ayaklarının dibindeydi ve Victor yardım etmek için kardeşinin yanına koşmuştu. Sydney ise donup kalmıştı. Ya Sonya?

"İnanılmaz," diye fısıldadım. Sonya hala koltuktaydı, geriye kaykılmış hali, bizi fırlatan gücün ona da çarptığını ele veriyordu. Zincirler hala etrafındaydı ama mücadele etmeyi kesmişti. Kucağında Robert'ın kazığı vardı. Sonya zincirlerden kurtulmayı başardı. Gözleri yeniden deniz mavisiydi.

Robert'ın hamlesi, Sonya Karp'ı normale döndürmüştü. Artık Strigoi değildi.

Lissa, Dimitri'yi kurtardığında bağ sayesinde büyünün gücünü hissetmiştim. Ama ruh bağı olmadan da inanılması güç bir deneyimdi. Victor, Robert'la ilgileniyordu ama kalanlarımız şaşkın şaşkın Sonya'ya bakıyorduk. Hala Strigoi olduğunu gösteren ipuçları aradım.

Yoktu. Moroi'lar gibi soluk tenliydi ama canlıydı, Strigoi'lar gibi bembeyaz değildi. Gözleri kan çanağına dönmüştü ama gözyaşlarındandı. İrislerinde artık kırmızı halkalar yoktu. Bakışlarıysa kötü veya zalim değildi. Bizi öldürme tehditleri savuran birinin bakışları hiç değildi. Orada şok, korku ve kafa karışıklığı vardı.

Bir mucize.

Yeni bir mucize. Lissa'nın, Dimitri'yi kurtarışını gördükten sonra bir daha asla öyle bir manzarayla karşılaşmayacağıma inanmıştım. Mucizeler öyle olurdu. Hayatta bir kere. Strigoi'ları kurtarmak için ruh kullanmaktan bahsedilmiş ama o konuşmalar çabucak solup gitmişti. Çok az ruh kullanıcısı olduğu için zaten bütün Strigoi'ları dönüştürmek imkansızdı. Ayrıca herkes bir Moroi'un Strigoi'a kazık saplamasının ne kadar zor olduğunu bilirdi. Eğer eğitimli gardiyanlar bile Strigoi'la dövüşürken yeniliyor ve ölüyorsa, bir Moroi'un nasıl bir şansı olabilirdi? İşte yanıtı: Gardiyanlar tarafından kontrol altında tutulan bir Strigoi'a kazığı saplama. İhtimaller, nefesimin kesilmesine yol açtı. Robert'ın büyüsü güçlüydü ama kendisi yaşlı ve zayıftı. Yine de o bunu yapabildiyse herhangi bir ruh kullanıcısı da yapabilir miydi? Ona bakan biri çok kolay olduğunu

düşünürdü. Adrian bunu yapabilir miydi? Lissa yeniden yapabilir miydi?

Bir mucize. Sonya Karp yaşıyor, nefes alıyordu.

Aniden çığlık atmaya baladı.

Alçak sesle başlayan ve gittikçe güçlenen bir çığlıktı. Ses dikkatimi çekti ama ne yapacağımı bilemedim. Oysa Dimitri biliyordu. Kazığını bırakıp Sonya'nın yanına koştu. Onu zincirlerden tamamen kurtardı. Karşımızda çok korkmuş biri vardı.

Sonya özgür kalınca kendine sarılıp ağlamasına izin verdi. Yutkundum. Dimitri de dönüştüğünde ağlamıştı. Aklıma yeni doğan bebeklerin görüntüsü geldi. Doğan -ya da yeniden doğan- yaratıkların ağlaması doğal mıydı?

Gözucuyla bir hareketlenme farkettim. Sydney'in gözleri kocaman açılmıştı, Dimitri'ye doğru gidiyordu. Onu durduracaktı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Onu özgür bırakamazsın!"

Dimitri, Sydney'e aldırmadı. Kolundan tutup kızı geriye çektim. "Bir şey yok, her şey yolunda," dedim. Sydney'in paniğe kapılmaması gerekiyordu. "Sonya artık Strigoi değil. Onabak. O artık Moroi."

Sydney başını iki yana salladı. "İmkansız. O bir Strigoi'du.

"Dimitri'ye de aynısı oldu. Onun Strigoi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Ona güveniyorsun."

Sydney'i bıraktım ama yüzündeki endişeli ifade kaybolmadı.

Kardeşler'e baktığımda durumun düşündüğümden daha ciddi olduğunu kavradım. Robert bembeyazdı, gözleri boş-

tu, ağzından salyalar akıyordu. Kazığı profesyonel gibi sapla-
lamıştı ama anlaşılan yan etkileri onu sarsmıştı. Victor'u
kardeşine destek olmaya çalışıyordu. Yüzünde daha önce
görmediğim bir şefkat ve korku vardı. O an için Victor ha-
yallerimdeki kötü adam gibi değil de gerçek bir birey gibi
görünüyordu.

Yüzünde acı bir gülümsemeyle bana baktı. "Ne oldu, ukala
yorumlar yapmayacak mısın? Mutlu olmalısın. Sana istediğin
şeyi verdik. Sonya Karp'tan yanıt almak istemiyor muydun?"
Kadını işaret etti. "Gidip al. Onlar için şimdiden çok büyük
bir bedel ödendi."

"Hayır!" diye bağırdı Dimitri. Sonya'ya sarılmıştı ama
Victor'ın sözleriyle yüzündeki nazik ifade kaybolmuştu. "De-
lirdin mi? Neler olduğunu görmedin mi?"

Victor kaşlarını çattı. "Gördüm."

"Hiçbir şeye yanıt verecek durumda değil! Şokta. Onu ra-
hat bırak."

"Acı çeken kişi oymuş gibi davranma," diye bağırdı Victor.
Robert'ı kanepeye taşıdı. Bir yandan da onu yatıştırmayı deni-
yordu. "Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın."

"İyi olacak mı?" diye sordum. Robert hiç iyi görünmüyor-
du. Ruh kullanıcıların Strigoi'ları kurtarmalarıyla ilgili hayal-
lerim birer birer yıkıldı. "Daha önce bunu yapıp iyileşmemiş
miydi? Lissa da iyileşti."

"Robert geçen sefer çok gençti, Vasilissa da öyle," diye kar-
şılık verdi Victor, Robert'ın omzuna dokundu. "Kolay bir bü-
yüden bahsetmiyoruz. Bunu bir kere yapmak mucize sayılır.

İki kere? Sen de ben de ruhun nasıl işlediğini biliyoruz. Robert
az önce sizin için kendini feda etti."

Sanırım öyleydi. "Teşekkürler Robert," dedim ama beni
duymadı.

Dimitri kollarında Sonya'yla ayağa kalktı. Kadın hala
ağlıyordu.

"Dinlenmesi gerek," dedi Dimitri. "Şu anda kafası çok ka-
rışık."

"İkiniz de budalasınız," diye bağırdı Victor.

Dimitri o an bakışlarıyla Victor'ı öldürebilirdi. "Şimdilik
kimseyi sorgulamayacağız."

Başka ne yapacağımı bilmediğim için başımı salladım. Lis-
sa da, Dimitri'yi dönüştürdüğünde benzer koruyucu bir tavır
takınmıştı. Sonya'yı dönüştüren Dimitri olmayabilirdi ama
kadının ne yaşadığını bir tek kendisi biliyordu. Alışma sürе-
cinin zorlu geçeceğine emindim. Üstelik depresyonu hesaba
katmıyordum bile.

Yanımızdan geçip Sonya'yı yatakodasına götürdü. Sydney
gidişlerini izleyip kanepeye baktı. Victor kardeşine sarılmıştı.
Simyacı merak dolu gözlerini gözlerime dikti.

"Duymuştum ama inanmamıştım."

"Bazen ben bile inanamıyorum," dedim ona. "Evrenin ku-
rallarına aykırı."

Boynundaki altın haça dokunup beni şaşırttı. "Bazı kural-
lar evrenden bile önemlidir."

Robert'ın dinlenmekte olduğuna emin olduktan sonra Vic-
tor kanepeden kalktı. Hemen gerildim. Mucizeleri bir tarafa

bırakacak olursak hala yakalamayı planladığım bir suçluydu. Bana doğru bir adım attı ve alçak sesle konuştu.

"Metafizik 101 dersinizi böldüğüm için özür dilerim ama beni iyi dinlemen gerekiyor," dedi. "Dikkatli ol Rose. Çok dikkatli ol. Artık bütün yük senin omuzlarında. Evcil kurdunun Sonya'nın bildiklerini öğrenmene engel olmasına izin verme."

"Ama o haklı," diye bağırdım. "Daha beş dakika oldu! Kadının yaşadıkları düşünülürse... İkisinin de yaşadıkları düşünülürse... Kolay bir şey değil. Hayatları değişti. Dimitri'nin, kurtarıldığı fikrine alışması zaman almıştı. Sonya da kendine geldiğinde bize yardım edecektir."

"Emin misin?" diye sordu Victor. "Kurtarıldığını düşünecek mi? Unuttuğun bir şey var, Belikov zorla dönüştürülmüştü. Kadın kendi isteğiyle Strigoi oldu."

"Ne demek istiyorsun? Yeniden Strigoi olmaya mı çalışacak yani?"

Victor omuz silkti. "Bir an evvel istediğin yanıtları almanı söylüyorum. Ve kadını sakın yalnız bırakma."

Bu sözün ardından Victor mutfağa gitti. Elinde bir bardak suyla geri döndü. Robert suyu içtikten sonra derin bir uykuya daldı. İç çekip Sydney'in yanına gittim.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Sydney.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Sanırım bekleyeceğiz."

Dimitri kısa süre sonra geri dönüp Robert'a baktı. "Sonya uyuyor," dedi. "Değişim... Çok zor." Bakışlarından, anıların

kendisine işkence ettiği anlaşılıyordu. Değişmenin anıları mı yoksa Strigoi anıları mı?

"Sonya'yı yalnız bırakmamalıyız," dedim. Gözucuyla Victor'ın sırıttığını gördüm. "Uyanması ihtimaline karşı biri onunla kalmalı."

Dimitri yanıt vermek yerine beni süzdü. Başka bir şeyler olduğunu biliyordum. Neyse ki fazla üstelemedi.

"Haklısın. Onunla kalmanın bir sakıncası var mı?" diye sordu Sydney'e.

Söyleyecek bir şeyler aradım. Sydney olmazdı. Sonya aleyhimize dönerse, onunla dövüşebilecek birine ihtiyacımız vardı. Aklımdan geçenleri tahmin eden Sydney, beni Dimitri'ye yalan söylemekten kurtardı.

"Beni tanımıyor. Uyanıp beni görmesi işleri kötüleştirebilir. Ayrıca..." Yüzünde simyacılarda sık görülen iğrenme ifadesi belirdi. "Beş dakika önce canavar olan birinin yanında rahat edeceğimi sanmıyorum."

"O Strigoi değil," diye bağırdı Dimitri. "Yeniden tamamen Moroi oldu!" Ses tonu beni ürküttü ama şaşırmadım. O da başkalarını ikna etmekte güçlük çekmişti. "İnanması zor biliyorum ama gerçekten değişti."

"Ben onunla kalırım," dedim.

"Hayır, hayır." Dimitri başını iki yana salladı. "Sydney bir konuda haklıydı: Uyandığında Sonya'nın kafası karışık olabilir. Neler olduğunu anlayan birinin onunla kalması daha iyi."

Aramızda Sonya'yı tanıyan kişinin ben olduğumu hatırlatacak olduysam da, kardeşlerle kalmamın daha iyi olduğuna

karar verdim. Onlara güvenmiyordum. Dimitri de güvenmiyordu. Gitmeden önce kulağıma doğru eğildi.

"Gözünü onlardan ayırma," diye mırıldandı. "Robert şimdi kötü durumda ama rahmin ettiğimizden çabuk iyileşebiliz."

"Biliyorum."

Dönecek gibi oldu, sonra bana son bir bakış fırlattı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Rose?"

"Efendim?"

"Lissa beni dönüştürdüğünde de aynen böyle mi olmuştu?"

"Öyle sayılır."

"Daha önce..." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Odayı dolduran ışık, Sonya'nın değişimi, yeniden canlanışını görmek..."

"Çok mu güzeldi?"

Başını salladı. "Kişi öyle bir lütfu ziyan etmemeli."

"Evet," diye ona hak verdim. "Ziyan etmemeli."

O zaman içinde bir şeyler değişti ve Strigoi travmasının bir parçasından daha kurtulduğunu anladım.

Başka bir şey söylemedi. Koridora girişini izledim. Yapacak başka bir şey olmadığı için Sydney yere bağdaş kurmuştu. Kucağında bir kitap vardı ama aklı başka yerdeydi. Victor koltuğa yığılmıştı, Robert kadar kötü durumda değildi ama yorgundu. Güzel. Ne kadar yorgun olurlarsa o kadar iyi. Mutfaktan bir iskemle getirdim. Herkesi gözetleyebilecektim.

Kendimi bebek bakıcısı gibi hissettim. Uzun bir gün olmuştu ve kısa süre sonra gece bastırdı. Tedirgin oldum çünkü Sonya'nın Strigoi arkadaşları uğrayabilirdi. Donovan kadının

yerini bildiğine göre, topluluğun dışında olduğu söylenemezdi. Pür dikkat dışarıyı dinliyordum ama çok yorgundum. Kardeşler uykuya dalmıştı. Sydney ise belki de insan saatlerine geri dönmek istediği için bir battaniye ve yastık alıp yere kıvrıldı. Ben mi? İnsan ve vampir saatleri arasındaydım. Dimitri de aynı durumdaydı. *Hangi saatle yaşamak gerekiyorsa o saatle yaşarız*, diye düşünüyorduk, uzun uykular çekme lüksümüz yoktu.

Yeni bir heyecan dalgası beni ruh bağına sürükledi. Tehlike veya tehdit hissetmedim ama merakımdan Lissa'yı kontrol etmeye karar verdim. Onun zihnine gitsem bile vücudum nöbet tutmayı sürdürecekti. Ayrıca Lissa'nın sınavının nasıl gittiğini öğrenmek istiyordum.

Harika gitmişti. Saraya dönerken yorgundu ama kendiyle gurur duyuyordu. Diğerlerinin yüzlerinde de benzer ifadeler vardı. Ava Drozlov hariç. O pes edip cep telefonuyla yardım çağırmıştı. Ava'nın pes etmesi Lissa'yı şaşırtmıştı, onca yakınmadan sonra Marcus Lazar'ın dayanamayacağını düşünmüştü. Ama hayır, yaşlı adam hala ayaktaydı. Ava kimsenin gözlerine bakamıyordu. Saraya dönüş yolculuğunda pencereden dışarıyı izledi. Konseydeki yerini koruyacaktı ama kraliçe olma şansı yoktu.

Lissa onun için üzüldü ama sınavların amacı buydu. Ayrıca Lissa'nın kendi sorunları vardı. Gündüz vakti dışarda olmak, vampir düzenini bozmuştu. Tek istediği saraya dönüp bir oda bulmak ve saatlerce uyumaktı. Huzura ihtiyacı vardı.

Oysa kendisini bekleyen bir kalabalıkla karşılaştı.

19

Minibüsler, saray arazisinin uzak bölümlerinden birine park edilirdi. Bu yüzden Moroi kalabalığını gören Lissa şaşırdı. Gardiyanlar kalabalığı kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Lissa ateşli kalabalığı görünce neredeyse dışarı çıkmaya korktu. Ariana rahatlatmak istercesine ona gülümsedi. "Çok normal bir durum. Kimin başardığını, kimin başaramadığını görmek istiyorlar sadece. Özellikle de onlar." Başını öne eğip minibüsün önünü işaret etti. Pencereden bakan Lissa, diğer altı adayı gördü. Orman sınırlı sayıda kişiyi alabildiğinden grubu ikiye bölmüşlerdi. Geri kalan adaylar yarın sınavdan geçecekti ve neler olduğunu merak ediyorlardı.

Soyluların düzgün ve görgülü tavırlarına alışkın olan Lissa, karmaşayı görünce şaşırmıştı. Elbette bekleyenlerin hepsi soylu değildi, *sıradan* Moroi'lar da diğerlerine karışmıştı. Herkes

birbirini ittirip minibüsün içini görmeye çalışıyor, adaylara ezahürat yapıyordu.

Lissa ve diğer adaylar minibüsten indiklerinde alkışlarla karşılandılar. Kimin kazandığı kimin kaybettiği hemen belli oldu. Kendini kaybolmuş gibi hisseden Lissa etrafa bakındı. Arkadaşlarıyla kraliçe olmak için yarışmanın mantığını tartışmak başka şeydi, kendini seçimin ortasında bulmak başka.

Önceden dikkat ettiği şeyler sınırlıydı: Güvenliğim, katili bulmak, sınavları geçmek. Şimdi ise seçimin hayal ettiği her şeyden çok daha büyük olduğunu kavrıyordu. Bu insanlar için seçimler oyun değildi. Zaman kazanmak için yapılan bir numara değildi. Hayatları söz konusuydu. Bütün ülkelerdeki Moroi ve dampirler kanunlara uyardı. Ama aynı zamanda hükümete de boyun eğerlerdi ve hükümet hükümdar demekti. Başa kim geçerse dampir ve Moroi toplumu ona göre şekillenecekti.

Gardiyanlar sonunda aile üyelerinin geçmelerine izin verdiler. Lissa'yı karşılayan kimse yoktu. Janin ve Eddie'ye, Lissa'nın başında durmalarını engelleyen görevler verilmişti. Kendini yalnız hisseden Lissa'nın içi tedirginlik verici duygularla doldu. Herkesi kandırmaktan hoşlanmıyordu. Hemen orada adaylıktan çekilmeliydi. Ama bir yandan da seçilmeye layık olduğunu ıspatlamak istiyordu. Bütün sınavları geçtikten sonra, başı dik, gururla yürüyebilmek istiyordu.

Güçlü bir el koluna dokundu. Christian. "Haydi, gidelim buradan." Omzundan tutup onu kalabalıktan uzaklaştırdı.

"Hey," diye gardiyanlara seslendi. "Prenses'e yardım edebilir misiniz?"

İlk kez soylu biri gibi davrandığını ve emir verdiğini görüyordum. Benim için ukala, şüpheci Christian'dı. Moroi toplumu içinse, on sekiz yaşına bastığından teknik olarak Lord Ozera olmuştu. Ben bunu unutabilirdim ama görev başındaki gardiyanlar unutmadı. Lissa'nın yanına koştular. Lissa'nın kafası karışıktı ama arada bir, birilerinin kendi adını bağırdığını duyabiliyordu. Moroi'lar, Dragomir ailesinin geri geldiğini haykırıyorlardı. *Tüm bunlar gerçekten oluyor*, diye düşündü Lissa.

Gardiyanlar onları güven içinde binaya soktu. Tehlike olmadığına emin olunca yeniden kalabalığın başına döndüler. Christian'la birlikte odasına döndüklerinde Lissa yatağa yığıldı.

"Tanrım," dedi, "hepsi çok çılgınca."

Christian gülümsedi. "Hangi kısım? Hoşgeldin partisi mi yoksa sınav mı? Çok... Aslında ne diyeceğimi bilemiyorum."

Lissa üstünü başını gözden geçirdi. Kurulanması için havlu vermişlerdi ama giysileri hala ıslaktı. Ayakkabıları ve kotu çamur içindeydi. Saçlarının halini düşünmek bile istemiyordu.

"Biz—"

Cümlesini bitiremedi, anlatmak istemediği için değil anlatamadığı için sustu.

"Büyü konuşmamı engelliyor," diye mırıldandı.

"Ne büyüsü?" diye sordu Christian.

Lissa kolunu sıyırıp dövmeyi işaret etti. "Sınavdan bahsetmemem için yapılmış bir büyü. Simyacılarınkiler gibi."

"İnanılmaz," dedi Christian. "Onların gerçekten işe yaradığını bilmiyordum."

"Demek yarıyormuş. Gerçekten garip. Anlatmak istiyorum ama anlatamıyorum."

"Önemli değil," dedi Christian, Lissa'nın saçlarını yüzünden çekti. "Önemli olan sınavı geçmen."

"Hayır, şu an için önemli olan tek şey duş almak – ne kadar ıslandığım düşünülürse ironik bir durum." Ama ayağa kalkmak yerine duvara baktı.

"Sorun ne?" diye sordu Christian. "Kalabalık seni korkuttu mu?"

Lissa, Christian'a döndü. "Hayır, sorun da bu. Korkutucuydular ama... Kendimden çok daha büyük bir şeyin parçası olduğumu hissettim, kökenleri ta—"

"Tarihin başına dayanan bir şey mi?" diye dalga geçti Christian.

"Neredeyse." Lissa'nın gülümsemesi kayboldu. "Bu iş geleneklerin ötesinde Christian. Seçimler toplumumuzun özü. Kanunları değiştirmekten veya dövüşmekten bahsedebiliriz ama bu, çok daha eski. Dışarıdakileri gördün mü? Hepsi Amerikalı değildi. Başka ülkelerden gelenler vardı. Bazen saray burada olsa da dünyadaki bütün Moroi'ları etkileyen kararlar verildiğini unutuyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Christian. Lissa düşüncelere daldığı için Christian'ı benim kadar net göremiyordu. Oğlan, Lissa'yı tanıyordu, onu anlıyor ve seviyordu. Aralarındaki ilişki Dimitri ve benimki gibiydi. Ne var ki bazen Lissa'nın

düşünceleri, Christian'ın tahmin edemediği yerlere kayıyordu. Lissa'nın her zaman sakin ve mantıklı olmasından hoşlanıyordu. Yine de arkadaşımın bazen hiç beklenmedik şeyler yaptığına şahit olurdunuz. Böyle zamanlar da Christian'ın hoşuna giderdi ama ne kadarının ruh etkisiyle gerçekleştiğini bilmediğinden elinde olmadan korkuyordu. Lissa'nın seçimler yüzünden gerildiğini hissetmişti ve sonucun kötü olabileceğinin farkındaydı.

"Sınavları ciddiye alacağım," dedi Lissa. "Almamam utanç verici olur. Amacım kimin Rose'u suçladığını bulmak ama bu arada gerçekten kraliçe olmayı planlıyormuş gibi sınavlardan geçeceğim."

Christian konuşmadan önce tereddüt etti. "Kraliçe olmak istiyor musun?"

Bu söz Lissa'yı rüyadan uyandırdı. "Hayır! Elbette hayır. Daha on sekiz yaşındayım. İçki içmeye bile yaşım tutmuyor."

"Ama bunun seni durdurduğunu görmedim," dedi her zamanki haline dönen Christian.

"Ciddiyim! Üniversiteye gitmek istiyorum. Rose'un geri gelmesini istiyorum. Moroi halkını yönetmek istemiyorum." Christian'ın mavi gözlerinde sinsi bir bakış belirdi. "Biliyorsun, Tasha Halam her zaman diğerlerinden iyi bir kraliçe olacağını söyler..."

Lissa inledi. "Halamı seviyorum ama birileri onu kontrol altında tutmalı. Birileri yasaları değiştirmeyi başaracaksa, bu kendisi ve eylemci arkadaşları olacak."

"Ben olsam yasanın değişeceğinden korkmazdım. Onun ve eylemci arkadaşlarının protesto edecekleri o kadar çok şey var

ki genelde tek bir amaç uğruna biraraya gelemiyorlar." Christian, Lissa'yı kendine çekti. "Bence de harika bir kraliçe olursunuz Prenses Dragomir."

"Üstün kirlenecek," diye uyardı Lissa.

"Çocukluğumu tozlu bir tavan arasında saklanarak geçirdim, tek bir gömleğim vardı. Sence tişört umrumda mı?"

Lissa bir kahkaha atıp onu öptü. Yatakta olduklarını düşünce, bağı koparmam gerektiğine karar verdim. Birkaç saniye sonra Lissa geri çekildi.

"Bazen seni sevdiğimi düşünüyorum," dedi.

"Sadece bazen mi?" diye sordu Christian sahte bir öfkeyle.

Lissa oğlanın saçlarını karıştırdı. "Her zaman. Ama seni fazla şımartmamalıyım."

"Şımarmadığımı varsay."

Lissa'yı öpmek için eğildiği sırada kapı çalındı.

"Kapıya bakma," dedi Christian.

Lissa duraksayıp oturma odasına baktı. Christian'dan kurtulup kapıya gitti. Birkaç adım kala başını salladı. "Adrian geldi."

"Yanıt vermemek için bir neden daha," dedi Christian.

Lissa onu dinlemedi ve kapıyı açtı. Gerçekten de yakışıklı erkek arkadaşım şimdi karşısındaydı. Christian'ın "Berbat zamanlama," diye seslendiğini duydum.

Adrian önce Lissa'ya ardından diğer odada yatağa uzanmış olan Christian'a baktı. "Demek aile sorununu böyle çözeceksin. Küçük Dragomir'ler. İyi fikir."

Christian kalkıp yanlarına geldi. "Evet. Resmi konsey işini bölmüş sayılırsın."

Adrian'ın üstünde günlük kıyafetler vardı. Kot ve siyah tişört giymişti. Onu çok özlediğimi hissettim. Hepsini çok özlemişiğim.

"Neler oluyor?" diye sordu Lissa.

Christian, Adrian'ın gelişini üzerine alınsa da Lissa, onun iyi bir gerekçesi olduğuna emindi. Aurasından anlaşılıyordu. Yeni haberleri vardı.

"Onu yakaladım," dedi Adrian. "Tuzağa düşürdüm."

"Kimi?" diye sordu şaşıran Lissa.

"Blake Lazar aptalını."

"Ne demek tuzağa düşürdüm?" diye sordu Lissa kadar şaşıran Christian. "Tenis kortuna ayı tuzağı mı kurdun?"

"Keşke öyle olsaydı. Şu anda barda içki içiyor. Daha yeni bir kadeh içki ısmarladım, yani acele etmeliyiz. Sigara almaya çıktığımı sanıyor."

Adrian'dan yayılan kokuya bakılırsa gerçekten sigara almaya çıkmıştı. İçki içtiği de belliydi.

"Bu kadar erken bir saatte barda mıydın?"

"Haydi kuzen." Adrian'ın aurası sarhoş birine ait değildi ama içtiği belliydi. "Ambrosse, Tatiana konusunda haklıysa bu adam bize kıskanç kadınların adlarını verebilir."

"Neden kendin sormadın?" diye sordu Christian.

"Çünkü halamın seks hayatıyla ilgili soru sormam yanlış ve mide bulandırıcı," dedi Adrian. "Ama Blake, küçük prensesimizle seve seve konuşacaktır."

Lissa yatmak istese de, bana yardım etme arzusuyla içi yeniden enerjiyle doldu. "Tamam ama en azından giysimi değiştirip saçımı fırçalayayım."

O banyodayken Adrian'ın Christian'a söylediklerini duydum. "Üstündekiler dökülüyor. Prensesle çıktığına göre biraz daha iyi giyinmelisin."

On beş dakika sonra üçü birlikte sarayı geçip yönetim binalarından birindeki bara girdi. Böyle bir binada bara rastlamak garip olabilir ama işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğim için Moroi'ların bir iki kadeh içmeye ihtiyaç duyduklarını anlayabiliyordum.

Bar loştu. Adrian'ın şakalarını bir tarafa bırakacak olursak Moroi'ların içmesi için erken bir saatti ve sadece bir iki müşteri vardı. Adrian barmene bir işaret yaptı. Sipariş verdiği anlamına geliyor olmalıydı ki, kadın bir içkiyle geri geldi.

"Hey, İvashkov! Nereye kayboldun?"

Biri onlara doğru seslenmişti. Lissa o yana dönünce köşedeki masada oturan adamı gördü. Adrian onları masanın yanına götürünce, genç biri olduğunu farkettiler. Gözleri ilginçti, sanki biri Adrian'ın ve Christian'ın gözlerini alıp birbirine karıştırmıştı. Kaslı bir vücudu vardı. Yanında erkek arkadaşı olan Lissa bile, adamın ne kadar seksi olduğunu kendine itiraf etme ihtiyacı duydu.

"Arkadaşlarıma bakmaya çıkmıştım," diyen Adrian bir iskemle çekti.

Moroi o zaman Adrian'ın yanındakileri farkedip ayağa fırladı. Lissa'nın elini tutup öptü. "Prenses Dragomir. Sizinle tanışmak bir onur. Uzaktan güzel olduğunuzu düşünmüştüm ama yakından daha da güzelsiniz."

"Bu," dedi Adrian, "Blake Lazar."

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Lissa.

Blake gülümsedi. "Sana Vasilissa diyebilir miyim?"

"Bana Lissa diyebilirsin."

"Ayrıca Lissa'nın elini bırakabilirsin," diye ekledi Christian.

Blake şaşkın şaşkın Christian'a baktıktan sonra hala Lissa'nın elini tuttuğunu farketti. "Seni de görmüşlüğüm var Ozera. Adın Christin miydi?"

"Christian," diye düzeltti Lissa.

"Doğru ya." Blake bir centilmen gibi iskemleyi tuttu. "Lütfen, bize katıl." Christian'a herhangi bir şey söylemedi. "Ne içersin? Ben ısmarlıyorum."

"Hiçbir şey," dedi Lissa.

Barmen elinde Adrian'ın ve Blake'in içkileriyle yanlarında belirdi. "İçmek için asla çok erken değildir. İvashkov'a sor. Yataktan kalkar kalkmaz içmeye başlıyorsun değil mi?"

"Yatağımın yanındaki masada bir şişe viski duruyor," dedi Adrian. Lissa oğlanın aurasını kontrol etti. Ruh kullanıcılarınınki gibi altın rengiydi ama alkol yüzünden bulanıktı. Ayrıca biraz kırmızılık vardı – öfke değil ama can sıkıntısı. Lissa, Adrian'ın da, Ambrosse'un da, Blake'ten hoşlanmadığını hatırladı.

"Seni ve Christopher'ı buraya getiren ne?" diye sordu Blake. Amber renkli içkisini bitirip bir tane daha ısmarladı.

"Christian," diye düzeltti Christian.

"Halamdan bahsediyorduk," dedi Adrian. Çok olağan bir şeymiş gibi konuşsa da Tatiana'nın ölümünden bahsetmek onu rahatsız ediyordu.

Blake'in gülümsemesi soldu. "Ne üzücü. İkiniz için de." Adrian'ı ve Lissa'yı kastetmişti. "Hathaway konusunda üzgünüm," diye ekledi. "Kimin aklına gelirdi?"

Lissa insanların yanındayken, bana kırılmış gibi davranmasının gerektiğini hatırladı. "Kimseyi gerçekten tanımak mümkün değil," dedi. "Milyonlarca ipucu vardı ama dikkat etmedim."

"Sen de üzülmüş olmalısın," dedi Christian. "Kraliçe'yle yakın olduğunuzu duyduk."

Blake'in sırıtışı geri geldi. "Evet, birbirimizi iyi tanırdık. Onu özleyeceğim. Başkaları onun soğuk biri olduğunu düşünebilir ama bana karşı öyle değildi. İyi zaman geçirmesini bilirdi." Blake, Adrian'a baktı. "Bunu biliyor olmalısın."

"Senin bildiğin şekilde değil." Adrian içkisinden bir yudum aldı. Otokontrol mekanizmasını takdir ettim. Onun yerinde ben olsaydım çoktan Blake'i yumruklamıştım. "Ya Ambrosse'u?"

Blake'in suratı asıldı. "O mu? O kan fahişesi mi? Kraliçe'nin huzurunda olmayı bile hak etmiyordu. Sarayda kalmasına izin verdiklerine inanamıyorum."

"Kraliçe'yi senin öldürdüğünü düşünüyor," diye araya girdi Lissa. "Bütün deliller Rose'u gösterirken buna inanması saçma."

"Ne düşünüyor?" Artık gülümsemiyordu. Gülümsemediği zaman eskisi kadar yakışıklı değildi. "O yalancı bir pislik! Şahidim olduğunu biliyor. Kraliçe beni daha çok sevdiği için kızgın."

"O zaman neden Ambrosse'u çevresinde tuttu?" diye sordu Christian meleğimsi bir masumiyetle. "Ona yetmiyor muydun?"

Blake öfkeli bir bakışın ardından içkisini bir yudumda bitirdi. Barmen hemen yeni bir içki getirdi. Blake devam etmeden önce başını sallayıp teşekkür etti. "Kesinlikle yetiyordum. Ben bir düzine kadına yeterim ama Ambrosse gibi başkalarıyla gönül eğlendirmedim."

Tatiana'nın cinsel hayatı konuşulurken, Adrian'ın suratı daha da asıldı. Ama rolünü oynamayı sürdürdü. "Ambrosse'un başka kız arkadaşları olduğunu mu söylüyorsun yani?"

"Evet. Ama kız demek yanlış olur. Hepsi yaşlı kadınlar ve bence ona para ödüyorlar. Gerçi annenin kimseye para ödemesine gerek yok," diye ekledi Blake. "O çok seksi bir kadın, kiminle isterse olabilir."

Blake'in ne söylediğini anlamak birkaç saniyelerini aldı. İlk olarak Adrian söylenenleri kavradı. "Ne dedin?"

"Ah." Blake gerçekten şaşırmış görünüyordu ama numara yapıyor da olabilirdi. "Bildiğini sanıyordum. Annen ve Ambrosse... Ama babanı düşününce, kim onu suçlayabilir? Yine de bence Ambrosse'tan iyisini bulabilirdi." Blake'in ses tonundan, Daniella'ya kimi yakıştırdığı anlaşılıyordu.

Lissa'nın gözü önünde Adrian'ın aurası alev kırmızısına döndü. "Seni pislik!" Adrian kavgacı değildir ama her şeyin bir ilki vardır ve Blake çizgiyi aşmıştı. "Annem babamı aldatmıyordu. Aldatsa bile bunun için para ödemezdi."

Blake sarsılmış görünmedi, belki Adrian ona gerçekten vursa durum farklı olurdu. Lissa elini Adrian'ın koluna koydu. "Sakin ol," diye mırıldandı. Onu sakinleştirmek için çok

az ikna kullandı. Adrian bunu hemen farkedip kolunu çekti. Bu yardımdan hoşlanmamıştı.

"Babanı sevmediğini sanıyordum," dedi, verdiği habe-rin neden can sıkıcı olduğunu anlayamayan Blake. "Ayrıca bana niye kızıyorsun, onunla yatan ben değildim. Duydu-ğumu söylüyorum. Birilerini suçlayacaksan git Ambrosse'u suçla."

Lissa, Adrian'ın konuşmasına izin vermeden araya girdi. "Ambrosse başka kaç kadınla birlikteydi?"

"Üç." Blake isimleri hemen saydı. "Martha Drozdov ve Mirabel Conta. İki etti. Daniella sanıyorum, üç eder. Bir de Kraliçe vardı. Dört."

Blake'in toplama yapmaktaki beceriksizliği Lissa'yı ilgilendirmese de, adamın aptal olduğu iddialarını destekliyordu. Martha Drozdov yaşlı olmasına karşın dünyayı gezen yarı asi bir soyluydu. Lissa'nın tahminlerine göre Martha, yılın yarısında Amerika'da bile olmuyordu. Tatiana'nın ölümü onu ilgilendirmezdi. Mirabel Conta'ya gelince, adı çıkmış bir kadındı. Saraydakilerin yarısıyla yattığı bilinirdi. Tek bir erkeğin peşine düşmeyeceği kesindi.

"Başkalarıyla yatması, Ambrosse'un Kraliçe'yi öldürdüğü anlamına gelmez," dedi Lissa.

"Gelmez," diye ona hak verdi Blake. "Dediğim gibi, cinayeti Hathaway'in işlediği kesin." Duraksadı. "Çok üzücü. Seksi bir kızdı. O ne vücut. Ambrosse Kraliçe'yi öldürmüşse kıskandığı için öldürmüştür çünkü Tatiana beni daha çok severdi."

"Öyle bir durumda Ambrosse'un seni öldürmesi daha mantıklı olmaz mıydı?" diye sordu Christian.

Blake'in yanıt verme şansı olmadı çünkü Adrian bir önceki konuya geri döndü. "Annem kimseyle yatmıyordu. Babamla bile yatmıyor."

Blake dünyadan habersizmiş gibi konuşmayı sürdürdü. "Onları gördüm. Sevgili oldukları belliydi. Annenin ne kadar seksi olduğundan—"

"Kes şunu," diye uyardı Lissa. "Bunların bize bir yararı yok."

Adrian bardağını masaya vurdu. "Hiçbir şeyin bize yararı yok!" İşlerin, Lissa ve Christian'ı çağırırken gideceğini umduğu gibi gitmediği belliydi. "Bu saçmalıkları dinlemeyeceğim." İçkisini bırakıp masaya birkaç banknot fırlattıktan sonra kapıdan çıktı.

"Zavallı çocuk," dedi Blake. Yeniden kibirli havasına bürünmüştü. "Halası, annesi ve katil kız arkadaşı derken bir sürü şeyle yüzleşmesi gerekti. Bu yüzden kadınlara asla güvenilmez." Lissa'ya göz kırptı. "Elbette sen hariç."

Lissa da Adrian kadar rahatsız olmuştu ve Christian'ın da benzer şeyler düşündüğü belliydi. "Seninle konuşmak çok güzeldi ama gitmemiz gerek."

Blake yalvarırcasına Lissa'ya baktı. "Daha yeni geldin! Birbirimizi yakından tanıyacağımızı umuyordum." Ne demek istediği belliydi. "Ve Kreskin'i de."

Christian bu sefer adını düzeltmeye gerek duymadı. Lissa'nın elini tuttu. "Gitmeliyiz."

"Evet," dedi Lissa.

Blake omuz silkip bir içki daha ısmarladı. "Dünyayı gerçekten tanımak istersen gelip beni bul."

Christian ve Lissa kapıya yöneldi. "Umarım son sözü sana söylemiştir," dedi Christian.

"Onun dünyasını tanımasam da olur," dedi Lissa. Adrian oralarda mı diye etrafı kontrol ettiler. Hayır. Gitmişti. "Kimsenin neden ondan hoşlanmadığını anlıyorum. Blake tam bir..."

"Pislik mi?" diye cümleyi tamamladı Christian. Kızın binasına yöneldiler.

"Sanırım."

"Cinayet işleyebilir mi?"

"Dürüst olmak gerekirse hiç sanmıyorum." Lissa iç çekti. "Ambrosse'a hak veriyorum. Bence Blake cinayet işleyecek kadar zeki değil. Zaten gerekçesi de yok. İçerdeyken şaka yaptın ama Ambrosse ya da o kıskançlık yüzünden cinayet işleyecek olsa birbirlerini öldürürlerdi, Kraliçe'yi değil."

"Ama Tatiana'ya ulaşmaları çok kolaydı," dedi Christian.

"Biliyorum ama işin içinde aşk ve seks var... Bu bir tutku cinayetiyse, Kraliçe'yi kıskanan biri tarafından işlenmiş olmalı. Yani bir kadın tarafından."

Aralarında uzun bir sessizlik yaşandı. İkisi de düşündüklerini dile getirmek istemiyordu. Sonunda Christian sessizliği bozdu.

"Örneğin Daniella İvashkov mu?"

Lissa başını iki yana salladı. "Buna inanamam. Cinayet işleyebilecek bir tipe benzemiyor."

"Katiller genelde katile benzemez. O sayede paçayı sıyırırlar."

"Boş vakitlerinde kriminoloji mi çalışmaya başladın?"

"Hayır." Binanın kapısına vardıklarında Lissa'nın geçmesi için kapıyı tuttu. "Gerçekleri söylüyorum. Adrian'ın annesinin Tatiana'dan hoşlanmadığını biliyoruz. Şimdi bir de aynı sevgiliyi paylaştıklarını öğrendik."

"Onun bir şahidi var," dedi Lissa inatçı bir tavırla.

"Herkesin şahidi var," diye hatırlattı Christian. "Ve üstelik şahitlerin satın alınabildiğini biliyoruz. Aslında Daniella çoktan birini satın aldı."

"Yine de inanamam. Bize delil lazım. Ambrosse, cinayetin politik amaçlı olduğuna emin görünüyor."

"Ambrosse'u da listeden silmiş değilim."

Lissa'nın odasına girdiler. "Bu iş beklediğimden zor çıktı."

Christian Lissa'ya sarıldı. "Biliyorum ama başaracağız. Birlikte neler olduğunu çözeceğiz. Ama düşüncelerimizin bir kısmını kendimize saklasak iyi olacak. Örneğin Adrian'a, annesinin cinayet zanlısı olduğunu söylemeyelim."

"Nasıl istersen." Lissa başını Christian'ın göğsüne yaslayıp esnedi.

"Uyku zamanı," dedi Christian.

"Önce duş almam gerek."

"Önce biraz uzan. Sonra duş alırsın." Yatağın örtülerini açtı. "Ben de seninle yatacağım."

"Yatacak mısın yoksa *yatacak mısın?*" diye sordu Lissa yatağa uzanırken.

"Uykudan bahsediyorum. Uyumaya ihtiyacın var." Lissa'ya sarıldı. "Elbette uyandıktan sonra konsey işlerine devam ederiz."

"Küçük Dragomir'ler diyecek olursan yemin ederim seni kapının önüne koyarım."

Christian kendine özgü bir karşılık verecekti ama kapı çalındı. "Kapıya bakma, lütfen."

Ama Lissa kendine engel olamadı. Yataktan kalktı. "Adrian değil."

"O zaman önemli bir şey olamaz," dedi Christian.

"Bunu bilemeyiz." Kalkıp kapıyı açınca annemle karşılaştı. Janine Hathaway, Adrian gibi, çok olağan bir şeymişçesine odaya daldı. Gözleri içerde bir tehlike olup olmadığını aradı. "Yanından ayrıldığım için üzgünüm," dedi Lissa'ya. "Eddie'yle bir sistem oluşturmaya çalışıyorduk ama ikimiz de erkenden göreve çağrıldık." Yatağa bakıp Christian'ı gördü ama romantik değil mantıksal bir sonuca ulaştı. "Tam zamanında gelmişim. Sınavdan sonra uyumak isteyeceğini tahmin ettim. Endişelenme. Burada nöbet tutacağım."

Christian ve Lissa pişmanlıkla birbirlerine baktı.

"Teşekkürler," dedi Lissa.

20

"Uyumalısın."

Sydney'in sesi, yüreğimin ağzına gelmesine yol açtı. Sonya'nın karanlık oturma odasına geri dönmüştüm. Sydney dışında her şey sessiz ve sakindi.

"Yaşayan ölüler gibi görünüyorsun," diye devam etti. "Ciddiyim."

"Nöbet tutmalıyım," dedim.

"Ben nöbet tutarım. Sen uyu."

"Sen benim gibi eğitimli değilsin," diye hatırlattım. "Bir şeyleri atlayabilirsin."

"Ben bile kaçmaya çalışan bir Strigoi'u atlamam," diye karşılık verdi güvenle. "Dinle, sağlam olduğunuzu biliyorum, bu konuda beni ikna etmen gerekmiyor ama bundan sonra işlerimiz daha da zorlaşacak. Bence şimdi dinlenmen en iyisi. Sen şimdi uyursan Dimitri de daha sonra dinlenebilir."

Dimitri'den bahsedince pes ettim. İkimiz de dinlenmek zorundaydık. İsteksizce Sydney'in yanına uzandım ve neredeyse uyuyacaktım. Derken, kapının kapandığını duydum.

Hemen ayağa fırladım. Kaçan bir Strigoi görmeyi bekliyordum ama pencerelerden süzülen günışığıyla karşılaştım. Sydney'in eğlendiği belliydi. Robert kanepeye oturmuş gözlerini ovuşturuyordu. Victor yoktu. Hemen Sydney'e döndüm.

"Banyoda," dedi sorumu tahmin ederek.

Demek duyduğum onun sesiydi. Derin bir nefes aldım ve birkaç saat uyumanın bile beni ne kadar kendime getirdiğini görüp şaşırdım. Bir de yemek olsaydı her şeye hazır olurdum. Sonya'nın evinde elbette hiç yiyecek yoktu. Bir bardak suya razı oldum. Dashkov kardeşler evlerinde gibi davranmaya başlamıştı. Ceketleri askıdaydı, araba anahtarlarını da tezgaha bırakmışlardı. Anahtarı alıp Sydney'e seslendim.

Yanıma geldiğinde anahtarları ona verdim.

"Hala arabadan anlıyor musun?" diye mırıldandım.

Bakışı, bana bunun saçma bir soru olduğunu söyledi.

"Tamam. Gidip yiyecek bir şeyler alır mısın? Yemeğe ihtiyacımız olacak. İşini bitirdikten sonra da arabalarının motorunda bir sorun yaratabilir misin? Araba buradan gidemesin ama kesik lastik gibi belirgin bir şey olmasın."

Anahtarları cebine attı. "Kolay. Özellikle istediğin bir yiyecek var mı?"

Şöyle bir düşündüm. "Şekerli bir şeyler. Ve Dimitri için kahve."

"Kahve zaten alacaktım," dedi.

Victor mutfağa girdi. Yüzündeki ifadeden, Sydney'den arabalarını sabote etmesini istediğimi duymadığını anladım. "Sydney alışverişe gidiyor," dedim dikkatini dağıtmayı umarak. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Kanını emebileceğimiz bir insan hoş olurdu ama bunu bir tarafa bırakacak olursak, Robert elmalı tarçınlı kurabiyelere bayılıyor." Sydney'e gülümsedi. "Bir simyacının ayak işlerine baktığı günleri gördüğüme inanamıyorum. Ne hoş."

Sydney ağzını açacak oldu ama başımı sallayıp onu susturdum. "Git artık," dedim.

Sydney dışarı çıkınca Victor da, Robert'ın yanına döndü. Kardeşlerin arabasız bir yere gidemeyeceğine emin olduğum için Dimitri'yi kontrol etmeye karar verdim. Sonya uyanmıştı. Bağdaş kurup yatağa oturmuştu. Saçı başı karmakarışıktı ama üzerinde en ufak bir yara yoktu. Dimitri dönüştüğünde de aynısı olmuştu. Strigoi gücü yaralarını iyileştirmişti. Bacaklarım ve beyin kanama olasılığım düşünülürse ben de biraz şifaya hayır demezdim.

İçeri girdiğimde Sonya, Dimitri'yi bırakıp bana baktı. Korku. Şaşkınlık. Tanıma.

"Rose?" Sanki gözlerine inanamıyordu.

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Seni görmek güzel." *En azından bu sefer bizi öldürmeyi denemiyorsun*, diye eklemedim.

Gözlerini ellerine çevirip parmaklarını dikkatlice inceledi. Uzun süre canavar olarak yaşadıktan sonra eski ellerine kavuşmak harika olmalıydı. Aklıma değişimden son-

raki gün, Dimitri'nin depresyona girdiği geldi. Sonya da depresyonda mıydı acaba? Yoksa yeniden Strigoi olmak mı istiyordu?

"Sydney alışverişe gitti," dedim Dimitri'ye. "Ayrıca benim uyuyabilmem için dün gece nöbet tuttu."

"Biliyorum," dedi Dimitri gülümseyerek. "Seni kontrol etmek için uğramıştım."

Utancımdan kızardım. "Sen de dinlenmelisin," dedim ona. "Kahvaltı et. Ben etrafa göz kulak olurum. Victor'ın arabasının çalışmayacağını duydum. Ayrıca Robert kurabiye seviyormuş. Sen de kurabiye istiyorsan acele etmelisin çünkü paylaşmaktan hoşlanan biri değilmiş."

Dimitri gülümsedi. Sonya aniden başını kaldırdı.

"Burada bir ruh kullanıcısı daha var," dedi neredeyse çıldırmış gibi. "Onu hissediyorum. Onu hatırlıyorum." Dimitri'ye ve bana baktı. "Güvenli değil. Bizler tehlikeliyiz. Etrafımızda olmamalısınız."

"Her şey yolunda," dedi Dimitri. Nadiren kullandığı nazik bir ses tonuyla konuşuyordu. "Endişelenme."

Sonya başını iki yana salladı. "Hayır. Anlamıyorsunuz. Bizler hem kendimize hem başkalarına korkunç şeyler yapabiliriz. Bu deliliği durdurmak için Strigoi'a dönüştüm ama bir bakıma daha kötü oldu. Yaptıklarım..."

Dimitri gibi o da pişmandı. "O sen değildin, başka bir şeyin kontrolü altındaydın" dedim.

Yüzünü ellerine gömdü. "Ama onu ben seçtim. Öyle olmasını sağladım."

"Ruh yüzünden," dedim. "Karşı koymak zor. Senin de dediğin gibi korkunç şeyler yaptırabiliyor. Düzgün düşünemiyordun. Lissa da sürekli aynı savaşı veriyor."

"Vasilissa mı?" Sonya gözlerini boşluğa dikti. Geçmişi düşünüyordu. Şimdi ne kadar da dengesiz olsa, Strigoi'a dönüştüğü zamanki kadar kötü olduğunu sanmıyorum. Şifanın, ruhun deliliğini azaltabildiğini duymuştum, sanırım Robert'ın yaptığı hamle, Sonya'nın içindeki karanlığın bir kısmını almıştı. "Evet, elbette, Vasilissa'da da var."

Panik içinde bana döndü. "Ona yardım ettin mi?"

"Ettim." Dimitri'nin nezaketini takdir etmeye çalıştıyordum. Lissa ve ben Sonya'nın uyarıları yüzünden okuldan kaçmıştık. "Gittik döndük ve onu rahatsız eden şeyleri durdurmayı başardık." Bir adım öne çıktım. "Şimdi sen de Lissa'ya yardım edebilirsin. Bilmemiz gereken şeyler var."

"Hayır," dedi Dimitri. Bana attığı bakış hiç de nazik değildi. "Henüz olmaz."

"Ama—"

"Daha değil."

Ona öfkeli bir bakış fırlattım ama bir şey söylemedim. Sonya'ya zaman tanımak istiyordum ama zamanımız yoktu. Sonya'nın bildiklerini öğrenmeliydik.

"Çiçeklerimi görebilir miyim?" diye sordu Sonya. "Dışarı çıkıp çiçeklerimi görebilir miyim?"

Dimitri'yle birbirimize baktık. "Elbette," dedim.

Hep birlikte kapıya doğru yürüdüğümüz sırada dayanamadım. "Nasıl oldu da çiçek yetiştirmeyi sürdürebildin?"

Duraksadı. "Ben her zaman çiçek yetiştiririm."

"Biliyorum. Hatırlıyorum. Çiçeklerin çok güzeldi. Bunlar da çok güzel. Demek istediğim… Strigoi'ken de güzel bir bahçen olmasını mı istedin?"

Sorum onu hazırlıksız yakalamıştı. "Hayır. Bahçenin güzel olup olmadığını düşünmüyordum. Yapacak bir şeyler olsun diye çiçek yetiştirdim. Yeteneklerimi denemek istedim sanırım."

Dimitri'nin gözlerine baktım. Haklıydım. Güzellik, Strigoi dünyasının parçası değildi. Bu çiçekler kibir göstergesiydi, sevgi değil.

Oturma odasından geçtik. Victor ve Robert bizi görünce sustular. Sonya ve Robert birbirlerini süzdü. Victor ukala ukala gülümsedi.

"Bakıyorum ayağa kalkmışız. Aradığımızı bulduk mu?"

Dimitri bana fırlattığına benzeyen bir bakış fırlattı ona da. "Daha değil."

Sonya bakışlarını güçlükle Robert'tan ayırdı ve kapıya yöneldi. "Kapımı kırmışsınız," dedi.

"Başka seçeneğimiz yoktu," dedim.

Sonya kapıyı açıp dışarı çıktı. Mavi gökyüzünü ve güneşi gördüğü anda, elinde olmadan inledi. Ben de peşinden dışarı çıktım. Sıcak bir gün olacağı hissediliyordu.

Herkes dışarı çıktı ama hiçbirimiz Sonya'nın umrunda değildik. Kucaklamak istercesine ellerini gökyüzüne doğru uzattı. "Ne kadar güzel." Gözlerime baktı. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmüş müydün?"

"Evet çok güzel," diye tekrarladım. Kendimi hem mutlu hem hüzünlü hissettim. Bahçeyi dolaşıp çiçeklerini inceledi. "Hepsi çok farklı..." diyordu kendi kendine. "Güneşin altında farklı görünüyorlar..." Bazı çiçekler dikkatini çekti. "Bunlar geceleri açmıyor! Görüyor musunuz? Şu renklere bakın. Kokularını alabiliyor musunuz?"

Bu sorular kimseye yöneltilmiş değildi. Hipnotize olmuş gibi onu izledik. Sonunda bahçedeki iskemleye çöktü. Strigoi'ken farkında olmadığı güzelliklerin tadını çıkardı. Bir süre bahçede kalacağı anlaşılınca Dimitri'ye dönüp Sydney'in öğüdünü tekrarladım ve uyuması gerektiğini söyledim. Hak vererek beni şaşırttı.

"Akıllıca. Sonya bilmek istediklerimizi anlattığı zaman, harekete geçmemiz gerekecek." Gülümsedi. "Sydney tam bir savaşçıya dönüşüyor."

"Hey, burada komutan o değil," diye dalga geçtim. "O sadece asker."

"Doğru ya." Parmağını yanağıma değdirdi. "Özür dilerim kaptan."

"General," diye düzelttim. Dokunuşu nefesimi kesti.

Sonya'yla vedalaşan Dimitri eve girdi. Sonya başını salladı ama duyduğunu sanmıyorum. Victor ve Robert mutfak iskemlelerini alıp bahçeye çıktı. Kendilerine gölge bir yer buldular. Yere oturdum. Kimse konuşmuyordu. Yaşadığım en garip şey değildi ama garipti.

Sydney yiyeceklerle geri döndüğü zaman onu kontrol etmek için grubun yanından ayrıldım. Victor'ın anahtarları yeniden tezgahın üzerindeydi. Sydney yiyecekleri bana uzattı.

"Umarım bu kadarı yeter," dedi.

"İşin bittiğinde dışarı gel," diye seslendim. "Tam bir mangal partisi. Sadece mangal eksik."

Şaşırmış göründü ama daha sonra bize katıldığı zaman ne demek istediğimi anladı. Robert kurabiyelerine gömüldü. Sydney de Victor da bir şey yemedi. Sonya'ya bir kurabiye uzattım. Bakışlarını o zaman bahçeden ayırdı. Elindeki kurabiyeye baktı.

"Yiyebilir miyim bilmiyorum."

"Elbette yiyebilirsin." Dimitri de daha önce yiyecekleri şüpheyle süzmüştü. "Çikolatalı."

Çekingen bir ısırığın ardından kurabiyeyi yemeye başladı. Her parçayı yutmadan önce milyonlarca kere çiğniyordu. "Ne tatlı." Onun yemek yemesini izlerken ben de karnımı doyurdum. Ardından sabırsızlanmaya başladım, Lissa'nın işine yarayacak bir şeyler bulmak istiyordum.

"Sonya," dedim olabildiğince nazikçe. Dimitri'nin bana kızacağını biliyordum ama umrumda değildi. "Sana sormak istediğimiz bir şey var."

"Hı-hı," dediğinde, gözü vızıldayan bir bal arısının üzerindeydi.

"Akrabalarından birinin... Bir süre önce çocuğu oldu mu?"

"Elbette," dedi. Arı güle kondu. "Bir sürüsünün bebeği oldu."

"Ne güzel sordun Rosemarie," dedi Victor, "çok çok başarılısın."

Dudağımı ısırdım, Sonya'yı üzmek istemiyordum.

"Gizli bir bebekten bahsediyorum," dedim ona. "Bebek için açılan banka hesabında senin de adın yazıyor. Eric Dragomir'in para yatırdığı bir hesap."

Sonya aniden dönüp bana baktı. Artık rüyada gibi davranmıyordu. Konuşmadan önce birkaç saniye bekledi. Sesi soğuk ve sertti – Strigoi sesi değildi ama katıydı. "Hayır, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Yalan söylüyor," dedi Robert.

"Bunu anlamak için özel güçlere sahip olmak gerekmiyor," diye karşılık verdi Sydney.

İkisini de görmezden geldim. "Sonya, bildiğini biliyoruz ve o bebeği... Şey, çocuğu bulmamız çok önemli." Yaşı konusunda tahmin yürütmüştük ama yüzde yüz emin olmamız imkansızdı. "Lissa için endişelendiğini söylemiştin. Bu bilginin ona yararı olacak. Ailesinin bir üyesi daha olup olmadığını bilmesi gerek."

Sonya dikkatini yeniden arılara çevirdi ama artık onları izlemiyordu. "Hiçbir şey bilmiyorum," dedi. Sesi titriyordu. İçimden bir his, onu zorlamamam gerektiğini söyledi. Korkuyor muydu yoksa öfkeli miydi, anlayamadım.

"O zaman neden banka hesabında senin de adın yazıyordu?" Bunu soran Victor'dı.

"Bir şey bilmiyorum," diye tekrarladı Sonya. Sesi buz gibiydi.

"Yalan söylemeyi kes," diye bağırdı Victor. "Bir şey biliyorsun ve bize söyleyeceksin."

"Hey!" diye bağırdım. "Sessiz ol. Senin kimseyi sorgulamaya hakkın yok."

"Senin de iyi bir iş çıkardığın söylenemez."

"Susar mısın?" Sonya'ya dönüp yeniden gülümsedim. "Lütfen," diye yalvardım. "Lissa'nın başı belada. Bunun ona yararı olacak. Ona yardım etmek istediğini söylemiştin."

"Söz verdim..." dedi Sonya. Alçak sesle konuştuğu için güçlükle duymuştum.

"Neye söz verdin?" diye sordum. Kendime sabırlı olmam gerektiğini hatırlattım.

Gözlerini kapatıp ellerini saçlarında dolaştırdı. "Kimseye anlatmayacağıma söz verdim."

Yanına gidip onu sarsmak istiyordum. *Sabır, sabır*, diye hatırlattım kendime. "Sözünü bozmanı istemezdik ama çok önemli. Belki o kişiyle temasa geçip bize ulaşmasını söyleyebilirsin..." Kime söz vermişti? Eric'in metresine mi? "Ya da onu arayıp bize söylemek için izin alabilirsin?"

"Tanrı aşkına," diye araya girdi Victor. "Bu iş çok uzadı." Kardeşine döndü. "Robert?"

Robert o ana kadar sakindi ama Victor'ın emriyle öne eğildi. "Sonya?"

Sonya, Robert'a döndü... Ve bir anda donup kaldı.

"Bize bilmek istediklerimizi anlat," dedi Robert. Sesi ninni gibiydi. "Çocuğun kim olduğunu ve nerede olduğunu söyle. Annesinin kim olduğunu söyle."

Bu sefer ayağa fırladım. Robert ikna kullanıyordu. Sonya'nın vücudu titremeye başlamıştı. İkna sayesinde bilmek istediklerimizi öğrenebilirdik ama içimden bir his, bunu yapmanın doğru olmadığını—

Sonya'nın yüzündeki ifade değişti. İknadan kurtulmuştu ve öfke içindeydi. Ruh öfkesini görür görmez tanıdım. O anda Sonya patlamaya hazır bir bombaydı.

"Bu ne cüret..." diye fısıldadı. "Hangi cüretle benim üzerimde ikna kullanmaya çalışırsın?"

Robert'ın etrafındaki bitkiler birdenbire canlandı. İnanılmaz yüksekliklere ulaştılar. Sarmaşıkların dalları uzanıp iskemleye dolandı ve kuvvetle çekerek iskemleyle Robert'ı yere devirdi. Victor kardeşinin yanına koştu ama Robert çoktan kontrolü eline almıştı. Gözlerini kısıp Sonya'ya baktı. Sonya geri geri uçup çite yapıştı. Ruhun telekinetik yetenekleri. Anlaşılan Robert rüyalar dışında da yeteneklerini koruyordu. Aman ne güzel.

Avery Lazar ve Lissa savaştıkları zaman ruh kullanıcılarının nasıl dövüştüğünü görmüştüm. Hoş bir deneyim değildi. Robert ve Sonya'nın onlara kıyasla ne kadar güçlü olduğu düşünülürse bu işin sonu iyi olmayacaktı.

"Dimitri!" diye bağırıp Sonya'ya doğru koştum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ama deneyimlerime göre, ruh kullanıcısının karşısındakiyle göz temasında olması gerekirdi.

Ben Sonya'yı yerde tutmaya çalışırken bakışlarını Robert'ın üzerinde tutmaya çalıştı. Robert çığlık atıp yere devrildi. Sonya, adamın beyniyle oynuyordu.

Dimitri o anda koşarak dışarı çıktı. Robert'ın, zihniyle Sonya'ya fırlattığı iskemleyi gördü ama müdahale etme şansı olmadı. Arada ben olduğum için iskemle bana çarptı. Dimitri neler olduğunu anlayıp benimle aynı taktiği uygulamak üzere

Robert'ın yanına koştu. Kardeşinin tehlikede olduğunu düşünen Victor araya girmeyi denedi ama işe yaramadı. Bu arada sarmaşıklar yeniden Robert'a saldırdı.

"Onu içeri sok!" diye bağırdım Dimitri'ye. "Onu Sonya'dan uzaklaştır!"

Dimitri çoktan bunu yapması gerektiğini kavramış olduğu için Robert'ı içeri sürüklüyordu. Victor'ın müdahalesine rağmen Robert'ı içeri almaya gücü yetti. Hedefi gözden kaybolunca Sonya'nın bütün enerjisi uçup gitti. Benimle savaşmadı. Robert gittiğinde bana saldırmaya başlamadığı için içim rahatladı. Sonya'nın doğrulmasına yardım ettim.

Sonrası hasar kontrolünden ibaretti. İki ruh kullanıcısını birbirinden uzak tutmak için Dimitri, Robert'ı içeri götürüp Victor'ı onunla bırakmıştı. Robert da Sonya kadar tükenmiş olduğu için iki kardeşi baş başa bırakan Dimitri yanımıza geldi.

Ona neler olduğunu anlattım. Çok öfkelendi.

"Sana daha erken olduğunu söylemiştim!" diye bağırdı. "Ne yaptığını sanıyordun? Hala çok zayıf!"

"Buna zayıf mı diyorsun? Ayrıca Victor ve Robert araya girene kadar iyi gidiyordu."

Dimitri öfke içinde üzerime yürüdü. "Bu işe asla karışmamalıydılar. Mantıksız davranıyorsun, sonuçlarını düşünmeden harekete geçiyorsun."

Ben de öfkelendim. "İlerlemeye çalışıyorum. Terapiye ayıracak vaktimiz yok. Bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye bağırdı. Birbirimizin karşısına dikilmiştik. "Bu olanlar bizi daha da geciktirebilir."

"Tam aksine biraz ilerledik. Sonya'nın, Eric Dragomir'i bulduğunu öğrendik. Sorun şu ki kimseye bebekten bahsetmeyeceğine söz vermiş."

"Evet söz verdim," diye tekrarladı Sonya. O anda Sonya ve Sydney'in yaptığımız kavgayı duyabildiklerini hatırladık. "Söz verdim." Sesi zayıftı.

Sydney, Sonya'nın elini sıktı. "Biliyoruz. Sorun değil. Sözünü tutman gerektiğini anlıyorum."

Sonya minnettar gözlerle ona baktı. "Teşekkürler."

"Ama," dedi Sydney temkinli bir sesle, "Lissa Dragomir'i önemsediğini duydum."

"Yapamam," dedi Sonya.

"Anlıyorum. Anlıyorum. Ama belki de sözünü bozmadan Lissa'ya yardım etmenin bir yolu vardır."

Sonya, Sydney'e baktı. Dimitri soru soran gözlerle beni süzdü. Omuz silkip Sydney'e döndüm. Deli bir kadının kimi aklını başına getirebilir diye sorsalardı, Sydney demezdim.

Sonya bütün dikkatini Sydney'e verdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak neye söz verdin? Kimseye Eric Dragomir'in metresi ve bebeği olduğunu söylemeyeceğine mi?"

Sonya başını salladı.

"Ve onların kim olduğunu söylemeyeceğine?"

Sonya yeniden başını salladı.

Sydney bir simyacıdan beklenmeyecek kadar arkadaş canlısı bir gülümsemeyle Sonya'ya baktı. "Hiç kimseye, nerede yaşadıklarını söylemeyeceğine dair söz verdin mi?" Sonya başını salla-

yınca Sydney'in gülümsemesi bozuldu. Ardından yeniden gözleri aydınlandı. "Kimseyi onlara götürmeyeceğine söz verdin mi?"

Sonya tereddüt edip söylenenleri tarttı. Yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır."

"Yani... Bizi onlara götürebilirsin. Ama bize nerede olduklarını söyleme. Böylece sözünü bozmamış olursun."

Duyduğum en saçma sapan mantıktı. Öyle ki, bunu akıl etmek ancak bana yakışırdı.

"Belki..." dedi hala emin olamayan Sonya.

"Sözünü bozmamış olacaksın," diye tekrarladı Sydney. "Ve Lissa'ya yardım edeceksin."

Bir adım öne çıktım. "Mikhail'e de yararı olurdu."

Eski sevgilisinin adını duyunca, Sonya'nın ağzı açık kaldı. "Mikhail mi? Onu tanıyor musunuz?"

"O benim arkadaşım. Lissa'nın da arkadaşı." Az kalsın kaçıp Dragomir'i bulduktan sonra Sonya'yı Mikhail'e götürebileceğimizi söyleyecektim. Dimitri'nin dönüştükten sonra kendini değersiz hissetmesini hatırlayınca, şimdilik bu taktiği kullanmamaya karar verdim. Sonya'nın sevgilisiyle buluşmaya nasıl bir tepki vereceğini gerçekten bilmiyordum. "Mikhail, Lissa'ya yardım etmek istiyor. Ama yapamaz. Hiçbirimiz yapamayız. Elimizde yeterince bilgi yok."

"Mikhail..." Sonya yeniden ellerine baktı, yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu.

"Sözünü bozmuş olmayacaksın." Sydney o kadar ikna ediciydi ki, ruh kullanıcısı bile olabilirdi. "Bizi oraya götür. Mikhail ve Lissa bunu isterdi. Yapılması gereken bu."

Sonya'yı ikna eden ne oldu bilmiyorum. Mikhail'le ilgili sözler veya *yapılması gereken* lafi olabilir. Belki Dimitri gibi Sonya da günahlarının bedelini ödemek istiyordu. Ve bunu karşısına çıkan bir şans olarak görmüştü. Başını kaldırıp yutkundu ve gözlerime baktı.

"Sizi oraya götüreceğim," diye fısıldadı.

"Yeni bir yolculuğa çıkıyoruz," diye belirtti Sydney. "Hazırlanın."

Dimitri ve ben yan yana duruyorduk, aramızdaki öfke çözülmeye başlamıştı. Sydney kendiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyor ve Sonya'yı sakinleştirmeye çalışıyordu.

Dimitri'nin yüzündeki gülümsemeden ne kadar yakın olduğumuzun farkına vardığını anladım. Gerçi ne hissettiğinden emin değildim, yüzü düşüncelerini ele vermiyordu. Bana gelince, yakınlığımızın farkındaydım, vücudu ve kokusu başımı döndürüyordu. Kahretsin. Neden her dövüştüğümüzde onu çekici buluyorum? Başıyla Sydney'i işaret ederken gülümsedi. "Yanılmışsın. Yeni generalimiz oymuş gibi görünüyor."

Gülümsedim ve bu kadar yakın durmamıza vücudumun verdiği tepkileri farketmemesini umdum. "Belki ama önemli değil, hala albay olabilirsin."

Bir kaşını kaldırdı. "Rütbeni düşürmeye mi karar verdin? Ben albaysam sen ne olacaksın?"

Cebime uzanıp zafer edasıyla araba anahtarlarını çıkardım. "Şoför," dedim.

21

Arabayı kullanmama izin vermediler.

General Sydney de ne kadar öfkelenirse öfkelensin arabayı kullanamadı. Dimitri'nin onu ikna etmek için çok uğraşması gerekti.

Her şey, Victor arabasının motorunda sorun çıktığını keşfedince başladı. Duruma hiç sevinmedi. Kimseyi suçlamadı ama herkes -Sonya ve Robert bile- bu arızanın tesadüfi olmadığını tahmin edebiliyordu. Bu kadar insan için tasarlanmamış olan CR-V'nin içine sıkışmamız gerekecekti. Bu yüzden Dimitri, yaratıcı bir oturma düzeni planı yaptı. Elbette bu oturma yerlerinden biri arka taraftaki bagajdı. Geniş bir bölümdü ama Sydney oranın kendisine layık bulunduğunu öğrenince Dimitri'yi ona hakaret etmekle suçladı.

Araya girmedim ama onu arkaya yerleştirmek akıllıca bir tercihti. Dimitri'nin oturma düzeni, arabadaki tehditleri en aza indirmeyi planlıyordu. Arabayı Dimitri kullanır, Robert

önde otururs*a ben de arka koltukta Victor ve Sonya'nın ara*sında oturabilirdim. Böylece her sırada bir gardiyan olur, kardeşler ve ruh kullanıcıları birbirinden ayrılırdı. Dimitri'yle yer değiştirebileceğimizi ve arabayı benim kullanmamın güvenlik açısından riskli olmadığını söyledim. Dimitri aniden Lissa'nın beynine sıçramam ihtimaline karşı, arabayı kullanmamın güvenli olmadığını söyledi. Haklıydı. Sydney'e gelince ne tehditi ne de koruyuculardan biri, bu yüzden en arkaya atılmıştı.

"Victor ve Robert'tan kurtulmamız gerekiyor," diye mırıldandım Dimitri'ye. Bagaja yiyecekleri ve ihtiyacımız olduğuna karar verdiğimiz diğer malzemeleri dolduruyorduk. "Yapmaları gerekeni yaptılar. Onları yanımızda tutmak tehlikeli. Kardeşler'i gardiyanlara teslim etmenin bir yolunu bulmalıyız." Kardeşler, Lissa'nın akrabasını bulmak için bizimle gelmek istiyordu. Onları yanımıza aldık ama cömertliğimizden değil, onları gözümüzün önünden ayırmanın iyi bir fikir olmadığını düşündüğümüzden.

"Haklısın," dedi Dimitri. "Ama şimdilik bunu yapmanın yolu yok. Onları bağlayıp yol kenarına bırakamayız. Kaçabilir veya otostop yapabilirler. Ayrıca onları kendimiz de teslim edemeyiz."

Hazırladığım çantayı arabaya yerleştirdikten sonra tampona yaslandım. "Sydney onları teslim edebilir."

Dimitri başını salladı. "En iyi seçeneğimiz bu ama her nereye gidiyorsak oraya varana kadar Sydney'den ayrılmak istemiyorum. Yardımına ihtiyacımız olabilir."

İç çektim. "Öyleyse kardeşler de bizimle geliyor."

"Korkarım ki öyle," dedi. Endişeli gözlerle bana baktı. "Biliyorsun ki tutuklandıklarında yetkililere bizimle ilgili pek çok şey anlatacakları kesin."

"Evet." Ben de bu konuyu düşünüyordum. "Ama bu daha sonra halletmemiz gereken bir problem. Önce karşımızdaki sorunları çözmeliyiz."

Dimitri gülümseyerek beni şaşırttı. Oysa bilgece bir laf etmesini bekliyordum. "Baştan beri stratejimiz bu değil miydi?" diye sordu.

Gülümsedim ama kısa ömürlü bir gülümsemeydi. Fazla beklemeden yola çıktık. Neyse ki Victor her zamankinin aksine konuşup durmuyordu. Kan içemediği için zayıf düşmesinden şüphelendim. Sonya ve Robert da benzer şeyler hissediyor olmalıydı. Yakın zamanda onları beslemeye gönüllü bir insan bulamazsak bu durum büyük bir soruna dönüşecekti ama nereden bir besleyici bulacağımızı bilmiyorduk. Sydney'in durumu farkettiğini sanmıyordum, ki böylesi daha iyiydi. Bir grup aç vampirin arasındaki tek insan olmak, ben olsaydım beni de tedirgin ederdi. Aslında herkesin arkasında, diğer koşullarda olacağından daha güvende olduğu kesindi.

Sonya'nın yol tarifi çok belirsizdi ve sadece bilmemiz gerekenleri söylüyordu. Son ana kadar ne tarafa sapacağımızı veya ne yöne gideceğimizi bilmiyorduk. Yolculuğun ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Haritaya bakan kadın Dimitri'ye, I-75'ten kuzeye gitmesini söyledi. Yolun ne kadar süreceğini sorduğumuzda yanıtı, "Çok değil. Birkaç saat. Belki biraz daha fazla," oldu.

Bu gizemli açıklamanın ardından koltuğuna gömüldü ve bir daha konuşmadı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı.Kendini nasıl hissettiğini hayal etmeye çalıştım. Daha bir gün önce Strigoi'du. Neler olduğunu kavramaya mı çalışıyordu? Dimitri gibi o da kurbanlarının yüzlerini mi görüyordu? Suçluluk duygusundan kıvranıyor muydu? Yeniden Strigoi olmak mı istiyordu?

Onu yalnız bıraktım. Şimdi terapi zamanı değildi. Arkama yaslanıp kendimi sabırlı davranmaya zorladım. Aniden ruh bağı hareketlendi ve dikkatim kendi içime kaydı. Lissa uyanmıştı. Saate baktım insanlar için öğleden sonra. Saraydaki Moroi'ların uyuma saati. Ama hayır, bir şey onu uyandırmıştı.

Yüzleri buz gibi iki gardiyan kapıda duruyordu. "Bizimle gelmelisiniz," dedi bir tanesi. "Bir sonraki sınavınızın zamanı geldi."

Lissa şaşkındı. Sonraki sınavın yakın olduğunu biliyordu ama dayanıklılık testinden döndüğünden beri ona bilgi verilmemişti. O seyahat de Moroi'lar için gece olan insan gündüzünde yapılmıştı ama en azından buna hazırlıklı olması için onu uyarmışlardı. Birkaç saat önce annemin yerini alan Eddie, oturma odasındaydı. Christian, Lissa'nın yatağına oturmuş esniyordu. Lissa oğlanın ortalıkta olmasından hoşlanıyordu. Eddie yan odadayken erkek arkadaşıyla uyumak, annem yan odadayken uyumak kadar garip değildi. Böyle düşündüğü için onu suçlamıyordum.

"Üstümü değişebilir miyim?" diye sordu Lissa.

"Acele edin," dedi gardiyan.

Lissa eline geçen ilk giysiyi kapıp banyoya koştu. Dışarı çıktığında Christian kotunu giymiş, tişörtüne uzanıyordu. Eddie ise gardiyanları süzüyordu. Düşüncelerini tahmin edebiliyordum çünkü benim de aklımda aynı şeyler vardı. Bu resmi bir çağrı gibi görünse de o gardiyanları tanımıyor ve onlara güvenmiyordum.

"Ona eşlik edebilir miyim?" diye sordu.

"Sınav alanına kadar," dedi ikinci gardiyan.

"Ya ben?" diye sordu Christian.

"Sınav alanına kadar."

Gardiyanların yanıtı beni şaşırttı ama sonra soylu adayların sınavlara etraflarında yardımcılarıyla gitmelerinin yaygın bir uygulama olabileceğine karar verdim. Sınavın beklenmedik bir zamanda yapıldığını düşünmüştüm ama belki de o kadar beklenmedik değildi. Saray arazisi neredeyse bomboştu ama grup hedefe vardığında -eski tuğla bir binanın uzak kısmı- ortalık Moroi kaynıyordu. Anlaşılan sınavın nerede yapılacağı duyulmuştu.

Toplanmış olan Moroi'lar, Lissa'nın geçmesi için kenara çekildi. Diğer aileleri tutanlar ona kötü bakışlar fırlattı ama çoğu kişi gülümseyip ejderhanın dönüşüyle ilgili tezahürat yaptı. Birkaç kişi şans veya güç almak umuduyla koluna dokunmayı bile denedi. Kalabalık, ilk sınavdan sonra toplanan kalabalıktan küçüktü. Bu durum Lissa'nın tedirginliğini azaltmıştı ama kararlılığını etkilemedi. Seyircilerin gözlerinden merak ve hayranlık okunuyordu. Kızın bir sonraki hükümdar olup olmayacağını merak ediyorlardı.

Koridorun sonundaki kapı, yolun sonuna geldiğini gösteriyordu. Christian'a da Eddie'ye de daha ileri gidemeyeceklerinin söylenmesi gerekiyordu. Lissa omzunun üstünden ikisine bakıktan sonra gardiyanlardan birinin eşliğinde içeri girdi.

İlk sınavdaki epik maceranın ardından Lissa aynı ölçüde ürkütücü bir şeyle karşılaşmayı bekliyordu. Oysa boş denilebilecek bir odada, raharça koltuğa yerleşmiş olan yaşlı bir Moroi kadınının karşısındaydı. Kadın ellerini kucağında birleştirmişti. Kumaşa sarılmış bir şey tutuyordu. Halinden memnun görünüyor ve bir şeyler mırıldanıyordu. Yaşlı derken, gerçekten yaşlı demek istiyorum. Moroi'lar 100'lü yaşlara kadar yaşayabilir ve bu kadın o çizgiyi çoktan geçmişti. Solgun teni kırışık içindeydi ve gri saçları seyrelmişti. Lissa'yı görünce gülümsedi ve boş koltuğu işaret etti. Aralarında bir sürahi suyun yer aldığı ufak bir masa vardı. Gardiyanlar iki kadını baş başa bıraktı.

Lissa etrafı inceledi. Başka mobilya yoktu ama girdiği kapının tam karşısında bir kapı daha vardı. Oturup yaşlı kadına döndü. "Merhaba," dedi Lissa, sesinin güçlü çıkması için elinden geleni yaptı. "Ben Vasilissa Dragomir."

Kadının gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Sarı dişleri ortaya çıktı. Vampir dişlerinden biri yoktu. "Ailen her zaman görgülü olmuştur," dedi çatlak bir sesle. "Çoğu insan buraya geldiğinde hemen işe koyulmayı talep eder. Ama büyükbabanı hatırlıyorum. O da bu sınav sırasında çok nazikti."

"Büyükbabamı tanıyor muydunuz?" diye bağırdı Lissa. Büyükbabası o çok küçükken ölmüştü. Ardından kadının sözlerinin altında yatan imayı yakaladı. "Kral olmak için yarışmış mıydı?"

Kadın başını salladı. "Bütün sınavları geçti. Bence seçimleri kazanabilirdi ama son anda yarıştan çekildi. Ondan sonra seçimler Tatiana İvashkov ve Jacob Tarus arasında yazı tura atmak gibiydi. Tatiana İvashkov çok az bir farkla kazandı. Tarus'lar hala onlara kin tutar."

Lissa bunları ilk kez duyuyordu. "Büyükbabam neden çekildi?"

"Çünkü kardeşin dünyaya gelmişti. Frederick enerjisini ülke yerine ailesine harcaması gerektiğine karar verdi."

Lissa söyleneni tam anlayamadı. O zamanlar kaç Dragomir vardı? Büyükbabası, babası ve Andrev – ve evlilik yoluyla aileye katılan annesi. Eric Dragomir'in kardeşi yoktu. Lissa büyükbabasıyla ilgili çok az şey biliyordu ama onun yerinde olsaydı, kendisinin de hükümet konuşmaları yerine oğlu ve torunuyla vakit geçirmeyi tercih edeceğine karar verdi.

Yaşlı kadın dikkatli gözlerle Lissa'yı izliyordu. "Sınav bu mu?" diye sordu Lissa sessizliğin fazla uzadığına kanaat getirince. "Bir tür görüşme mi?"

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Hayır bu." Kucağındaki nesnenin örtüsünü açtı. Bir kadehti. Işık saçan bir tür gümüşten yapılmıştı. Her tarafında kan rengi yakutlar vardı. Kadın sevgi dolu gözlerle kadehi süzdü.

"Bin yıldan uzun zaman oldu ama hala parlıyor." Kadehi alıp suyla doldurdu. Bin yıl mı? Metal uzmanı değildim ama gümüşün bile o kadar zamanda yıpranacağını biliyordum.

Kadın kadehi Lissa'ya uzattı. "Kadehten iç. Durmak istediğin zaman *dur* de."

Lissa garip talimatlara şaşırmış olarak kadehe uzandı. Yaşlı kadın durmak istediğinde derken içmeyi kesmekten mi bahsediyordu. Parmakları metale dokunur dokunmaz neler olduğunu anladı. En azından bir bakıma. Tanıdık bir karıncalanma bütün vücudunu kapladı.

"Kadeh büyülü," dedi Lissa.

Yaşlı kadın başını salladı. "Dört element ve uzun zaman önce unutulmuş bir büyüyle güçlendirildi."

İçinde ruh da var, diye düşündü Lissa. Ruh konulduğunu da unutmuş olmalıydılar. Elinde olmadan gerildi. Element tılsımlarının farklı etkileri vardı. Dünya tılsımları ona yapılan dövme gibi çeşitli ikna büyülerine bağlı olurdu. Dört elementin bir kazıkta veya kalkanda birleşmesi büyük bir savunma sağlardı. Ama ruh... Ruh tılsımları tahmin edilemez etkiler yapardı. Suyun büyüyü harekete geçirdiği kesindi ama Lissa ruhun anahtar olduğunu hissediyordu. Kanında akan güç o olsa bile, bir ruh tılsımıyla karşılaşmak Lissa'yı korkuttu. Kadehe yapılan büyü karışıktı, onun yeteneklerinin ötesindeydi ve Lissa ne yapacağını bilemiyordu. Yaşlı kadın gözünü dahi kırpmadan ona bakmayı sürdürdü.

Lissa bir anlığına duraksadıktan sonra içti.

Dünya kayboldu ve sonra tamamen farklı bir şeye dönüştü. İkimiz de ne olduğunu anladık: Ruh rüyası.

Artık sade odada değildi. Dışarıdaydı, saçları yüzüne dökülüyordu. Saçlarını yüzünden çekmeye çalıştı. Etrafında hepsi

siyahlar giyinmiş, başkaları vardı. Kısa süre sonra sarayın kilisesini ve mezarlığı tanıdı. Kendisi de siyahlar içindeydi ve üzerinde soğuktan korunmak için yünlü bir palto vardı. Mezarın başına toplanmışlardı, rahip o gri günde renkli giysiler giyen tek kişiydi.

Lissa mezar taşında yazan adı görmek için öne çıktı. Keşfettiği şey onu şok etti: ROSEMARY HATHAWAY.

Adım granite soylu harflerle işlenmişti. Adımın yanında savaş yıldızı vardı, sayılamayacak kadar çok Strigoi öldürdüğümü gösteriyordu. Aferin bana. Daha aşağıda Rusça, Romence ve İngilizce üç satır vardı. Ne olduklarını anlamak için İngilizce çeviriye bakmak gerekmiyordu. Çünkü aynı cümleler bütün gardiyanların mezarında olurdu: "Sonsuz Hizmet."

Rahip klasik cenaze konuşmasını yaptı ama işin en garibi, kendi cenazemi izlemem değildi. Tören bitince Alberta rahibin yerini aldı. Gardiyanların cenazelerinde, başarılarından bahsedilir. Alberta benimkileri anlattı. Orada olsaydım, kesinlikle gözyaşlarına boğulurdum. Son savaşımı anlatarak konuşmasını noktaladı, Lissa'yı savunurken ölmüştüm.

Buna şaşırmadım. Yanlış anlamayın, olup biten her şey çılgıncaydı. Ama mantıklı düşünmek gerekirse, kendi cenazem gerçekse, Lissa'yı korurken ölmüş olmam akla yatkındı.

Lissa benimle aynı fikirde değildi. Bu haber yüzüne bir tokat gibi indi. Aniden göğsündeki boşluğun farkına vardı, sanki bir parçası gitmişti. Ruh bağı tek yönlü çalışsa da, Robert bağlandığı kişiyi kaybetmenin, onu acı içinde bıraktığına yemin etmişti. Lissa ne demek istediğini, yalnızlığın acısını

şimdi anlıyordu. Sahip olduğunu bilmediği bir şeyi özlüyordu. Gözleri yaşlarla doldu.

Bu bir rüya, diye hatırlattı kendine. Ama daha önce böyle bir ruh rüyası görmemişti. Deneyimlerinin çoğu Adrian'layd ve o rüyalar telefon görüşmesini andırıyordu.

Yas tutanlar mezarlıktan ayrılırken, biri Lissa'nın omzuna dokundu. Christian. Lissa kendini onun kollarına bıraktı. Tamamen gerçek gibiydi. Güvenli. "Bu, nasıl oldu?" diye sordu. "Nasıl olmuş olabilir?"

Christian'ın mavi gözlerinde ciddi ve hüzünlü bir ifade vardı. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Strigoi seni öldürmeye çalışıyordu. Rose seni kurtarmak için kendini feda etti."

Lissa olanları hatırlamıyordu ama bir önemi yoktu. "Bunun olduğuna inanamıyorum..." İçindeki acı verici boşluk büyüdü.

"Başka kötü haberlerim de var," dedi Christian.

Lissa şaşkın şaşkın ona baktı. "Daha kötü ne olabilir?"

"Gidiyorum."

"Gidiyor musun? Saraydan mı?"

"Evet. Her şeyi bırakıyorum." Yüzündeki acı büyüdü. "Seni bırakıyorum."

Lissa'nın ağzı açık kaldı. "Sorun ne? Nerde hata yaptım?"

"Hiçbir yerde." Lissa'nın elini hafifçe sıkıp bıraktı. "Seni seviyorum. Hep seveceğim. Ama sen kimsen osun. Dragomir'lerin sonuncusu. Her zaman ilgilenmen gereken bir şeyler olacak, ben ayak bağı olmaktan başka bir işe yaramıyorum. Aileni yeniden kurmalısın. İhtiyacın olan kişi ben değilim."

"Elbette öylesin! Sadece sen varsın! Birlikte aile kurmak istediğim tek kişi sensin."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama sonra fikrin değişecek. Benden daha iyi adaylar var. Adrian'ın şakasını duydun. Küçük Dragomir'ler... Birkaç yıl sonra çocuk yapmaya hazır olduğunda bir tane değil bir sürü çocuk yapman gerekecek. Dragomir'ler yeniden güçlenmeli. Ya ben? Bunların altından kalkacak kadar sorumluluk sahibi değilim."

"Harika bir baba olurdun," diye itiraz etti kız.

"Evet," diyen Christian somurttu, "ne kadar işine yarardım – senin için, ailesi Strigoi olan çocukla evlenen prenses derlerdi."

"Tüm bunların umrumda olmadığını biliyorsun!" Gitmesine izin vermemek için oğlanı gömleğinden yakaladı. "Seni seviyorum. Hayatımın parçası olmanı istiyorum. Tüm bunlar hiç mantıklı değil. Korkuyor musun? Sorun bu mu? Soyadım seni korkutuyor mu?"

Oğlan gözlerini kaçırdı. "Taşınması kolay bir isim değil."

Lissa, Christian'ı sarstı. "Sana inanmıyorum! Sen hiçbir şeyden korkmazsın! Asla geri çekilmezsin."

"Şimdi geri çekiliyorum." Kibarca Lissa'dan kurtuldu. "Seni gerçekten sevdiğim için bunu yapıyorum. Böylesi ikimiz için de en iyisi."

"Yapamazsın..." Lissa mezarımı işaret etti ama Christian dönüp bakmadı. "Yapamazsın! Rose yok. Sen de gidersen hayatımda kimse kalmayacak..."

Ama Christian çoktan gitmiş, bir dakika önce orada olmayan sisin içinde kaybolmuştu. Lissa mezar taşımla baş başa

kaldı. Hayatında ilk kez gerçekten yalnızdı. Ailesi öldürüldü. Günde yalnızlık çekmişti ama teselli bulabileceği ben vardım. Christian geldiğinde ise kalbi sevgiyle dolan Lissa, bir daha kendini hiç yalnız hissetmemişti.

Ve şimdi... İkimiz de yoktuk. Ailesi yoktu. İçindeki boşluk onu tüketmeye başladı. Üstelik ruh bağının yokluğundan fazlası vardı. Yalnız olmak korkunç bir histi. Kollarına koşacak kimse yok, güvenecek kimse yok, başınıza gelenlere aldıran kimse yok. Ormanda yalnız kalmıştı ama şimdi hissettikleriyle kıyaslandığında o bir hiçti. Hiç.

Etrafa bakınıp benim yerime ölmüş olmayı, bu işkencenin bitmesini diledi. Hayır... Bir saniye. Tüm bunları sona erdirebilirdi. Yaşlı kadın dur de, demişti. Acıyı sona erdirmek için yapması gereken bu kadar mıydı? Bu bir ruh rüyası değil miydi? O güne kadar karşılaştığı bütün rüyalardan gerçekçi olduğu doğruydu ama sonunda rüya gören herkes uyanır. O kelimeyi söylediği anda tüm bunlar solup giden bir kabusa dönüşecekti.

Boş sarayda otururken az kalsın kelimeyi söyleyecekti. Duraksadı. Tüm bunların bitmesini istiyor muydu? Sınavlarda mücadele edeceğine yemin etmişti. Bir rüya yüzünden pes mi edecekti? Hem de yalnız kalmakla ilgili bir rüya yüzünden. Çok ufak bir detay gibi gelse de acı gerçek açıkça ortadaydı: Daha önce hiç yalnız kalmamıştı. Tek başına yola devam etmeyi başarıp başaramayacağını bilmiyordu. O anda, tüm bunlar rüya olmasa, her şeyin ne kadar korkunç olacağını düşündü. Gerçek hayatta dur diyerek olup bitenleri değiştiremezdiniz.

Rüyasında bile yalnızlıkla baş edemezse uyanıkken nasıl baş edecekti? Korksa bile geri çekilmemeye karar verdi. Bir şey onu sise doğru ilerlemeye davet etti. Lissa bilinmeze doğru adım attı – tek başına.

Sisin içinden geçtikten sonra kilisenin bahçesine varmış olması gerekirdi. Ama kendini bir konsey toplantısında buldu. Herkese açık toplantılardandı, Moroi'lar konseyi izliyordu. Her zamankinin aksine Lissa seyircilerle oturmuyordu. On üç koltuklu konsey masasındaydı. Dragomir koltuğuna yerleşmişti. Ortada, hükümdar koltuğunda Ariana Szelsky oturuyordu. *Kesinlikle bu bir rüya*, dedi içinden bir ses. Kendisinin konseyde yeri vardı ve Ariana kraliçeydi. Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Konsey her zamanki gibi ateşli bir tartışmaya dalmıştı ve konu tanıdıktı: Yaş kanunu. Bazı konsey üyeleri kanunun vicdansızlık olduğunu söylüyordu. Diğerleri ise, Strigoi'ların çok büyük bir tehlike olduğundan ve daha fazla gardiyana ihtiyaç duyulduğundan bahsediyorlardı. Zor zamanlar zor çözümler gerektirir, diyorlardı.

Ariana, Lissa'ya baktı. "Dragomir ailesi ne düşünüyor?" Ariana ne minibüste olduğu kadar nazik ne de Tatiana gibi düşmanca davranıyordu. Tarafsızdı, konseyi yöneten ve bilgi toplamayı hedefleyen bir kraliçe gibi hareket ediyordu. Bütün gözler Lissa'ya döndü.

Kızın zihni bir sürü tutarsız fikirle doluştu. Ağzı kurudu. Ne düşünüyordu? Yaş kanunuyla ilgili düşünceleri nelerdi? Yanıtı dile getirmeyi denedi.

"Bence... Bence kötü."

Ariana hükümdar seçildiğinde onun konseydeki koltuğuna geçen Lee Szelsky somurttu. "Biraz daha açabilir misiniz Prenses?"

Lissa yutkundu. "Gardiyanların yaşını küçültmek, korumamızı sağlamaz. Kendimizi korumasını öğrenmeliyiz."

Bu kelimeler hoşnutsuzluk ve şok ifadeleriyle karşılandı. "Kendimizi nasıl koruyacakmışız?" diye sordu Howard Zekelos, "Önerin nedir? Hepimizin dövüş eğitimi almasını mı istiyorsun? Okul müfredatına dövüşmeyi de mi ekleyelim?"

Lissa kelimeleri toparlamakta güçlük çekti. Planı neydi? Tasha ile bu konuyu konuşmuş, eğitim stratejisini tartışmışlardı. Lissa'nın bir gün sesini duyurabileceğini düşünen Tasha, kızın zihnini detaylarla doldurmuştu. İşte şimdi Lissa konseydeki yerini almış ailesini temsil ediyordu, Moroi hayatını değiştirme şansı vardı. Tek yapması gereken, düşüncelerini açıklamaktı. Pek çok kişi ona güveniyor, tutkuyla inandığı düşünceleri duymayı bekliyordu. İyi de neydi o düşünceler? Lissa neden hatırlayamıyordu? Cevap vermesi çok uzun sürmüş olacaktı ki Howard küçümsercesine ellerini havaya kaldırdı. "Biliyordum. Küçük bir kızın konseyde olmasına izin vererek aptallık ettik. Bize sunabileceği işe yarar hiçbir şey yok. Dragomir'ler bitti. Bu kızla beraber Dragomir ailesi sona eriyor. Gerçekleri kabullenmeliyiz."

Bu kızla beraber Dragomir ailesi sona eriyor. Lissa ailesinin son üyesi olmanın ağırlığını hissetti. Doktor kendisine ailesinin ve kardeşinin öldüğünü haber verdiğinden beri bunu

hissediyordu. Moroi'un en büyük krallarından ve kraliçelerinden bazılarını çıkarmış bir ailenin son üyesi olmak hiç kolay değildi. Genç kız kendi kendine ötekileri hayalkırıklığına uğratmayacağına söz vermişti. Ailesinin onurunu kurtaracak, soyun devamını sağlayacaktı. Oysa şimdi her şey paramparça oluyordu.

Lissa'nın yandaş olarak gördüğü Ariana bile hayalkırıklığına uğramış görünüyordu. Seyirciler konseyi yuhalamaya, ağzını açıp tek kelime edemeyen kızın konseyden kovulması için sloganlar atmaya başladı. Ona defolup gitmesini söylediler. Daha da kötüsü: "Ejderha öldü! Ejderha öldü!" diye bağırdılar.

Lissa yeniden konuşmaya çalışınca bir ses, ona başını çevirip arkaya bakmasını söyledi. Duvarda on iki ailenin sembolü asılıydı. Nereden geldiği belli olmayan bir adam Dragomir'lerin ejderhalı amblemini duvardan indirdi. Seyircilerin bağırışları güçlendikçe Lissa'nın kalbi duracak gibi oldu. Ayağa kalkıp, kaçıp saklanmak, bu utançtan kurtulmak istiyordu. Bunun yerine ayakları onu sembollerin asılı olduğu duvara götürdü. Sahip olduğunu bilmediği bir kuvvetle ejderha sembolünü adamın ellerinden çekip aldı.

"Hayır!" diye bağırdı. Seyircilere dönüp amblemi havaya kaldırdı. Konseyde hakkı olan yeri ondan almaya kalkan herkese meydan okuyordu. "Bu benim. Duydunuz mu? Bu amblem benim!"

Duyup duymadıklarını hiç öğrenemedi çünkü mezarlıkta olduğu gibi her şey birdenbire kayboldu. Ortalık sessizleşti. Şimdi St. Vladimir'deki muayene odalarından birindeydi. Tu-

runcu sabunlu lavabosu, hepsi düzgün bir şekilde etiketlenmiş çekmeceleri ve hatta duvarlarda asılı sağlık afişleriyle, okulun tanıdık havası rahatlatıcıydı. Afişlerden birinde şöyle diyordu: ÖĞRENCİLER: PREZERVATİF KULLANIN!

Okul doktorunu görmek de rahatlatıcıydı ama Doktor Olendzki yalnız değildi. Muayene yatağında oturan Lissa'nın diğer tarafında Deirdre ve ben vardık. Kendimi görmek ürkütücüydü ama cenazeden sonra her şeye hazırlıklıydım.

Lissa'nın içi karışık duygularla doldu, bizi gördüğüne sevinmişti. Hayat karşısında kendini çaresiz hissediyordu. Kafa karışıklığı. Şüphe. Belirli bir duyguya tutunamıyordu. Kendini açıklamayı başaramadığı konsey toplantısından çok farklıydı. O zaman, toplantıda kafası karışık değildi, sadece düşüncelerini kelimelere dökmenin yolunu bulamamıştı. Şimdi ise kelimelere dökecek bir düşünce yoktu. Zihni karmakarışıktı.

"Anlıyor musun?" diye sordu Doktor Olendzki. Lissa doktorun soruyu birkaç kere tekrarladığını tahmin etti. "Artık kontrol edemiyoruz, ilaçlar işe yaramıyor."

"İnan bana, kendini incitmeni istemiyoruz ama başkalarını da düşünmek zorundayız. Neden harekete geçtiğimizi anlıyorsundur." Bunları söyleyen Deirdre'ydi. Sorulara soruyla yanıt verme alışkanlığı olduğu için hep aşırı kibirli bir terapist olduğunu düşünmüşümdür. Şimdi de söylediklerinde en ufak bir esneklik payı yoktu. Deirdre çok ciddiydi.

Söylenenler Lissa için bir anlam ifade etmiyordu ama kendini incitme kısmı bir şeyler hatırlatmıştı. Kollarına baktı. Kolları kesiklerle doluydu. Ruhun baskısı arttığı zamanlarda

atmayı alışkanlık haline getirdiği kesikler. Sadece onları yaparak rahatlayabiliyordu. Kesiklere bakan Lissa, öncekinden daha derin olduklarını gördü. İntiharla dans eden kesiklerdi. Başını kaldırdı.

"Kimi incittim?"

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu Dr. Olendzki.

Lissa başını iki yana salladı, çaresizce etrafını saran yüzlere bakıp yanıtları bulmayı denedi. Bakışları bana kaydı. Ben de Deirdre kadar ciddiydim. "Her şey yoluna girecek Liz," dedim.

Bu söz beni şaşırtmadı, elbette öyle söyleyecektim. Lissa'yı rahatlatmak ve iyi olmasını sağlamak benim görevimdi.

"Tüm bunların bir önemi yok," dedi Deirdre, yumuşak ve yatıştırıcı bir sesle. "Önemli olan başka kimsenin incinmemesi. Kimseye zarar vermek istemiyorsun değil mi?"

Lissa elbette kimseye zarar vermek istemiyordu ama zihni başka bir yere kaydı. "Benimle çocukmuşum gibi konuşmayın!" Sesi odayı doldurdu.

"Bilerek yapmadım," dedi Deirdre. "Tek istediğimiz sana yardım etmek. Güvende olmanı istiyoruz."

Lissa yavaş yavaş paranoyaya kapılmaya başladı. Hiçbir yer güvenli değildi. Tek bildiği buydu... Bir de rüyayla ilgili bir şeyler vardı. Bir rüya, bir rüya...

"Tarasov'da seninle ilgilenecekler," diye açıkladı Doktor Olendzki. "Rahat etmeni sağlayacaklar."

"Tarasov mu?" Lissa'yla aynı anda konuşmuştuk. Rüyadaki Rose ellerini yumruk yapıp öfkeyle doktora baktı. Kendim için çok tipik bir tepkiydi.

"Oraya gitmeyecek," diye bağırdı Rose.

"Bunu yapmak istediğimizi mi sanıyorsun?" diye sordu Deirdre. Yüzündeki maske kayboldu ve ne kadar sarsıldığını gördüm. "Onu yollamayı biz de istemiyoruz ama ruh... Ruhun Lissa'ya yaptıkları... Bize başka seçenek bırakmadı."

Tarasov'a yaptığımız ziyaretin görüntüleri, Lissa'nın zihninde belirdi. Soğuk koridorlar. İnlemeler. Küçücük hücreler. Ruh kullanıcılarının kapatıldığı psikiyatri koğuşunu hatırlıyordu. Oradan çıkış yoktu.

"Hayır!" diye bağırıp ayağa fırladı. "Beni Tarasov'a yollamayın!" Kaçış yolu aradı. Kadınlar, kapıyla arasına girdikleri için koşmasına imkan yoktu. Ne tür bir büyü kullanabilirdi? Yapabileceği bir şeyler olmalıydı. Zihni ruha dokundu ve bildiği büyüleri gözden geçirdi.

Oradaki Rose, Lissa'nın elini tuttu çünkü kızın ruh kullanacağını hissetmiş ve onu durdurmaya karar vermişti. "Bir yolu daha var," dedi rüyadaki Rose, Deirdre ve Doktor Olendzki'ye. "Onu Lissa'dan çekip alabilirim. Anna'nın, Aziz Vladimir için yaptığı gibi tamamını ondan alabilirim. Karanlığı ve dengesizliği alırım. Lissa yeniden normal biri olur."

Herkes öteki bana baktı.

"O zaman karanlık senin içine yerleşmez mi?" diye Doktor Olendzki. "Kaybolup gitmez, yer değiştirmiş olur."

"Umrumda değil," dedim onlara. "Tarasov'a ben giderim. Onu yollamayın, beni yollayın. Bana ihtiyaç duyduğu sürece bunu yapabilirim."

Bana bakan Lissa duyduklarına inanamıyordu. Karmaşa içindeki duyguları biraz olsun sakinleşmişti, neşelendi. Kaçabilecekti! Delirmeyecekti. Tarasov'a gitmesi gerekmeyecekti. Sonra bir şeyi hatırladı...

"Anna intihar etti," diye mırıldandı Lissa. Gerçeği kavrayamıyordu ama bu korkunç bilgiyi hatırlamak, bir anlığına da olsa zihin açıklığına kavuşmasını sağlamıştı. "Anna, Aziz Vladimir'e yardım ettiği için delirdi."

Rüyadaki Rose, Lissa'ya bakmamaya çalıştı. "Hepsi hikaye. Karanlığa katlanabilirim."

Lissa ne yapacağını veya ne düşüneceğini bilmiyordu. Tarasov'a gitmek istemiyordu. O hapishane, kabus görmesine yol açıyordu. Ve ben tutmuş ona bir çıkış yolu öneriyor, hayatını kurtarmayı teklif ediyordum. Lissa kurtulmak istiyordu. Diğer ruh kullanıcıları gibi delirmek istemiyordu. Teklifimi kabul ederse özgür olacaktı.

Yine de... Delirmek üzere olsun olmasın beni çok seviyordu. Onun için pek çok fedakarlık yapmıştım. Bunu yapmama izin verebilir miydi? Ne tür bir arkadaş, arkadaşını öyle bir hayata mahkum ederdi? Tarasov Lissa'yı korkutuyordu. Hapsedilmek Lissa'yı korkutuyordu ama benim bunları üstlenmem onu daha çok korkutuyordu.

Bu sorunun iyi bir çözümü yoktu. Hepsinin geçip gitmesini diledi. Belki gözlerini kaparsa... Bir dakika. Hatırlıyordu. Rüya. Bir ruh rüyasındaydı. Tek yapması gereken uyanmaktı.

Dur de.

Bu sefer daha kolaydı. O kelimeyi söylemek çıkış yoluydu, mükemmel çözümdü. İkimizin de Tarasov'a gitmemiz gerekmeyecekti. Derken zihninde bir hafifleme hissetti. Karanlığı ondan çekmeye başlamıştım. Dur kelimesi unutuldu.

"Hayır!" İçindeki ruh gücü alevlendi, karanlığı ondan çekmemi engelleyen bir duvar oluşturdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu öteki ben.

"Seni kurtarıyorum," dedi Lissa. "Kendimi kurtarıyorum." Doktor Olendzki ve Deirdre'ye döndü. "Ne yapmanız gerektiğini anlıyorum. Sorun değil. Beni Tarasov'a götürün. Beni kimseye zarar veremeyeceğim bir yere götürün."

Tarasov. Koridorlarında kabusların dolaştığı yer. Lissa kendini rüyanın bir sonraki bölümüne hazırladı: Taş duvarlı soğuk hücre. Duvarlardaki zincirler, çığlıklar atan mahkumlar...

Ama kendine geldiği zaman ortada Tarasov falan yoktu. Yaşlı kadın ve gümüş kadehle boş odadaydı. Lissa etrafa bakındı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve zaman algısı tamamen karışmıştı. Sınav yüzyıllar sürmüş gibi geliyordu. Ama aynı anda en fazla birkaç saniye geçtiğini hissedebiliyordu.

"Bu da neydi?" diye sordu Lissa. Ağzı kurumuştu, su içmek iyi bir fikir olabilirdi... Ama kadeh boşalmıştı.

"Korkuların," dedi yaşlı kadın, gözleri ışıldıyordu. "Bütün korkuların art arda dizilmişti."

Lissa titreyen ellerle kadehi masaya bıraktı. "Korkunçtu. Ruh gücüydü ama önceden yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Zihnimi işgal edip düşüncelerime baktı. Hepsi çok gerçekti. Gerçek olduğuna inandığım zamanlar oldu."

"Ama onu durdurmadın."

Lissa kaşlarını çatıp durdurmaya ne kadar yaklaştığını düşündü. "Hayır."

Yaşlı kadın gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

"İşim bitti mi?" diye sordu Lissa. "Gidebilir miyim?"

Yaşlı kadın başını salladı. Lissa ayağa kalkıp kapılara baktı. İçeri girdiği kapıyı ve arka taraftaki diğer kapıyı inceledi. Hala şokta olduğu için otomatik olarak içeri girdiği kapıya yöneldi. Koridordaki kişilerle karşılaşmak istemiyordu ama başka seçeneği yoktu. Hem dışarıdaki kalabalık, son sınavdakine kıyasla hiç sayılırdı. Adımları yaşlı kadının kelimeleriyle bölündü.

Yaşlı Moroi diğer kapıyı işaret etti.

"O kapı başarısız olanlar için. Sen bu kapıdan çıkacaksın."

Lissa diğer kapıya yaklaştı. Dışarı açılıyormuş gibi görünüyordu. Belki bu sefer biraz huzur bulabilirdi. Kendini yaşlı kadına bir şeyler söylemesi gerekliymiş gibi hissetti ama ne söyleyeceğini bilemedi. Bu yüzden kapı kolunu çevirip dışarı adım attı.

Kalabalık şimdi ejderha için tezahürat yapıyordu.

22

"Aşırı mutlu görünüyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdığımda Sonya'nın bana baktığını gördüm. Araba son hız ilerliyordu. Sonya okuldaki veya evindeki kadar deli görünmüyordu. Çoğunlukla ürkmüş ve kafası karışık bir havası vardı. Yanıt vermeden önce tereddüt ettim ama sonunda öğrendiklerimi saklamamın bir anlamı olmadığına karar verdim.

"Lissa ikinci sınavı geçti."

"Elbette geçer," dedi Victor. Pencereden dışarı bakıyordu. Ses tonundan, zaten bilinen bir şeyi söyleyerek zamanını harcadığımı düşündüğü anlaşılıyordu.

"Bir şeyi yok ya?" diye sordu Dimitri. "Yaralandı mı?"

Eskiden olsa bu soruyu kıskanabilirdim. Oysa şimdi ikimiz aynı endişeleri paylaşıyorduk.

"Bir şeyi yok," dedim ama bu sözün doğruluğundan şüpheliydim. Fiziksel olarak zarar görmemişti ama gördüklerinden

sonra... Sarsılmış olmalıydı. Böyle deneyimler farklı yaralar bırakır. Arka kapı da tam bir sürprizdi. İlk kapının önündeki kalabalığı görünce, o saatte çok az insanın ayakta olacağını sanmıştı. Ama yanılıyordu. Anlaşılan herkes, zafer kazananları görmek için diğer tarafta toplanmıştı. Lissa tam bir prenses gibi davrandı. Başı dik olarak seyircilerin ve hayranların arasından geçti.

Uykum gelmiş olsa da Lissa'nın zaferi beni uzun süre gülümsetti. Sonsuz otobanın yorucu bir tarafı vardı. Victor gözlerini kapatıp başını cama yaslamıştı. Sydney'i göremediğime göre, o da uzanmış olmalıydı. Esnedim, uyuma riskini alıp alamayacağımı düşündüm. Dimitri, Sonya'nın evinden ayrıldığımızda uyumam konusunda ısrar etmişti. Birkaç saat daha uykuya ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Hemen o anda uykuya daldım. Rüyanın karanlığı, ruh rüyası olduğunu ele veriyordu. İçim panik ve neşeyle doldu. Lissa'nın sınavından sonra ruh rüyalarına şüpheyle yaklaşmaya başlamıştım. Aynı zamanda bunun Adrian'ı görme şansı olduğunu biliyordum.

Kesinlikle beklenmedik bir yerdeydik, Sonya'nın bahçesinde. Şaşkın şaşkın mavi gökyüzüne ve parlak çiçeklere bakındım. Az kalsın Adrian'ı görmeyecektim. Yeşilliklere karışmasına yol açan koyu yeşil kaşmir kazak giymişti. Benim için bahçedeki her şeyden çok daha güzeldi.

"Adrian!" Ona doğru koşunca beni havaya kaldırıp etrafımda döndürdü. Yeniden ayaklarımın üzerine indiğimde bahçeye bakıp onaylarcasına başını salladı. "Belki de daha

sık buluşacağımız yeri senin seçmene izin vermeliyim. İyi bir zevkin var. Elbette benimle çıktığına göre bunu zaten biliyoruz."

"Yeri senin seçmene izin vermeliyim, derken ne demek istedin?" diye sordum, ellerimi boynuna doladım.

Omuz silkti. "Uzanıp uyuduğunu anlayınca rüyayı çağırdım ama bir yer seçmek istemedim. Bıraktım bilinçaltın seçsin." Kaşmir kazağı çekiştirdi. "Ama duruma uygun giyindiğim söylenemez." Kazak ışıldadı ve yerini açık gri bir tişört aldı. "Buna ne dersin?"

"Çok daha iyi."

Sırıtarak alnımı öptü. "Seni özledim dampir. Sen her zaman casusluk yapıp Lissa'yı ve bizi görebiliyorsun, benimse elimde sadece rüyalar var ve dürüst olmak gerekirse uyku düzenini bir türlü çözemedim.

Casusluğum sayesinde sarayda olup biteni ondan iyi bildiğimi kavradım. "Lissa ikinci sınavı geçti," dedim ona.

Haklıydım. Yüz ifadesi, düşüncelerimi doğruluyordu. Uyuduğu için sınavı duymamış olmalı. "Ne zaman oldu?"

"Az önce. Zor bir sınavdı ama geçti."

"Eminim çok sevinmiştir. Yine de... Geçtiği her sınav, adını temizlemek ve seni eve döndürmek için bize zaman kazandırıyor. Gerçi şu ara senin yerinde olsam buraya gelmek ister miydim bilmiyorum." Bahçeye baktı. "Batı Virginia düşündüğümden güzelmiş."

Bir kahkaha attım. "Burası Batı Virginia değil – orası da kötü değildi. Ama burası Sonya Karp'ın—"

Bunu söylediğime inanamayarak donup kaldım. Onu gördüğüme o kadar sevinmiştim ki kendimi ele vermiştim. Adrian'ın yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

"Sonya Karp mı dedin?"

Zihnimde birkaç seçenek belirdi. Yalan söylemek en kolayıydı. Buranın uzun zaman önce gördüğüm bir yer olduğunu söyleyebilirdim, öğretmenimizin bizi bir keresinde beni evine götürdüğünden bahsederdim ama sağlam bir yalan olmazdı. Ayrıca surat ifademden suçluluğumun anlaşıldığını tahmin edebiliyordum. Yakalanmıştım. Ufak bir yalan, Adrian'ı kandırmaya yetmezdi.

"Evet," dedim sonunda.

"Rose, Sonya Karp bir Strigoi."

"Artık değil."

Adrian iç çekti. "Beladan uzak durduğun lafının, gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum. Neler oldu?"

"Şey, Robert Doru onu iyileştirdi."

"Robert." Adrian'ın dudaklarında küçümseyen bir gülümseme belirdi. İki ruh kullanıcısı, tanıştıkları dönemde iyi anlaşamazdı. "Tamamen delice şeylerden bahsetmeye başladığımıza göre, tahmin yürütüp Victor Dashkov'un da sizinle olduğunu söyleyeceğim."

Başımı salladım, çaresizce birinin beni uyandırmasını ve Adrian'ın sorularından kurtulmayı diliyordum. Kahretsin. Nasıl böyle bir hata yapabilmiştim?

Adrian beni bırakıp bahçeyi adımlamaya başladı. "Tamam. Sen, Belikov, Simyacı, Sonya Karp, Victor Dashkov ve Robert Doru hep birlikte Batı Virginia'da takılıyorsunuz."

"Hayır," dedim.

"Hayır mı?"

"Şey, Batı Virginia'da değiliz."

"Rose!" Adrian adımlarını hızlandırıp yanıma geldi. "O zaman neredesiniz? Baban, Lissa, hepimiz güvende olduğunu sanıyorduk."

"Güvendeyim," diye karşılık verdim. "Ama Batı Virginia'da değilim."

"O zaman neredesin?"

"Sana söyleyemem." Bu kelimeleri söylemekten nefret ettim. "Kısmen güvenlik nedeniyle, kısmen de, şey, nerede olduğumu bilmediğim için sana söylemem mümkün değil."

Ellerimi tuttu. "Bunu yapamazsın. Çılgınca işlere kalkışamazsın. Anlamıyor musun? Seni bulurlarsa öldürecekler."

"Çılgınca işlere kalkışmıyorum! Çok önemli bir şeyin peşindeyiz. Hepimize yararı olacak bir şeyin."

"Bana söyleyemeyeceğin bir şey," diye tahmin yürüttü.

"Bu işe karışmasan daha iyi," dedim. Elini sıktım. "Detayları bilmemen daha iyi."

"Bu arada arkanı kollayan çok seçkin bir ekip olduğu için rahat etmemi mi bekliyorsun?"

"Adrian lütfen bana güven. İyi bir gerekçem olduğuna inan," diye yalvardım.

Ellerimi bıraktı. "İyi bir gerekçen olduğuna eminim ama hayatını tehlikeye atmanı haklı çıkardığına inanmıyorum."

"Ben böyle biriyim," dedim kendi ciddiyetime kendim de şaşarak. "Bazı şeyler uğruna ölmeye değer."

Derken görüntü bozuldu, sanki biri televizyonun anteniyle oynuyordu. Dünya kaybolmaya başladı. "Neler oluyor?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Biri ya da bir şey beni uyandırıyor. Büyük ihtimalle annem yine beni kontrol etmeye gelmiştir."

Ona uzandım ama kayboluyordu. "Adrian! Lütfen kimseye söyleme! Hiç kimseye."

Yalvarışımı duyduğuna emin olamadım çünkü rüya bir anda ortadan kaybolmuştu. Arabada uyandım. İlk tepkim küfretmekti ama yaptığım aptallığı ele vermek istemedim. Diğer tarafa bakınca Sonya'nın gözlerini üzerime diktiğini gördüm.

"Ruh rüyası görüyordun," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Aurandan."

Suratımı buruşturdum. "Eskiden auraların havalı olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise sadece can sıkıcılar."

"Onları okumasını bilmek önemlidir. Vasilissa'yla mı birlikteydin?"

"Hayır. Erkek arkadaşımla. O da ruh kullanıcısı."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Onunla mıydın?"

"Evet. Neden? Sorun nedir?"

Kaşlarını çattı, şaşırmış görünüyordu. Birkaç dakika sonra ön koltuğa, Dimitri ve Robert'ın oturdukları yöne bakıyordu. Ardından ürpermeme yol açan gözlerle beni süzdü.

"Hiç," dedi. "Hiçbir şey."

İtiraz ettim. "Haydi ama bir şeyler olduğu belli."

"Oraya!" Sonya aniden öne eğilip yolu işaret etti. "O çıkıştan çık."

Az kalsın o çıkışı geçiyorduk, Dimitri'nin birkaç manevra yapması gerekti. Araba sarsılıp ileri atılırken Sydney'in küçük bir çığlık attığını duydum.

"Gelecek sefer biraz daha erken haber verirsen sevinirim," dedi Dimitri.

Sonya onu dinlemiyordu. Bakışları yoldaydı. Kırmızı ışığa geldiğimizde vişne rengi tabelayı gördüm: AN ARBOR, MICHIGAN'A HOŞGELDİNİZ. Sonya'da gördüğüm yaşam kıvılcımları kaybolmuştu. Robotumsu haline geri dönmüştü. Sydney'in zekice pazarlığına rağmen, bu seyahat konusunda kendini rahat hissetmiyordu. Suçluluk hissi çok güçlüydü.

"Geldik mi?" diye sordum hevesle. "Ne kadardır yoldayız?" Ne kadardır yolda olduğumuza emin değildim çünkü yolun bir kısmı Lissa ve Adrian'la geçmişti.

"Altı saat," dedi Dimitri.

"İkinci ışıktan sola sapacaksın," dedi Sonya. "Şimdi sağa dön."

Arabanın içindeki gerilim iyice arttı. Artık herkes uyanıktı. Taşra kasabasında ilerlerken kalbim hızla çarpmaya başladı. Hangi evdi? Yaklaşmış mıydık? Bu evlerden biri miydi? Kısa bir yolculuktu ama bana çok uzun geldi. Sonya aniden evi işaret ettiği zaman, aynı anda derin bir nefes aldık.

Dimitri, çimenleri düzgün biçilmiş evin önüne arabayı yanaştırdı. "Akrabalarının hala burada yaşayıp yaşamadıklarını biliyor musun?" diye sordum Sonya'ya.

Hiçbir yanıt vermediği için, yeniden verdiği sözlere takıldığını anladım. Yeniden kendi içine kapanmıştı.

İlerleme buraya kadarmış. "Sanırım öğrenmenin tek bir yolu var," diyerek emniyet kemerimi çözdüm. "Planımız aynı mı?"

Önceden Dimitri'yle birlikte, Sonya bizi doğru eve götürecek olursa ne yapacağımızı konuşmuştuk. Kardeşleri arkada bırakmamız gerektiğini biliyordum. Asıl sorun, kimin onların başında nöbet tutacağıydı. Dimitri'nin nöbet tutmasına ve Sydney'le benim akrabaları ziyarete gitmemize karar verdik – şok edici bir ziyaret olacağı kesindi.

"Plan aynı," diye onayladı Dimitri. "Evi siz kontrol edin. Daha az tehditkar görünüyorsunuz."

Söyledikleri mantıklıydı. Rahat olduğu zamanlarda bile Dimitri'nin ürkütücü bir yanı vardı. Ön kapıya giden üç kadın, insanları daha az korkuturdu. Üstelik Sonya'nın akrabalarının halen orada yaşayıp yaşamadıklarını bilmiyorduk. Bizi bile bile yanlış bir eve getirmiş bile olabilirdi.

"Dikkatli olun," dedi Dimitri, arabadan indiğimiz sırada.

"Sen de," diye karşılık verdim. Bana yeniden gülümsedi, sıcak bir gülümsemeydi.

Sonya, Sydney ve ben kaldırımda yürürken içim garip duygularla doldu. Göğsüm sıkıştı. İşte beklediğim an. Yoksa değil miydi? Yolculuğumuzun sonuna ulaşmış mıydık ulaşmamış mıydık? Bahisler aleyhimize olsa da son Dragomir'i bulmuş muyduk? Yoksa baştan beri bize oyun mu oynanıyordu?

Gergin olan tek kişi ben değildim. Sydney ve Sonya da gergindi. Evin önündeki basamaklara ulaştık. Derin bir nefes alıp zili çaldım.

Saniyeler sonra bir adam kapıya baktı – Moroi'du. Uzun verici bir işaret.

Uzun süre yüzlerimizi inceledi, bir Moroi'un, dampirin ve insanın kapısında ne aradıklarını merak ediyor olmalıydı. Kulağa kötü bir fıkranın başlangıcı gibi geliyordu.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Planımız ana unsurları kapsıyordu: Eric'in metresini ve çocuğunu bulmak. Bulduğumuzda ne söyleyeceğimizi konuşmamıştık. Arkadaşlarımdan birinin konuşmasını bekledim ama gerek kalmadı. Moroi adam beni bir kenara ittirdi.

"Sonya?" diye bağırdı. "Gerçekten sen misin?"

Ardından genç bir kızın seslendiğini duydum. "Kim geldi?"

Uzun ince biri birden adamın arkasında belirdi – tanıdığım biri. Yeşil gözlerini ve açık kahverengi saçlarını gördüğüm an neredeyse nefesim kesildi. Neler olduğunu çok uzun zaman önce kavramalıydım. Söyleyecek söz bulamadım.

"Rose," diye bağırdı Jill Mastrano şaşkınlıkla. "Burada ne arıyorsun?"

23

Sonraki birkaç saniyelik sessizlik, bana sonsuz gibi geldi. Farklı nedenlerle olmakla birlikte herkesin kafası karışmıştı. Jill'in ilk tepkisi heyecanlanmaktı ama tek tek yüzlerimize bakınca bu heyecanı ve gülümsemesi kayboldu.

"Neler oluyor?" diye sordu yeni bir ses. Saniyeler sonra Emily Mastrano, kızının yanında belirdi. Emily, Sydney'i ve beni meraklı gözlerle süzdü. Ardından, grubun üçüncü üyesini görüp ufak bir çığlık attı. "Sonya!" Emily korku içinde Jill'i geriye çekti. Gardiyanlar kadar hızlı değildi ama tepki verme hızını takdir ettim.

"Emily..." Sonya'nın sesi çok zayıftı. "Benim... Gerçekten... Benim..."

Emily, adamı da içeri çektikten sonra Sonya'ya yakından baktı. Geri kalan herkes gibi Emily de açıkça ortada olan detayları farketti. Sonya, artık Strigoi özelliklerine sahip de-

ğildi. Ayrıca gündüz olmasına karşın dışarıdaydı. Ağzını açıp bir şey söyleyecek oldu ama kelimeleri bulmakta zorlandı. Sonunda bana döndü.

"Rose... Neler oluyor?"

Beni otorite kabul etmesine şaşırdım çünkü bir kere kavgaşılaşmıştık ve açık konuşmak gerekirse ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Sanırım... Sanırım içeri girsek iyi olacak..."

Emily'nin bakışları yeniden Sonya'ya kaydı. Jill bu melodramın neyle ilgili olduğunu görmek için öne çıkmaya çalışıyordu. Ama Emily, onunla aramızda duruyordu. Tehlikeli olmadığımıza emin değildi. Onu suçlayamazdım. Sonunda başını sallayıp kenara çekildi.

Sydney'in gözleri arabaya kaydı. Victor, Robert ve Dimitri'yi işaret etti. "Onlar ne olacak?" diye sordu.

Tereddüt ettim. Bombayı attığımda Dimitri'nin de benimle olmasını istiyordum ama Emily tüm bunları bir anda sindiremeyebilirdi. Victor Dashkov'un kim olduğunu ve neye benzediğini bilmek için illa saraydan olmak gerekmez. Las Vegas seyahatimiz bunun kanıtıydı. Sydney'e bakıp başımı iki yana salladım. "Onlar arabada kalabilir."

Oturma odasına geçtiğimizde kapıya bakan adamın Emily'nin kocası John Mastrano olduğunu öğrendik. Emily yaptığımız sanki son derece sıradan bir ziyaretmiş gibi bize içecek ikram etti. Ama yüzünden hala şokta olduğu anlaşılıyordu. Bir robot gibi hepimize birer bardak su verdi, yüzü o kadar beyazdı ki Strigoi olduğunu sanırdınız.

Oturduklarında John elini Emily'nin elinin üzerine koydu. Bizi endişeli gözlerle süzüyordu ama karısı söz konusu olduğunda kalbinde sadece sevgiye yer vardı. "Neler oluyor?"

Emily hala şaşkındı. "Ben... Bilmiyorum. Kuzenim... Nasıl olduğunu anlamıyorum..." Bakışları sırayla benim, Sydney'in ve Sonya'nın üzerimizde dolaşıyordu. "Nasıl mümkün olabilir?" Sesi titriyordu.

"Lissa yaptı, değil mi?" diye bağırdı hiç şüphesiz akrabasının hikayesini bilen Jill. O da şok geçiriyordu ve biraz gergindi ama heyecanı geri gelmişti. "Dimitri'ye olanları duydum. Demek doğru, Lissa Strigoi'ları iyileştirebiliyor. Dimitri'yi kurtardı." Sonya'ya döndü, heyecanı biraz azaldı. Sonya'yla ilgili ne gibi hikayeler duyduğunu merak ettim. "Seni kurtardı."

"Lissa yapmadı," dedim. "Başka bir ruh kullanıcısı yaptı."

Jill'in yüzü aydınlandı. "Adrian mı?" Sevgilime aşık olduğunu unutmuştum.

"Hayır... Başka biri. Kim olduğu önemli değil," diye ekledim. "Sonya yeniden Moroi oldu. Ama biraz kafası karışık. Kendinde değil."

O ana kadar kuzenine bakmakla yetinen Sonya, bilmiş bir gülümsemeyle bana baktı. "Kendi adıma konuşabilirim Rose."

"Özür dilerim," dedim.

Emily, Sydney'e dönüp kaşlarını çattı. Birbirleriyle tanıştırılmışlardı ama hepsi o kadar. "Burada ne arıyorsun?" Emily aklından geçenleri birebir dile getirmedi, asıl bilmek istediği bir insanın orada ne aradığıydı. "Besleyicilerden misin?"

"Hayır!" diye bağırdı Sydney. Daha önce hiç bu kadar öfkelendiğini ve iğrendiğini görmemiştim. "Bunu bir daha söylersen buradan çıkıp giderim! Ben bir simyacıyım!"

Boş bakışlarla karşılaştı. Sydney'e oturmasını işaret ettim. "Simyacının ne olduğunu bildiklerini sanmıyorum." İçten içe bilmediklerine sevinmiştim. Simyacıları keşfettiğim zaman, onların varlığını bilmeyen tek kişinin ben olduğum hissine kapılmıştım. Başkalarının da bilmediğini görmek güzeldi. "Sydney bize yardım ediyor," demekle yetindim.

Kuzenine bakınca Emily'nin mavi gözleri yaşlarla doldu. Emily Mastrano, o güne kadar gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Gözyaşları bile ona yakışıyordu. "Gerçekten sen misin? Seni bana geri getirdiler. Ah Tanrım." Emily ayağa kalkıp kuzenine sarıldı. "Seni o kadar özledim ki. Buna inanamıyorum!"

Ben de az kalsın ağlayacaktım ama kendime buraya bir görevle geldiğimizi hatırlattım. Olayların ne kadar şaşırtıcı olduğunun farkındaydım. Mastrano ailesinin hayatını altüst etmiştik. Üstelik şimdi işleri daha da karıştırmamız gerekiyordu. Bunu yapmaktan nefret ettim. Keşke onlara duruma alışabilecekleri kadar zaman tanıyabilseydim. Ama saraydaki saat -ve hayatımın saati- ilerliyordu.

"Onu size getirdik..." dedim sonunda. "Ama burada olmamızın bir nedeni daha var."

Ses tonum yüzünden mi bilmiyorum ama Emily doğrulup Sonya'dan uzaklaştı ve kocasının yanına oturdu. Sanırım o anda neden geldiğimizi anladı. Gözlerinde korku vardı – sanki

yıllardır böyle bir ziyareti bekliyordu, sanki yüzlerce kez bu günü hayal etmişti.

Onu zorlamam gerekiyordu. "Eric Dragomir'i... Eric Dragomir'i biliyoruz."

"Hayır," dedi Emily çaresiz bir sesle. Tavırları Sonya'nınkileri andırıyordu. "Hayır. Bunu konuşmayacağız."

Jill'i gördüğüm anda, o gözleri tanıdığım anda doğru yerde olduğumuzu anlamıştım. Emily'nin sözleri -daha doğrusu inkar etmeyişi- düşüncelerimi doğruladı.

"Konuşmak zorundayız," dedim. "Bu ciddi bir konu."

Emily, Sonya'ya döndü. "Söz vermiştin! Söylemeyeceğine söz vermiştin!"

"Söylemedim," dedi Sonya.

"Söylemedi," diye araya girdim. "Neler olduğunu açıklamak zor ama Sonya sözünü tuttu."

"Hayır," diye tekrarladı Emily. "Bu gerçek olamaz. Bunları konuşmayacağız."

"Neler oluyor?" diye sordu hiçbir şey anlamayan John. Gözleri öfke doluydu. Yabancıların, eşini üzmelerinden hoşlanmamıştı.

Emily'ye yöneldim. "Bu konuyu konuşmak zorundayız. Lütfen. Yardımınıza ihtiyacımız var. Onun yardımına ihtiyacımız var." Jill'i işaret ettim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jill. Annesinin tepkisini görünce önceki hevesinden eser kalmamıştı.

"Senin..." Sustum. Lissa'nın kardeşini bulma işini aceleye getirmiş, doğabilecek sorunları düşünmemiştim. Kimsenin,

özellikle de çocuğun hiçbir şey bilmediğini unutmamalıydım. Onun için nasıl bir şok olacağı aklıma bile gelmemişti. Üstelik bir yabancıdan bahsetmiyordum. Karşımızdaki Jill'di. Jill. Arkadaşım. Hepimizin zaten kardeşimiz gibi sevdiğimiz, koruladığımız kız. Ona ne yapmak üzereydim? John'a bakınca her şeyin kötüye gideceğini anladım. Jill onu babası mı sanıyordu? Aileyi özünden sarsmak üzereydim ve bunun sorumluluğunu almam gerekiyordu.

"Hayır!" diye bağıran Emily ayağa fırladı. "Defolun! Hepiniz! Sizi burada istemiyorum!"

"Bayan Mastrano…" diye söze başladım. "Bu gerçek değilmiş gibi davranamazsınız. Geçmişle yüzleşmeniz gerekiyor."

"Hayır!" Kapıyı işaret etti. "Gidin! Yoksa polis çağırırım! Ya da gardiyanları! Sen…" Sonya'yı görmenin şoku geçtiği için benim durumumu hatırlamıştı. Victor, Moroi'lar arasında meşhur olan tek suçlu değildi. "Sen kaçaksın! Katilsin!"

"Değil!" diyen Jill öne atıldı. "Sana söyledim anne tüm bunlar bir hata!"

"Gidin evimden!" diye tekrarladı Emily.

"Bizi yollamak gerçeği değiştirmeyecek," dedim, kendimi sakin davranmaya zorlayarak.

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" John'un yüzü kıpkırmızıydı. "Eğer otuz saniye içerisinde bir yanıt alamazsam, gardiyanlara ve polise haber vereceğim."

Jill'e baktım. Söyleyecek söz bulamadım. Bu haber nasıl alıştıra alıştıra verilirdi bilmiyordum. Ama Sydney'in benimki gibi dertleri yoktu.

"O senin baban değil," dedi John'u işaret ederek.

Herkes sustu. Jill hayalkırıklığına uğramış görünüyordu. Sanki daha heyecanlı bir haber bekliyordu.

"Bunu biliyorum. O benim üvey babam ama bana göre sahip olduğum tek baba o."

Emily kanepeye yığılıp yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ağlıyormuş gibi görünüyordu ama her an ayağa fırlayıp yetkilileri arayabileceğine emindim. Bu işi çabucak halletmeliydik.

"Doğru. Biyolojik baban o değil," dedim Jill'e bakmayı sürdürerek. *O gözler. Nasıl oldu da daha önce farketmedim?* "Baban Eric Dragomir."

Emily acı çekercesine inledi. "Hayır," diye yalvardı. "Lütfen bunu yapma."

John'un yüzündeki öfkenin yerini kafa karışıklığı aldı. "Ne????"

"Ben… Hayır." Jill başını iki yana salladı. "İmkansız. Babam… Ben küçükken çekip giden sıradan biriydi."

Pek çok açıdan bu söylediği doğruydu. "Baban Eric Dragomir'di," dedim. "Sen o ailenin parçasısın. Lissa'nın kızkardeşisin. Sen…" Jill'e yepyeni bir gözle bakmam gerektiğini kavradığımda şaşırdım. "Sen soylusun."

Jill her zaman enerji dolu, iyimser bir kız olmuştu, umut ve iyi niyet dolu naif bir dünyası vardı. Ama şimdi yüzünde ciddi ve onu olduğundan çok daha büyük gösteren bir ifade belirmişti. "Hayır. Bu bir şaka olmalı. Babam aşağılık adamın biriydi. Ben… Hayır. Rose, kes şunu."

"Emily." Sonya'nın sesi beni şaşırttı. Yüz ifadesi ise daha da şaşırtıcıydı. Otoriterdi. Ciddiydi. Kararlıydı. Sonya, Emily'den en az – kaç? En az on yaş küçük olmalıydı. Yine de bakışları, Emily'nin kendini yaramazlık yapmış bir çocuk gibi hissetmesine yol açtı. "Emily, gerçekleri anlatmanın zamanı geldi. Ona anlatmalısın. John'a anlatmalısın. Gerçekleri gizli tutamazsın."

Emily başını kaldırıp Sonya'yla göz göze geldi. "Yapamam. Neler olacağını biliyorsun... Ona bunu yapamam."

"Neler olacağını hiçbirimiz bilmiyoruz," dedi Sonya. "Ama işleri kontrol altına almazsan her şey daha da kötüye gidecek."

Uzun bir bekleyişin ardından Emily bakışlarını yere çevirdi. Yüzündeki hüzünlü ifade kalbimi sızlattı. Kalbi acıyan sadece ben değildim.

"Anne?" diye sordu Jill titreyen bir sesle. "Neler oluyor? Hepsinin büyük bir yanlış anlama olduğunu söyle."

Emily iç çekip kızına baktı. "Hayır. Sen Eric Dragomir'in kızısın. Rose haklı." John boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı ama eşinin lafını bölmedi. "Size söylediklerim... Büyük ölçüde doğruydu. Kısa bir ilişkimiz oldu. Ucuz bir ilişki değildi ama kısaydı." Duraksayıp John'a döndü, yüz ifadesi yumuşadı. "Sana söylemiştim..."

Adam başını salladı. "Sana geçmişin beni ilgilendirmediğini söyledim. Hiçbir şey sana veya Jill'e karşı hissettiklerimi değiştiremez ama böylesi aklıma bile gelmezdi..."

"Benim de," dedi kadın. "İlk tanıştığımızda Eric Dragomir'in kim olduğunu bile bilmiyordum. Las Vegas'ta yaşıyordum. İlk işim, cadı saatinde bir şovda dans etmekti."

Gözlerim kocaman açıldı. Geri kalanlar farketmemiş gibiydi. Cadı saati. Orada karşılaştığımız bir adam, Lissa'nın babasının şov kızlarıyla ilgilendiğini ima etmişti. Emily'nin artık Detroit balesinde çalıştığını, bu yüzden Michigan'da yaşadıklarını biliyordum. Eskiden Las Vegas'ta şov kızlığı yaptığını asla tahmin edemezdim. Ama neden olmasın? İşe bir yerden başlamak zorundaydı ve ne kadar güzel olduğu düşünülürse her tür dansı yapabileceğine emindim.

"Çok tatlı ve çok hüzünlü bir adamdı," diye devam etti Emily. "Babası yeni ölmüştü. Acılarını içerek bastırmaya çalışıyordu. O zamanlar ölümün onu neden yıktığını anladığımı sanıyordum ama ancak şimdi anlıyorum. Ailesinden bir kişiyi daha kaybetmişti. Sayıları gittikçe azalıyordu." Düşünceli düşünceli başını salladı. "İyi bir adamdı ve eşini sevdiğine inanıyordum. Ama karanlık bir yerdeydi. Beni kullandığını hiç düşünmedim. Beni önemsiyordu ama koşullar farklı olsaydı, aramızdakiler asla yaşanmazdı. İlişkimiz sona erdiğinde hayatımdan memnundum, her şeye bıraktığım yerden devam etmek istiyordum ama Jill'e hamile kalmıştım. Bilmesi gerektiğini düşündüğüm için Eric'le temasa geçtim. Ondan hiçbir şey istemediğimi söyledim. Bence izin verseydim seni resmi olarak ailesine alırdı." Emily'nin gözleri artık Jill'in üzerindeydi. "Ama o dünyanın nasıl olduğunu biliyorum. Saray hayatı politikadan, yalanlardan ve birbirini sırtından bıçaklamaktan ibaret. Sonunda bana ödeme yapmasını kabul ettim. Hala parayı aldığım için rahatsızım, ona şantaj yaptığımı düşünmesini istemedim. Ama geleceğini güvence altına almak istiyordum."

Düşünmeden konuştum. "O parayı kullanıyormuş gibi yapmıyorsun." Bu sözler ağzımdan dökülür dökülmez kendime kızdım. Evleri hoştu, kesinlikle yoksul sayılmazlardı ama banka hesabındaki paralara uymuyordu.

"O paraya dokunmuyorum," dedi Emily. "Acil durumlar ve Jill'in geleceği için orada. İleride ne isterse yapabilmesi için."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jill şaşkınlıkla. "Ne kadar paradan bahsediyoruz?"

"Seni zengin edecek kadar," dedim. "Üstelik soylusun."

"Bunların hiçbirini istemiyorum," dedi. Delirmiş gibi etrafa bakınıyordu. Bana ışığa yakalanmış geyikleri anımsattı. "Bu işte bir yanlışlık var. Hepiniz yanılıyorsunuz."

Emily, Jill'in yanına gidip önünde diz çöktü. Kızının elini tuttu. "Hepsi gerçek. Bu şekilde öğrendiğin için özür dilerim ama bu durum hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Hayatımız aynı olacak. Aynı şekilde yaşamayı sürdüreceğiz."

Jill'in yüzünden, karışık hisler içinde olduğu anlaşılıyordu. Korkuyordu ve kafası karışmıştı. Ama eğilip yüzünü annesinin omzuna gömdü. "Tamam."

Çok dokunaklı bir andı ve neredeyse ağlayabilirdim. Ben de yeterince aile melodramı yaşamıştım. Mastrano'ların bu özel anını mahvetmek istemiyordum ama gerçekleri söylemeliydim.

"Yapamazsınız," dedim onlara. "Her şey eskisi gibi devam edemez. Jill saraya gitmek zorunda."

Emily, Jill'den kopup bana baktı. Bir saniye önce acı içindeydi, şimdi ise öfke doluydu. Mavi gözlerini üzerime dikti. "Hayır, oraya gitmeyecek. Jill asla saraya gitmeyecek."

Jill sarayı çoktan ziyaret etmişti ama ikimiz de sıradan bir okul gezisinden bahsetmediğimi biliyorduk. Jill gelip kimliğini açıklamak zorundaydı. Adının değişmesi gerekecekti. Bu değişiklik duyulduğu anda Motoi sarayı sarsılacaktı.

"Gitmek zorunda," diye ısrar ettim. "Saray yozlaşıyor ve Dragomir ailesi her şeyin düzeltilmesinde önemli rol oynayabilir. Ailesinin başka bir üyesi olmadığı sürece Lissa konseyde yer alamaz. Diğer soylular ona çelme takıyor, işimizi zorlaştıracak kanunlar ileri sürüyorlar."

Emily, Jill'i kelimelerimden korumak istercesine önüne geçti. "Bu yüzden Jill asla saraya gitmemeli. Bunların yüzünden Eric'in onu evlat edinmesine izin vermedim. Jill'in bu işlere karışmasını istemiyorum. Saray zehirli. Tatiana'nın ölümü bunun ispatı." Emily duraksayıp bana baş şüpheli olduğumu hatırlatan bir bakış fırlattı. Anlaşılan o konu henüz kapanmamıştı. "Soylular zalim yaratıklardır. Jill'in onlardan birine dönüşmesini istemiyorum."

"Bütün soylular öyle değil," diye itiraz ettim. "Lissa öyle değil. Sistemi değiştirmeye çalışıyor."

Emily acı bir gülümsemeyle bana baktı. "Diğerleri bu reformlarla ilgili ne düşünüyor? Eminim susturulduğunu görmekten hoşlanacak soylular vardır. Tekrar ediyorum: Eric iyi bir adamdı. Bazen ailenin soyunun tükenmesinin, tesadüf olmadığını düşünüyorum."

İnledim. "Çok saçma." Ama bir anda içime şüphe düştü.

"Öyle mi?" Emily şüphelerimi sezmişti. "Yeni bir Dragomir ortaya çıkarsa ne yapacaklarını sanıyorsun? Vasilissa'ya

karşı çıkanlar harekete geçmeyecek mi? Onlarla, Vasilissa'nın ailesinin gücünü ele geçirmek arasında tek bir kişi dursa, se yapacaklarını sanıyorsun?"

İmaları şok ediciydi ama hiçbiri imkansız değildi. Jill'e baktığımda midem düğümlendi. Onu neye mahkum ediyordum? Tatlı, masum Jill. Erkeklerle yüzü kızarmadan konuşamayan Jill. Dövüşmeyi öğrenme ve halkını koruma arzusu duyan Jill. Soyluların dünyasına adım atmak da, teknik olarak halkına yardım etmesi anlamına geliyordu. Ama onun böyle düşüneceğini sanmıyordum.

Emily sessizliğimden, söylediklerini onayladığım sonucunu çıkardı. Yüzünde zafer dolu bir ifade belirdi ve Jill konuşana kadar rahatlamış görünüyordu.

"Yapacağım."

Hepimiz aynı anda ona döndük. O ana kadar Jill'i kurban olarak görüyordum. Oysa şimdi cesur ve kararlı bir havası vardı. Yüz ifadesinden hala korktuğu anlaşılıyordu ama iradesi çelik gibi sağlamdı.

"Ne?" diye bağırdı Emily.

"Yapacağım," dedi Jill kararlı bir sesle. "Lissa'ya ve Dragomir'lere yardım edeceğim. Rose'la beraber saraya gideceğim."

Benim asla saraya gidemeyeceğimden, o an için bahsetmeye gerek duymadım. Dürüst olmak gerekirse kendimi ip üzerinde yürüyormuş gibi hissetmeye başlamıştım ve Emily'nin öfkesinin benim dışımda birine odaklandığını görmek rahatlatıcıydı.

"Gitmeyeceksin! İzin vermiyorum!"

"Benim adıma bu seçimi sen yapamazsın!" diye bağırdı Jill. "Ben çocuk değilim."

"Yetişkin olmadığın da kesin," diye itiraz etti Emily.

İkisi tartışmaya başladıkları zaman, John da karısını desteklemek için araya karıştı. Aile kavgasını fırsat bilen Sydney bana döndü. "Eminim ki kurtarıcını bulduğun zaman, en büyük sorununun annesinden izin almak olacağını düşünmemiştin."

Bu esprinin asıl kötü tarafı, içinde doğruluk payı olmasıydı. Jill'e ihtiyacımız vardı ve olası sorunları düşünmemiştim. Ya Emily reddederse? Hayatı boyunca Jill'in soyunu saklamak konusunda kararlı davranmıştı. İş o noktaya gelirse Jill de kaçıp saraya gidebilirdi. O zaman her şey daha da karışırdı.

Sonya beklenmedik bir şekilde tartışmaya müdahale etti. "Emily, söylediklerimi duymadın mı? İstesen de istemesen de tüm bunlar gerçekleşecek. Jill'in şimdi gitmesine izin vermezsen önümüzdeki hafta gider. Veya gelecek yıl. Veya beş yıl sonra. Er ya da geç gidip kimliğini açıklayacaktır."

Emily koltuğa yığıldı. "Hayır! Böyle olmasını istemiyorum."

Sonya'nın tatlı yüzünde acı bir ifade belirdi. "Hayat bizim ne istediğimize aldırmaz. Her şeyin felakete dönüşmesine engel olma şansın varken harekete geçmelisin."

"Lütfen anne," diye yalvardı Jill. Zümrüt yeşili Dragomir gözleriyle, Emily'ye baktı. Jill'in annesine karşı çıkıp saraya kaçabileceğini biliyordum ama bu hiçbirimizin ilk tercihi olmazdı.

Emily bir süre boşluğa baktı. Planlarıma engel olan kişi olsa da hareketlerinin temelinde kızına duyduğu sevginin yer aldığını biliyordum.

"Tamam," dedi Emily sonunda. Sıkıntıyla iç çekti. "Jill saraya gidebilir ama ben de geliyorum. Yanında ben olmadan oraya gidemezsin."

"Ya da ben olmadan," dedi John. Eşini ve üvey kızını desteklemeye kararlıydı. Jill ikisine de minnettarlıkla baktı. Emily ve John'un bizimle gelmeleri planlarımın parçası değildi ama onları suçlayamazdım ve bize yararları bile olabilirdi. Emily'nin, Eric'le yaşadıklarını herkese anlatmasına ihtiyacımız vardı.

"Teşekkürler," dedim. "Çok teşekkürler."

John beni süzdü. "Bu durum senin kaçak olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

"Kraliçeyi Rose öldürmedi!" Jill, anlaşıldığı kadarıyla ateşli bir savunucumdu. "Hepsi bir tuzaktı."

"Öyleydi." Tereddüt ettim. "Tahminen Lissa'yı istemeyenler tarafından kurulmuş bir tuzak."

Emily bembeyaz oldu ama doğruyu söylemem gerekiyordu. Derin bir nefes aldı. "Sana inanıyorum. Cinayeti işlemediğine inanıyorum. Nedenini bilmiyorum ama... İnanıyorum." Neredeyse gülümseyecekti. "Hayır, nedenini biliyorum. Saraydaki yılanlar yüzünden. Böyle şeyleri onlar yapar, senin gibiler değil."

"Emin misin?" diye sordu John. "Jill'in durumu yeterince karışık, bir de suça ortaklık etmeyelim."

"Eminim," dedi Emily. "Sonya ve Jill, Rose'a güveniyorsa ben de güveniyorum. Hepiniz gece burada kalabilirsiniz. Yarın saraya doğru yola çıkarız."

Ağzımı açıp hemen yola çıkmamız gerektiğini söyleyecek oldum ama Sydney bana dirsek attı. "Teşekkürler Bayan Mastrano," dedi tam bir simyacı diplomatlığıyla.

Homurtularımı güçlükle bastırdım. Zaman akıp gidiyordu. Ama Mastranolar'ın yolculuğa hazırlanmaya hakkı vardı. Ayrıca gündüz yolculuk etmek daha iyiydi. Zihnimdeki haritaya göre, tüm gün araba kullanırsak saraya varabilirdik. Sydney'e bakıp başımı salladım ve Mastrano'larda kalma fikrine teslim oldum.

"Teşekkürler. Çok naziksiniz." Aniden John'un söyledikleri aklıma geldi: *Jill'in durumu yeterince karışık, bir de suça ortaklık etmeyelim.* Ne yazık ki ev sahipliği yapmaları gereken tek kanun kaçağı ben değildim. En ikna edici gülümsememle Emily'ye döndüm. "Şey, bir de arabada bizi bekleyen arkadaşlarımız var."

24

Önceki düşmanlıkları düşünülecek olursa, Sonya ve Robert'ın birlikte çalışıp Dashkov kardeşler için bir göz boyama büyüsü yapmaları beni şaşırttı. Görüntüleri değişip üzerine sahte isimler de eklenince, Mastrano ailesi onların garip ekibimizin parçası olduklarına inanmıştı. Evdeki gerilimin seviyesi düşünülecek olursa birkaç kişinin daha onlarda kalması, Mastrano'ların problemlerinin en küçüğüydü.

İyi Moroi ev sahibi rolü oynadıkları için sadece akşam yemeği yapmak yeterli değildi. Emily, besleyicilik yapan bir insanın eve gelmesini sağladı – bir tür eve kan servisi. Normalde insanlar arasında yaşayan Moroi'ların gizli besleyicileri vardır. Genelde bu besleyicilerin başında bir nöbetçi durur. Bu nöbetçi Moroi'dur. Diğer Moroi'lar beslenmek istedikleri zaman nöbetçinin evine uğrar. Ama Emily besleyicinin bize getirilmesini sağlamıştı.

Nezaketen yaptığı bir hareketti, hangi Moroi misafiri olsa yapardı. Yanımızda getirdiğimiz Moroi'ların ne kadar çaresizce kana ihtiyaç duyduklarını bilemezdi. Kardeşlerin acı çekmesi ve güçsüz düşmesi beni ilgilendirmiyordu ama Sonya'nın, iyileşmek için kana ihtiyacı vardı.

Gerçekten de besleyici ve nöbetçi geldiğinde ilk içen Sonya oldu. Dimitri ve ben üst katta kaldık. Sonya ve Robert güçlerini birleştirmiş olsa da yapabilecekleri büyü miktarı sınırlıydı. Ve o an için önemli olan Robert ve Victor'ın kimliklerini, Moroi nöbetçiden gizlemekti. Üstüne bir de Dimitri'yi ve beni değiştirmelerini istemek, fazlasıyla risk almak olurdu.

Kardeşlerin başında kimse olmaması, Dimitri'yle beni tedirgin etse de öylesine kan açlığı çekerken bir şey denemeyeceklerine emin sayılırdık. Ayrıca sabah duş almaya vaktimiz olmadığı için temizlenmemiz de gerekiyordu. Yazı tura attık, ben kazandım. Ama giysilerimi karıştırınca temiz kıyafetlerimin tükendiğini ve Sydney'in getirdiği giysilere kaldığımı gördüm. Surat astım ama bir geceliğine elbise giymenin sakıncası olmazdı. Zaten yola çıkana kadar beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Hem belki Emily çamaşır yıkamama izin verirdi. Duş alıp saçımı kuruttuktan sonra kendimi yeniden medeni biri gibi hissettim.

Sydney ve ben ön odayı paylaşıyorduk. Kardeşler başka bir odadaydı. Sonya, Jill'le kalacaktı, Dimitri'ye ise kanepe verilmişti. Geri kalanlar uyuyunca nöbet tutmaya başlayacağına emindim. Ben de ona eşlik edecektim. Ama şimdilik duş alıyordu. Birinci katı kontrol ettim. Mastrano'lar, Sonya ve

kardeşler besleyici ve nöbetçiyleydi. Her şey normal görünü-
yordu. Odama dönüp Lissa'yı kontrol etmeye karar verdim.
Sınavın heyecanı geçmişti. Sakinleştiğini hissettiğimde
uyuyacağını varsaymıştım. Ama hayır. Yatmamıştı. Eddie'yi ve
Christian'ı alıp Adrian'a gitmişti. O zaman Adrian'ı, arabada
gördüğüm rüyadan uyandıranın o olduğunu anladım.

"Neler oluyor?" diye sordu Adrian. "Güzel bir rüya görü-
yordum."

"Sana ihtiyacım var," dedi Lissa.

"Bunu kadınlardan sık sık duyuyorum," dedi Adrian.
Christian inlemeyi andıran bir ses çıkardı. Eddie'nin dudakla-
rındaysa belirsiz bir gülümseme oluştu.

"Ciddiyim," dedi Lissa, Adrian'a. "Ambrosse'dan bir me-
saj aldım. Söyleyeceği önemli şeyler varmış ve... Bilmiyorum.
Onun tüm bunlarda nasıl bir rol oynadığına emin değilim.
Başka birinin daha onu değerlendirmesi gerek. Fikrini almak
istiyorum."

"İşte bunu çok sık duyduğum söylenemez," dedi Adrian.

"Acele edip giyin, olur mu?" dedi Christian.

Dürüst olmak gerekirse artık kimsenin uyumadığından
şüphelenmeye başlamıştım. Adrian kendisine söyleneni yapa-
rak çabucak giyindi. Adımı temizlemek söz konusu olduğun-
da ayak sürümeyeceğini biliyordum. Bilmediğim, benim neler
yaptığımdan diğerlerine bahsedip etmeyeceğiydi.

Arkadaşlarım daha önce gittiğimiz, Ambrosse'un yaşadığı
ve çalıştığı binaya doğru ilerledi. Saray halkı uyanmıştı, insan-
lar ikinci sınavı konuşuyordu. Birkaç kişi Lissa'yı tebrik etti.

"Bu gece bir sınav daha oldu," dedi Lissa Adrian'a. "Bek-
lenmedik bir sınavdı."

Adrian tereddüt etti. Haberi benden aldığını söylemesini
bekledim. Ayrıca yanımda kimlerle nerelerde olduğumu yeriş-
tireceğini sanıyordum. Oysa sadece "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Geçtim," diye yanıtladı Lissa. "Önemli olan bu."

Ona, kendisine tezahürat yapan insanlardan, kanun yü-
zünden değil ona inandıkları için onu destekleyenlerden bah-
sedemedi. Tasha, Mia ve başka sürpriz arkadaşlar, onu karşı-
layanlar arasındaydı. Rufus'un dönüşünü bekleyen Daniella
bile Lissa'yı tebrik etmişti. Gerçi Lissa'nın sınavı geçmesine
şaşırmış görünüyordu. Bütün deneyim o kadar gerçekdışıydı
ki, Lissa'nın tek istediği oradan uzaklaşmaktı.

Eddie, Lissa'ya eşlik ettiğini söyleyerek itiraz etse de diğer
gardiyanların yanına yollandı. Bu yüzden eve dönüş yolunda
genç kıza Christian ve Tasha eşlik etti. Yarı yolda Ethan Mo-
ore adlı gardiyan onlara katıldı – Abe'in Tasha'yı kızdırmak
için kullandığı adam. Abe bazen her şeyi abartır ama bu se-
fer haklıydı. Ethan diğer gardiyanlar gibi güçlü görünüyordu
ama Tasha'ya attığı bakışlar onu ele veriyordu. Kadına hay-
ran olduğu belliydi. Tasha ise ondan hoşlanıyordu. Christi-
an rahatsız olsa da yol boyunca flört ettiler. Çok sevimli ol-
duklarını düşündüm. Yara izleri yüzünden Tasha'nın yanına
bile yaklaşmayacak erkekler vardır. Birinin onun karakterini
takdir ettiğini görmek güzeldi. Ayrıca Christian'ın rahatsız
olması da hoşuma gitmişti. Arada bir canının sıkılmasını hak
ediyordu.

Lissa odasına girdiğinde Ethan ve Tasha yanlarından ayrıldı. Dakikalar sonra Eddie, Lissa'nın yanına geri döndü. Anlaşılan o kadar gürültü koparmıştı ki onu bırakmaları gerekmişti. Ambrosse'un notu, gelmeden on dakika önce oradaydı. Eğer dönüp de odayı boş bulsa, Eddie büyük ihtimalle çıldırırdı. Lissa'yı, Strigoi'ların falan kaçırdığını sanırdı.

Böylece şimdi bulunduğumuz noktaya gelmiştik. Lissa yanında diğer üçüyle birlikte Ambrosse'la gizlice buluşmaya gidiyordu.

"Erkencisiniz," dedi Ambrosse kapıyı açarken. İçeri girdiler. Ambrosse'un kendi odasındaydılar, müşterileri için kullandığı şık salondan farklıydı. Şık bir yatakhane odasına benziyordu. Benim sahip olduğum odalardan daha güzel olduğu kesindi. Lissa'nın dikkati Ambrosse'un üzerinde olduğu için hiçbir şeyi farketmedi ama Eddie çabucak odayı taradı. Arkadaşımın hazırlıklı olması ve Ambrosse'a güvenmemesi beni memnun etti.

"Neler oluyor?" diye sordu Lissa, Ambrosse kapıyı kapatır kapamaz. "Bu acil ziyaretin nedeni ne?"

"Size göstermem gereken bir şey var," dedi Ambrosse. Yatağın üzeri evraklarla doluydu. En üsttekini aldı. "Tatiana'nın eşyalarını kilit altına aldıklarını söylemiştim ya, envanter hazırlayıp onları kaldırmaya başladılar." Adrian kıpırdandı. "Önemli evrakları sakladığı bir kasası vardı. Ve..."

"Ve?" diye onu teşvik etti Lissa.

"Ve o evrakları kimsenin bulmasını istemedim," diye devam etti Ambrosse. "Çoğunun ne olduğunu bilmiyorum ama gizli kalmalarını istediğine göre gizli kalmalılar. Şifreyi bilyordum ve evrakları çaldım." Suçlu suçlu baktı ama katil gibi değil hırsız gibi görünüyordu.

Lissa evrak yığınına baktı. "Ve?"

"Hiçbirinin olanlarla ilgisi yok. Belki bu hariç." Kağıtlardan birini uzattı. Adrian ve Christian, Lissa'nın elindeki kağıda baktı.

Sevgili Tatiana,

Son gelişmeler beni oldukça şaşırttı. Halkımızın güvenliğinin bir dizi genç gardiyanı güvenlik kuvvetlerine dahil etmekten daha önemli olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Dampirlerin çoğu ziyan oluyor, özellikle kadınlar. Eğer onları koruma kuvvetlerine katılmaya zorlayan önlemler alırsan, gardiyanların sayısı artacaktır. Çıkardığın yasa son derece yetersiz, özellikle de eğitim deneyinin nasıl bir başarısızlığa uğradığı düşünülecek olursa.

Dimitri Belikov'u serbest bırakmayı düşündüğünü duymak da beni aynı ölçüde şok etti. Neler olduğunu anladığımı söyleyemem ama görünüşe güvenemezsin. Bir canavarı ve hatta bir casusu serbest bırakıyor olabilirsin. Aslında ruh araştırmalarını desteklemiş olman, bizi bu rahatsız edici noktaya getirdi. Ruh elementinin uzun yıllar önce kaybolmuş olmasının bir nedeni olduğuna inanıyorum. Atalarımız ne kadar tehlikeli olduğunu anlayıp onu devre dışı bıraktı. Avery Lazar bunun ayaklı

delili ve koruman altındaki Vasilissa Dragomir'in de onun izinden gittiği kesin. Vasilissa'yı cesaretlendirerek Dragomir soyunun çöküşünü hızlandırıyorsun, oysa bu ailenin adı onurlu bir şekilde tarihin sayfalarına gömülmeli, yüzkarası bir çılgınlıkla değil. Onu desteklemekle yeğenini de riske atıyorsun, ikimiz de böyle bir şeyin gerçekleşmesini istemeyiz.

Bunca suçlamayla üzerindeki yükü ağırlaştırdığım için üzgünüm. Sana saygı duyduğumu ve halkımızı yönetiş biçimini desteklediğimi bilirsin. Yakında uygun kararlar alacağına eminim – gerçi diğerleri sana olan güvenimi paylaşmıyor olabilir. Bazıları, işleri kendi ellerine almayı deneyebilir ve bunun sonuçları beni korkutuyor.

Mektup bilgisayar çıktısıydı, imza yoktu. Lissa başlangıçta, okuduklarını algılayamadı. Dragomir adının tarihe karışmasına ve çılgınlık yorumuna takılmış, sınavda gördüklerini hatırlamıştı.

Onu kendine getiren Christian oldu. "Anlaşılan Tatiana'nın düşmanları varmış. Ama sanırım bunu zaten biliyorduk."

"Mektup kimden?" diye sordu Adrian. Yüzünde karanlık, öfkeli bir ifade vardı.

"Bilmiyorum," dedi Ambrosse. "Mektubu görüyorsunuz. Belki Tatiana da onu kimin yolladığını bilmiyordu."

Lissa başını salladı. "Mektubun anonim bir havası var. Yine de Tatiana'nın iyi tanıdığı biri tarafından yazılmış gibi."

Adrian şüpheci gözlerle Ambrosse'u süzdü. "Mektubu senin yazmadığını nereden bileceğiz?"

"Adrian," diye onu azarladı Lissa. Düşüncesini dile getirmemiş olsa da, Adrian'ın da Ambrosse'un aurasını kontrol edebileceğini ummuştu.

"Bu delilik," diyen Christian kağıda vurdu. Dampirleri gardiyan olmaya zorlama kısmından bahsediyorum. Sizce önlem derken ne kastetmiş?"

Benim bundan haberim vardı. Tatiana'nın bana yazdığı mektupta, Moroi'un iknayı kullanıp dampirleri gardiyanlara katılmaya zorlamasından bahsediliyordu.

"Emin değilim," dedi Lissa. Mektubu baştan okudu. "Ya deneylere ne diyorsunuz? Sizce Grant'ın Moroi'ları eğitmesinden mi bahsediyor?"

"Ben de öyle düşündüm," dedi Ambrosse. "Ama emin değilim."

"Gerisini de görebilir miyiz?" diye soran Adrian evrakları işaret etti.

Ambrosse evrakları onlara verdi ama Lissa neler yazdığına göz atınca işe yarar bir şey olmadığını gördü. Çoğu yasalarla ilgiliydi ve birkaç tane kişisel yazışma vardı. Lissa'nın aklına Ambrosse'un bir şeyler saklıyor olabileceği geldi. Şimdilik bunu ispatlamanın yolu yoktu. Esnemesini saklamaya çalışıp Ambrosse'a teşekkür etti ve diğerleriyle beraber oradan ayrıldı.

Biraz uyumayı umuyordu ama zihni, mektubun altında yatan imalara takılmıştı.

"Mektup, Tatiana'nın birilerini Rose'u kızdırdığından daha fazla kızdırdığının ispatı," diye yorum yaptı Christian çıkışa yürürken. "Tasha Halam, hesaplı öfkenin kontrolsüz öfkeden çok daha tehlikeli olduğunu söyler."

"Halan tam bir filozof," dedi Adrian. "Ama elimizdeki bütün deliller göreceli."

Ambrosse, mektubun Lissa'da kalmasına izin vermiş, Lissa da mektubu katlayıp korunun cebine kaldırmıştı. "Tasha'nın ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum. Ve Abe'in." Özlemle iç çekti. "Keşke Grant hayatta olsaydı. İyi bir adamdı, işe yarar bir şeyler söyleyebilirdi."

Çıkışa vardıklarında Eddie diğerlerinin geçmesi için kapıyı tuttu. Dışarı adım atarken Christian, Lissa'ya baktı. "Grant ve Serena ne kadar yakın—"

Eddie, Lissa sorunun ne olduğunu anlamadan en fazla bir saniye önce harekete geçti ama o bir saniye hayati önem taşıyordu. Ağaçların arasında dışarı çıkmalarını bekleyen bir adam – bir Moroi vardı. İyi gizlenmiş olduğu söylenemezdi ama eğitimsiz biri onu görmeyebilirdi.

Adam öne atılınca, Eddie'nin kendine doğru geldiğini görüp çok şaşırdı. Lissa düşünemese de ben dövüşün nasıl gelişeceğini hesaplayabiliyordum. Adamın açısına ve hareketine bakılacak olursa, hedefi Lissa'ydı. Elindeki bıçak ne yapmayı planladığını açıkça gösteriyordu. Lissa donup kaldı, dövüş eğitimi almamış birinden beklenebilecek bir tepkiydi. Ama Christian onu geri çektiğinde canlandı ve onlarla beraber kaçtı. Saldırgan ve Eddie birbirlerine girdiler. Lissa'nın imdat diye

bağırdığını duydum ama dikkatim dövüşenlerin üzerindeydi. Adam Moroi olmasına karşın güçlüydü ve dövüş eğitimi aldığı anlaşılıyordu ama Eddie kadar iyi eğitilmiş olamazdı ve dampir kaslarına sahip değildi.

Kısa süre içerisinde Eddie adamı yere yapıştırdı. Sağ elinden bıçağı almak için uzandı. Moroi olsa da olmasa da, adam bıçak kullanmakta başarılıydı ve sol elinin parmaklarından birinin üst boğumu kesikti. Bıçak kullanmasını öğrenmek için büyük çabalar harcadığı açıktı. O durumdayken bile bıçağı savurmayı başardı. Eddie'nin boynunu hedeflemişti ama Eddie daha hızlıydı. Saldırıyı koluyla savuşturdu.

Ama bu hamle, Moroi'a hareket fırsatı tanımıştı. İki bükülüm olan Moroi, Eddie'yi üzerinden atıp bir saniye bile tereddüt etmeden yeniden saldırdı. Adamın amacının ne olduğu konusunda şüpheye yer yoktu. Öldürmeye gelmişti. Bıçak kana bulanmadan kınına girmeyecekti. Gardiyanlar, insanları nasıl etkisiz hale getireceklerini bilirler ama *ya biz ya onlar* durumu söz konusuysa, kaybeden tarafın onlar olduğuna eminizdir. Eddie rakibinden hızlıydı ve yılların içgüdüleriyle hareket ediyordu. Silahının veya bıçağının olmaması bir şeyi değiştirmezdi. Adam ikinci kez bıçağı Eddie'nin boynuna savurunca, Eddie üzerindeki tek silahı kullandı.

Moroi'a kazığı sapladı.

Dimitri bir keresinde şaka yollu, kalbine kazık saplandığında ölen tek yaratıkların Strigoi'lar olmadığını söylemişti. İşin doğrusu, kalbe saplanan kazık can yakmaz, doğrudan öldürür. Tatiana bunun deliliydi. Adamın bıçağı Eddie'nin boynunu

tutturmuştu ama daha ileri gidemeden saldırgan acı içinde yere yığıldı. Her şey bitmiş, adam ölmüştü. Eddie topukları üzerinde sallanıp etrafı kontrol etti, vücudu adrenalin yüklüydü. Bağırışlar dikkatini çekti ve yeni tehditle yüzleşmek üzere o yöne döndü. Karşısında bir grup gardiyan vardı, Lissa'nın yardım çığlıklarını duyup gelmişlerdi. Duruma baktıktan sonra, eğitimleri ne söylüyorsa onu yaptılar. Ölü bir Moroi ve elinde kanlı silah olan biri vardı. Gardiyanlar Eddie'ye saldırıp onu duvara yapıştırdı, elinden kazığı aldı. Lissa onlara her şeyi yanlış anladıklarını, Eddie'nin onun hayatını kurtardığını söylemeye çalıştı.

"Rose!" Dimitri'nin sesi Mastrano'ların evine dönmemi sağladı. Yatağa oturmuştum, Dimitri ise önümde diz çökmüştü. Beni omuzlarımdan yakalayıp sarstı. "Rose, neler oluyor? İyi misin?"

"Hayır!"

Onu ittirip kapıya ilerledim. "Saraya dönmeliyim. Lissa tehlikede. Bana ihtiyacı var."

"Rose. Yavaş ol." Beni kolumdan yakaladı. Ondan kurtulmam mümkün değildi. Beni kendine doğru çevirdi. Saçları hala ıslaktı ve üzerinden sabun kokusu yayılıyordu. "Bana neler olduğunu anlat."

Gördüklerimi tekrarladım. "Biri onu öldürmeyi denedi Dimitri! Ve ben yanında yoktum!"

"Ama Eddie oradaymış," dedi Dimitri. "Lissa'nın iyi olduğunu söyledin. Hala hayatta." Beni bırakınca duvara yaslandım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Arkadaşlarım güvende olsa da panik duygusunu içimden atamıyordum.

"Ve şimdi Eddie'nin başı belada. Gardiyanlar çok öfkeliydi!"

"Çünkü tüm hikayeyi bilmiyorlar. Bir ceset ve silah gördüler, hepsi bu. Gerçekleri öğrendikleri zaman her şey yoluna girecek. Eddie bir Moroi'u koruyordu. Onun işi bu."

"Ama bunu yapmak için bir Moroi'u öldürdü," diye hatırlattım. "Bunu yapmamamız gerekir." Aptalca bir laftı ama Dimitri ne demek istediğimi anladı. Gardiyanların amacı Moroi'u korumaktı. Moroi önce gelirdi. Onlardan birini öldürmek suçtu. Ama daha önce birbirini öldürmeye çalışan Moroi'larla karşılaşmamıştık.

"Sıradışı bir durum," diye düşündüklerimi doğruladı Dimitri.

Başımı geriye devirdim. "Biliyorum, biliyorum. Ama Lissa'nın savunmasız olduğunu düşünmeye katlanamıyorum. Geri dönüp güvende olmasını sağlamak istiyorum. Hem de hemen." Yarın çok uzak geliyordu. "Ya yeniden saldırırlarsa?"

"Onu koruyacak başkaları var." Dimitri yanıma geldi. Gülümsediğini görünce şaşırdım. "İnan bana ben de onu korumak istiyorum ama şimdi yola çıkarsak hayatımızı boşu boşuna riske atmış oluruz. Biraz daha bekle ki hayatını riske atman bir işe yarasın."

Panik duygusu azaldı. "Üstelik Jill önemli, değil mi?"

"Çok."

Doğruldum. Beynimin bir kısmı sakinleşmeye çalışırken diğer kısmı başardıklarımızı değerlendiriyordu. "Onu bulduk," dedim elimde olmadan gülümseyerek. "İmkansız gibi görünse

de Lissa'nın kayıp kardeşini bulduk. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Lissa tüm haklarına kavuşabilecek. Onu hiçbir şeyden mahrum edemeyecekler. İsterse kraliçe bile olabilir. Ve Jill..." Tereddüt ettim. "Ve Jill en köklü ailelerden birinin parçası olduğunu öğrendi. Bu kadar da kötü olamaz ya?"

"Jill'e bağlı," dedi Dimitri. "Ve olayın ne gibi tepkiler yaratacağına."

Jill'in hayatını mahvetmiş olabileceğimi düşündükçe suçluluk duygusu içimi kaplıyordu. "Her şey yoluna girecek," diyen Dimitri, çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı. Kahverengi gözleri sevgi doluydu. "Doğru olanı yaptın. Kimse böylesine imkansız bir maceraya atılmazdı. Sadece Rose Hathaway. Bir kumar oynadın ve Jill'i buldun. Üstelik Abe'in kurallarını çiğneyerek hayatını tehlikeye attın. Ama başardın. Hepsine değdi."

"Umarım Adrian da öyle düşünür," diye yüksek sesle düşündüm. "Güvenli evden ayrılmamın, yapabileceğim en aptalca şey olduğunu düşünüyor."

Dimitri elini çekti. "Ona olanları anlattın mı?"

"Jill'den bahsetmedim ama yanlışlıkla artık Batı Virginia'da olmadığımızı söyledim. Ama sır olarak sakladı," diye ekledim. "Diğerlerine söylemedi."

"Buna inanırım," dedi Dimitri, önceki sıcaklığından eser kalmamıştı. "Sana... Sana oldukça sadık görünüyor."

"Öyle. Her şeyimle ona güveniyorum."

"Seni mutlu ediyor mu?" Dimitri'nin ses tonu sert değildi ama öyle bir gerilimle yüklüydü ki bana polis sorgularını anımsattı.

Adrian'la geçirdiğim zamanları düşündüm. Partiler, oyunlar ve elbette öpüşmeler. "Evet, onunlayken eğleniyorum. Bazen -çoğu zaman- beni kızdırıyor ama görünüşe aldanmamak gerek. Kötü biri değil."

"Kötü biri olmadığını biliyorum," dedi Dimitri. "O, iyi bir adam. Başkaları bunu görmüyor olabilir ama ben görüyorum. Hala kendini toparlama aşamasında ama başaracaktır. Kaçışta onu gördüm. Ve..." Bir an kelimeleri söyleyemedi. "Sibirya'da yanında mıydı? Sana yardım etti mi?"

Başımı salladım, sorular kafamı karıştırmıştı. Meğer bunlar daha ısınmaymış.

"Onu seviyor musun?"

Dünyada bana bu kadar kişisel bir soru sorup yumruk yemeyecek çok az insan vardı ve Dimitri onlardan biriydi. Aramızda sır yoktu ama ilişkimizin karışık yapısı bu konuya gerçeküstü bir hava kazandırıyordu. Bir zamanlar sevdiğim adama, şimdi başka birini sevmeyi nasıl anlatabilirdim? *Hala sevdiğin adama*, dedi içimden bir ses. Belki. Mümkün. Kendime yeniden Dimitri'ye olan hislerimin zamanla solacağını hatırlattım. Onunkiler gibi benimkiler de geçecekti. O geçmişimdi, Adrian ise geleceğim.

"Evet," dedim ama yanıtı vermem çok uzun sürmüştü. "Onu seviyorum."

"Güzel. Buna sevindim." Ama Dimitri'nin yüzü hiç de sevinmiş birinin yüzü gibi değildi. Kafa karışıklığım arttı. Neden üzülmüştü? Hareketleri ve sözleri birbirini tutmuyordu.

Ona yaklaştım. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. İyi ve mutlu olduğuna emin olmak istedim." Bana bakarken kendini gülümsemeye zorladı. Doğruyu söylü yordu ama aklından geçen sadece bunlar değildi. "Her şey çok hızlı değişiyor. Donovan'dan beri... Ve sonra Sonya... Her şey çok garip. Lissa beni kurtardığında her şeyin değiştiğini düşünmüştüm ama değişmemiş. İyileşmesi gereken çok yer var." Tam düşüncelere dalacakken kendini toparladı. "Her gün yeni bir şey keşfediyorum. Unuttuğum duygular ortaya çıkıyor. Görmediğim güzellikleri farkediyorum."

"Saçlarımın ara sokaktaki halini güzellikler listesine yazmamalısın, tamam mı?" diye dalga geçtim. "Şoktaydım."

Zoraki gülümsemenin yerini doğal bir gülümseme aldı. "Hayır, Roza, saçların çok güzeldi. Şimdi de çok güzel."

"Anlaşılan bu elbise seni hazırlıksız yakaladı," diye şaka yapmaya çalıştım. Aslında bakışları içimi titretiyordu.

O gözler odaya girdiğinden beri ilk kez gerçekten bana bakıyordu. Çelişkili duygular içinde olduğunu görebiliyordum ama ne hissettiğini tam olarak çözememiştim. Hayranlık? Merak? Üzüntü? Pişmanlık?

"Ne var?" diye sordum huzursuzca. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Çünkü bazen insan detaylara kapılıp resmin bütününü unutuyor. Mesele elbise veya saçın değil. Sensin. Çok güzelsin. O kadar güzelsin ki canım yanıyor."

İçimde kelebekler uçuştu. Ya da belki kalp krizi geçiriyordum. Hangisi olduğunu söylemek güçtü. Ama o anda artık Mastrano'ların misafir odasında değildim. Bir

kere daha bana bu kelimeleri söylemişti. St. Vladimir'deydik, ilk ve tek sevişmemizdi. Bana aynı böyle bakmıştı. Yine de o kelimeleri duyduğum anda kalbimde kilitli tuttuğum bir kapı açıldı ve bütün yaşadıklarımız, bütün deneyimlerimiz, bir olma hissi içime doldu. Ona bakmığım anda kendimi hiç ayrılmamışız gibi hissettim. Sanki birbirimize bağlıydık... Lissa ve benim bağlı olduğumuz gibi değil, kontrolü bizde olmayan bir bağdı bu.

"Çocuklar siz – ah!" Sydney içeri adım atar atmaz durdu. Birkaç adım geriledi, "Özür dilerim... ben... siz..."

Hemen o anda Dimitri'yle birbirimizden uzaklaştık. Ancak o zaman birbirimizin ne kadar yakınında olduğumuzu farkettim. Ona yaklaştığımı hatırlamıyordum bile. Neler olmuştu? Transa geçmek gibiydi. Ya da gündüz düşü.

Yutkunup kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. "Sorun değil. Neler oluyor?"

Sydney rahatsız olduğunu belli eden bakışlarını üzerimizde dolaştırdı. Özel hayatı olmayabilirdi ama ne gördüğünü biliyordu. "Ben... Sadece... Öylesine gelmiştim. Aşağıda olanlara katlanamıyorum da..."

Gülümsemeyi denedim, duygularım kafamı karıştırıyordu. *Dimitri bana neden öyle baktı? Neden öyle dedi? Hala beni istiyor olamaz. İstemediğini söylemişti. Onu rahat bırakmamı söylemişti.*

"Elbette burada kalabilirsin. Biz sadece... Konuşuyorduk." dedim. Bana inanmadığı belliydi. Onu ve kendimi ikna etmeyi denedim. "Jill'den bahsediyorduk. Kanun kaçağı olduğu-

muz düşünülürse, onu nasıl saraya götüreceğimiz konusunda bir fikrin var mı?"

Sydney ilişkiler konusunda uzman olmayabilirdi ama bu tür sorular ona tanıdıktı. Rahatlayıp dikkatini önümüzdeki probleme yöneltti.

"Her zaman annesinden—"

Alt kattan gelen gürültü, lafının yarıda kalmasına yol açtı. Dimitri'yle beraber ileri atıldım, Victor ve Robert'ın yarattığı sorunları çözmeye hazırdık. Merdivenlerin tepesine varınca aşağıdan gelen gürültüleri duyduk. Biri herkese yere yatmalarını emrediyordu.

"Gardiyanlar," dedi Dimitri. "Gardiyanlar evi bastı."

25

Evi kaplayan ayak seslerini duyunca, ordunun ikinci kata çıkmasına saniyeler olduğunu anladık. Üçümüz birden geri çekildik. İlk tepki veren Sydney oldu.

"Dışarı çıkın. Ben onları oyalarım."

Oyalarım dediği, büyük ihtimalle önlerini kesip birkaç saniyeliğine geçmelerine engel olmaktı. Ama o birkaç saniye büyük fark yaratabilirdi. Sydney'i tek başına bırakma fikrinden hoşlanmadım ama Dimitri'nin böyle bir sorunu yoktu. Ayak seslerini duyduğu anda fırladı.

"Haydi!" diye bağırıp beni kolumdan sürükledi.

Koridordan en uzaktaki yatakodasına koştuk. O oda Victor'la Robert'a ayrılmıştı. İçeri dalmadan önce Sydney'e, "Jill'i saraya götür!" diye bağırdım. Duydu mu bilmiyorum çünkü seslerden anlaşıldığına göre gardiyanlar ona ulaşmıştı. Dimitri odanın penceresini açtı, konuşmaya gerek duymadık.

İlk olarak o atladı. Aşağıda bir tehlike varsa önce o karşıya gelecekti. Hemen peşinden girdim. Birinci katın çatısına atlayıp aşağı kaydım. Yere indiğimde Dimitri beni kolumdan tutup dengemi bulmama yardım etti. Ne yazık ki yine bileğimi incittim ama acıyı duymazdan geldim.

Üzerimize gelen birileri vardı, arka bahçe anlaşılan gardiyan doluydu. Mantıklı. Sadece ön kapıdan içeri dalmakla yetinmezlerdi. Dimitri'yle birlikte saldırganlara karşı koyduk. Her zamanki gibi öldürmeden düşmanlarımızı etkisiz hale getiriyorduk. Zordu ama başardık. Halkımdan kimseyi öldürmezdim. Ama elbise giymiş olmam büyük dezavantajdı. Bacaklarım kumaşa takılıyordu.

"Diğerleri her an burada olabilir," diye homurdanan Dimitri son gardiyanı da yere devirdi. "Hemen gitmeliyiz. Kapıya koş."

Hiçbir şey söylemeden bahçe kapısına koştum. Arka bahçeden uzaklaştığımız anda bahçe yeniden gardiyanlarla doldu. Mastrano'ların evinin yan tarafındaki ara sokaklardan birine dalıp koştum. Ama kısa sürede Dimitri'ye ayak uyduramayacağım ortaya çıktı. Zihnim bileğimin acısını görmezden gelse de, vücudum hızlı hareket edemiyordu.

Dimitri kolunu vücuduma dolayıp koşmama yardım etti. Yoldan uzaklaşıp bahçelerden geçerek ilerlemeye başladık. Böylece bizi izlemeleri zorlaşacaktı.

"Koşarak onlardan kaçamayız," dedim. "Bizi yavaşlatıyorum. Senin—"

"Seni bırakmamı söyleme," diye lafımı böldü. "Bu işte birlikteyiz."

Klik. Önümüzdeki saksı patladı ve içindeki topraklar ortalığa saçıldı.

"Bize ateş ediyorlar," dedim inanamayarak. "Bize gerçekten ateş ediyorlar!" Onca dövüş eğitiminden sonra silah kullanmak hile yapmak gibiydi. Ama iş kraliçe katilini ve suç ortağını yakalamaya gelince önemli olan onur değil çözüm üretmekti.

Başka bir kurşun çok yakınımdan geçti. "Susturuculu," dedi Dimitri. "Temkinli davranacaklardır. Mahalledekilerin korkmasını istemezler. Saklanmalıyız." Kurşunlardan kaçıyor olabilirdik ama bileğim daha fazla dayanmazdı.

Köşeyi dönünce ikimizi banliyö bahçelerinin ortasına sokmuş oldu. Geri dönüp bakma şansım yoktu ama sesleri duyabiliyordum.

"O tarafa," dedi Dimitri.

Önümüzde Sonya'nın evini andıran bir ev vardı. Ön kapısı camdandı ve aralıktı, camın önüne ise sineklik takılmıştı. Dimitri sinekliği kesti. Zavallı aile. Hemen içeri girip saklandık.

Saniyeler sonra gardiyanlar bahçeleri aramaya başladı. Bir kısmı araştırmayı sürdürürken diğerleri ilerlediğimizi varsayıp sokaklara daldı. Sinekliğe baktım. Temiz bir kesikti ve dikkatli bakılmadığı sürece delik olduğu anlaşılmıyordu. Yine de peşimizdekiler durumu farkedebilirdi.

Aynı şeyi düşünen Dimitri gürültü yapmadan oturma odasına geçti, pencerelerden uzak durmaya özen göstererek ben

de onun peşinden gittim. Mutfak üzerinden garaja ulaştık. İçerde bir Ford Mustang vardı.

"İki arabalı bir aile," diye mırıldandı. "Ben de bunu umuyordum."

"Ya da yürüyüşe çıktılar ve eve döndüklerinde mahallelerinin Swat ekibi tarafından basıldığını gördüler," diye fısıldadım. "Gardiyanlar kimsenin kendilerini görmesine izin vermez."

Arabanın anahtarını aramaya koyuldum. Sonunda anahtarları dolapta buldum.

"Buldum," dedim. Anahtarlar bende olduğu için Dimitri'nin arabayı kullanmama izin vereceğini düşünmüştüm ama bileğim yüzünden arabayı kullanmamın zor olacağını hatırlattı. Anahtarları ona fırlattım.

"Bizi görmeyecekler mi?" diye sordum, Dimitri'ye. "Normalde kullandığımız çalıntı arabalardan daha dikkat çekici bir görüntüsü var."

Aslında harika bir arabaydı. Sydney olsa bayılırdı. Dudağımı ısırdım, onu geride bıraktığımız için suçluluk duyuyordum. Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım.

"Öyle," diye hak verdi Dimitri. "Ama sokakta başka arabalar da var. Gardiyanların bir kısmı evleri araştırıyor, diğerleri Mastrano'larla ilgileniyor olacak. Sayıları sınırlı. Bir şansımız olabilir."

Garajdan çıkarken nefesimi tuttum. İki kere yolun kenarında gardiyanları gördüğümü sandım ama Dimitri haklıydı. Her arabayı tek tek kontrol edemezlerdi. Ayrıca hava kararddığı için yüzlerimiz seçilmiyordu.

Dimitri oraya nasıl geldiğimizi hatırlıyor olacak ki, birkaç dönüşün ardından otobana ulaştık. Belirli bir yönümüz yoktu, tek derdimiz uzaklaşmaktı. Takip edildiğimizi gösteren herhangi bir işaret olmadığı için duruşumu değiştirip bacağımla ilgilendim. Vücudum adrenalin doluydu.

"Bizi ele verdiler, değil mi?" diye sordum. "Victor ve Robert önce bizi ispiyonlayıp sonra da kaçtı. Onları gözetlemeliydim."

"Bilmiyorum," dedi Dimitri. "Mümkün. Seninle konuşmadan hemen önce onları gördüm ve her şey yolundaydı. Bizimle Jill'i bulmaya gelmek istediler ama onları yetkililere teslim etmemizin an meselesi olduğunu biliyorlardı. Kaçış planları olması beni şaşırtmadı. Beslendikleri sırada gardiyanları çağırmış olabilirler."

"Kahretsin." Sıkıntıyla iç çekip saçlarımı geriye ittirdim. Keşke tokam olsaydı. "Şansımız varken onlardan kurtulmalıydık. Şimdi ne olacak?"

Dimitri birkaç saniye boyunca sessizdi. "Mastrano'lar sorguya çekilecek. Sorgulamak için Sonya'yı kilit altına alacaklar ve Sydney simyacılara yollanacak."

"Simyacılar ona ne yapar?"

"Bilmiyorum. Ama vampir kaçaklarına yardım etmenin ona puan kazandıracağını sanmıyorum."

"Kahretsin," diye tekrarladım. Her şey paramparça olmuştu. "Ne yapacağız?"

"Gardiyanlardan uzaklaşacağız. Saklanacağız. Bileğini saracağız."

Gözucuyla ona baktım. "Bakıyorum her şeyi planla-
mışsın."

"Pek sayılmaz," dedi kaşlarını çatarak. "Bunlar kolay işler. Sonra ne yapacağımıza karar vermek zor."

Haklıydı. Mastrano'lar suçlulara yardım ettikleri için yetkililer tarafından suçlanmasalar bile artık Emily'yi zorlayacak kimse kalmamıştı. Sydney simyacılara geri yollanırsa onun da bize bir yararı olmazdı. Artık birilerine söylemek zorundaydım. Sonraki görüşmemizde Adrian'a gerçekleri anlatacaktım, böylece Jill konusunda harekete geçebilirlerdi. Onu artık sır olarak saklayamazdık.

Dimitri otobandan ayrılan yollardan birine sapınca dünyaya geri döndüm. "Otel mi bakacağız?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," dedi. Ann Arbour'dan çok uzak olmayan ticari bir bölgedeydik. Detroit banliyölerinden biriydi. Yolun kenarı restoranlar ve mağazalarla doluydu. Her şeyi sattığını iddia eden bir süpermarketin önünde durduk. Dimitri arabayı park edip kapıyı açtı. "Burada kal."

"Ama—"

Dimitri anlamlı anlamlı beni süzdü. Bakışlarımı yere çevirdim. Kavga beni tahmin ettiğimden daha çok yıpratmıştı. Elbisem paramparçaydı. İnsanlar o halimi görseydi, neler olduğunu merak ederdi. Anladığımı göstermek için başımı salladım. Dimitri süpermarkete girdi.

Zihnimde sorunlarımızı gözden geçirdim. Ve Robert, Sonya'yı iyileştirdikten sonra kardeşleri yetkililere teslim etmenin bir yolunu bulmadığım için kendime kızdım. Kendimi

sihirli bir saldırıya hazırlamıştım. Gardiyanlara haber vermek gibi basit bir şey beklemiyordum.

İşi uzatmayan alışverişçilerden olan Dimitri fazla zaman geçmeden iki torba ve omzunda asılı bir şeyle geri döndü. Hepsini arka koltuğa bıraktı. "O da ne?" Uzundu ve silindirimsi bir görüntüsü vardı, kumaşla örtülüydü.

"Çadır."

"Çadırı ne yapa—" İnledim. "Demek otel yok?"

"Kamp yaparsak bizi bulmaları daha zor olur. Arabayı bulmalarını engellemiş oluruz. Şimdilik arabadan kurtulma şansımız yok, hele ayağın bu haldeyken."

"Zavallı insanlar," dedim. "Umarım sigortaları hırsızlığı kapsıyordur."

Otobana döndükten kısa süre sonra şehirleşmiş bölgelerden uzaklaşınca, kamp alanlarının reklamlarını görmeye başladık. Dimitri arabayı Huzurlu Çamlar adlı bir yere yanaştırdı. Kampın girişindeki ofiste oturan adamla pazarlık etti ve nakit ödeme yaptı. O zaman neden otelde kalamayacağımızı anladım. Çoğu otel kredi kartı talep ediyordu ve kartların hepsi Sydney'deydi. Elimizdeki nakitle idare etmek zorundaydık.

Görevli bize kamp alanının diğer tarafına uzanan yolu işaret etti. Etraf tatile gelen ailelerle doluydu ve kimse bize dikkat etmedi. Dimitri arabayı ağaçların yanına park etti. İtirazlarıma rağmen çadırı kurmasına yardım etmeme izin vermedi. Bensiz daha hızlı hareket edeceğini söyledi. Ben itiraz ederken o çadırı kurmaya başlamıştı bile. Parçaları ne kadar çabuk

birleştirdiğini görünce ağzım açık kaldı. Talimatlara bakmaya dahi gerek duymadı. Bir tür rekor kırmış olmalıydı.

Çadır ufak ve sağlamdı, ikimizin de oturabileceği ve yatabileceği yer vardı. Ama oturduğu zaman Dimitri'nin kamburu durması gerekiyordu. Çadırın içine girip başka neler satın aldığına baktım. İlkyardım malzemeleri. Fener ve bir lamba.

"Bileğine bakayım," diye emretti.

Bacağımı uzattım. Eteği dizime kadar sıyırdım. Parmakları hafifti. Bir deja vu yaşadım. Son zamanlarda bu hisse çok kapılıyordum. Yaralarıma baktığı diğer zamanları hatırladım. Bileğimi kontrol etti. Parmakları beni her zaman şaşırtmıştır. Bir adamın boynunu kırabilir, yarayı sarabilir ve çıplak tene nazikçe dokunabilirler.

"Kırık olduğunu sanmıyorum," dedi sonunda. "Sadece burkmuşsun."

"Çatıdan atlayınca başa gelen şeyler," dedim. Şakalarım, rahatsızlığımı saklamanın tek yoluydu. "Okulda bunun antrenmanını hiç yapmamıştık."

Gülümseyip bacağımı sarmak için gerekli malzemeleri çıkardı. Bandajla sabitleyene kadar bileğimi sardı. Sonra—

"Dondurulmuş bezelye mi?"

Dimitri omuz silkip paketi bileğimin üstüne koydu. Paketin soğukluğu, hemen o anda bana kendimi iyi hissettirdi. "Bir paket buz bulmaktan kolaydı."

"Ne kadar beceriklisin Belikov. Başka nelerin var?"

Torbaların içinden battaniye ve yiyecek çıktı. Bana patates cipsi ve çikolata aldığını görünce sırıttım. Hangi tür patates

cipsini sevdiğim gibi küçük detayları hatırlaması hoşuma gitti. Diğer sorunumu hatırlayınca gülümsemem soldu. "Hiç giysi almadın, değil mi?"

"Giysi mi?"

Paramparça elbisemi işaret ettim. "Bunları giyemem. Ne yapacağım? Battaniyeyi bağlayıp kendime elbise mi yapsam? Tam bir erkeksin, eminim aklına bile gelmemiştir."

"Yaralarını ve nasıl hayatta kalacağımızı düşünüyordum. Yeni giysiler gereklilik değil lüks."

"Palton bile mi?" diye sordum sinsice.

Dimitri önce donup kaldı, ardından küfretti. Mastrano'lardayken paltosunu giymesine gerek yoktu -gerçi dışarıda da giymesine gerek yoktu ya- ve paltoyu üstünden çıkardığı için, kaçtığımızda orada unutmuştu.

Battaniyeleri çadırın zeminine yayıp üzerlerine uzandı. Yüzünde komik denebilecek dertli bir ifade belirdi. Baskınlar, kurşunlar, suçlular... Sorun değil. Unutulan palto? Kriz. "Sana yeni bir palto alırız," dedim. "Jill'i bulup adımı temize çıkardıktan ve dünyayı kurtardıktan sonra."

"O kadarcık mı?" diye sorup ikimizi de güldürdü. Ardından yanına uzandım ve ikimiz de ciddileştik.

"Ne yapacağız?" diye sordum. Gecenin en popüler sorusuydu.

"Uyuyacağız," dedi. "Yarın Abe'e veya Tasha'ya veya başka birine ulaşırız. Jill'i gitmesi gereken yere götürmelerini sağlarız."

Konuştuğunda sesim kısıktı. "Yenilmişiz gibi geliyor. Oradayken çok mutluydum. İmkansızı başardığımı sanıyordum oysa hepsi bir hiç içinmiş."

"Hiç mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "İnanılmaz bir şeyi başardık. Lissa'nın kardeşini bulduk. Yeni bir Dragomir. Bunun önemini tam olarak kavradığını sanmıyorum. Elimizde hiçbir şey yokken, onu bulmayı başardık."

"Bu arada Victor Dashkov'u elimden kaçırdım. Yine."

"Biliyorsun ki asla uzun süre saklanmayı başaramıyor. Sürekli ortalıkta olma ihtiyacı duyan bir tip. Er ya da geç bir hamle yapacak ve onu yakalayacağız."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. İçerisi karanlık olduğu için Dimitri'nin görmesi mümkün değildi. "Ben de kendimi iyimser sanıyordum."

"Bulaşıcı," diye yanıt verdi. Ardından elimi tuttu. Parmaklarımız birbirine dolandı. "İyi iş başardın Roza. Çok iyi. Şimdi uyu."

Başka hiçbir yerimiz birbirine değmese de, eli dünyanın bütün sıcaklığına sahipti. Kütüphanedeki gibi mükemmel bir an değildi ama kendimi iyi hissettim. Uyumak istemiyordum. Orada olmak ve onunla olmanın tadını çıkarmak istiyordum. *Bu aldatmak değil,* dedim kendi kendime. Sadece ona yakın olmanın tadını çıkarıyordum.

Ama uyku hayati önem taşıyordu. İkimizin de sırayla nöbet tutacağı bir düzende karar kıldık. Ben uyurken o nöbet tutacaktı ve uyumazsam sıra ona geldiğinde onun da uyumayacağını hissettim. Gözlerimi kapattım. Bu sefer yavaşlaması gereken kalbim değil beynimdi. Bir türlü çıkış yolu bulamıyordum. *Jill'i saraya götür. Jill'i saraya götür.* Önemli olan tek şey buydu. Jill'e ulaşacak biriyle temasa geçmeliydik. Sonra

Dimitri ve ben saklanacaktık ve her şey kendi kendine yoluna girecekti.

"Şükürler olsun."

Etrafa bakındım, ruh rüyasına girdiğimi farketmemiştim. Sonya'nın bahçesindeydim.

"Bütün gece uyanık kalmandan korktum," diye devam etti Sonya.

"Elimde olsaydı yapardım," diye yanıtladım. Rüyalarımda görmeyi beklediğim kişi o değildi ama en azından dış dünyayla temasa geçmiştim. Üzerimde hala siyah beyaz elbise vardı ama gerçek dünyadakinin aksine temiz ve sağlamdı. "Dimitri güvende olduğumuzu düşünüyor – elbette şimdi uyanık, nöbette."

"Elbette." Gözlerinde eğlendiğini gösteren bir ışıltı belirdi ama kısa sürdü.

"Neredesin?" diye sordum. "Gardiyanlar seni nereye hapsetti?"

"Bana ulaşamadılar," dedi kibirli bir sesle. "Öncelikleri sizdiniz ve birazcık ikna kullanıp beni görmemelerini sağladım. Oradan ayrılmam gerekti. Emily'yi bıraktığıma üzüldüğümü söylemeliyim."

Sonya'nın kaçışı beni heyecanlandırmıştı. Sonunda iyi haber. "Jill'i saraya götürebilirsin. Özgürsün."

Sonya sanki Fransızca konuşuyormuşum gibi baktı. "Jill'e ulaşamam."

Kaşlarımı çattım. "Onu kilit altında mı tutuyorlar?"

"Rose," dedi Sonya, "Jill gardiyanlarla değil. Victor ve Robert onu götürdü."

26

"Nasıl?" diye bağırdım. Rüyadaki bahçede şakıyan kuş sustu. "Onu yanlarında mı götürdüler? Bu yüzden mi gardiyanları çağırmışlar?"

Sonya sükunetini korudu ama kaşlarını çattı. "Victor ve Robert gardiyanları çağırmadı. Neden öyle bir şey yapsınlar?"

"Çünkü... Dimitri ve benden kurtulmak istediler..."

"Belki," dedi Sonya. "Ama hala evdeyken bunu yapmaları aptalca olurdu. Victor'ın da arandığını unutma. Robert'ın büyüsü sayesinde dışarı çıkabildiler."

"O zaman kim..." Birden beynime dank etti. İnledim. "John ve Emily. İşlerin o kadar kolay olmayacağını tahmin etmeliydim. Kanun kaçaklarını çabucak evlerine kabul ettiler."

"Bence sadece John'du. Emily senin masumiyetine inanıyordu. Ayrıca gardiyanları çağırmanın, Jill'in kimliğine dikkati çekeceğini düşünmüştür. John'un gardiyanları aradığını ona söylemediğini duysam şaşırmazdım."

"Ve şimdi üvey kızını kaybetti," dedim. "Ama Victor ve Robert neden onu görürsün?" Ayrıca iki yaşlı adam, genç bir kızı nasıl kontrol altında tuttu?"

Sonya omuz silkti. "Büyük ihtimalle göründüklerinden güçlülerdir. İkna kullandıklarını sanıyorum. Nedenine gelince, söylemesi güç. Victor güç sahibi olmayı istiyor. Kayıp Dragomir'i yanında tutmak, güç elde etmenin en sağlam yollarından biri."

Ağaçlardan birine yaslandım. "Asla onu saraya götüremeyeceğiz."

"Önce onu bulmalıyız," dedi Sonya. " O uyuduktan sonra bunu yapabilirim."

"Daha fazla rüya yolculuğu," dedim. Ama umutlanmıştım. "Ona gitmelisin. Neler—"

"Yapmaya çalıştım. Ama uyumuyor. Bizden uzaklaşmak için onu uyanık tuttuklarına eminim. Denemeyi sürdüreceğim."

Şimdilik elimizden gelenin en iyisi buydu. "Sydney ve Mastrano'lar?"

"Sorgulanıyorlar." Sonya'nın suratı asıldı. Kuzenini bıraktığı için kendini kötü hissettiğini biliyordum.

Nazikçe Sonya'nın koluna dokundum. "Her şey yoluna girecek. İyi olacaklar."

Başını salladı. "Nasıl iletişim kuracağız? Sürekli uyumanı bekleyemem."

Sessizlik. Haklıydı.

Belki bugün bir cep telefonu alırız... Bir telefona ihtiyacımız olduğu kesin. "Neden yanımıza gelmiyorsun? Neredesin?"

Onu çağırmakla hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Bulunduğumuz yeri gizli tutmak için çok çaba harcamıştık. Strigoi diyanların beni az kalsın yakalayacak olmaları hiç hoş değildi. Hapsedilmek ve idam gibi olasılıkları bir tarafa bırakacak olsak bile onların elindeyken Lissa'ya yardım edemezdim. Ama Sonya'nın müttefikimiz olduğuna emindim ve Jill'le aramızdaki tek bağlantı o olabilirdi.

Victor'a da yerimizi söylerken benzer bir kumar oynamıştım. Sonunda geri tepse de başlangıçta bize yardım etmişti. Sonya'ya kampın adını verip yerimizi tarif ettim. Geleceğini söyledi. Ve Jill'e ulaşmayı deneyecekti.

"Sonya..." Tereddüt ettim, belki de rüyayı sona erdirmesine izin vermeliydim. Soracağımdan çok daha büyük sorunlarımız vardı. Aklımdaki soru, şahsi konular kapsamına giriyordu. "Arabada ne demek istedin? Erkek arkadaşımla rüyayı paylaştığımı söylediğimde çok şaşırmış göründün."

Sonya uzun uzun beni inceledi, mavi gözleri çok uzun süre üzerimde kaldı. "Auralar çok şey anlatır Rose ve ben onları okumakta ustayım. Bu işte senin arkadaşlarından çok daha iyiyim. Ruh rüyaları insanın aurasını altın rengine dönüştürür, ruh rüyası gördüğünü oradan anladım. Herkesin aurası kendine özeldir, duygularını ve ruhunu yansıtır. İnsanlar aşık olduklarında hemen belli olur. Auraları parlar, rüya gördüğün sırada auran parlıyordu, renkler canlıydı... Ama bir erkek arkadaşın yaratacağı türde bir canlılık değildi. Elbette her ilişki birbirinin aynı değildir. İnsanlar ilişkileri farklı seviyelerde yaşar. Fazla aldırmazdım ama..."

"Ama ne?"

"Dimitri'yle birlikteyken auran güneş gibi parlıyor. Onun aurası da." Gülümseyince, şaşkın şaşkın suratına baktım. "Bunu duyduğuna şaşırdın mı?"

"Ben... Bizim ilişkimiz bitti. Eskiden birlikteydik ama yeniden dampire dönüştüğünden beri beni istemiyor. Ben de hayatıma devam ettim." Ama anlaşılan hayatıma devam etmek demek, el ele tutuşup ateşli anlar yaşamak demekti. "Bu yüzden Adrian'layım. Onunla mutluyum." Son cümleyi kendimi savunur gibi söylemiştim. Kimi ikna etmeye çalışıyordum? Onu mu kendimi mi?

"Hareketler ve duygular ender olarak uyum içindedir," dediğinde, konuşması Dimitri'nin Zen konuşmalarını andırıyordu. "Beni yanlış anlama ama çözmen gereken bazı sorunların var."

Harika. Hayatımda bir tek deli bir kadınla terapi seansı eksikti. "Tamam, diyelim ki haklısın. Dimitri'den sadece birkaç hafta önce vazgeçtim. Hala bazı duygular besliyor olmam mümkün." Mümkün mü? Fiziksel varlığının ne kadar farkında olduğumu, kütüphanedeki uyumumuzu, birlikte hareket etmenin bana ne kadar iyi geldiğini düşündüm. Bir de saatler önce misafir odasında yaşananlar vardı.

Sonya gülme cüretini gösterdi. "Mümkün mü? Sadece iki hafta sonra mı? Rose, pek çok açıdan bilge olabilirsin ama bazı konularda çok acemisin."

Birilerinin beni yaşıma bakıp yargılamasından nefret ederim ama öfkelenecek vakit yoktu. "Tamam, her neyse.

Hala bazı duygular besliyorum ama onun için her şey bitti. Dönüştükten sonra onu görmedim. Korkmuştum. Depresyondaydı. Ne pahasına olursa olsun benden uzak durması gerektiğini bir daha beni asla sevemeyeceğini söyledi. Bu kaçış çılgınlığı başlayana kadar kendi gibi bile davranıyordu."

"Onunla bu konuyu konuştuk," dedi Sonya. "Depresyon meselesini. Onu anlıyorum. Strigoi olduktan sonra... Yaptıklarımızı yaptıktan sonra... Yaşamayı hak etmiyormuş gibi hissediyorsun kendini. Suçluluk, karanlık ve yaptığın kötülüklerin anıları var." Ürperdi.

"Sen... Ondan farklı davranıyorsun. Evet, bazen üzgün görünüyorsun ama diğer zamanlarda... Hiçbir şey yaşanmamış gibi. Eski haline döndün bile. Büyük ölçüde. İkiniz arasındaki fark ne?"

"Ah, hala suçluluk çekiyorum, inan bana. Robert beni geri getirdiğinde..." Adını zehirli bir şeymiş gibi söylemişti. "Evden ve yatağımdan ayrılmak istemedim. Kendimden ve yaptıklarımdan nefret ettim. Birinin beni öldürmesini diledim. Sonra Dimitri benimle konuştu. Suçluluk duygusunun kaçınılmaz olduğunu söyledi. Hissedebiliyor olmamın, Strigoi olmadığımı ispatladığını söyledi. Hayatı kucaklamalıymışım. Bize ikinci bir şans verilmiş. Onu fırlatıp atamazmışız. Bana tüm bunları anlamasının zaman aldığını ve benim aynı hataları yapmamı istemediğini söyledi. Hayatı ve güzelliğini, sevdiğim insanları kucaklamamı çünkü ileride çok geç olacağını anlattı. Strigoi geçmişinden kurtulmak çok zor. Sürekli üzerime binen bir yük gibi. Dimitri geçmişin onu kontrol etmesine izin vermeyeceğini söyledi, hayatının bir amacı olması için çabalayacakmış. Bazı şeyleri çoktan kaybetmiş ama kalanları kaybetmeyecekmiş."

"Öyle mi dedi? Bunların ne anlama geldiğine emin değilim." *Hayatı ve güzelliğini, sevdiğim insanları kucaklamamı,* çünkü ileride çok geç olacağını anlattı.

"Bazen ben de emin olamıyorum. Dediğim gibi, söylemesi yapmasından kolay. Yine de onun yardımıyla daha çabuk toparlandım. Dimitri'ye minnettarım. Size ve auralarınıza gelince..." Gülümsemesi geri geldi. "Bunu çözmeniz gerekiyor. Ruh eşi diye bir şey olduğuna inanmam, dışarıda hepimiz için bir kişinin olduğunu düşünmek saçma. Ya ruh eşin Zimbabwe'de yaşıyorsa? Ya genç ölürse? Birleşen ruhların da saçmalık olduğunu düşünüyorum. Kendi kişiliğine tutunmalısın. Ama uyumlu ruhlara inanırım. O uyum, auralarda görülür. Senin auranda sevgiyi görebiliyorum. Onun aurasında da görebiliyorum. Bu bilgiyle ne yapacağın seni ilgilendirir. İster inanır ister inanmazsın."

"Hiç baskı yapmıyorsun," diye mırıldandım.

Rüyayı bitirecek gibiyken durup içime işleyen bir bakış fırlattı. "Dikkatli olman gereken bir konu var Rose. Auralarınız uyumlu ama aynı değil. Dimitri'ninkinde karanlık var. Yaşadıklarından kalan bir karanlık bu ve her gün azalıyor. Seninkinde de karanlık var ama seninki azalmıyor."

Titredim. "Lissa. Ondan emdiğim karanlıktan bahsediyorsun, değil mi?"

"Evet. Ruh bağıyla ilgili fazla bir şey bilmiyorum ama yaptığın şey çok tehlikeli. Ruh bizi parçalar, buna şüphe yok ama bazı açılardan ruh kullanıcılarının buna dayanabilecek yapıya sahip olduklarına inanıyorum. Uzun süre olmasa bile," diye ekledi. "Ama sen? Hayır. Eğer o karanlığı fazlasıyla içinde tutarsan neler olacağını bilmiyorum. İçinde birikmesinden korkuyorum. Bir kıvılcımla patlamandan korkuyorum."

"O zaman ne olur?" diye fısıldadım.

Başını yavaşça salladı. "Bilmiyorum."

Bu sözün ardından rüya kayboldu.

Rüyasız bir uykuya daldım. Saatler sonra nöbet zamanının geldiğini anlamışçasına kendiliğimden uyandım. Gecenin karanlığı bir kere daha beni kucakladı. Dimitri'nin soluk alıp verişini duyabiliyor, sıcaklığını hissedebiliyordum. Sonya'yla konuştuklarımızı hatırladım. Şimdi kaldırabileceğimden daha fazlaydı.

İşe nereden başlayacağımı dahi bilmiyordum. Ve hayır, Sonya'nın söylediklerine inandığıma emin değildim, gerçek hayatta gördüklerim aksine işaret ediyordu. *Hareketler ve duygular ender olarak uyum içindedir.* Derin bir nefes alıp kendimi duygusal sarsıntı geçiren bir kız değil de, bir gardiyan olmaya zorladım.

"Uyuma sırası sende yoldaş."

Karanlığın içinde sesi ışık gibiydi. "İhtiyacın varsa biraz daha uyuyabilirsin."

"Hayır iyiyim," dedim ona. "Ve unutma sen—"

"Biliyorum, biliyorum." Güldü. "General ben değilim." Ah Tanrım. Birbirimizin şakalarını tamamlamaya başlamıştık. Uyum içindeki ruhlar... Kendime Sonya'nın ziyaretinin aşk hayatımla ilgili olmadığını hatırlattım. Rüyanın kalanından Dimitri'ye bahsettim. John'un ihanetini ve Jill'in kaçırılışını konuştuk. "Sonya'ya nerede olduğumuzu söylemekle doğru mu yaptım?"

Yanıt vermeden önce düşündü. "Evet. Yardıma ihtiyacımız var ve o Jill'i bulabilir. Sorun şu ki, bunu Victor ve Robert da biliyor olmalı." Yorgunlukla iç çekti. "Haklısın, biraz dinlensem iyi olacak."

Başka bir şey söylemedi. Kısa süre sonra nefes alıp verişinden uykuya daldığını anladım. Bu kadar çabucak uyuyabilmesi şaşırtıcıydı. Elbette gardiyanlık eğitimi sırasında bize bunu yapmamız öğretilir. Uyuyabileceğiniz zaman uyuyun çünkü başka ne zaman uyuma şansınız olacağını bilemezsiniz, derler. Ama ben hiçbir zaman uyuma konusunda başarılı olamamışımdır. Karanlığa bakıp duyularımı açtım, tehlike işaretlerini kolladım.

Hemen uyuma becerisine sahip olmayabilirim ama hem nöbet tutup hem Lissa'yı kontrol edebilirim. Jill ve kaçışının yüzünden bütün gün meşguldüm ama sarayda olanlar beni hala tedirgin ediyordu. Biri Lissa'yı öldürmeye çalışmış ve gardiyanlar Eddie'yi götürmüştü.

Lissa'nın gözlerinden dünyaya bakınca arkadaşlarını birarada görmek beni şaşırtmadı. Daha önce sorguya çekildiğine benzer bir odadaydılar. Ama bu oda daha büyüktü ve içerisi her

kesimden görevlilerle doluydu. Adrian ve Christian, Lissa'nın yanındaydı. Hepsinin huzursuz olduğunu görebilmek için aura okumasını bilmeme gerek yoktu. Lissa'nın tam karşısında, uzak duvarın dibinde Eddie oturuyordu. İki yanında gardiyanlar vardı. Duruşlarından, Eddie'nin tehlikeli olduğunu düşündükleri anlaşılıyordu. Ama anlaşılan Hans da onlarla aynı fikirdeydi.

Hans parmağını masadaki fotoğrafın üzerine koydu. Bir adım öne çıkan Lissa, fotoğraftakinin kendisine saldıran adam olduğunu gördü.

"Bir Moroi öldürdün!" diye bağırdı Hans. Anlaşılan konuşmanın ortasında gelmiştim. "Nasıl bunun bir sorun olmadığını söylersin? Onları korumak üzere eğitildin!"

"Yaptığım da buydu," dedi Eddie. O kadar sakindi ki hala espri yapabilen bir yanım, onun küçük bir Dimitri'yi andırdığını düşündü. "Lissa'yı korudum. Tehlikenin Moroi'dan veya Strigoi'dan gelmesi bir şeyi değiştirir mi?"

"Saldırıya dair en ufak bir ipucumuz yok," diye kükredi Hans.

"Üç şahit var!" diye bağırdı Christian. "Yalan söylediğimizi mi iddia ediyorsunuz?"

"Onun arkadaşı olduğunuz için şahitliğinizin şaibeli olduğunu söylüyorum. Söylenenleri doğrulayacak bir gardiyan olmasını tercih ederdim."

Öfkelenme sırası Lissa'daydı. "Orada bir gardiyan vardı! Eddie yanımızdaydı!"

"Moroi'u öldürmeden Lissa'yı korumanın yolu yok muydu?" diye sordu Hans.

Eddie hemen yanıt vermedi. Soruyu düşünüyordu. Sonunda başını iki yana salladı. "Onu öldürmeseydim o beni öldürürdü."

Hans sıkıntıyla iç çekti, bakışları endişeliydi. Benim için öfkelenmek kolaydı ama kendime Hans'ın işini yaptığını hatırlatmalıydım. Fotoğrafı kaldırdı. "Hiçbiriniz bu adamı daha önce görmediniz mi?"

Adamın yüzüne bakan Lissa elinde olmadan ürperdi. Hayır, onu tanımıyordu. Adamın yüzünün dikkat çeken bir yanı yoktu. Diğer arkadaşlarım da başlarını salladı. Lissa kaşlarını çattı.

"Evet?" diye sordu Hans, Lissa'daki değişimi farketmişti.

"Onu tanımıyorum..." diye tekrarladı Lissa. Ama kapıcı Joe'yla yapılan konuşmayı hatırlamıştı.

Adam neye benziyordu, diye sorduğunda, Joe, eli dışında sıradan biri olduğunu söylemişti.

Lissa fotoğrafı inceledi, adamın eli bıçak kullanmaktan deforme olmuştu ama başka hiçbir dikkat çekici özelliği yoktu. Bakışlarını Hans'a çevirdi. "Onu tanımıyorum," diye tekrarladı. "Ama tanıyan birini tanıyorum. Bir kapıcı var... Eskiden kapıcıydı. Rose'un aleyhine şahitlik eden adam. Onun bu adamı tanıdığını sanıyorum. İlginç bir iş ilişkileri varmış. Mikhail, kapıcının saraydan ayrılmamasını sağlayacağını söylemişti."

Joe konusunun açılması Adrian'ı mutlu etmedi çünkü rüşvet yüzünden annesi de suçlanabilirdi. "Kapıcıyı konuşturmanın kolay olacağını sanmıyorum."

Hans gözlerini kıstı. "Eğer bir şey biliyorsa onu konuşturacağımıza emin olabilirsin."

Kapıyı işaret etti. Eddie'nin yanındaki gardiyanlardan biri hemen harekete geçti. "Adamı bulun. Ve misafirlerimizi içeri yollayın." Gardiyan başını sallayıp odadan çıktı.

"Ne misafiri?" diye sordu Lissa.

"Eh," dedi Hans, "Hathaway'den bahsetmen komik çünkü az kalsın onu yakalıyorduk."

Panik duygusu Lissa'nın içini kapladı. Rose'u buldular ama nasıl? Abe, kızının Batı Virginia'da güvende olduğunu söylemişti.

"O ve Belikov Detroit'te görüldü, bir kızı kaçırdılar."

"Onlar asla..." Lissa duraksadı. "Detroit mi?" Christian ve Adrian'a soru soran bakışlar atmamak için kendine güçlükle hakim oldu.

Hans başını salladı. Arkadaşlarımı yakından izlediğinin farkındaydım. Yani Lissa'nın şaşkınlığı onların lehine bir puandı. "Yanlarında birkaç kişi daha varmış. Bazıları kaçtı ama birini yakaladık."

"Kimi kaçırmışlar?" diye sordu Christian. Onun şaşkınlığı da numara değildi. O ana kadar güven içinde uzaklarda saklandığımızı sanıyordu.

"Mastrano," dedi Hans. "Bilmem ne Mastrano."

"Jill Mastrano?" diye bağırdı Lissa şaşkınlıktan.

"Bizim Jill mi?" diye sordu Adrian.

Hans kızı tanıyıp tanımadıklarını soramadan kapı açıldı. Gardiyanlar yanlarında Sydney'le içeri girdi.

27

Orada olsaydım şaşkınlıktan ağzım açık kalırdı. Hem Sydney'i görmek garipti hem de saray arazisinde bir insan görmek. İnsanlar demeliydim çünkü yanında iki kişi daha vardı, bir adam ve bir kadın. Adam gençti, Sydney'den belki birkaç yaş büyüktü. Kadın daha yaşlıydı. Sert bir görünüşü vardı, Alberta'yı andırıyordu. İkisinin de üzerinde altın renkli simyacı dövmeleri vardı.

Bu simyacıların hiç mutlu olmadıkları belliydi. Yaşlı kadın iyi numara yapıyordu ama gözlerine bakınca, orada olmaktansa cehennemin dibinde olmayı tercih ettiği anlaşılıyordu. Sydney ve diğer adam korkularını saklamaya gerek duymuyordu. Sydney bana ve Dimitri'ye alışmış olabilirdi ama onun için buraya gelmek, kötülüğün inine adım atmaktı.

Rahatsız olan sadece simyacılar değildi. Onlar içeri girer girmez gardiyanlar Eddie'yi tehdit olarak görmeyi bıraktı. Bakışları insanlara kaydı, onları Strigoi'muş gibi değerlendirdiler.

Arkadaşlarımsa merak içindeydi. Lissa ve ben insanların için-
de yaşamıştık ama Christian ve Adrian'ın, besleyiciler dışında
onlarla çok az teması vardı. Simyacıları bizim arazimizde gör-
mekse daha da garipti.

Sydney'i orada görmek beni şaşırtmıştı. Gardiyanların evi
basmasının üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Arabayla sa-
raya gidecek kadar uzun zaman değil ama uçmuş olabilirlerdi.
Sydney'in üzerinde aynı kıyafetler vardı ama gözlerinin altı
çökmüştü. Yakalandığından beri onu sorguya çektiklerini tah-
min ettim. Asıl anlamadığım şey, simyacıları, neden Eddie'nin
kim olduğu bilinmeyen bir Moroi'u öldürüşünün görüşüldü-
ğü duruşmaya getirdikleriydi. İki konu birbirinden tamamen
ayrıydı.

Lissa da aynı şeyi düşünüyordu. "Bunlar da kim?" diye
sordu. Aslında Sydney'in kim olduğunu biliyordu çünkü ona
simyacıyı tarif etmiştim. Sydney'in bakışlarından, onun da
Lissa'nın kim olduğunu tahmin ettiği anlaşılıyordu.

"Simyacılar," dedi Hans. "Bunun ne anlama geldiğini bili-
yor musunuz?"

Lissa ve arkadaşlarım başlarını salladı. "Eddie ve bana saldı-
ran adamla ne ilgileri var?" diye sordu Lissa.

"Belki bir ilgileri var, belki yok." Hans omuz silkti. "Ama
garip şeyler oluyor ve hepiniz işin içindesiniz. O," Sydney'i
işaret etti, "Hathaway'le birlikte Detroit'teydi ve hiçbirinizin
bu konuda bir şey bilmediğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Adrian kollarını kavuşturup duvara yaslanmıştı. Tam bir
aldırışsızlık timsaliydi. "Neye isterseniz inanabilirsiniz ama bu

insanları tanımıyorum. Simyacılar bizden nefret etmez mi?
Neden buradalar?" Adrian, Batı Virginia'da olmadığını bilen
tek kişiydi ama tavırlarına bakınca bunu asla tahmin edemez-
diniz.

"Çünkü peşinde olduğumuz bir kanun kaçağı var ve suç
ortağını şahsen sorgulamam gerekiyordu," dedi Hans.

Lissa az kalsın beni savunmaya başlayacaktı ama yaşlı sim-
yacı önce davrandı. "Bayan Sage'in suçlunuza yardım ettiğini
gösteren bir delil yok. Hala sorgulama işini bize bırakmama-
nızın saçma olduğunu düşünüyorum."

"Koşullar farklı olsaydı yapardık Bayan Stanton," diye kar-
şılık verdi Hans. Araları buz gibiydi. "Ama bu suçlu diğerlerin-
den farklı. Kraliçemizin katilinden bahsediyoruz."

Gardiyanlar ve simyacılar arasındaki gerilim arttı. Arala-
rındaki ilişki hiç de mutluluk verici bir ilişki değildi. Ayrıca
Sydney'in amirlerinin, kızın suçlu olduğunu düşünseler bile
bunu asla halkımın önünde itiraf etmeyeceklerini kavradım.
Yani Hans'ın korkuları temelsiz değildi. Simyacılardan bir
tepki gelmeyince Hans, Sydney'i sorgulamaya başladı.

"Bu üçünü tanıyor musun?" Arkadaşlarımı işaret etti.
Sydney başını olumsuz anlamda salladı. "Onlarla hiç görüş-
tün mü?"

"Hayır." Hans, Sydney'in yanıtını değiştirmesini bekliyor-
muş gibi duraksadı. Sydney gözünü bile kırpmadı. "O zaman
Hathaway'i nereden tanıyorsun?"

Sydney, Hans'ı inceledi, kahverengi gözlerinde korku var-
dı. Özellikle Hans'tan korkuyor değildi. Bu, sarayda olmanın

ve simyacıların ona vereceği cezanın korkusuydu. Bir de Abe vardı. Teknik olarak bu pisliğe bulaşmasının nedeni oydu, tek yapması gereken Abe'in ona şantaj yaptığını söylemekti. O zaman beladan kurtulurdu ama Abe'in öfkesiyle karşı karşıya gelmesi gerekirdi. Sydney yutkunup boynu bükük bir tavır takındı.

"Rose'la Sibirya'da tanıştım."

"Evet, evet," dedi Hans. "Ama onun buradan kaçmasına nasıl yardım ettin?"

"Onun buradan kaçmasıyla bir ilgim yok!" dedi Sydney. Söylediği doğru sayılırdı. "Birkaç gün önce benimle temasa geçip Detroit yakınlarında bir eve ulaşmasına yardım etmemi istedi. Masum olduğunu ve bu sayede masumiyetini ispatlayabileceğini söyledi."

"Simyacılara onun kanun kaçağı olduğu bildirilmişti," diye hatırlattı Hans. "Onu gördüğünde bize haber verebilirdin."

"Rose'la tanıştığımda katil olabileceğini düşünmedim. Strigoi'ları öldürmesini saymıyorum, zaten ona cinayet denmez." Sydney iyi rol yapıyordu. "Masum olduğunu ve bunu ispatlayabileceğini söyleyince ona yardım etmeye karar verdim. Onu gideceği yere götürdüm."

"Bu soruları ona biz de sorduk," dedi Stanton. "Size de yanıtları ilettik. Yaptığı budalalıktı. Bizi ilgilendiren bir konu, sizi değil. Onu sorgulayacağınıza katilinizi bulmakla uğraşın." Konuşmasından durumun ciddiyetini kavramadığı izlenimi doğuyordu. İşlerin o kadar kolay olmayacağını, gardiyanların Sydney'i bırakmayacağını biliyordum.

"Kızın yanında kimler vardı?" diye sordu Hans.

Sydney'in hoşnutsuzluğu arttı. "Bir tanesini tanıyorum... Dimitri Belikov. İyileştiğini düşündüğünüz adam. Diğerlerini tanımıyorum. İki adam ve bir kadın. Hiç tanıştırılmadık." İyi söylenmiş bir yalandı, Dimitri'den iğreniyormuş gibi davranmak, yanımdaki diğer insanlarla tanışma ihtiyacı duymamasını açıklardı.

Lissa öne eğilip Hans konuşamadan araya girdi. "Detroit'te ne vardı? Rose nasıl adını temizleyecekmiş? Tüm bunların Jill'le ne ilgisi var?"

Hans sorgusunun bölünmesinden hoşlanmamıştı ama o da Jill'i ve Detroit'i merak ediyordu. Hiçbir şey söylemedi, belki de eline bir ipucu geçeceğini ummuştu ama Sydney mesafeli ve soğuk tavrını korudu.

"Hiçbir fikrim yok. Jill denilen kız da bir şey biliyormuş gibi görünmüyordu. Rose kıza ulaşmamız gerektiğini söyledi, ben de kendisine yardım ettim."

"Körü körüne mi?" diye sordu Hans. "Hiçbir açıklama beklemeden ona güvendiğine nasıl inanabiliriz?"

"O benim..." Sydney dudağını ısırdı, sanırım arkadaşım diyecekti. Yüzünde yeniden profesyonel bir ifade belirdi. "İnandırıcı bir havası vardı ve simyacılar yanlış katili avlamanıza yardım ediyorsa, kaynaklarımızı ziyan ediyoruz demekti. Suçlu olduğuna karar verseydim onu ele verebilirdim. Eğer bu meseleyi çözersem terfi edebileceğimi düşündüm." Çok iyi bir yalandı. Fırsatı değerlendirip kariyerini ilerletmeyi düşünen hırslı bir kız? Çok iyi numara. Ama kimse yutmadı.

Hans başını iki yana salladı. "Hiçbirinize inanmıyorum."

Erkek simyacı bir adım öne çıkıp tüm gardiyanların geri- mesine yol açtı. "Öyle olduğunu söylüyorsa öyle olmuştur." O da Stanton gibiydi ama tavırlarında güvensizlik dışında bir şey daha vardı. Sydney'i korumak istediği açıktı.

"Sakin ol Ian," dedi Stanton. Gözlerini Hans'tan ayırmadı. Kadın bana gerçekten Alberta'yı anımsatıyordu. Gardiyanlarla dolu bir odada olmanın kolay olmadığı kesindi ama hiç belli etmiyordu. "Ona inanıp inanmamanız bir şeyi değiştirmez. Bayan Sage sorularınızı yanıtladı. Burada işimiz bitti."

"Jill'in ailesi bir şey biliyor mu?" diye sordu Lissa. Hala şok içindeydi ama adımı temize çıkarma arzusu fazlasıyla güçlüydü. İşin peşini bırakamazdı.

Sydney Lissa'ya dönünce, simyacının düşüncelerini okuyabildiğim hissine kapıldım. Lissa'yla ne kadar yakın olduğumuzu bildiğinden onu rahatlatmak istiyordu. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ayrıca Jill'den, Lissa'ya bahsetmediğimi biliyordu.

"Hayır," dedi Sydney. "Oraya gittik. Rose, Jill'in kendileriyle gelmesi gerektiğini söyledi. Mastrano'lar nedenini bilmiyor. Sonra Rose, Jill'i kaçırdı. Veya Jill, Rose'la gitti. Hangisi doğru bilmiyorum. Her şey karmakarışıktı."

Simyacılar da gardiyanlar da benim Jill'i kaçırmam kısmına itiraz etmedikleri için bu konuda hemfikir olduklarını anladım. Jill'in ailesi ve Sydney aynı hikayeyi anlatmış olmalıydı. İçinde inanılacak kadar gerçek payı vardı ve Jill'in kaybolu- şunu açıklıyordu. Ama Dragomir sırrı, sır olarak kalmıştı ve Emily'nin buna sevindiğine emindim.

"İşte," dedi Stanton. "Aynı önceden söylediğimiz gibi. Şimdi gitmeliyiz." Kapıya doğru ilerledi ama gardiyanlar yolu kesti.

"İmkansız," dedi Hans. "Bu ciddi bir konu ve elimizdeki tek ipucu Bayan Sage." Stanton somurttu. "Size bir yararı olabilirmiş gibi görünmüyor. Ama endişelenmeyin – onu gözaltında tutacağız. Başka sorunuz olursa bizimle temasa geçebilirsiniz."

"Hayır," dedi Hans. "Kız burada kalacak."

Diğer simyacı Ian, tartışmaya katılıp korumak istercesine Sydney'in önüne geçti. "Aramızdan birini burada bırakmayacağız!" Yine o garip hisse kapıldım. Aşk, sanırım. Sydney'e aşıktı ve tüm bunları kişisel bir mesele olarak görüyordu. Stanton, ona konuyu kendisinin halledeceğini gösteren bir bakış fırlattı.

"Hepiniz burada kalabilirsiniz," dedi Hans. "Benim için bir şey farketmez. Size oda ayarlanmasını sağlarım."

"Kabul edilemez bir durum." O noktadan sonra Hans'la öfkeli bir tartışmaya daldılar. İş yumruklaşmaya kadar gitti mi bilmiyorum.

Ian'ın gözleri, Stanton ve Sydney arasında dolaştı ama yerinden kımıldamadı. Tek bir kez bakışları Hans'ın yaslandığı masaya kaydı ve irkildi. Ian'ın irkilişi saniyelik bir şeydi ama Lissa bunu farketti.

Ian'a doğru bir adım attı. Gardiyanlardan biri durumu farketti, Lissa'nın güvende olduğuna karar verdikten sonra Stanton'ı izlemeye döndü. "Onu tanıyorsun," diye mırıldan-

dı Lissa. Alçak sesle konuşuyordu ve diğer taraftaki bağırışlar yüzünden kimse ona dikkat etmemişti. Ama fazla alçak sesle konuşmuş olmalıydı çünkü Moroi'lar ve dampirler kadar gelişkin işitme duyusuna sahip olmayan Sydney ve Ian, ona boş boş bakıyordu.

Lissa dikkatleri üzerine çekmek istemediği için etrafı inceledi ve kimsenin ona bakmadığına emin olunca ses tonunu hafifçe yükseltti. "Onu tanıyorsun. Fotoğraftaki adamı." Ian şaşkın ve temkinli gözlerle Lissa'ya baktı. Vampirlerden hoşlanmadığı belliydi ama Lissa'nın sözleri onu hazırlıksız yakalamıştı. Üstelik gecenin şeytani yaratıklarından olsa da, çok güzel bir kızdı.

"Ian," dedi Sydney yumuşak bir sesle. "Bu kız neden bahsediyor?" Sesinde yanıt vermesi için onu zorlayan bir ton vardı. Ian yanıt vermek için ağzını açtı ama tam o sırada diğer taraftaki konuşma sona erdi. Herkesin dikkati yeniden Sydney'e döndü. Ian, Lissa'dan uzaklaştı.

Stanton ve Hans arasındaki tartışma, iki tarafın da ödün vermesiyle sonuçlanmıştı. Kimse mutlu değildi. Saraya kırk beş dakika mesafede ufak bir kasaba vardı, simyacılar oradı kalacak ama gardiyanlar etraflarında nöbet tutacaktı. Bir tür ev hapsi gibiydi. Stanton buna razı olmuştu çünkü başka çareleri olmadığını anlamıştı. En azından insan yerleşimlerinden birinde olacaklardı.

"Ve hiçbiriniz bu simyacı kızı tanımıyorsunuz veya onunla hiçbir temasınız olmadı. Hathaway'le ilgisini bilmiyordunuz, öyle mi?"

Lissa ve diğerleri her şeyi inkar edince, Hans'ın bu yanıtları kabul etmekten başka seçeneği yoktu. Herkes kapıya doğru ilerledi. Ama Hans, Eddie'nin gitmesine izin vermedi. "Sen değil! Justile. Bu konu çözülene kadar burada kalacaksın."

Lissa korkuyla inledi. "Ne? Ama o—"

"Endişelenme," dedi Eddie. "Her şey yoluna girecek. Sen şimdi kendine dikkat etmelisin."

Christian gitmeleri gerektiğini işaret etse de, Lissa tereddüt etti. Eddie, Lissa'nın hayatını korumuş olsa da bir Moroi öldürmüştü. Hafife alınacak bir konu değildi. Gardiyanların, onu serbest bırakmaları için başka seçeneği olmadığından yüzde yüz emin olmaları gerekiyordu. Eddie'nin yüzündeki sakin ifadeyi gören Lissa, onun her şeye hazır olduğunu kavradı.

"Teşekkürler," dedi yanından geçerken. "Hayatımı kurtardığın için teşekkürler."

Eddie başını salladı. Lissa koridora adım attı ve kendini kargaşanın ortasında buldu.

"Neredeler? Onları görmekte ısrar—"

Arkadaşlarım ve simyacılar, gardiyanlar eşliğinde çıkışa ilerliyordu. Bu arada içeri dalan biri gardiyanlar tarafından durdurulmuştu. Abe.

Karşısındaki garip manzarayı bir saniyeden kısa sürede tarttı, bakışları daha önce hiç görmemiş gibi Sydney ve simyacılar üzerinde dolaştı. Lissa'nın gözlerinden, Sydney'in bembeyaz olduğunu gördüm ama başka kimse durumu farketmedi. Abe, Lissa'ya gülümsedi ve birlikte dışarı çıktılar.

"İşte buradasın. Son sınav için seni arıyorlardı."

"Ve ona bakması için seni mi yolladılar?" diye sordu Christian.

"Ben gönüllü oldum," diye yanıtladı Abe. "Heyecan verici gelişmeler olduğunu duydum. Cinayet, fanatik insanlar, sorgulamalar. İlgimi çeken şeyler, bilirsin."

Lissa gözlerini devirdi ama herkesten uzaklaşana kadar bir şey söylemedi. Simyacılar ve gardiyanlar bir tarafa giderken, Lissa ve arkadaşlarım diğer yöne gitti. Lissa, Sydney ve Ian'a baktı ama o an için uzaklaşmaktan başka bir seçenek yoktu. Gardiyanların sadece simyacıları değil arkadaşlarımı da izlediği kesindi.

Lissa'nın grubu yetkililerden uzaklaşınca, Abe'in gülümsemesi kayboldu. Arkadaşlarıma döndü. "Neler oldu? Delice hikayeler duyuyorum. Biri öldüğünü bile söyledi."

"Az kalsın ölüyordum," dedi Lissa. Saldırıyı anlatıp Eddie'yle ilgili korkularını dile getirdi.

"Ona bir şey olmaz," dedi Abe. "Ellerinde onun aleyhine hiçbir şey yok. *En fazla sicili lekelenir.*"

Abe'in sözleri Lissa'yı rahatlattı ama ben suçluluk hissettim. Sayemde Eddie'nin sicili mahvolmuştu.

"O Sydney Sage'ti," dedi Lissa. "Batı Virginia'da olduklarını sanıyordum. Neden Rose'un yanında değil?"

"Bu mükemmel bir soru," dedi Abe.

"Çünkü anlaşılan Detroit'te Jill Mastrano'yu kaçırmakla meşgulmüşler," dedi Christian. "Garip bir durum ama Rose'un yapabileceği en çılgınca şey olduğunu söyleyemem." Bu sözünü takdir ettim.

Arkadaşlarım, Abe'e bildiklerini anlattı. Abe hemen kendisine oyun oynandığını anladı. Ona bilgi verilmemesinden hoşlanmadığı belliydi. *Aramıza hoşgeldin yaşlı adam*, diye düşündüm. Hala kaçış planını haber vermedikleri için onları affetmemiştim ama kibrim kısa sürdü çünkü Abe olanları öğrendiğine göre, Sydney'in başına gelebilecekler beni endişelendiriyordu.

"O kız bana yalan söylüyormuş," diye homurdandı. "Her gün Batı Virginia'nın ne kadar sessiz ve sıkıcı olduğunu söyleyen raporlar aldım. Onunla konuşmalıyım."

"İyi şanslar," diyen Adrian bir sigara yaktı. Anlaşılan yokluğumda kötü alışkanlıklarını kontrol altına alma arzusu gücünü yitirmişti. "Gardiyanların ve simyacıların ona ulaşmana izin vereceğini sanmıyorum."

"Ona ulaşmanın bir yolunu bulurum," dedi Abe. "Yanıtları bildiğine eminim. Eğer bu budalalara bir şey anlatmadıysa bravo ona. Ama bana her şeyi söyleyecek."

Lissa araya girdi. "Ian'la konuşmalısın. Erkek simyacıyla. Eddie'nin öldürdüğü adamı tanıyor."

"Emin misin?" diye sordu Abe.

"Evet," diyen Adrian hepsini şaşırttı. "Ian resmi gördüğünde garip bir tepki verdi. Ayrıca Sydney denilen kıza aşık."

"Ben de farkettim," dedi Lissa.

"Ukala bir kıza benziyor." Adrian kaşlarını çattı. "Belki onların türü öylelerinden hoşlanıyordur."

"Bu ilgiyi lehimize kullanabiliriz," diye fikir yürüttü Abe. "Siz kadınlar sahip olduğunuz gücü bilmezsiniz. Halanın çıktığı gardiyanı gördün mü? Ethan Moore'u?"

"Evet," diye inledi Christian. "Hatırlatmasan olmaz mı?"

"Tasha seksi bir kadın," diye belirtti Adrian.

"Böyle konuşma," dedi Christian.

"Bu kadar alıngan olma," dedi Abe. "Ethan saray gardiyanlarından biri. Cinayet işlendiğinde oradaydı – ileride bize yararı dokunabilir."

Christian başını iki yana salladı. "Nöbetçiler ifade verdi. Ethan bildiklerini çoktan anlattı."

"Buna o kadar emin olma," dedi Abe. "Resmi ifadelerde her zaman eksikler vardır. Gardiyanlara ne anlatıp ne anlatmayacakları söylenmiş olmalı. Halan gizlenen bir şey varsa bizim adımıza öğrenebilir." Abe sıkıntıyla iç çekti, planlarının bozulması hoşuna gitmemişti. "Keşke Sydney sorgulamalardan kurtulabilseydi de onu sorgulayabilseydim. Şimdi simyacıları ve gardiyanları aşmam gerekecek. Ve sizin de sınavınıza gitmeniz gerekiyor sevgili Prenses."

"O lafı bana ulaşmak için söylediğini sanmıştım," dedi Lissa.

"Hayır, seni bekliyorlar." Kıza nereye gideceğini söyledi. Sınav ikinci sınavla aynı binadaydı. "Hep birlikte gidin ve geri dönerken bir gardiyan sana eşlik etsin. Janin veya Tad gelene kadar odandan ayrılma." Tad, Abe'in adamlarındandı. "Başka bir sürpriz saldırıyla karşılaşmayalım."

Lissa ev hapsine alınmak istemediğini söylemeye niyetlendi ama şimdilik en iyisi Abe'in dediklerini yapmaktı. Abe yanlarından ayrılınca, diğerleri sınavın yapılacağı binaya yöneldi.

"Abe gerçekten kızdı," dedi Adrian.

"Onu suçlayabilir misin?" diye sordu Christian. "Şeytani dahiler kulübüne üyeliğini kaybetti. Dahice planı paramparça oldu ve kızı kayıp."

Adrian sessizliğini korudu.

"Umarım Rose iyidir," diyen Lissa iç çekti. "Jill'in tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Kimsenin bu soruya verecek bir yanıtı yoktu. Sınav alanına vardıkları zaman Lissa öncekinin aynı bir manzarayla karşılaştı. İçerisi izleyicilerle doluydu. Gardiyanlar kapıyı tutmuştu. Pek çok kişi Lissa'nın adını haykırıyordu. Özellikle halktan Moroi'ların, arkadaşımın tarafını tuttuğu açıktı. Korku testini geçemeyen pek çok aday olduğu için o ailelerin üyeleri de artık başka adayları desteklemeye başlamıştı.

Lissa tek başına odaya girdi. Aynı yaşlı kadınla karşılaşınca kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Yine korkunç şeyler mi görecekti? Ortada kadeh yoktu ama yine de Lissa güvende olduğundan emin değildi. Odada başka koltuk da yoktu. Lissa, yaşlı kadının karşısına geçip durdu.

"İyi günler," dedi Lissa saygılı bir tavırla. "Sizi gördüğüme sevindim."

Yaşlı kadın sırıtınca eksik dişi ortaya çıktı. "Buna şüpheliyim ama ikna edici bir tonla söyledin. Politika senin kanında var."

"Teşekkürler..." diyen Lissa bunun iltifat mı hakaret mi olduğuna emin olamadı. "Bu sınavda ne yapmam gerekecek?"

"Sadece dinleyeceksin. Hepsi bu. Kolay bir sınav."

Yaşlı kadının gözlerindeki kıvılcımlar, Lissa'ya işlerin hiç de o kadar kolay olmayacağını gösteriyordu.

"Tek yapman gereken bir soruyu yanıtlamak. Doğru yanıtlarsan oylamaya kalabileceksin. Çok eğlenceli olacak." Yaşlı kadın son sözleri kendine söylemişti.

"Tamam," dedi Lissa. "Hazırım."

Kadın, Lissa'yı süzdü. Gördüklerinden hoşlanmış gibiydi. "İşte soru: Kraliçenin halkına gerçekten hükmedebilmesi için neye sahip olması gerekir?"

Lissa'nın zihni bir an için bomboştu. Sonra bazı kelimeler belirdi. Bilgelik? Dürüstlük? Akıl sağlığı?

"Hayır, yanıt verme," dedi yaşlı kadın. "Henüz değil. Yarın aynı saate kadar vaktin var. Doğru yanıtı verirsen, sınavları geçmiş olacaksın." Göz kırptı. "Kimseye bundan bahsedemeyeceğini söylememe gerek yok."

Lissa başını sallayıp kolundaki dövmeyi ovuşturdu. Kimseden yardım alamayacaktı. Odadan çıkarken soru zihninde dönüp duruyordu. Verilebilecek çok fazla yanıt vardı. Herhangi bir şey—

Aniden onun gerçekliğinden korktum. Sonya'nın çadıra daldığını görmeyi bekliyordum ama dikkatimi çeken bu olmamıştı. Çok daha ufak bir hareketti... Ama çok daha güçlüydü.

Dimitri kollarımdaydı.

28

Az kalsın nefes alamayacaktım. İkimizin de kendi battaniyelerimiz vardı ama yaz ortası olsa bile gece olduğunda ısı düşüyordu. Dimitri uykusunda bana doğru yuvarlanmış, iki battaniyeyi birbiri üzerine atmıştı. Vücudu benimkinin yanındaydı, sıcak ve tanıdık bir pozisyondu.

Uykusunda bunu yapıyorsa tahmin ettiğimden daha yorgun olmalıydı. Ne de olsa çoğu zaman bir gözü açık uyuyan bir adamdan bahsediyorduk. Ama şimdi tüm kalkanlarını indirmişti, vücudu bilinçsizce... Ne arıyordu? Sıcaklığı? Beni? Kahretsin. Neden Sonya'ya o soruyu sormuştum? Neden Adrian'ın kız arkadaşı ve Dimitri'nin arkadaşı olarak hayatıma devam edemiyordum? Çünkü ikisi konusunda da başarılı değildim.

Hafif korkarak da olsa bir kolumu Dimitri'nin diğer tarafına atıp onu kendime yaklaştırdım. Riskli olduğunu ve onu uyandırabileceğimi biliyordum. Uyanırsa büyü bozulurdu.

lurdu. Ama uyanmadı. Rahatlamış göründü. Onu bu kadar yakınımda hissetmek ve ona sarılmak duygularımın alevlenmesine yol açtı. Onu kaybetmenin acısını hissettim içimde. Aynı zamanda ona böyle sarılmak acıyı hafifletiyor, eksik bir parçama kavuşmuşum gibi hissetmeme yol açıyordu. Oysa o sözleri beni sarsana kadar, her şeyi zihnimin derinliklerine hapsetmiştim.

Dimitri'yle ne kadar öyle kaldık bilmiyorum. Ama güneş doğmaya ve ilk ışıklar çadırın tentesini aydınlatmaya başlamıştı. Artık Dimitri'yi görebiliyordum. Saçlarına dokunmayı, eskisi gibi hissedip hissetmeyeceğini görmeyi istiyordum. Saçları değişmiş miydi? Aptalcaydı elbette. Saçları değişmiş olamazdı. Yine de... Sonunda arzuya karşı koyamadım ve parmaklarımı uzatıp saçlarına dokundum. Yumuşak ve ipeksi bir havaları vardı, elimde olmadan ürperdim. Dimitri de uyandı.

Gözleri açılır açılmaz hemen alarm durumuna geçti. Benden uzaklaşmasını bekledim ama durumu değerlendirdi -ve kıpırdamadı. Elimi yüzünden çekmedim, saçlarını okşamayı sürdürdüm. Gözlerimiz kilitlendiğinde aramızda pek çok şey yaşandı. O anda onunla beraber çadırda değildim, düşmanlardan kaçmıyordum. Cinayet veya Strigoi travması yoktu. Sadece o ve ben vardık, geri kalan her şey kaybolmuştu.

Hareket ettiğinde geri çekilmek yerine bana bakabilmek için başını kaldırdı. Aramızda birkaç santim vardı ve gözleri kendine ihanet ediyordu. Beni öpmek istiyordu. Beni öpmesi-

ni istiyordum. Bana doğru eğilip elini yanağıma koydu. Kendimi öpüşmeye hazırladım. Derken donup kaldı. Geri çekilip bakışlarını benden kaçırdı. Nefes nefese doğruldum.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Gözucuyla bana baktı. "Dilediğini seçebilirsin. Sorundan bol bir şey yok."

Parmağımı dudaklarıma götürdüm. Çok yaklaşmıştık. "Her şeyin değiştiğini biliyorum. Yanıldığını biliyorum. Yine sevebiliyorsun."

Beni yanıtladığında yüzüne her zamanki maskesini takınmıştı. "Bunun sevgiyle ilgisi yok."

Son dakikayı gözden geçirdim. Birlikte mükemmeldik. Sonya bile uyumlu olduğumuzu söylemişti.

"Bunun sevgiyle ilgisi yoksa neyle ilgisi var?" diye sordum.

"Doğru şeyi yapmakla," dedi alçak sesle.

Doğru şey mi? St. Vladimir'deyken doğru ve yanlış en sık tartıştığımız şeylerdi. On sekiz yaşında değildim. Öğretmenimdi. Lissa'nın gardiyanı olacaktık ve bütün dikkatimiz onun üzerinde olmalıydı. O zamanlar ayrı kalmamız için pek çok geçerli neden vardı. Ama artık bunların bir önemi yoktu.

Ona soru sormaya hazırlanıyordum ki biri kapımızda belirdi.

İki yana çekilip kazıklarımızı hazırladık. Aslında içgüdüsel bir hareketti çünkü dışarıdakinin Strigoi olmadığını biliyordum.

"Rose? Dimitri?"

Güçlükle duyulan tanıdık bir ses. Rahatlayıp çadırın fermuarını açarak Sonya'ya baktım. Onun da üzerinde aynı kayafetler vardı. İçeri girebilmesi için kenara çekildim.

"Ne hoş," dedi çadıra bakıp. "Kamp alanının en uzak köşesine yerleşmişsiniz. Tarif ettiğin arabayı bulmak yüzyıllar sürdü."

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum.

Göz kırptı. "Araba çalabilen sadece siz değilsiniz. Gerçi ben söz konusu olduğumda, insanlar arabalarını bana ödünç vermeye *gönüllü* oluyor."

"Takip edildin mi?" diye sordu Dimitri. Çok ciddiydi, saniyeler önce yaşananlar sanki hiç olmamıştı.

"Görebildiğim kadarıyla hayır," dedi Sonya. "Peşimde birkaç gardiyan vardı ama uzun süre önce onları atlattım. Benimle değil sizinle ilgileniyorlardı."

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandım. "Victor'ın kaçmış olması üzücü, yoksa listenin ilk sırasına o geçebilirdi."

"O kraliçe katili değil," diye hatırlattı Sonya. Sonunda ona Victor'ın kim olduğunu anlatmamız gerekecekti ama şimdi değil. "İyi bir haberim var, nerede olduklarını biliyorum."

"Neredeler?" diye sorduk aynı anda.

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Batı Michigan," dedi. "Sarayın zıt yönüne gitmişler."

"Kahretsin," diye mırıldandım. Dimitri ve ben güneydoğu yönünü seçip Ohio'ya gelmiştik. Yanlış yöndeydik. "Jill'i gördün mü? İyi mi?"

Sonya başını salladı. "Bir şeyi yok. Ürkmüş ama iyi. Etrafı tarif etmeyi başardı, motellerini bulabileceğimi sanıyorum.

Onu birkaç saat önce buldum, şimdi dinleniyorlar. Victor iyi değil. Hala motelde olabilirler."

"O zaman şimdi yola çıkmalıyız," diyen Dimitri harekete geçti. "Yola çıktıklarında Jill uyanacak ve tüm temasımızı kaybedeceğiz."

Hızla toplandık. Bileğim daha iyiydi ama hala acıyordu. Topalladığımı farkeden Sonya arabaya binmemizden hemen önce beni durdurdu.

"Bir saniye."

Önüme diz çöküp bileğimi inceledi. Derin bir nefes aldı, ellerini bileğime koydu. Vücuduma yayılan elektrik akımını hissettim. Derken her şey bitti. Acı ve şişme geçmişti. Bileğim iyileşmişti. Ruh kullanıcıları beni pek çok kez iyileştirdiği için buna alışmış olmam gerekiyordu ama yine de şaşırmıştım.

"Teşekkürler," dedim. "Ama bunu yapmamalıydın... Büyü kullanmamalısın..."

"İyi olman gerekiyor," dedi. Bakışları benden uzaklaşıp ağaçlara kaydı. "Büyüye gelince... Kullanmamak zor."

Öyle olduğunu bilsem de kendimi suçlu hissettim çünkü büyü kullandıkça deliliğe yaklaşıyordu. Robert, Sonya'nın zihnini de biraz iyileştirmişti, büyü kullanıp yeniden kötüleşmesini istemiyordum. Ama nutuk atacak zaman değildi.

Sonya'nın tarif ettiği yere doğru yola çıktık. Bu sefer yol tarifinde belirsizlik yoktu. Tek bir kez yeni bir araba elde etmek için durduk ve bir harita satın aldık. Sonya'nın Jill'den öğrendikleri, bizi Sturgis kasabasına yönelttı. Michigan'ın ba-

tısındaydı ama güneyde kaldığı için, uzaklık korktuğum kadar fazla değildi. Yine de Dimitri'nin hız sınırının üzerinde araba kullanması gerekti.

"İşte," dedi Sonya, Sturgis'e girdiğimizde. Yol kenarındaki orta karar motele yaklaştık. "Tarif ettiği yer burası. Gürüşüğü Moteli."

Dimitri arabayı motelin arkasına park etti. Bir süre moteli gözetledik. Hepimiz en iyi taktiğin ne olacağını bulmaya çalışıyorduk. Jill'in rüyada verdiği bilgiler bizi buraya kadar getirmişti ama odayı nasıl bulacağımızı bilmiyorduk. Hala motelde olup olmadıklarını da bilmiyorduk. Gerçek adlarıyla kaydolmuş olamazlardı. Tek tek kapıların önünden geçmemizi ve Sonya'nın, Robert'ı hissetmesini önerecektim ki Sonya ileriyi işaret etti.

"İşte arabaları," dedi. "Hala buradalar."

Jill'in evine giderken kullandığımız araba oradaydı. Karma dedikleri bu olsa gerek. Ben Victor'ın anahtarlarını yürütmüştüm o da benimkileri çalarak karşılık vermişti.

"Dikkatsizlik," diye mırıldandı Dimitri. "Araba değiştirmeyi akıl etmeliydiler."

"O Sydney'in arabası," diye hatırlattım. "Teknik olarak çalıntı değil. Yani polisler tarafından aranmıyor. Ayrıca içimden bir his, Victor ve Robert'ın arabalara düz kontak yapmasını bilmediğini söylüyor."

Ortabatı'da bir sürü çalıntı araba bırakmıştık.

Dimitri iltifat etmişim gibi başını salladı. "Nedeni ne olursa olsun işimize gelen bir durum."

"Onları nasıl bulacağız?" diye sordu Sonya.

Planımı önermekten vazgeçtim. Sonya, Robert'ı hissederse, Robert da Sonya'yı hissederdi. Ayrıca kardeşleri bulduğumuzda dövüşeceğimiz kesindi ve motelde dövüşmek dikkatleri üzerimize çekerdi. Otopark ise gözden uzaktaydı.

"Bekleyeceğiz," dedim. "Bu kadar uzun süre oyalanmaları şaşırtıcı. Biraz akılları varsa yakında yola çıkarlar."

"Kesinlikle haklısın," dedi Dimitri. Uyumlu ruhlar. Daha demin, neredeyse öpüşecek olduğumuz aklıma geldi. Yüzümün bana ihanet etmesinden korkarak başımı çevirdim. "Otoparkta dövüşmek kolay. Kaçacak yer yok." Doğruydu. Bir tarafta motel diğer tarafta beton duvar vardı. Yakınlarda başka bina görmüyordum.

Dimitri arabamızı otoparkın diğer ucuna park etti, böylece motelin çıkışını görebilecektik. Arabada oturmayı düşündük ama Dimitri ve benim dışarıda beklememiz daha mantıklıydı. Sonya'yı arabada bıraktık. Bu, onun dövüşü değildi.

Dimitri'yle beraber arabanın yanındaki ağacın gölgesinde dururken ne kadar yakınında olduğumun gayet farkındaydım. O, paltosunu özlüyor olabilirdi ama ben bu haldeyken onu izlemeyi seviyordum.

"Sanırım sabah yaşananlardan bahsetmek istemiyorsun," dedim alçak sesle.

Dimitri'nin gözleri arabanın üzerindeydi. "Konuşacak bir şey yok."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. Aslında ya bunu söyleyecektin ya da *neden bahsettiğini bilmiyorum*, diyecektin."

Dimitri sıkıntıyla iç çekti. "Ama," diye devam ettim, "konuşulması gereken şeyler var. Beni neredeyse öpecektin. Doğru olanı yapmak derken ne demek istedin?"

Sessizlik.

"Beni öpmek istedin!" Bağırmamak için büyük çaba harcıyordum. "Biliyorum."

"Bir şeyi istemem, onun doğru olduğu anlamına gelmez."

"Söylediklerimde haklıydım, değil mi? Sevebiliyorsun. Dönüştükten sonra asla sevemeyeceğine inanmanı anlıyorum. Ama her şey değişti. Eski haline dönüyorsun."

Dimitri gözucuyla bana baktı. "Evet. Bazı şeyler değişti... Ama bazıları değişmedi."

"Peki bay gizemli, doğru şeyi yapmak derken ne demek istedin?"

Hayalkırıklığına uğramış gibiydi. "Rose, tamir edemeyeceğim pek çok kötülük yaptım. Şimdi elimden gelen tek şey hayatımın kontrolünü ele almak, geleceğe bakmak, kötülükleri durdurmak ve doğru olanı yapmak. Doğru olmayan ise sevdiğim ve saydığım bir adamın kadınını elinden almak. Araba çalarım. Gizlice evlere girerim ama asla aşmayacağım sınırlar var."

Motelin kapısı açılınca dikkatimiz o yöne kaydı. En özel anlarımın sürekli olarak bölündüğü düşünülecek olursa, aşk hayatımın karmakarışık olmasına şaşmamalı. Aslında dikkatimizin dağılmasına sevinmiştim çünkü bunu söyleyeceğini hayatta tahmin edemezdim: *Doğru olmayan ise sevdiğim ve saydığım bir adamın kadınını elinden almak.*

Melodramı bir tarafa bıraktık. Victor, arkasında Robert ve Jill'le dışarı çıktı. Jill'in ellerini bağlamış olacaklarını düşünmüştüm ama yanılmışım. Sakince onlara eşlik ediyordu. Kısa sürede aşırı sakin davrandığını kavradım. Hareketleri doğal değil robot gibiydi. Üzerinde ikna kullanıyorlardı.

"İkna," dedi Dimitri, düşüncelerimi okumuş gibi. "Sen Victor'ı hallet. Ben Robert'ı alırım."

Başımı salladım. "İkna bozulur bozulmaz Jill koşup kaçacaktır. En azından öyle umuyorum." Umarım kalıp dövüşmeye çalışmazdı.

Neyse ki etrafta başka kimse yoktu. Sabahın erken saatleriydi. Dimitri ve ben saklandığımız yerden çıktık. İki sağlıklı dampir, her koşulda iki yaşlı Moroi'u yenebilir. Üstelik kardeşler bizi beklemiyordu.

Dimitri tam bir savaş tanrısına dönüştü. Ben de Victor'a konsantre oldum, üzerine atlayıp onu yere devirdim. Asfalta yapıştığında yumruğumu yüzüne indirdim. Burnu kanamaya başladı.

"İyi numara," diye inledi.

"Uzun zamandır bunu yapmak için fırsat kolluyordum," diye yanıtladım onu.

Victor acıya rağmen gülümsedi. "Elbette öyledir. Eskiden Belikov'un vahşi olduğunu düşünürdüm ama asıl vahşi sensin. Mantığı olmayan bir hayvansın."

Onu gömleğinden yakaladım. "Ben mi? Kendi çıkarları için Lissa'ya işkence eden ben değilim. Kendi kızını Strigoi'a

dönüştüren ben değilim. On beş yaşında bir kızı ikna kullanıp kaçıran da ben değilim!"

Yüzünde çıldırtıcı bir gülümseme belirdi. "O kız çok değerli Rose. Çok çok değerli. Ne kadar değerli olduğuna inanamazsın."

"O senin oyuncağın değil!" diye bağırdım. "O... ah!"

Toprak sarsıldı, otoparkı sarsan mini bir deprem yaşandı. Asfalt katlanıp Victor'a benden kurtulma şansı tanıdı. Eğer asfalt okyanus dalgaları gibi kıvrılıp üzerime geliyor olmasaydı, benden kurtulamazdı. Ama toprak büyüsü kullanıyordu.

Ama kolay bir büyü değildi. Victor yaşlı bir adamdı – yumruk yemiş yaşlı bir adam. Acı içindeydi ve yorgundu. Büyü yapmak için son güç kırıntılarını kullanıyordu.

Tek ihtiyacım olan bir yumruk daha indirmekti. Sağlam bir yumruk onu yere yapıştırırdı. Ama yere yapışan bendim. Sarsıntılar yüzünden yere yığılmıştım. Bir de aptal elbise meselesi vardı. Bacaklarım yeniden yara içinde kaldı. Asfalt etrafımı sarmaya başladı. Victor'ın beni hapsetmeye çalıştığını anladım. Buna izin veremezdim.

"Bütün o bağırışlar bir hiç için," diye seslendi Victor. "Fiziksel gücün bir önemi yok. Gerçek güç zekadır. Jillian'ı kontrol edersem, Vasilissa'yı kontrol ederim. Vasilissa'yı kontrol edersem de Dragomir'leri kontrol ederim. Sonra da Moroi. İşte güç bu."

Kibirli tiradını dinlemedim. Tek bir şeyi duydum: *Jillian'ı kontrol edersem, Vasilissa'yı kontrol ederim.* Lissa'yı incitmesine izin veremezdim. Jill'i kullanmasına izin veremezdim. Lissa

bana bir chotki vermişti, bilezikle tespih arası bir şeydi. Dragomir mirasının bir parçasıydı. Benim görevim Dragomir'leri korumaktı. Gardiyan sözünü hatırladım. Onlar önce gelir.

Sahip olduğumu bilmediğim bir güçle ayağa fırlayıp sallanan zemine rağmen dengemi korumaya çalıştım. Dans eder gibi hareketler yaparak aramızdaki mesafeyi aştım. Victor'a baktığım sırada Sonya'nın uyarısını hatırladım. Lissa'dan aldığım karanlığın ateşlenmesi için tek bir kıvılcım yeterliydi. Victor'a baktığımda hayatımdaki bütün kötülüklerin tek bir adamda toplandığını görüyordum. Doğru bir gözlem miydi? Hayır. Ama en yakın arkadaşımı incitmiş, neredeyse öldürmüştü. Dimitri ve benimle oynamıştı. Sürekli başkalarını kontrol etmeye çalışıyordu. Tüm bunlar ne zaman bitecekti? Kötülükleri ne zaman sona erecekti? Gözüm kararırken birinin bana seslendiğini duydum – Sonya, sanırım. Ama o anda Victor ve ona duyduğum nefretten başka hiçbir şey yoktu.

Adrenalinle güçlenmiş olarak üzerine atladım. Bir kere daha ileri savrulduk ama bu sefer yere düşmedik, beton duvara çarptık. O güçle bir Strigoi'u bile sarsabilirdim. Victor'ın kafası sertçe duvara çarptı, bir kırılma sesi duydum ve Victor baygın, yere yığıldı. Onu bırakmadım, kollarından tutup sarsmayı sürdürdüm.

"Ayağa kalk!" diye çığlık atıyordum. "Ayağa kalk ve benimle dövüş." Ama ne kadar bağırırsam bağırayım Victor ayağa kalkamıyordu. Hareket etmiyordu.

Birileri beni tutup uzaklaştırmayı denedi. "Rose! Rose! Kes şunu." Sesi duymazdan geldim, elleri ittirdim. Sadece öfkeden

ibarettim, Victor'la son bir kez yüzleşmeye ve bu işi bitirmeye ihtiyacım vardı. Aniden garip bir his üzerimi kapladı. *Bırak onu.* İstemiyordum ama bir saniye için mantıklı bir fikirmiş gibi geldi. Onu bıraktım. Kendimi bir rüyadan uyanmış gibi hissettim ve neler olduğunu kavradım. Beni çeken kişi Sonya'ydı, üzerimde ikna kullanmıştı. O kadar güçlüydü ki, göz temasına ihtiyacı yoktu.

"Onu durdurmalıyım," diye bağırdım. "Yaptıklarının bedelini ödemek zorunda." Yeniden Victor'a saldırmaya çalıştım.

Sonya beni kontrol altında tutmayı denemeyi bıraktı. "Rose, her şey bitti! O öldü. Görmüyor musun? Victor öldü!"

Hayır, görmüyordum, en azından başlangıçta. Tek görebildiğim kör edici takıntım, Victor'ı ele geçirme arzumdu. Ama sonra Sonya'nın sözleri bana ulaştı. Victor'ı sarstığımda, vücudunun tepki vermediğini hissetmiştim. Gözleri boş bakıyordu. Beynimdeki uğultu kesildi, yerini şok ifadesi aldı. O anda Sonya'nın sözlerinin gerçek anlamını kavradım.

Ne yaptığımı anladım.

Derken korkunç bir ses duydum. İçimdeki dehşet duygusunu kırıp geçen bir haykırış. Arkama bakınca, Dimitri ve Robert'ı gördüm. Robert'ın elleri arkasında birleştirilmişti ve Dimitri fazla bir güç harcamaksızın onu tutuyordu. Diğer taraftaki Jill ise korkmuş görünüyordu.

"Victor! Victor!" Robert'ın haykırışları, hıçkırıklarla bölündü. Bakışlarımı yeniden yerdeki cesede çevirdim, bunu yaptığıma inanamıyordum. Gardiyanların, Eddie'nin bir Moroi'u öldürmesi karşısında verdikleri tepkinin çılgınca olduğunu

düşünmüştüm ama şimdi nedenini anlıyordum. Strigoi gibi canavarları öldürmek ayrıydı ama canlı birini, kötü yürekli bile olsa yaşayan birini öldürmek...

"Onu buradan götür!"

Sonya o kadar yakınımdaydı ki, bağırması beni irkiltti. Ayağa fırlayıp Dimitri'ye döndü.

"Onu buradan götür! Olabildiğince uzağa götür!"

Dimitri şaşırmış göründü ama kadının ses tonu, onun da harekete geçmesini sağladı. Robert'ı sürüklemeye başladı ve bir süre sonra uğraşmaktan vazgeçip onu omzuna attı. İtiraz çığlıkları duymayı bekliyordum ama Robert tamamen sessizdi. Bakışları Victor'ın vücudundaydı. Öylesine yoğundu ki baktığı yerde bir delik açılacağını sanırdınız. Sonya kardeşlerin arasına geçti, kendi vücuduyla Victor'ınkini örttü.

"Onu buradan uzaklaştır!" diye bağırdı. "Victor'ı geri getirmeye çalışıyor! Ruh öpücüğünü deniyor!"

Kafam karışıktı ve üzgündüm, yaptığımdan iğreniyordum ama Sonya'nın söylediği tehlikeyi kavradım. Robert'ın, Victor'ı geri getirmesine izin verilemezdi. Kardeşler şimdiden yeterince tehlikeliydi. Victor hayaletleri çağırma yeteneğine sahip olmamalıydı. Victor ölü kalmalıydı.

"Ruh bağı için vücuda dokunması gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Bağı tamamlamak için. Ama bir ton ruh gücü kullanıp Victor'ın ruhunu geri çağırıyor," diye açıkladı.

Dimitri ve Robert gidince, Sonya cesedi taşımasına yardım etmemi söyledi. O kadar gürültü yapmıştık ki, kimsenin

dışarı çıkmamış olması mucizeydi. Hareket ediyordum ama ne yaptığımın farkında değildim. Sonya, Victor'ın arabasının anahtarlarını buldu. Bagaj alanını arttırmak için arka koltuğu düzleştirdi. Bir süre sonra sesler duyuldu, insanlar neler olduğuna bakmak için dışarı çıktı. Ne kadar orada kaldılar bilmiyorum ama neyse ki arabaları araştırmadılar. Açık konuşmak gerekirse düzgün düşünemiyordum. Zihnim karmakarışıktı. Tek yaptığım Sonya'nın emirlerini takip etmek ve Victor'ın cesedine bakmamaya çalışmaktı.

Sesler kesildiğinde de arabada kaldık. Sonunda Sonya derin bir nefes alıp bana odaklandı. "Rose?" Hemen yanıt vermedim. "Rose?"

"Efendim?" dedim çatlak bir sesle.

Beni yatıştırmaya çalışan bir sesle konuştu. Tenimin karıncalandığını hissettim ve içim onu memnun etme arzusuyla doldu. "Ölülere bakmanı istiyorum. Gözlerini aç."

Ölülere mi? Hayır. Zihnim kontrolden çıkmışken hayaletlere bakmanın iyi fikir olmadığını biliyordum. "Yapamam."

"Yapabilirsin," dedi. "Sana yardım edeceğim. Lütfen."

İkna kullandığı için ona karşı koyamadım. Zihnimdeki duvarları indirdim. Saniyeler içinde etrafım şeffaf yüzlerle doldu. Ağızları açıktı, konuşmak istiyor ama konuşamıyorlardı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Sonya.

"Ruhlar," diye fısıldadım.

"Victor'ı görüyor musun?"

Ruhlara bakıp tanıdık yüzler aradım. "Hayır."

"Onları geri gönder," dedi. "Zihnini kapat."

Dediğini yapmayı denedim ama zordu. İradem yetersizdi. Dışarıdan destek aldığımı hissettim. Sonya yeniden ikna kullandı. Hayaletleri yok etmedi ama irademi güçlendirdi. Zihnimin duvarlarını yeniden oluşturabildim.

"Demek gitti," dedi Sonya. "Ya ölüler dünyası tarafından yutuldu ya da huzursuz bir ruh olarak dünyayı dolaşıyor. Ne olursa olsun artık hayatta değil. Geri gelemez." Jill'e döndü. "Gidip Dimitri'yi çağır."

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Jill.

Sonya gülümsedi ama gözleri gülmüyordu. "Yakınlarda olduğuna eminim. Bizi izliyordur. Motelin etrafında dolaş, o seni bulur."

İknaya gerek olmadan Jill, Dimitri'yi aramaya gitti. O gittiğinde yüzümü ellerime gömdüm. "Tanrım! Bunca zamandır inkar ediyorum ama doğru, ben bir katilim."

"Şimdilik bunu düşünme," dedi Sonya. İşleri kontrolüne almaları rahatlatmıştı beni. Emir almak, karar vermekten kolaydır. "Suçluluk duygusuyla sonra uğraşırsın. Şimdi cesetten kurtulmamız gerekiyor."

Gözlerimi açıp kendimi Victor'a bakmaya zorladım. Acı bir kahkaha attım. "Keşke Sydney burada olsaydı. Ama sihirli iksirlerimiz yok. Güneş onu yok etmeyecek. Garip, değil mi? Strigoi'u öldürmek daha zor ama temizlemek daha kolay." Bir kahkaha daha attım çünkü söylediklerim Adrian'ın zırvalamalarına benziyordu. "Buydu değil mi?" diye sordum Sonya'ya. "Beni uyardığın akım buydu. Lissa ruhtan kaçabilir ama ben

kaçamam. Aynı Anna gibi... Aynı rüyadaki gibi... Hepsi gerçek oluyor ama ben inanmayacağım..."

Sonya, mavi gözlerinde korku veya alay dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. Kafam karışıktı, emin olamıyordum. Uzanıp elimi tuttu. "Benimle kal Rose. Karanlığı ittireceğiz."

Pencerenin tıklatılması ikimizi de şaşırttı. Sonya, Jill ve Dimitri'yi içeri aldı.

"Robert nerede?" diye sordu.

Dimitri, Victor'a şöyle bir bakıp başını çevirdi. "Çalıların arasında baygın yatıyor."

"Ne güzel," dedi Sonya. "Sence onu orada bırakmak doğru mu?"

Dimitri omuz silkti. "Kollarımda baygın biriyle görülmemenin daha doğru olacağını düşündüm. Bence onu orada bırakabiliriz. Sonunda uyanır. Kanun kaçağı değil. Ve artık Victor olmadığına göre... Zararsız denmese bile zararlı olduğu söylenemez. Zaten onu yanımızda götüremeyiz."

Yeniden bir kahkaha attım, isterik bir kahkahaydı. "Baygın. Elbette. Elbette. Sen öldürmemesini becerebiliyorsun. Ben beceriksizim." Victor'a baktım. "Bana sen bir hayvansın dedi, haklıydı. Kafam çalışmıyor." Kollarımı vücuduma doladım, tırnaklarım etimi kesip kanatıyordu. Fiziksel acı, zihinsel acıyı bastırır. Lissa öyle dememiş miydi?

Dimitri önce bana sonra Sonya'ya baktı. "Sorun nedir?" diye sordu. İlk kez gerçekten korkmuş görünüyordu.

"Ruh," dedi Sonya. "Çok uzun süredir Lissa'nın karanlığını emiyormuş ve bir şekilde bastırmayı başarmış. Ama ruh, her

zaman fırsat kollar. Zamanını bekler..." Kaşlarını çattı, belki benim gibi konuşmaya başladığını farketmişti. Jill'e döndü. "O gümüş mü?"

Jill boynundaki kalp şeklindeki madalyona baktı. "Sanırım."

"Alabilir miyim?"

Jill, klipsini açıp kolyeyi uzattı. Sonya kolyeyi avcunda tutup gözlerini kapattı ve dudaklarını büzdü. Birkaç saniye sonra gözleri açıldı. Kolyeyi bana uzattı. "Tak onu."

Dokunmak bile, tenimin karıncalanmasına yol açtı. "Kalp..." Kolyeyi takarken Dimitri'ye baktım. "Unuttun mu? Kalbin nerede diye sormuştun. İşte kalbim... İşte..."

Durdum. Dünya aniden netleşti. Düşüncelerim düzene girdi. Yanımdakilere baktım, şimdi onları görebiliyordum. Kolyeye dokundum.

"Bu bir şifa tılsımı."

Sonya başını salladı. "Zihin söz konusu olduğunda işe yarayıp yaramayacağına emin değilim. Kalıcı bir çözüm değil ama iradenle birleştiğinde bir süre daha dayanmanı sağlar."

Bir süre daha sözündeki karamsarlığa kapılmamaya çalıştım. Olup biteni anlamayı denedim. Önümdeki cesede baktım.

"Ben ne yaptım?" diye fısıldadım.

Jill bana sarıldı ama konuşan Dimitri'ydi.

"Yapman gerekeni yaptın."

29

Sonraki olaylar rüya gibi geçti. Sonya ruhun dokunuşunu benden uzak tutmuş olabilir ama bir önemi yoktu. Şoktaydım, düşünemiyordum. Beni ön koltuğa, Victor'dan olabildiğince uzağa yerleştirdiler. Dimitri bizi bir yere götürdü -nereye olduğuna bakmadım- ve Sonya'yla cesetten kurtuldular. Ne yaptıklarını söylemediler, hallettik, dediler ben de sormadım.

Ardından saraya doğru yola çıktık. Sonya ve Dimitri, saraya vardığımız zaman ne yapacağımızı konuştu. Adım henüz temize çıkarılmadığı için, plan şimdilik Sonya'nın, Jill'i saraya götürmesiydi. Jill, ailesine haber vermeyi istedi ama Dimitri bunun güvenlik açısından riskli olacağını düşündü. Sonya rüyasında Emily'yle konuşmayı önerdi. Bu kadarı şimdilik Jill için yeterliydi.

Yol boyunca Lissa'yı kontrol ettim. Kendimden ve Victor'a yaptığım şeyin korkunçluğundan uzaklaşmak istiyordum. Lis-

sa'yla yken kendim değildim ve o an için en büyük arzum buydu. Kendim olmak istemiyordum.

Ama işler onun için de yolunda gitmiyordu. Çözmesi gereken bir sürü sorun vardı. Tatiana'nın katilini bulmaya çok yaklaştığını hissediyordu. Yanıt dokunabileceği kadar yakındaydı ama bir türlü ulaşamıyordu. Gardiyanlar kapıcı Joe'yu tutuklamış ve uzun bir sorgunun ardından adam bıçaklı Moroi'u, cinayet gecesi binamın önünde gördüğünü itiraf etmişti. Ama adamdan veya Daniella'dan para aldığını itiraf etmemişti. Tek söylediği şey, zamanlar konusunda yanılıyor olabileceğiydi.

Lissa'nın elinde Ambrosse'un verdiği mektup vardı. Birinin Tatiana'yı tehdit ettiğini göstermeye yeterdi. Mektubu yazan kişi Tatiana'yı yumuşak olmakla suçluyor ve ruh kullanımını desteklemesini onaylamıyordu. Mektup son derece nazik olsa da yazan kişinin Kraliçe'ye kin güttüğü açıktı. Yani politik gerekçeler söz konusu olabilirdi.

Elbette bir sürü kişisel neden de vardı. Ambrosse, Blake ve diğer kadınlardan biri katil olabilirdi. Daniella İvashkov'un listede olması Lissa'yı geriyordu. Öğrendikleriyle ilgili tek iyi deray, Daniella'nın beni suçlu duruma düşürmek için değil Adrian'ı beladan kurtarmak için rüşvet vermiş olmasıydı. Eğer Daniella, Tatiana'yı öldürmüş olsaydı Joe'ya her iki yalan için de ödeme yapmış olurdu.

Lissa'nın aklını kurcalayan bir diğer sorunsa bilmeceydi. Hem bir sürü yanıtı vardı hem hiçbir yanıtı yoktu. Kraliçenin halkına gerçekten hükmedebilmek için neye sahip olması ge-

rekir? Diğer sınavlardan daha zordu çünkü tamamen zekaya dayanıyordu. Yakılacak bir ateş, üstesinden gelinecek bir korku yoktu.

Bilmeceyi ciddiye aldığı için kendine kızdı. Bir de onun yarattığı gerilim gereksizdi. Sınavları zaman kazanmak için oynadığımız oyunun bir parçası olarak görseydi işi daha kolay olurdu. Saray, seçimleri görmeye gelenlerle dolup taşmıştı ve inanılmaz ama Lissa'nın destekçileri çoktu. Herkes arkasından, *ejderha* veya *ikinci Alexandra* diye bağırıyordu. Saldırının haberi duyulunca destekçilerinin sayısı daha da artmıştı.

Elbette Lissa'nın bir sürü düşmanı da vardı. Aleyhindeki en büyük koz yasalardı: Oylama zamanı geldiğinde seçilmeye hakkı olmayacaktı. Diğer bir tartışma konusu ise yaşıydı. Rakipleri Lissa'nın çok genç olduğunu söylüyordu. Kim tahta bir çocuğun oturmasını isterdi? Lissa'yı destekleyenlerse Alexandra'yı ve arkadaşımın gerçekleştirdiği mucizeleri hatırlatıyorlardı. Yaşın konuyla ilgisi yoktu. Ayrıca seçim kanunlarının değişmesini talep ediyorlardı.

Lissa'nın rakiplerinin, sürekli olarak onun kraliçe katiliyle bağlantısını gündeme getirmelerine şaşmamalıydım. Ben en büyük sorunun bu olacağını düşünmüştüm ama Lissa ihanete uğramış arkadaş rolünü o kadar iyi oynuyordu ki, herkesi kendine inandırıyordu.

"Çok yoruldum," dedi Lissa, Christian'a. Herkesten kaçıp odasına sığınmıştı. Annem nöbet tutuyordu. "Kraliçelik işi korkunç bir fikirmiş."

Christian, Lissa'nın saçlarını okşadı. "Kötü bir fikir değildi. Abe seçimlerin ertelenebileceğini söyledi. Ne kadar yakınırsan yakın, bu noktaya geldiğin için kendinle gurur duyduğunu biliyorum."

Doğruydu. Kadeh sınavı, adayların yarısını elemişti. Beş aday kalmıştı. Biri Ariana Szelsky, diğeri Daniella'nın kuzeni Rufus Tarus'tu. Diğerleri Lissa, Marcus Lazar ve Marie Conta'ydı. Ronald Ozera başaramamıştı.

Annem konuştu. "Böyle bir şey görmedim. İnanılmaz destek görüyorsun. Konseyin ve soyluların, kanunları değiştirmek gibi bir zorunlulukları yok. Ama halk seni destekliyor. Sıradanların desteğini almak bazı soyluların hoşuna gidecektir. Seni desteklemekten çıkar sağlayacak aileler de var. Herkesi engelleyen şey, gerçekten kazanabilecek olman ihtimali. Bu yüzden tartışıp duruyorlar."

Lissa doğruldu. "Kazanmak... Mümkün mü? Ariana'nın bu işi bağladığını sanıyordum." Kazanmak planımızın parçası değildi ama çok az aday kaldığı için Ariana'yı tahta oturtmak için yapılan baskı artmıştı. Lissa da onun tarafını tutuyordu. Ariana'nın kazanmasını istiyordu.

"Bence öyle," dedi Janin. Sesinden Szelsky ailesine duyduğu yakınlık anlaşılıyordu. "Ariana zeki ve yetkin. Herkes bunun farkında. Dampirlere adil davranacaktır. Şimdiden yaş kanununu değiştireceğini söyledi."

Dampirlerin durumunu kötüleştirecek yeni kanunlar yapılması fikri, Lissa'nın canını sıkan konulardandı. "Umarım kazanır. İşlerin daha da kötüye gitmesine katlanamam."

Kapı çalındığında annem savunmaya geçti. "Gelen Adrian," dedi Lissa.

"En azından zamanlaması normalden iyi," diye mırıldandı Christian.

Erkek arkadaşım içeri girdiğinde her zamanki gibi sigara ve alkol kokuyordu. Düzgün davranmak için benim orallıkta olmama ihtiyaç duyması, canımı sıkmaya başlamıştı. Bana gücünü benden aldığını söyleyişini hatırladım.

"Kalkın çocuklar," dedi. Halinden memnun görünüyordu. "Ziyaret etmemiz gereken biri var."

Lissa şaşırmış olarak ayağa kalktı. "Neden bahsediyorsun?"

"Yine Blake Lazar'la takılmaya niyetim yok," diye uyardı Christian.

"Benim de," dedi Adrian. "Daha iyi birini buldum. Ve daha çekici. Serena ile Grant'ın yakın olup olmadıklarını merak etmiyor muydunuz? İstersen sorabilirsin. Onu buldum. Ve evet, bir şey değil."

Annem kaşlarını çattı. "Son duyduğumda Serena öğretmenlik yapmak üzere yollanmıştı. Doğu kıyısında olması gerekiyordu." Grant'ın öldürüldüğü Strigoi saldırısından sonra Serena'yı aktif görevden almışlardı. O saldırıda hayatta kalan tek gardiyan oydu.

"Öyle ama yaz tatili olduğu için seçimde saraya gelen kalabalığın kontrol edilmesinde görevlendirilmek üzere buraya getirilmiş. Ön kapıda çalışıyor."

Lissa ve Christian birbiriyle bakıştı. "Onunla konuşmalıyız," dedi Lissa. "Grant'ın gizlice kimi eğittiğini biliyor olabilir."

"Onlardan birinin Tatiana'yı öldürdüğüne emin olamazsın," dedi annem.

Lissa başını salladı. "Hayır ama Ambrosse'un mektubu gerçekse arada bağlantı var. Serena şimdi nerede? Kapıda mı?"

"Evet," dedi Adrian. "Üstelik konuşturmak için ona içki ısmarlamamız gerekeceğini sanmıyorum."

"Gidelim." Lissa ayakkabılarına uzandı.

"Emin misin?" diye sordu Christian. "Dışarda seni neyin beklediğini biliyorsun."

Lissa tereddüt etti. Moroi'lar için gecenin geç saatleriydi ama herkesin yatakta olduğunu düşünmek akıllıca bir düşünce değildi. Kapıların önü tıklım tıklım dolu olabilirdi. Lissa, adımı temize çıkarmanın daha önemli olduğuna karar verdi. "Gidelim."

Annem önde, arkadaşlarım arkada sarayın kapısına gittiler. Abe'in açtığı kapı onarılmıştı.

Sarayın etrafı, insanların oranın seçkin bir okul olduğunu düşünmesini sağlayacak şekilde, yüksek duvarlarla çevrelenmişti. Girişteki demir kapılar açık duruyordu ama yol gardiyanlar tarafından kesilmişti. Normalde sadece iki gardiyan nöbet tutardı. Ama kalabalık nedeniyle gardiyanların sayısı arttırılmıştı. İzleyiciler yolun iki tarafına dizilmiş, kırmızı halı töreninini izlermiş gibi saraya gelen arabaları izliyordu.

"Unutma, sen kraliçe adayısın. Buna uygun davran. Dragomir'lerin sonuncususun. Soylusun," dedi Christian, Lissa'ya.

Lissa oğlanın bunları söylemesine şaşırdı ama ürkmüş hali kayboldu. Hayranlarına dönüp el salladı. Kendi ken-

dine Dragomir ailesinin adını yüceltmesi gerektiğini hatırlatıyordu.

Sonunda kalabalıkla uğraşmanın Serena'yla yalnız kalmaktan daha kolay olduğunu keşfettiler. Gardiyanlar, Serena'yı ihtiyaçları olduğu konusunda ısrarcıydı. Ama annem görevi başındaki gardiyanla konuştu. Lissa'nın önemini hatırlattı ve birkaç dakikalığına Serena'nın yerini almayı kabul etti.

Serena'nın yaraları uzun zaman önce iyileşmişti. Sarışın hoş bir kızdı. Prenses'i gördüğüne şaşırdığı açıktı. "Prenses," dedi resmiyetini koruyarak. "Size nasıl yardım edebilirim?"

Lissa, Serena'yı diğer gardiyanlardan uzaklaştırdı. "Bana Lissa diyebileceğini biliyorsun. Ne de olsa bana yastığa kazık saplamayı öğrettin."

Serena gülümsedi. "İşler değişti. Sonraki kraliçemiz siz olabilirsiniz."

Lissa sırıttı. "Hiç sanmıyorum." Özellikle de bilmeceyi çözemediği *düşünülürse*. "Yardımına ihtiyacımız var. Sen ve Grant birlikte çok vakit geçiriyordunuz. Tatiana için Moroi'leri eğittiğinden bahsetti mi? Gizli çalışmaları kastediyorum."

Serena'nın yüz ifadesi, durumu bildiğini ele veriyordu. "Bu konudan bahsetmemeliyim. Grant'ın bana bile söylememesi gerekiyordu."

Heyecanlanan Lissa, Serena'nın elini tuttu. "Ne biliyorsan anlatmalısın. Kimi eğitiyordu? Bu konuda ne hissediyorlardı? Kim başarılı olmuştu? Her şey."

Serena bembeyaz oldu. "Yapamam," diye fısıldadı. "Kraliçe'nin emriyle hepsi gizli tutuluyordu."

"Halam öldü," dedi Adrian. "Senin de belirttiğin gibi müstakbel kraliçemizle konuşuyor olabilirsin."

Bu söz, Lissa'nın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

Serena tereddüt ettikten sonra derin bir nefes aldı. "Bir liste yapabilirim. Hepsini hatırlamam imkansız. Çalışmaların iyi gidip gitmediğini bilmiyorum ama birçoğunun buna içerlediğini biliyorum. Grant, Tatiana'nın bilerek en isteksiz Moroi'ları seçtiğini düşünüyordu."

Lissa kızın elini nazikçe sıktı. "Teşekkürler. Çok teşekkürler."

Serena gizli bilgileri vermekten hoşlanmıyordu. Sadakatin ikiye bölünmesi zor iştir. "Bunu daha sonra hallederiz. Şimdi görevimin başına dönmeliyim."

Serena görevinin başına dönünce, annem Lissa'nın yanına geldi.

Ben de kendi gerçekliğime döndüm. Etrafa bakındım. Bir otel daha. "Neler oluyor?"

"Duruyoruz," dedi Dimitri. "Dinlenmelisin."

"Hayır, yola devam etmeliyiz. Jill seçimler için zamanında saraya varmalı." Başlangıçtaki amacımız Lissa'nın koltuğuna kavuşabilmesi için Jill'i bulmaktı ama şimdi, Jill'in ortaya çıkışının yaratacağı karmaşanın da bize zaman kazandıracağını düşünüyordum. Pek çok kişi duyduklarına inanmayacakları için, genetik test yapılması gerekecekti. Tüm bunlar bize zaman kazandırırdı. Ve ne yazık ki cinayeti kimin işlediğini bulmak için zamana ihtiyacımız vardı.

Dimitri itirazlarıma aldırmadı. "Lissa'yla olduğunu biliyorum. Seçimler başlamış mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

"O zaman dinleneceksin."

"Ben iyiyim," diye bağırdım.

Ama o budalalar beni dinlemedi. Oda tutmak kolay olmadı çünkü hiçbirimizin kredi kartı yoktu ve otel görevlisi depozito bırakılmasını kabul etmiyordu. Ama Sonya ikna kullandı ve yan yana iki oda tuttuk.

"Onunla yalnız konuşayım," diye mırıldandı Dimitri, Sonya'ya. "Sanırım halledebilirim."

"Dikkatli ol," diye uyardı Sonya. "Çok kırılgan durumda."

"Ben tam yanınızdayım!" diye seslendim.

Sonya, Jill'in elinden tuttu ve onu diğer odaya götürdü. "Haydi, oda servisini arayalım."

Dimitri kapıyı açıp girmemi beklercesine bana baktı. Bir kırılıkla iç çekip içeri girdim ve yatağa oturdum. Oda, Batı Virginia'dakinden yüz kat daha güzeldi. "Oda servisini çağırabilir miyiz?"

Bir iskemle çekip karşıma oturdu. "Victor'a yaptığından bahsetmemiz gerekiyor."

"Konuşulacak bir şey yok," dedim zayıf bir sesle. Bastırdığım karanlık duygular yeniden güçlendi. Kendimi hücreye kapatmış gibi hissettim. Duvarları suçluluk duygumdan yapılma bir hapishane. "Herkesin söylediği gibi ben bir katilim. Soğukkanlılıkla öldürdüğüm kişinin Victor olması bir şeyi değiştirmez."

"Soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet olduğu söylenemez."

"Aynen öyleydi!" diye bağırdım. Gözlerim yaşlarla doldu. "Plan onu ve Robert'ı etkisiz hale getirmekti. Victor benim için tehdit değildi. Yaşlı bir adamdı."

"Bana tehdit gibi göründü," dedi Dimitri. Ben ne kadar isteriksem o, o kadar sakindi. "Büyü kullanıyordu."

Başımı iki yana salladım, yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Beni öldürmeyecekti. Uzun süre devam edemezdi. Gücünün tükenmesini bekleyebilir veya kaçabilirdim. Zaten kaçtım! Ama onu yakalamak yerine beton duvara çiviledim! Gücü bana denk değildi. Yaşlı bir adamdı. Yaşlı bir adamı öldürdüm. Kötü yürekli, yozlaşmış bir yaşlı olabilir ama ölmesi gerekmiyordu. Hapse girmesini istiyordum."

Victor'dan ne kadar nefret ettiğim düşünülürse, böyle hissetmem garipti. Ama doğruyu söylüyordum: Adil bir dövüş değildi. Düşünmeden hareket etmiştim. Normalde onuru falan düşünmezdim ama nedense birden önem kazanmıştı. "Onu öldürüşümde onur yoktu."

"Sonya senin hatan olmadığını söyledi." Dimitri'nin sesi hala nazikti. Keşke beni azarlasaydı. Hissettiğim suçluluğu doğrulamasını istiyordum. "Ruhun yan etkisi olduğunu söyledi."

Dövüşü hatırlamaya çalıştım. "Lissa'nın ne hissettiğini hiç anlayamamışım. Victor'a baktım ve... Dünyadaki bütün kötülükler onda toplanmıştı. Onu öldürmem gerektiğini hissettim. Kötü biriydi ama bunu hak edecek kadar kötü olmadığını biliyorsun. Bana karşı hiç şansı yoktu." *Onur*, diye düşünüyordum. *Onur bu cinayetin neresinde?*

"Dinlemiyorsun Rose. Senin hatan değildi. Ruh gücünü kimse tam olarak anlamıyor. Karanlık tarafının korkunç şeyler ne yol açabildiğini biliyoruz. Kontrol edilemediğini biliyoruz."

Gözlerine baktım. "Onu kontrol edecek kadar güçlü olmalıydım." İşte suçluluk duygumun altında yatan gerçek. "Güçlü olmalıydım ama zayıftım."

Dimitri yanıt vermekte acele etmedi. "Yenilmez değilsin," dedi sonunda. "Kimse kusursuz olmanı beklemiyor."

"Ben bekliyorum. Yaptığım şey..." Yutkundum. "Affedilemezdi."

Dimitri'nin gözleri şaşkınlıktan açıldı. "Söylediklerin saçma Rose. Kontrolünde olmayan bir şey için kendini suçlayamazsın."

"Öyle mi? Öyleyse sen neden hala..."

Dimitri'yi kendini cezalandırmayı sürdürmekle suçlayacakken sustum. Artık kendini cezalandırmıyordu. Strigoi'ken yaptıkları yüzünden suçluluk duymuyor muydu? Duyuyordu. Ama yolculuğumuz sırasında hayatı yeniden sahiplenmeyi öğrenmişti.

"Ne zaman suçluluk duygusuna rağmen yaşayabileceğini keşfettin?" diye sordum. "Her şey ne zaman değişti?"

"Emin değilim."

Sorum onu şaşırttıysa bile şaşkınlığını saklamayı becerdi. Gözleri gözlerimdeydi ama beni görmüyordu. "Her şey yavaş yavaş oldu. Lissa ve Abe gelip seni kaçırmamı söylediklerinde. Lissa benden istediği için bunu yaptım. Ama bu konuyu düşündükçe kişisel nedenlerim de olduğunu kavradım. Hücrede

olmana katlanamıyordum. Doğru değildi. Sonra kendimin de aynı durumda olduğunu farkettim. Şimdi ikinci bir şansım var ve fırlatıp atmaya niyetim yok."

Duygularım hala karmakarışıktı ama anlattıkları, kendimi biraz olsun toplamamı sağladı. Duygularını nadiren açığa çıkardığını biliyordum.

"Detayları görmeyi ve takdir etmeyi öğrendiğimden bahsettiğimi duydun," diye devam etti. "Yolculuğumuz devam ederken kim olduğumu hatırladım. Ben sadece bir savaşçı değilim. Savaşmak kolaydır. Önemli olan neden savaştığımız. Ara sokakta Donovan'la dövüşürken..." Ürperdi. "Az kalsın sadece öldürmek için dövüşen birine dönüşüyordum. Ama sen beni kurtardın Rose. Benim için dönüm noktası oydu. Lissa gibi sen de beni kurtardın. Strigoi geçmişimi geride bırakmak için, onların olamayacağı türde biri olmam gerektiğini anladım. Güzelliği, aşkı, onuru sahiplenmeliydim."

Bu sözler üzerine sanki ikiye bölündüm. Bir yanım mutluluktan havaya uçuyordu. Kendisiyle verdiği savaşı kazanmak üzereydi. Onun adına mutluluktan ağlayabilirdim. Aynı zamanda bu sözler bana kendi durumumun acınasılığını hatırlatıyordu. Yeniden kendime acımaya başladım.

"O zaman durumumu anlıyorsundur," dedim acı bir sesle. "Sen de söyledin: Onur önemlidir. Ben kendiminkini kaybettim. Otoparkta masum birini öldürdüm."

"Ben de yüzlercesini öldürdüm," dedi düz bir sesle. "Hem de Victor Dashkov'dan çok daha masum insanlardı."

"Aynı şey değil! Çünkü elinde değildi!" Yine patlama noktasına ulaştım. "Neden aynı şeyleri konuşup duruyoruz?"

"Çünkü kafan basmıyor! Senin de elinde değildi!" Sabrının sınırlarına dayanmıştı. "Suçlu hissedebilirsin. Yas tutabilirsin ama hayatına devam etmek, kendini affetmek zorundasın." Ayağa fırlayarak onu şaşırttım. Öne eğildim, yüz yüze geldik. "Kendimi affetmek mi? İstediğin bu mu? Bunu sen mi söylüyorsun?"

Kelimeleri duymamış gibiydi. Yakınında olmamla ilgisi olmalı. Başını salladı.

"O zaman şunu söyle, suçluluk duygusunu aşıp yaşamaya karar verdiğini anlatıyorsun. Tamam. Ama gerçekten kendini affettin mi? Sibirya'da olanlar için seni affettiğimi uzun zaman önce sana söyledim ama sen kendini affedebildin mi?"

"Az önce dediğim—"

"Hayır. Aynı şey değil. Bana kendimi affetmemi söylüyorsun ama sen aynısını yapamıyorsun. İkiyüzlünün birisin yoldaş. Ya ikimiz de suçluyuz ya ikimiz de masumuz. Birini seç."

O da ayağa kalkıp bana yukardan baktı. "O kadar basit değil."

Kollarımı kavuşturarak geri çekilmeyi reddettim. "O kadar basit. Biz aynıyız! Sonya bile öyle söylüyor. Hep aynı olduk."

Dimitri kaşlarını çattı. "Sonya mı? Onun bunlarla ne ilgisi var?"

"Auralarımızın uyduğunu söyledi. Birbirimizin yanındayken aydınlanıyormuşuz. Beni sevdiğini ve uyum içinde olduğumuzu söyledi. Bilmiyorum. Bu konuyu açmamalıydım.

Yarı deli büyü kullanıcıları söz konusu olduğunda, aura zırvalarını yutmamalıyım."

Pencereye gidip başımı cama yaslayıp bir karar vermeye çalıştım. Kendimi affedebilir miydim? Karşımda ufak bir şehir vardı. Nerede olduğumuzu bilmiyordum. Arabalar ve insanlar gözümün önünde akıp gidiyordu. Derin bir nefes aldım. Victor'ın asfalttaki görüntüsü uzun süre zihnimden gitmeyecekti. Korkunç bir şey yapmıştım ama niyetim kötü değildi. Belki de diğerleri haklıydı, kendimde değildim. Bunu bilmek olanları değiştirir miydi? Victor'ı geri getirir miydi? Hayır. Dürüst olmak gerekirse yaptıklarımla nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Ama yola devam etmek zorundaydım.

"Bunun beni durdurmasına izin veremem," diye mırıldandım. "O zaman kötülüğün kazanmasına izin vermiş olurum. Hayatta kalmalıyım. Savaşıp diğerlerini korumayı sürdürmeliyim."

"Ne diyorsun?" diye sordu Dimitri.

"Kendimi affettiğimi söylüyorum. Her şey mükemmel diyemem ama bu da bir başlangıçtır." Parmaklarım camdaki ufak çatlağın üzerinde dolaştı. "Kim bilir? Belki otoparktaki patlama, içimdeki karanlığın bir kısmından kurtulmamı sağlamıştır. Şüphecinin teki olsam da Sonya'nın hakkını vermeliyim, patlamak üzere olduğum konusunda haklı çıktı."

"Bir konuda daha haklıydı," dedi Dimitri. Sırtım dönüktü ama ses tonu ona yönelmemi sağladı.

"Neymiş?" diye sordum.

"Hala seni seviyorum."

Bu cümleyle birlikte evrendeki her şey değişti.

Zaman yavaşladı. Dünya şimdi sadece onun gözlerinden, sesinden ibaretti. Gerçek olamazdı. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Ruh rüyası gibiydi. Gözlerimi kapama arzusuna güçlükle karşı koydum. Hayır. Ne kadar inanılamaz görünse de bu bir rüya değildi. Gerçekti. Gerçek hayattı. Dimitri karşımdaydı.

"Ne zamandan beri?" diye sormayı başardım.

"Hep." Ses tonu, yanıtın açıkça ortada olduğunu ima ediyordu. "Yeniden dampire dönüştüğümde bunu inkar etmeyi denedim. İçimde suçluluk duygusundan başka hiçbir şeye yer yoktu. Özellikle seninle ilgili konularda suçluluk duyuyordum. Kalbimde diğer duygulara yer olmadığına inanmıştım. Ama hepsi geri geldi. Seni hep sevdim ama hazır olana kadar bunu farkedemedim. Ara sokakta sana baktığım zaman... İçindeki iyiliği, umudunu ve inancı gördüğümde... Seni güzel kılan şey, tüm bu özelliklerin. Çok çok güzelsin."

"Yani saçım değildi," dedim, nasıl espri yapabildiğime kendim de şaşarak.

"Saçın da çok güzeldi," dedi nazikçe. "Her şeyinle çok güzelsin. İlk tanıştığımızda da çok güzeldin. Her zaman saf bir enerjiyle doluydun, zamanla onu kontrol etmeyi öğrendin. Tanıdığım en baş döndürücü kadınsın ve sana aşık olduğuma seviniyorum. Bu duyguyu kaybetmek çok üzücü olurdu." Düşüncelere daldı. "Geçmişi değiştirmek için her şeyimi verirdim. Lissa beni geri getirdiğinde kollarına koşabilmeyi istedim. Keşke birlikte bir ömür geçirebilseydik ama artık her şey için çok geç ve bunu kabullendim."

"Neden çok geç?"

Dimitri'nin gözlerinde hüzünlü bir ifade belirdi. "Adrian yüzünden. Çünkü sen hayatına devam ettin. Hayır, dinle beni," diyerek itirazlarımı susturdu. "Öyle davranmakta haklıydın. Adını temize çıkardığımızda mutlu olmanı istiyorum. Adrian'ın seni mutlu ettiğini söyledin. Onu sevdiğini söyledin."

"Ama... Bana beni sevdiğini söyledin... Benimle olmak istediğini söyledin!" Kelimelerim zarafetten uzaktı.

"Sana söyledim. Başka bir adamın kız arkadaşını ayartmayacağım. Onurdan mı bahsetmek istiyorsun? İşte sana en yalın haliyle onur."

Ona doğru yürüdüm, her adımımla aramızdaki gerilim arttı. Dimitri ara sokağın kendisi için dönüm noktası olduğunu söylüyordu. Benim içinse şimdiydi. Hayatım değişmek üzereydi. Geçen hafta boyunca Dimitri'yle ilgili romantik düşüncelerden uzak durmuştum. Yoksa duramamış mıydım? Aşk neydi? Çiçekler, çikolata ve şiirler miydi? Yoksa başka bir şey miydi? Birbirinin şakalarını tamamlamak mıydı? Birinin arkanı kollayacağını bilmek miydi? Birini kendini tanıdığın kadar iyi tanımak mıydı?

Bütün hafta Dimitri'ye olan aşkımın solacağını iddia etmiştim. Gerçek hayattaysa gittikçe güçleniyordum. Neler olduğunu ancak şimdi farkediyordum. İlişkimiz eski haline dönmeye başlamıştı. Şu dünyada beni gerçekten sadece ve sadece Dimitri anlıyordu. Lissa bile bana onun kadar yakın değildi.

Yalan söylememiştim. Adrian'ı sevdim. Onsuz bir hayatı düşünmek zordu ama Mastrano'larda söylediklerim beni ele veriyordu: Onunla eğleniyorum. Sevdiğiniz kişiyle birlikteyken, eğlenmeniz normaldir ama onu düşündüğünüzde aklınıza gelen ilk şey, eğlenmek olmamalı. Birbirimizi güçlendiriyoruz ya da beni daha iyi biri yapıyor diyebilirsiniz ve en önemlisi: Beni anlıyor.

Ama bunların hiçbiri Adrian için geçerli değildi, bu yüzden onları söylememiştim. Adrian'da huzur bulmaya çalışmıştım. Tanıdıklığı, rahatlığı ve espri anlayışı, dünyamın önemli bir parçasıydı. Hayatı tehlikeye girerse onu korumak için kendimi tehlikeye atardım. Ama benden ilham aldığı söylenemezdi. Deniyor, daha iyi biri olmaya çalışıyordu ama hayatının amacı başkalarını etkilemekti – beni etkilemek. Değişmekle aslında ilgilenmiyordu. Kötü veya zayıf biri değildi ama ben onun için bir tür oyundum. Bir gün benden sıkılacağına emindim. Tüm bunları aşıp harika birine dönüşeceği günler de gelecekti ama henüz o noktaya gelmemişti. Bense o noktaya çoktan ulaşmıştım.

Dimitri'nin karşısına dikilip gözlerine baktım. Ellerimi göğsüne yaslayıp kalp atışlarını hissettim. Sıcaklığı, parmaklarımdan vücuduma yayıldı. Uzanıp bileklerimi tuttu ama beni ittirmedi. Artık yakışıklı yüzünde bana olan sevgisini görebiliyordum. Sevgi ve arzu. O kadar açıktı ki.

"Bana söylemeliydin," dedim. "Bana bunu uzun zaman önce söylemeliydin. Seni seviyorum. Seni sevmeyi hiç bırakmadım. Bunu bilmelisin."

Seni seviyorum, dediğimde nefesini tuttu. İçindeki savaşı görebiliyordum. "Adrian işin içindeyken hiçbir şey değişmezdi," dedi. İttirmek istercesine bileklerimi sıktı ama itmedi. "Ciddiyim Rose, öyle biri olmayacağım. Başka birinin kaderini elinden alamam. Şimdi lütfen git, işleri daha da güçleştirme."

Bu talebi görmezden geldim. Benden uzaklaşmak istiyorsa uzaklaşabilirdi. Onu özlemiştim. Parmaklarım göğsüne dokunmayı sürdürdü.

"Ben Adrian'ın malı değilim," dedim alçak sesle. Dimitri'ye daha da yaklaştım. Kalbinde o kadar duygu, o kadar karmaşa varken doğruyu yanlıştan ayırmak zordu. Sonya hiçbir çiftin tek bir aurayı veya tek bir ruhu paylaşmadığını söylemişti ama bizim auralarımız birlikte olmak için yaratılmışı. Birarada ikimizin toplamından daha büyük bir şey oluyordu. "Ben kimseye ait değilim. Kendi seçimlerimi kendim yaparım."

"Adrian'la olmayı seçtin," dedi Dimitri.

"Ama kaderimde sen varsın."

Bu sözlerle her şey değişti. Aramızdaki bütün duvarlar kayboldu. Bütün duygularımız ortaya çıktı. Onu öpmek için uzandım, geri çekilmedi. Bu seferki öpüşmemiz onu yumruklamamla sonuçlanmadı. Beni kollarına alıp yatağa götürdü.

Vücudumdaki bütün sinir uçları alev aldı. Onun da beni arzuladığını hissettim. Ölümle dolu bir dünyada insan sevgiyi takdir etmesini öğreniyor. Sadece bu da değil. Sevgiye ihtiyacı vardı. Hayata ihtiyacı vardı. Bana ihtiyacı vardı. Sadece fiziksel bir şeyden bahsetmiyorum, benim kalbimin ve ruhumun

onu özlemesi gibi o da beni özlüyordu. Giysilerimizi çıkardık ve vücudumuz sadece arzudan fazlasıyla birleşti – gerçi işin içinde bolca şehvet de vardı.

Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, katlandığımız onca çileden sonra yeniden biraraya gelmek, adeta eve dönmek gibiydi. Sonunda ait olduğum yerdeydim. Dünyam, kalbim... Onu kaybettiğimde her şeyi kaybettiğimi sanmıştım. Ama şimdi bana bakarken, dudaklarından benim adım dökülürken, bütün parçalar yeniden yerlerine oturuyordu. O anda doğru olanı yaptığımı kavradım. Başka biriyle olmam büyük bir hata oldu.

Sevişmemiz bittiğinde birbirimize sarıldık. Bacaklarımız birbirine dolanmış olarak yatmayı sürdürdük. Sanki ayrı kaldığımız zamanların acısını çıkarmaya çalışıyorduk.

Gözlerimi kapayıp rüyada gibi mutlulukla iç çektim. "Pes etmene sevindim. Neyse ki otokontrolün benimki kadar güçlü değil."

Bu sözüm onu güldürdü. "Roza, otokontrolüm seninkinden on kat güçlüdür."

Gözlerimi açıp ona bakabilmek için pozisyon değiştirdim. Saçlarını geriye ittirdim. "Bana hiç de öyleymiş gibi gelmedi."

"Gelecek sefere görüşürüz," diye beni uyardı. "Saniyeler içinde kontrolünü kaybetmene yol açacak şeyler yapacağım."

Bu söz aslında Rose Hathaway ukalalıklarından birini hak ediyordu ama durumumuzu hatırladım. "Gelecek sefer diye bir şey olmayabilir."

Dimitri donup kaldı. "Ne? Neden?"

"Çözmemiz gereken birkaç sorun var."

"Adrian," dedi.

Başımı salladım. "Ve o benim sorunum. Onunla mücadele etmesi gereken benim. Sana gelince..." Ağzımdan dökülen sözlere inanamıyordum. "Birlikte olacaksak kendini affetmen gerek."

Acı içinde suratını buruşturdu. "Rose."

"Ciddiyim." Gözlerine baktım. "Kendini affetmek zorundasın. Gerçekten. Hepimiz seni affettik. Affedemezsen hayatına devam edemezsin. Birlikte olamayız."

Hayatımın en büyük kumarlarından biriydi. Eskiden olsa soru sormaksızın ona koşar, onunla olmanın tadını çıkarırdım. Ama yaşadığımız onca şeyden sonra değişmiştim. Onu seviyordum ve onu istiyordum. Ama bu sevginin gücü yüzünden onu zorlamak zorundaydım. Birlikte olacaksak bu işi doğru yapmalıydık. Seks harikaydı ama her şey için sihirli bir tedavi değildi. Kahretsin. Anlaşılan, yolculuğumuz sırasında mantıklı davranmayı öğrenmiştim. Hala Adrian'la yüzleşmem gerekiyordu ve Dimitri ondan istediğimi yapmazsa gerçekten yürüyüp gidecektim. İkisini de kaybetmiş olurdum ama yanlış bir ilişkide olmaktansa böylesi daha iyiydi.

"Bilmiyorum," dedi Dimitri sonunda. "Hazır olup olmadığımı bilmiyorum."

"Çabuk karar vermelisin," dedim. "Hemen şimdi yapman gerekmiyor ama yakında..."

Israr etmedim. Şimdilik bunu bir tarafa bırakabilirdim. Ama ısrarcı davranmakta haklı olduğumu biliyordum. Kendiyle mutlu olamazsa benimle de mutlu olamazdı.

Başımı göğsüne yaslayınca rahatladığını hissettim. O anın tadını çıkardık. Sonya dinlenmemiz gerektiğini söylemişti, önümüzde hala uzun bir yol vardı. Dimitri'yle birbirimize sarılmışken uyumak istediğimi farkettim. Dövüş beni yorgun düşürmüştü. Suçluluk duygum ve hissettiğim çaresizlik de etkisini gösteriyordu. Boynumdaki şifa tılsımının etkisi bir yere kadardı. *Ayrıca*, diye düşündüm ve içten içe gülümsedim, *Dimitri'yle yaptıklarımız da beni yordu*. Ama bir kez olsun yaralanmama neden olmayan bir şey yüzünden yorulmak hoştu.

Dimitri'nin kollarında uyuyakaldım. Karanlık beni sardı. O kadar basit olabilirdi. Huzurlu, mutlu bir uyku olabilirdi. Elbette o kadar şanslı değildim.

Ruh rüyası beni kendine çekti, bir saniye için Robert Doru'yla karşılaşacağımı sandım. Ağabeyini öldürdüğüm için intikam almayı deneyebilirdi.

Ama hayır. Karşımda kindar bir Dashkov yoktu. Kendimi bir çift zümrüt yeşili göze bakarken buldum.

Adrian.

30

Her zaman yaptığım gibi kollarına koşmadım. Nasıl koşabilirdim? Hele yaptıklarımdan sonra. Hayır. Numara yapamazdım. Dimitri'yle geleceğimizin ne olacağını bilmiyordum ama Adrian'ı özgür bırakmalıydım. Ona olan hislerim güçlüydü ve belki arkadaş kalabilirdik. Ama Dimitri'yle yattıktan hemen sonra onu oyalayamazdım. Cinayet kadar olmasa da onursuz bir hareket olurdu.

Yine de ona o anda her şeyi anlatamazdım. Onunla bir rüyada ayrılamazdım. Mesaj atıp ayrılmak kadar kötü olurdu. Onur buraya kadarmış. Çok yakında ona her şeyi anlatacağım, diye kendi kendime söz verdim.

Ona sarılmadığımı farketmedi ama başka bir şeyi farketti.

"İnanılmaz."

Başka yer yokmuş gibi St. Vladimir'in kütüphanesindeydik. Ne olduğunu anlamayan gözlerle ona baktım. "İnanılmaz olan ne?"

"Auran. Ne kadar parladığına inanamazsın. Her zaman parlar ama bugün... Hiç böyle parladığını görmemiştim. *Olanlardan sonra seni böyle görmeyi beklemiyordum.*"

Rahatsızca kıpırdandım. Normalde Dimitri'nin yanındayken auram ışıldar, acaba seviştikten sonra daha da parlamaya mı başlamıştı? "Neyi kastediyorsun?" diye sordum yorum yapmaktan kaçınarak.

Gülüp bana yaklaştı. Eli sigara paketine uzandı, duraksadı, sigara yakmadı. "Haydi ama. Herkes bundan bahsediyor. Belikov'la, Jill'i kaçırışınızı anlatıyorlar. Simyacıyı size yardıma zorlamışsınız. Seçimler sayılmazsa en heyecan verici dedikodular bunlar. Son sınava az kaldı."

"Doğru ya..." diye mırıldandım. Lissa bilmeceyi duyalı neredeyse yirmi dört saat olmuştu. Çok az zaman kalmıştı ve son kontrol ettiğimde arkadaşımın hala verecek bir yanıtı yoktu.

"Neden gün ortasında uyuyorsun?" diye sordu Adrian. "Seni uyur bulmayı beklemiyordum. İnsan saatiyle hareket edeceğini düşünmüştüm."

"Zorlu bir geceydi. Gardiyanlardan kaçmak kolay olmadı."

Adrian elimi tuttu ve ben elimi çekince kaşlarını çattı. Ama kısa sürede toparlanıp gülümsedi. "Ben olsam gardiyanlardan çok baban konusunda endişelenirdim. Bıraktığı yerde kalmadığın için çok öfkeli. Ama simyacılarla görüşmeyi başaramadı. İnan bana Sydney'e ulaşmaya çalışıp duruyor."

Bu söz beni neredeyse güldürecekti. "Demek düşündüğü kadar güçlü değilmiş." Sonra sıkıntıyla iç çektim. "Onlarla konuşmaya ihtiyacımız var. Sydney'le, daha doğrusu yanındaki

adamla." Ian'ın yüz ifadesindeki değişimi düşündüm. Lissa'ya saldıran adamı tanıyordu. "Umarım Abe onlara ulaşmanın yolunu bulur."

"Duyduklarımdan anladığım kadarıyla," dedi Adrian, "gardiyanlar otelin etrafında dolanıyormuş. Onları ilgilendiren şey, simyacıların dışarı çıkmaması. İçeri kimin girdiğine bakmıyorlar. Bizler veya diğer simyacılar içeri giremeyiz ama bir sürü insan var. Abe insan kılığına girmeyi denemiş ama başaramamış."

Zavallı Zmei. Gardiyanların onu yakalayacağını bilmeliydi. Bizim dünyamızdan kimsenin girip çıkmasına izin vermezler. Aniden duraksadım. "İşte bu..."

Adrian şüpheci gözlerle beni süzdü. "Ah hayır, bu bakışı tanıyorum. Yine çılgınca bir şeyler yapacaksın."

Aşktan değil, heyecandan ellerini tuttum. "Mikhail'le konuş. Bizimle..." duraksayıp düşündüm. Simyacıların kaldığı kasabayı görmüştüm. Hafızamı zorladım. "Kasabanın uzak ucundaki kırmızı tabelalı restoranda buluşmasını sağla. En son oradan geçtiğimde etraf açık büfesiyle ilgili reklamlarla doluydu."

"Söylemesi yapmasından kolay küçük dampir. Saraydaki bütün gardiyanlar seçimler için gelen halkı kontrol altında tutmakta kullanılıyor. Lissa saldırıya uğramasaydı annenin bile onunla kalmasına izin verilmezdi. Mikhail'in dışarı çıkabileceğini sanmıyorum."

"Bir yolunu bulacaktır," dedim güven içinde. "Ona bunun cinayeti çözmenin anahtarı olduğunu söyle. Mikhail becerikli biridir."

Adrian buna benim kadar emin değildi ama bana hayır diyemezdi. "Ne zaman?"

Gerçekten ne zaman? Neredeyse öğlen olmuştu. Nerede olduğumuza dikkat etmemiştim. Saraya ulaşmamız ne kadar sürecekti? Seçim sürecini çok iyi bilmiyordum ama son sınavı geçenler, Moroi günü başladığında konuşma yapacaklardı. Teoride o andan sonra oylamaya geçilmesi gerekirdi. Ama planımız işe yararsa Lissa sayesinde oylama günlerce gecikecekti. Elbette son sınavı geçerse.

"Geceyarısı," dedim. Doğru tahmin ediyorsam saray seçim melodramı yüzünden karmakarışık olacaktı. Mikhail'in kaçması daha kolay olurdu. "Ona söyleyecek misin?"

"Senin için her şeyi yaparım." Adrian eğilerek beni selamladı. "Gerçi bu işe karışmanın tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

"Bu işi kendim yapmalıyım," dedim. "Saklanıp bekleyemem."

Anlıyormuş gibi başını salladı ama anladığına emin değildim.

"Teşekkürler," dedim ona. "Her şey için teşekkürler. Şimdi git."

Adrian sırıttı. "Şu işe bak, bir erkeği yataktan atmak için hiç zaman kaybetmiyorsun ha?"

Şakası irkilmeme yol açtı. "Mikhail'in hazırlanması gerekecektir. Ayrıca Lissa'yı izlemek istiyorum."

Bu söz Adrian'ı ciddileştirdi. "Hiç şansı var mı? Sınavı geçecek mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bu sınav zordu."

"Tamam, ne yapabileceğimize bakarız." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Dudaklarım refleks olarak ona karşılık verdi ama kalbim orada değildi. "Rose. Lütfen dikkatli ol. Sarayın fazlasıyla yakınında olacaksın. Her yer, seni gördükleri yerde öldürme emri almış gardiyanlarla dolu."

"Biliyorum," diye karşılık verdim.

Bu sözün ardından Adrian gözden kayboldu ve ben de uyandım. Ama uyandığımda gördüklerim rüya gibiydi. Hala Dimitri'yle yataktaydık, birbirimize sarılmıştık. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Onu uyandırıp yola çıkmamız gerektiğini söylemek konusunda tereddüt ettim. Ama saate bakuğımda bu tereddüt kayboldu. Zamanımız vardı ama şansımızı zorlamanın alemi yoktu. Yine de önce Lissa'yı kontrol etmeye karar verdim ve gecikirsek Sonya'nın bizi çağırmak için geleceğini umdum.

Sınav zamanını doğru hesaplamıştım. Lissa saray bahçesindeydi. Cenazeye giden biri gibi marş adımlarıyla yürüyordu. Güneşin, çiçeklerin ve kuşların farkında değildi. Yanındakiler bile neşesini yerine getiremiyordu. Christian, annem ve Tasha onunlaydı.

"Bunu yapamam," dedi karşıdaki binaya bakarak. "Bu sınavı geçemem." Dövme yüzünden başka bir şey söyleyemiyordu.

"Sen zeki bir kızsın." Christian'ın kolu Lissa'nın belindeydi. Arkadaşıma destek olduğu için onu bir kere daha takdir ettim. "Başarabilirsin."

"Anlamıyorsun," diyen Lissa iç çekti. Bir sürü yanıt bulmuştu ama hiçbirinin doğru olduğunu sanmıyordu. Yani planımız tehlikedeydi.

"Hayır anlıyor," dedi Tasha alaycı bir sesle. "Yapabilirsin ve başaracaksın. Hepimiz sana güveniyoruz."

Tasha'nın güven dolu sözleri, Lissa'ya kendini iyi hissettirmedi. Tam aksine üzerindeki baskıyı arttırdı. Kadehli sınavda gördüğü rüyada olduğu gibi başarısız olacaktı.

"Lissa!"

Ses duraksamasına yol açtı. Dönünce, Serena'nın onlara doğru koştuğunu gördü. Atletik yapılı gardiyan, aralarındaki mesafeyi çabucak aştı. "Merhaba Serena," dedi Lissa. "Şimdi duramayız. Sınav—"

"Biliyorum, biliyorum." Serena'nın yüzü kıpkırmızıydı, koşmaktan değil heyecandan kızardığını tahmin ettim. Bir kağıt parçası uzattı. "Listeni hazırladım. Hatırlayabildiğim herkes."

"Ne listesi?" diye sordu Tasha.

"Kraliçenin eğitilmesini emrettiği Moroi'lar."

Tasha bu habere şaşırdı. Bunlar konuşulurken arkadaşlarının yanında değildi. "Tatiana, Moroi'ları mi eğittiriyormuş? Hiç haberim yoktu." İçimden bir his, bundan haberdar olmayı tercih edeceğini söylüyordu.

"Kimsenin haberi yokmuş," diyen Lissa kendisine uzatılan kağıdı aldı. "Büyük bir sırmış."

Biraraya gelip listedeki isimlere baktılar. Christian bir ıslık çaldı. "Tatiana kendini savunma fikrine açık olabilir ama aklında sadece belirli bir grubun olduğu kesin."

"Evet," diye ona hak verdi Tasha. "Bu liste kesinlikle büyük isimlerden oluşuyor."

Listedeki herkes soyluydu. Tatiana, deneyine halktan kimseyi dahil etmemişti. Listedekiler soyluların en soylularıydı. Ve Ambrosse'un da belirttiği gibi Tatiana, farklı yaşlardan ve farklı cinsiyetlerden Moroi'u toplamak için çaba harcamıştı.

"Camilla Conta?" dedi Lissa şaşkınlıkla. "Hiç tahmin etmezdim. Beden dersinde çok kötüydü."

"Kuzenlerimizden biri daha," diye ekleyen Christian, Lia Ozera'yı işaret edip Tasha'ya baktı. "Haberin var mıydı?"

"Hayır. Tahmin de edemezdim."

"Adayların yarısı da listede var," diye yüksek sesle düşündü Lissa. Rufus Tarus, Ava Drozdov ve Ellis Badica. "Şansa bakın –aman Tanrım! Adrian'ın annesi de mi?" İşte oradaydı: Daniella İvashkov.

"Adrian'ın bundan haberdar olmadığına eminim," dedi Christian. Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

"Moroi'ların dövüşmesini destekleyenlerden mi?" diye sordu bizim kadar şaşıran annem.

Lissa başını iki yana salladı, "Hayır. Onunla ilgili bildiklerimi düşünecek olursam, kesinlikle savunma işini dampirlere bırakma taraftarı olduğunu söyleyebilirim." İkimiz de güzel ve görgülü Daniella İvashkov'u, dövüşürken gözümüzde canlandıramıyorduk.

"Tatiana'dan nefret ediyordu," diye hatırlattı Tasha. "Eminim Kraliçe'nin onu dövüşmeyi öğrenmeye zorlaması, ilişkilerini iyice çıkmaza sokmuştur. O ikisi, sürekli birbirleri aleyhine konuşurdu."

Rahatsız bir sessizlik oluştu.

Lissa, Serena'ya baktı. "Bu insanlardan Kraliçe'yle sık sık görüşen kimse var mı? Ona ulaşabilirler miydi?"

"Evet," dedi Serena. "Grant'a göre Tatiana bütün antrenmanları izlermiş. Grant öldükten sonra nasıl dövüştüklerini görmek için bütün öğrencilerle görüştü." Duraksadı. "Öldürüldüğü gece... Öğrencilerden biriyle buluşacak olabilirdi."

"Kazık saplamasını öğrenecek kadar ileri gitmişler miydi?" diye sordu Lissa.

Serena sırıttı. "Evet. Hatta bazıları bu konuda ustalaşmıştı."

Lissa listeye baktı. Çoğunun fırsatı ve gerekçesi vardı. Aradığı yanıtlar bu kağıt parçasında mıydı? Katil listede miydi? Serena, Tatiana'nın özellikle eğitilmek istemeyen insanları seçtiğini söylemişti. Listedekilerden birini seçerken fazla mı ileri gitmişti? Özellikle bir isim, Lissa'nın zihninde dönüp duruyordu.

"Konuşmayı bölmek istemezdim," dedi annem. Duruşu ve ses tonu, görüşmenin bittiğini haber veriyordu, şimdi yapılması gereken başka işler vardı. "Gitmeliyiz, yoksa geç kalacaksın."

Annemin haklı olduğunu anlayan Lissa kağıdı cebine kaldırdı. Geç kalmak, başarısız olmak demekti. Lissa, Serena'ya teşekkür etti, yapılması gerekeni yaptığını söyleyip kızın içini rahatlattı. Ardından arkadaşlarım ve annem hızla sınavın yapılacağı binaya doğru ilerledi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Lissa. "O yaşlı kadının geç kalışımı affedeceğini sanmıyorum."

"Yaşlı kadın mı?" Annem bir kahkaha atıp hepimizi güldürdü. Herkesten hızlı hareket edebildiği için diğerlerine ayak uydurmak adına özellikle yavaşladığı açıktı. "Sınavları yöneten kadını mı söylüyorsun? Kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Nereden bileyim?" diye sordu Lissa. "Sınavlar için tuttukları biri olduğunu düşündüm."

"Sıradan biri değil. O, Ekaterina Zeklos."

"Ne???" Lissa az kalsın olduğu yerde donup kalacaktı. "O, Tatiana'dan önceki kraliçe değil miydi?"

"Emekli olup bir adaya yerleştiğini sanıyordum," dedi Christian, o da şaşırmıştı.

"Ada kısmından emin değilim," dedi Tasha, "ama bu işler için fazla yaşlı olduğuna karar verip lüks içinde ve politikadan uzakta yaşamak için saraydan ayrıldı. Sonra Tatiana tahta geçti."

Çok yaşlı olduğu için mi çekilmişti? O zamanlar yirmi yıl önceydi. Bu kadar yaşlı görünmesine şaşmamalı. "Politikadan kurtulduğuna memnunsa neden geri dönmüş?" diye sordu Lissa.

Annem herkesin geçmesi için kapıyı tuttu. İlk olarak kendisi girip içeriyi kontrol etmişti. "Çünkü geleneklere göre adayları son hükümdar sınava tabi tutar. Ama bu sefer öyle bir seçenek yoktu. Bu yüzden Ekaterina, görevini yerine getirmek için saraya geri döndü."

Lissa, Moroi'un bir önceki kraliçesiyle öylesine sohbet edişini hatırlayınca kendine inanamadı. O, zamanında çok güçlü ve sevilen bir kraliçeydi. Grup koridora girince, gardiyanlar

Lissa'yı sınavın yapılacağı odaya götürdü. Yüzlerinden, kızın yetişemeyeceğini düşündükleri anlaşılıyordu. Seyircilerin de endişelendiği belliydi ama kızı görünce Alexandra ve ejderhalarla ilgili tezahüratlarına başladılar. Lissa'nın herhangi bir tepki verecek ve hatta arkadaşlarıyla vedalaşacak zamanı olmadı. Kendini hemen odanın içinde buldu. Gardiyanlar, kız yetiştiği için rahatlamıştı.

Kapı kapandıktan sonra Lissa yeniden Ekaterina Zeklos'un karşısındaydı. Yaşlı kadın önceden de ürkütücüydü ama şimdi... Lissa'nın gerginliği iki katına çıktı. Ekaterina sinsi bir gülümsemeyle ona baktı.

"Zamanında gelemeyeceğinden korkmuştum," dedi. "Öyle olmayacağını bilmeliydim. Geri çekilecek tiplerden değilsin."

Lissa yıldırım çarpmışa dönmüştü, gecikmesinin nedenini açıklama ve hatta Serena'nın listesinden bahsetme ihtiyacı duydu ama hayır. Tüm bunlar o an Ekaterina'nın umrunda değildi, zaten onun gibi birine bahaneleri sıralamanın anlamı yoktu. İşleri mahvederseniz, özür dilemekle yetinirdiniz.

"Özür dilerim," dedi Lissa.

"Gerek yok," dedi Ekaterina. "Zamanında geldin. Yanıtı biliyor musun? Kraliçe, halkına hükmedebilmek için neye sahip olmalı?"

Lissa'nın ağzı kurudu. Yanıtı bilmiyordu. Aynı konsey rüyasındaki gibiydi. Tatiana'nın cinayetini araştırmak o kadar fazla zamanını almıştı ki, yanıtı düşünmeye vakti olmamıştı. Bir an Lissa'nın beyni tüm bunları bir tarafa bıraktı ve ölen kraliçeyi düşünen genç kızın içi, büyük bir sempatiyle dol-

du. Moroi için doğru olduğuna inandığı şeyleri yapmış ve bu uğurda ölmüştü. Ekaterina'ya bakan Lissa, kendini kötü hissetti. Eski kraliçenin, emeklilikten çağrılıp saray hayatına dönmeye zorlanacağını düşünmemiş olduğu kesindi. Yine de kendisine ihtiyaç duyulduğunda geri gelmişti.

Ve o anda Lissa yanıtı anladı.

"Hiçbir şey," dedi alçak sesle. "Kraliçe hiçbir şeye sahip olmamalıdır çünkü her şeyini halkına vermesi gerekir. Gerekirse hayatını bile."

Ekaterina'nın gülümsemesi, Lissa'ya doğru yanıtı verdiğini gösterdi. "Tebrikler hayatım. Yarınki oylamaya kalmayı başardın. Umarım konseyin kalbini kazanacak bir konuşma hazırlamışsındır. Yarın sabah halka bir söylev vereceksin."

Bırakın resmi bir konuşmayı, o an nasıl teşekkür edeceğini dahi bilemeyen Lissa dengesini kaybedecekmiş gibi oldu. Ekaterina, Lissa'nın şok geçirdiğini hissettiği için, gülümsemesi nazik bir havaya büründü.

"Her şey yolunda gidecek. Buraya kadar gelmeyi başardın. Konuşma işin kolay kısmı. Baban olsa seninle gurur duyardı. Bütün Dragomir'ler seninle gurur duyardı."

Bu sözler Lissa'yı neredeyse ağlatacaktı. "Buna emin değilim. Gerçek bir aday bile sayılmam. Bu... Bir tür numara." Her nedense bunu Ekaterina'ya itiraf etmek onu rahatsız etmedi. "Tahtı asıl hak eden Ariana."

Ekaterina'nın gözleri Lissa'ya odaklandı, gülümsemesi kayboldu. "Demek duymadın. Elbette duymamışsındır, her şey çok hızlı gelişiyor."

"Neyi duymadım?"

Ekaterina'nın yüzünde önce anlayışlı sonra da kötü haberi vermeye hazırlanan insanların yüzünde beliren şefkatli ifade belirdi.

"Ariana Szelsky sınavı geçemedi... Bulmacayı çözemedi..."

"Rose, Rose."

Dimitri beni sarsıyordu. Şok geçiren Lissa'dan, şaşkın Rose'a dönmem birkaç saniyemi aldı.

"Gitmemiz—" diye söze başladı.

"Aman Tanrım!" diye lafını böldüm. "Gördüklerime inanamayacaksın."

Kaskatı kesildi. "Lissa iyi mi?"

"Evet iyi ama—"

"O zaman onunla ilgili daha sonra endişeleniriz. Şimdi gitmek zorundayız."

Bir anda hala çıplak olduğum halde onun çoktan giyindiğini farkettim. "Neler oluyor?"

"Sonya geldi – endişelenme." Yüzümdeki şok ifadesi onu gülümsetmiş olmalı. "Giyindim ve içeri girmesine izin vermedim. Resepsiyondakilerin bizi aradığını söyledi. Kaydolurken bir şeylerin yanlış gittiğini farketmişler. Hemen buradan gitmeliyiz."

Geceyarısı. Geceyarısı Mikhail'le buluşup bulmacanın son parçasını çözmeliydik. "Sorun değil," diyerek örtüleri bir tarafa fırlattım. Bunu yaptığım anda Dimitri'nin gözleri vücuduma kaydı. O gözlerde hayranlık ve açlık vardı. Seviştikten sonra benden uzaklaşacağını düşünmüştüm ama öyle olmamıştı.

"Gördüklerin hoşuna mı gitti?" diye bir zamanlar onun bana söylediği şeyi tekrarladım.

"Hem de çok," dedi.

Gözlerinde alev alev yanan duygular, görmezden gelemeyeceğim kadar güçlüydü. Başımı çevirip giyindim. "Unutma," dedim alçak sesle. "Unutma..."

Cümlemi tamamlamadım, zaten tamamlamam gerekmiyordu.

"Biliyorum Roza. Unutmadım."

Ayakkabılarımı giydim, içten içe daha zayıf biri olmayı ve bana vermesi gereken yanıtı unutabilmeyi diliyordum. Aramızda neler geçtiği ve neler konuştuğumuz veya masallara layık bir sona ulaşmaya ne kadar yaklaştığımız önemli değildi. Kendini affetmediği sürece bizim için bir gelecek yoktu.

Sonya ve Jill, biz odadan çıktığımızda çoktan hazırdı. İçimden bir his Sonya'nın Dimitri'yle aramızda yaşananları bildiğini söyledi. Kahrolası auralar. Belki de böyle şeyleri anlamak için büyü gücüne sahip olmaya gerek yoktu. Belki o parıltıyı herkes görebiliyordu.

"Bir tılsım yapman gerekiyor," dedim Sonya'ya, yola çıktığımızda. "Greenston'da duracağız."

"Greenston mı?" diye sordu Dimitri. "Neden?"

"Simyacıları orada tutuyorlar." Parçaları birleştirmeye başlamıştım. Tatiana'dan hem kişiliği hem de Ambrosse'a sahip olduğu için kim nefret ediyordu? Moroi'un dövüşmesini istediği için kim içerlemişti? Ruh kullanımını destekleyip Adrian gibileri tehlikeye atması kimi tedirgin etmişti? Kim

tahtta farklı bir aileyi görmeyi umuyordu? Hapse atılmam kimi mutlu ederdi? Söyleyeceklerime kendim de güçlükle inandığım için derin bir nefes aldım.

"Daniella İvashkov'un Tatiana'yı öldürdüğüne dair delilleri orada bulacağız."

31

Bu şaşırtıcı sonuca varan tek kişi ben değildim. Moroi sarayındakiler uyanmaya başladıklarında, Lissa da parçaları birleştiriyordu. Seçim öncesi konuşmasını hazırlarken konuştuklarımızı ve Daniella'nın davranışlarını hatırladı. Adrian'ın da suçlu duruma düşebileceğini öğrenince, delirecek hale gelişini öğrenince çok korkmuştu. Bir de Daniella'nın kuzeni Damon Tarus'un avukatım olması önerisi vardı. Bana yardım etmek için mi bunu önermişti yoksa Damon, savunmamı zayıflatmak için mi oradaydı? Belki de Abe'in araya girmesi gerçek bir lütuftu.

Lissa'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Saçlarını topuz yaptı. Açık bırakmayı tercih ederdi ama topladığında daha saygın göründüğünü biliyordu. İpek elbisesi fildişi rengi ve diz hizasındaydı. O rengi giyince gelin gibi görüneceğini düşünebilirdiniz ama aynada onu görünce kimsenin böyle düşünmeyeceğini anladım. Işıltılar saçıyordu. Tam bir kraliçe gibi görünüyordu.

"Doğru olamaz," dedi bir zamanlar annesine ait olan inci küpeleri takarken. Teorisini Christian ve Janine'e anlatmıştı ve delirdiğini söylemelerini bekliyordu. Söylemediler.

"Çok mantıklı," dedi Christian. Sesinde eski ukalalığından eser yoktu.

"Elimizde delil yok," dedi Annem. "Hepsi göreceli."

"Tasha Halam Ethan'la konuşup Daniella'nın cinayet gecesi orada olup olmadığını öğrenecek," dedi Christian. Surat ifadesinden hala halasının erkek arkadaşı olması fikrine alışamadığı anlaşılıyordu. "Daniella'nın adı ziyaretçi listesinde yoktu ama Halam listelerle oynanmış olabileceğini düşünüyor."

"Bunu öğrenmek beni şaşırtmazdı. Ayrıca Daniella'nın orada olduğunu ispatlasak bile kraliçeyi öldürdüğü anlamına gelmez." Annem avukat olmalıymış. O ve Abe birlikte hukuk bürosu açabilirler.

"Rose'u suçlamak için de bundan fazla delilleri yoktu!" diye bağırdı Lissa.

"Kazık hariç," diye hatırlattı Janine. "Ayrıca insanlar Rose'la ilgili uyduruk delillere inanmaya gönüllü olsa bile, Leydi Daniella İvashkov'u suçlamak o kadar kolay değil."

Söylenenlerin doğru olduğunu bilen Lissa sıkıntıyla iç çekti. "Eğer Abe simyacılarla konuşabilirse belki bir şeyler öğrenebiliriz. Ama önce ne bildiklerini öğrenmeliyiz."

"Sonunda başaracağına eminim," dedi annem güven dolu bir sesle. "Ama zaman alacaktır."

"Zamanımız yok!" Olayların birden yön değiştirmesi, Lissa'nın zihnini bulandırmaya ve ruhun etkilerinin ortaya

çıkmasını sağlamaya başlamıştı. İçindeki karanlığı emmeye çalıştım. Victor'la olanlardan sonra dersimi alacağımı sanabilirdiniz... Ama insan alışkanlıklarını bırakamıyor. *Moroi önce gelir.* "Marie Conta ve Rufus Tarus geri kalan son adaylar. Rufus Tarus kazanırsa Daniella taht üzerinde söz sahibi olacak. Asla Rose'un masum olduğunu ispatlayamayız."

Ariana'nın son sınavı geçememesi herkesi, özellikle de Lissa'yı sarsmıştı. Ariana olmayınca sonuçlar parlak görünmüyordu. Lissa, Marie Conta'yı pek sevmezdi ama Rufus'tan daha iyi bir hükümdar adayı olduğuna emindi. Ne yazık ki, Conta ailesi bir süredir politikadan uzak durduklarından fazla müttefikleri yoktu. İstatistikler Rufus lehineydi. Sinir bozucu bir durumdu. Jill'i zamanında oraya ulaştırabilirsek Lissa oy verebilirdi ve on iki kişilik bir konseyde tek bir oyun bile önemi vardır.

"Zamanımız var," dedi annem sakin bir sesle. Bugün oylama yapılmayacak. Hala senin yarattığın karmaşayı çözmeye çalışıyorlar. Seçimler ne kadar gecikirse avantajımız o kadar artar. Çok yaklaştık. Başarabiliriz."

"Adrian'a bunlardan bahsedemeyiz," diye hatırlattı Lissa kapıya doğru ilerlerken. Konuşma zamanı gelmişti.

Christian'ın ukala sırıtışı geri geldi. "Bu konuda kimsenin sana itiraz edeceğini sanmıyorum."

Yine daha büyük olduğu için konsey salonuna tercih edilen balo salonu konser varmış gibi tıklım tıklımdı. Moroi'lar yer bulabilmek için birbirleriyle dövüşüyordu. İçeri girmenin imkansızlığını anlayan diğerleri piknik yaparmış gibi binanın

önüne kamp kurmuştu. Neyse ki birileri dışarı hoparlör yerleştirmeyi akıl etmişti de içeri giremeseler bile saraya kadar gelmiş Moroi'lar, konuşmaları dinleyebilecekti. Gardiyanlar kalabalığın arasında dolaşıp karmaşayı yatıştırmaya çalışıyordu. Adaylar geldiğinde her şey iyice kontrolden çıktı.

Marie Conta, Lissa'dan hemen önce geldi. Fazla kazanma şansı olmasa da destekçileri vardı. Kalabalık tezahürat yaptı. Gardiyanlar, kadının geçebilmesi için kalabalığı ittirdi. O kadar ilgi görmek korkutucu olmalıydı ama Marie'nin yüzünden ne hissettiği anlaşılmıyordu. Gururlu bir tavırla, kendisini destekleyenlere ve desteklemeyenlere gülümseyerek ilerledi. Lissa ve ben aynı anda Christian'ın sözlerini hatırladık: *Unutma, sen kraliçe adayısın. Buna uygun davran. Dragomir'lerin sonuncususun. Soylusun.*

Ve Lissa tam bir kraliçe gibi davrandı. Artık üç sınavı da geçtiği için, gelenekler kanına işlemeye başlamıştı. Başı dik olarak yürüdü. Vücudunu göremiyordum ama hisleri tanıdıktı. Zarif göründüğüne emindim. Kalabalık ona bayılıyordu, özellikle de halktan olanlar. "Alexandra'nın varisi!" diye bağırıyorlardı, "Ejderha geri geldi!" Bazıları içinse adını haykırmak yeterliydi. "Cesur Vasilissa! Güzel Vasilissa!" diye tezahürat yapıyorlardı.

Kimse Lissa'nın içten içe ne kadar korktuğunu tahmin edemezdi. Hiç belli etmiyordu. Christian ve annem, Lissa'nın önünü açarak ilerliyordu. O an için kimse Lissa'nın pozisyonunu ve otoritesini sorgulayamazdı. Büyükbabasının da bu yolu yürüdüğünü hatırlayarak güven dolu adımlar attı. Kalabalığa saygın ama içten bir gülümsemeyle gülümsedi. İşe yaramış olmalıydı çünkü tezahüratlar artmıştı. Ejderha flaması taşıyan bir adamla konuşmak için duraksayınca, flamayı boyayan sanatçı az kalsın heyecandan bayılacaktı.

"Örneği görülmemiş bir durum," diye belirtti annem sağ salim içeri vardıklarında. "Daha önce böyle bir karmaşa yaşanmadı. Son seçimlerde böyle şeyler olmadığı kesin."

"Şimdi neden bu kadar büyük bir hareketlilik var?" diye sordu kendini sakinleştirmeye çalışan Lissa.

"Çünkü cinayet ve senin kanunlardaki boşluğu bulman zaten büyük gürültü yaratmıştı. Üstelik halka karşı hiçbir soylunun davranmadığı gibi davranıyorsun. Dampirler de seni seviyor. Mola için çekildiğimiz odalar ejderha amblemleriyle dolu, belki duymuşsundur. Soylulardan bir kısmının bile seni desteklediğini sanıyorum. Şu kadarını söyleyeyim, eğer hükümdar sadece konseyin oyuyla seçilmeseydi, halk da oy verebilseydi kesin kazanırdın."

Lissa gülümsedi ve isteksizce ekledi. "Dürüst olmam gerekirse bence bu tür seçimlerde herkes oy kullanmalı. Sadece soylu ailelerin değil bütün Moroi'ların oy hakkı olmalı."

"Dikkatli ol Prenses," diye dalga geçti Christian, "bu tür konuşmaların yolu devrime gider. Şimdi bir de devrimle uğraşamayız."

Balo salonunun içi, dışarısı kadar karışık değildi ama sakin olduğu da söylenemezdi. Gardiyanların sayısı arttırılmış herkes kontrol altına alınmıştı. İçerdekilerin sayısı konusunda kesin emirler olduğundan, soylu olsun olmasın geç ka-

lanlar durduruluyordu. Yine de korkutucu bir manzaraydı. Lissa kendi kendine bu rolü oynamanın bana zaman kazandırdığını hatırlattı. Benim için her şeye katlanabilirdi. Neyse ki bu sefer kolaylıkla odanın diğer ucuna ulaşıp adayların ayrılan bölümdeki üç iskemleye yerleştiler. Rufus ve Marie çoktan oturmuş aile üyeleriyle görüşüyordu. Etrafları gardiyan doluydu. Lissa'nın konuşabileceği bir aile üyesi yoktu. Tasha'nın geldiğini görünce başını sallayıp gardiyanlara ona izin vermelerini işaret etti. Tasha, Lissa'nın yanına gelip alçak sesle konuştu. "Kötü haberlerim var. Daha doğrusu nasıl değerlendirdiğine bağlı. Ethan, Daniella'nın gece orada olduğunu söyledi. O ve Tatiana başbaşa görüşmüş. Bu bilginin kayıtlardan çıkarıldığını bilmediğini de söyledi. Kayıtları gardiyanlar adına başka biri yazmış ama Ethan, Daniella'yı gördüğüne yemin ediyor.

Lissa irkildi. İçten içe yanılmış olmak için dua ediyordu, Adrian'ın annesinin katil çıkmasını istemiyordu. Anlatılanları anladığını göstermek için başını salladı.

"Üzgünüm," dedi Tasha. "Ondan hoşlandığını biliyorum."

"Beni asıl endişelendiren Adrian. Tüm bunları nasıl karşılayacağını bilmiyorum."

"Kolay olmayacaktır," dedi Tasha açıkça. Christian'ın ailesiyle yaşadıklarından sonra, aileden gelen ihanetin nasıl olduğunu çok iyi biliyordu. "Ama atlatacaktır. Delilleri gösterdiğimizde Dimitri ve Rose geri gelebilecek."

Bu sözler Lissa'nın içini umutla doldurdu. "Onu çok özledim," dedi. "Keşke burada olsaydı."

Lissa anlayışlı bir gülümsemeyle ona bakıp nazikçe omzuna dokundu. "Çok yakında. Çok yakında her şey yoluna girecek. Şimdi tek yapmamız gereken bugünü atlatmak. Başarabilirsin. Önüne çıkan bütün engelleri aşacaksın."

Lissa buna o kadar da emin değildi ama Tasha, *eylemci* arkadaşlarının yanına dönerken onun yerini Daniella aldı.

Aslında Rufus'la konuşmaya gelmişti, ona desteğini göstermek istiyordu. Lissa kadına bakamıyordu bile, Daniella kendisiyle konuştuğunda daha da kötü oldu.

"Tüm bunlara nasıl karıştın bilmiyorum hayatım ama iyi şanslar." Daniella'nın gülümsemesi içtendi ama kimi desteklediği açıktı. Bir sonraki sorusuyla birlikte yüzündeki nazik ifadenin yerini endişeli bir ifade aldı. "Adrian'ı gördün mü? Burada olacağına emindim. Gardiyanlar onu içeri alacaktır."

Mükemmel bir soru. Lissa, Adrian'ı görmemişti. "Belki geç kalmıştır. Saçını falan taramakla meşguldür." *Umarım bir yerlerde sızıp kalmamıştır.*

Daniella sıkıntıyla iç çekti. "Umarım haklısındır."

Adayların durduğu bölümden ayrılıp seyircilerin arasına geri döndü. Oturumu Adrian'ın babası yönetecekti. Uzun çabaların ardından nihayet içerisi sessizleşti.

"Son bir hafta içinde," diye söze başladı Nathan, "adaylar halkımızı yönetecek niteliklere sahip olduklarını ispatlamak için çeşitli sınavlardan geçti. Karşımızda bu noktaya kadar gelmeyi başaran üç aday oturuyor: Rufus Tarus, Marie Conta ve Vasilissa Dragomir." Nathan'ın sonuncu ismi söylemekten memnun olmadığı belliydi ama yasalara göre, Lissa'nın konuş-

masını yapmaya hakkı vardı. O noktadan sonra yasalardaki tutarsızlık devreye girecek ve kıyamet kopacaktı.

"Üçü de hükmetme kabiliyetine sahip olduklarını gösterdiler ve şimdi halkımız için yaptıkları planlardan bahsedecekler."

İlk konuşan Rufus oldu, tam beklediğim gibi bir konuşma yaptı. Moroi'ların korkularına oynadı, korunmalarını sağlamak için aşırı önlemler alınacağına söz verdi -ki bu önlemlerin çoğu dampirleri içeriyordu- ama Rufus'un konuşmasında detaylara yer yoktu.

"Güvenliğimiz önceliğimizdir," diye bağırdı. "Ne pahasına olursa olsun. Zor olacak mı? Evet. Fedakarlıklar olacak mı? Evet. Ama çocuklarımız buna değmez mi? Onları önemsemiyor muyuz?" Çocukları işin içine karıştırmak, belden aşağı vurmaktı. Neyse, en azından yavru köpeklerden bahsetmemişti.

Pis politikacı taktikleri kullandı, rakiplerini kötüledi. Marie, ailesinin eylemsizliği yüzünden eleştirildi. Ama asıl hedef Lissa'ydı. Yaşını ve ruh kullanımının tehlikelerini hatırlattı, orada olmasının bile kanunlara uygun olmadığını söyledi.

Marie'nin konuşması daha düşünceli ve detaylıydı. Her konuda detaylı planları vardı ve çoğu akla uygundu. Söylediği her şeye katılmadım ama yetkin biri olduğu belliydi. Rakipleriyle alay etmedi. Ne yazık ki Rufus kadar karizmatik değildi ve politika söz konusu olduğunda bu tür özellikler büyük fark yaratabiliyordu.

"Bu yüzden kraliçe olmam gerektiğini düşünüyorum. Umarım bu konuşma hoşunuza gitmiştir ve zamanı geldiğinde bana oy verirsiniz. Teşekkürler."

Konuşmayı kesip yerine döndü.

Lissa sonuncuydu. Mikrofonun önünde dururken aklına ikinci sınavda gördüğü rüya geldi. Orada, konsey karşısında başarısız olmuştu ama hayır, burası gerçek dünyaydı. Başarısız olmayacaktı. Bu engeli de aşacaktı.

"Biz savaşta olan bir halkız," diye söze başladı, sesi güçlü ve netti. "Sürekli saldırı altındayız ama düşmanımız sadece Strigoi değil. Birbirimizin de düşmanıyız. Bölündük. Birbirimizle savaşıyoruz. Aileler birbirlerine karşı. Soylular halka karşı. Moroi'lar dampirlere karşı. Elbette Strigoi için kolay bir hedefiz. Onlar tek bir amaç uğruna birleşmiş durumda: Öldürmek."

Eğer seyircilerin arasında olsaydım ağzım açık Lissa'yı dinliyor olurdum. Çoğu seyirci öyleydi. Lissa'nın kelimeleri güçlüydü, şok edici ve etkiliydi.

"Biz tek bir halkız," diye devam etti. "Moroi'lar ve dampirler. Herkesin dileklerini yerine getirmek mümkün olmasa da, biraraya gelmezsek ve orta yolda buluşmazsak hiçbirimizin hiçbir dileği gerçekleşmeyecek. Zor kararlar vermemiz gerekse bile bunu yapmalıyız."

Ardından neler yapılması gerektiğini açıkladı. Her konuyu tek tek detaylandırması mümkün değildi ama ana hatlarıyla kafasındakileri anlattı ve bunu çoğunluğu kızdırmadan yapmayı başardı. Söylediklerine kesinlikle karşı olanlar vardı, ne de olsa dampirlerle Moroi'ların eşitliğini savunuyordu. Dampirlere daha fazla hak tanınması gerektiğini söyledi. Halkın sesinin duyulması gerektiğini söyledi. Sonunda Moroi'ların kendile-

rini savunmaları gerektiğinin altını çizerek konuşmasını tamamladı. Moroi'ların savaşmayı öğrenmesi zorunlu eğitimin parçası olmasa da, hepsine tanınan bir hak olmalıydı.

Harika bir konuşmaydı, Lissa son derece karizmatikti. O konuşmanın ardından seyirciler nereye giderse gitsin onu takip etmeye hazırdı. Lissa'nın son sözleri şöyle oldu: "Her zaman eskiyle yeniyi birleştirebiliriz. Hem büyüyü hem teknolojiyi kullanıyoruz. Hem elyazmalarımız hem mikrofonlarımız var. Biz böyle hayatta kaldık. Hem geçmişi hem geleceği kucakladık. İkisinin de en iyi özelliklerini tutarak güçlendik. Bugüne kadar böyle dayandık ve bundan sonra da böyle hayatta kalacağız."

Bu sözler önce sessizlik ardından kükremeyi andıran tezahüratlarla karşılandı. Dışarıdakilerin nidaları bile salondan duyulabiliyordu. Önceden başkalarını destekleyen kişiler, şimdi gözyaşları içinde Lissa için tezahürat yapıyorlardı. Lissa da ağlamak istiyordu ama kendini tuttu. Yerine oturup kalabalık sakinleştikten sonra Nathan görevinin başına döndü.

"Evet," dedi. "Çok hoş bir konuşmaydı, hepimiz bayıldık. Ama konseyin bir sonraki liderimizi seçmesinin zamanı geldi ve kanunlara göre sadece iki aday oylamaya katılabilecek: Rufus Tarus ve Marie Conta."

Tarus ve Conta ailelerinin adayları öne çıktı. Nathan'ın bakışları diğerleri gibi ayağa kalkan ama yerinden kımıldamayan Lissa'ya kaydı. "Seçim kanunlarına göre her aday kendi kanlarından birinin eşliğinde konseyin karşısında durmalı. Seni destekleyecek biri var mı?"

Lissa gözünü dahi kırpmadan adama baktı. "Hayır Lord Ivashkov."

"O zaman bu oyundaki rolünüz tamamlandı Prenses Dragomir." Gülümsedi. "Yerinize oturabilirsiniz."

İşte o anda kıyamet koptu.

Kalabalık çıldırdı lafını çok duydum ama hiç böyle bir manzarayla karşılaşmamıştım. Kimin kime bağırdığını ve ne söylediğini tespit etmek mümkün değildi. İnsanlar birbiri üzerine yığılmıştı. Kot pantolonlu Moroi'lar iyi giyimlilere saldırıyordu, her nedense iyi giyimlilerin soylu oldukları ve bütün soyluların Lissa'dan nefret ettiği gibi bir önyargı oluşmuştu. Halkın Lissa'ya sevgisi, hayranlık uyandırıcıydı. Ürkütücüydü ama hayranlık uyandırıcıydı. Tarus ailesinden bir grup, Conta'lardan bir grubun karşısına dikildi, kavga veya dans edecek iki çete gibiydiler. Gerçekten garip bir manzaraydı.

Tartışmalar devam etti. Herkes Lissa'nın adaylığı konusunda tartışıyordu. Kanunların değişmesi için oturum yapılması gerektiği söylendi. Kapılardaki gardiyanlar içeri girmeye çalışan kalabalığa güçlükle hakim oluyordu. Annem savunma hattında olanlardandı. O anda onun ne kadar haklı olduğunu anladım, bugüne kadar hiçbir oylamada böyle bir anarşi görülmemişti. Oturum ertesi güne ertelendi.

Lissa ne düşüneceğini bilemeden kalabalığa baktı. Farkına vardığı bir şey, midesinin düğümlenmesine yol açmıştı. Bunca zaman seçim geleneğinin saygınlığını koruyacağına yemin etmişti ama şimdi onun yüzünden her şey kontrolden çıkmıştı. Hepsi kendi hatasıydı. Derken salonun uzak köşesinde, kar-

maşanın ötesinde duran birini gördü. Ekaterina Zeklos. Göz göze geldiklerinde eski kraliçe, Lissa'ya göz kırptı.

Oradan ayrılıp arabaya döndüm. Aklıma yeni bir şey gelmişti. Lissa'nın kelimeleri ruhumu derinden etkilemişti. Adeta kalbime yerleşmişti. Bana zaman kazandırmak için konuşma yapmış olsa da, kelimeleri tutku doluydu. Kraliçe seçilebilseydi sözlerinin arkasında dururdu.

O zaman yapmam gerekeni anladım. Lissa Kraliçe olmalıydı.

Hemen o anda kararımı verdim. Jill'i sadece Lissa'ya konseydeki yerini kazandırmak için saray götürmeyecektik. Jill sayesinde Moroi'lar, Lissa'ya oy verebilecekti. Lissa kraliçe olabilirdi.

Doğal olarak bu düşünceleri kendime sakladım.

"Yüzündeki tehlikeli bir ifade," dedi Dimitri beni süzerek.

"Hangi ifade?" diye sordum masum masum.

"Aklına bir şey geldiğini söyleyen ifade."

"Herhangi bir şey değil. Bu sefer harika bir fikrim var."

Eskiden böyle laflar ettiğimde Jill kahkahalarla gülerdi ama bu sefer söylediklerimi komik bulmadığı belliydi.

"İyi misin?" diye sordum.

Zümrüt gözlerini bana dikti. "Emin değilim. Bir sürü şey yaşandı. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Kendimi piyon gibi hissediyorum, sanki birilerinin planının küçücük bir parçasıyım."

Suçluluk duydum. Victor her zaman planları için başkalarını kullanırdı. Ben de onun gibi miydim? Hayır. Jill'i önem-

siyordum. "Sen piyon falan değilsin," dedim ona. "Çok çok önemlisin çünkü senin sayende bir sürü güzel şey olacak."

"Ama o kadar kolay olmayacak, değil mi?" Sesi yaşlı biri gibi çıktı. "İşler düzelmeden önce iyice kötüleşecek. Yanılıyor muyum?"

Ona yalan söyleyemezdim. "Evet. Ama annenin yanına dönebileceksin ve inan bana iyi şeyler olacak. Gardiyanlar her zaman *onlar önce gelir* der, Moroi'u her şeyin üzerinde tutarız. Senin için aynı kurallar geçerli değil ama bu yaptığın..."

Gülümsedi ama mutlu bir gülümseme değildi. "Evet biliyorum. Herkesin iyiliği için bunu yapmam gerekli. Doğru anlamış mıyım?"

Sonya yolculuğun büyük kısmını, bana istediğim tılsımı hazırlayarak geçirdi. Yol kenarındaki hediyelik eşya dükkanlarından birinden aldığımız gümüş bileziği kullandı. Zevksiz bir bilezikti ama gerçekten gümüştendi ve önemli olan da buydu. Greenston'a yarım saatlik yolumuz kalmışken bileziği bitirip bana uzattı. Takıp diğerlerine baktım.

"Eee?"

"Ben bir fark görmüyorum," dedi Sonya. "Zaten görsem garip olurdu."

Jill gözlerini kıstı. "Sanki bulanıklaştın... Seni net görebilmek için gözlerimi kırpıştırıp durmam gerekiyor."

"Ben de aynı şeyi yaşıyorum," dedi Dimitri.

Sonya durumdan memnundu. "Tılsım taktığını bildiğiniz için öyle olması doğal. Umarım diğer gardiyanlar ona baktıklarında tamamen farklı birini görecek." Lissa'nın Victor'ı hapis-

haneden kaçınırken kullandığı tılsım gibiydi. Ama bunu yapmak için daha az büyü kullanmak gerekmişti çünkü Sonya'nın tek yapması gereken, farklı biri gibi görünmemi sağlamaktı.

Greenston'da buluşmamızı önerdiğim restoran çoktan kapanmıştı. Otopark karanlıktı ama uzak köşede bir araba olduğunu görebiliyordum. Orada gardiyanlarla değil, Mikhail'le karşılaşmayı diledim.

Arabayı park ettiğimizde araçtan inenin Mikhail olduğunu gördüm. Yanında Adrian vardı.

Beni görünce gülümsedi, aslında bunu yapacağını tahmin etmeliydim. Midem altüst oldu. Hayır, şimdi olmaz. Aşk hayatımla uğraşacak zamanım yok. Adrian'a ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Neyse ki konuşma şansım olmadı.

Mikhail gardiyanlara özgü hızlı adımlarla bize doğru yürüyordu. Sonya'nın arabadan indiğini görünce birdenbire durdu. Sonya da donup kaldı. İkisi de şaşkın şaşkın birbirine baktı. O anda onlar için bütün dünya yok oldu. Entrikalar, görevler... hepsi kaybolup gitti. O anda sadece ikisi vardı.

Sonya garip bir çığlık atıp öne doğru koştu. O ses Mikhail'i uykudan uyandırdı, Sonya'yı kollarına aldı. İkisinin de ağladığını görebiliyordum. Mikhail Sonya'nın saçlarını yüzünden çekti. "Sensin... Gerçekten sensin..."

Sonya gözyaşlarını silmeyi denedi ama bir işe yaramadı. "Mikhail, çok üzgünüm..."

"Bir önemi yok." Sonya'yı öpüp gözlerine bakabilmek için geri çekildi. "Artık hiçbir şeyin bir önemi yok. Tek önemli olan yeniden birarada olmamız."

Bu sözler Sonya'yı daha da ağlattı. Yüzünü Mikhail'in göğsüne gömüp ona sıkı sıkı sarıldı. Bizler donup kalmıştık. Mahrem bir ana şahitlik ettiğimizi hissedip utandım. Orada olmamalıydık. Bir yandan da Lissa, Dimitri'yi yeniden dampire dönüştürdüğünde buluşmamızın böyle olması gerektiğini hayal ediyordum. Aşk. Bağışlamak. Kabullenmek.

Dimitri'yle göz göze gelince, onun da aynı şeyleri düşündüğünü anladım. Söylediklerimi hatırlıyordu: Kendini affetmelisin. Gözlerimin dolduğunu görmemesi için bakışlarımı kaçırdım. Mikhail ve Sonya'nın sahip oldukları gibi bir ilişki istiyordum. Mutlu son istiyordum. Geçmişi affetmek ve geleceği sahiplenmek istiyordum.

Yanımda duran Jill burnunu çekti. Ona sarıldım. Bu ufak hareket Mikhail'in gerçek dünyaya dönmesini sağladı. Sonya'ya sarılmayı sürdürerek bana baktı.

"Teşekkürler. Teşekkür ederim. Ne istediğini söyle. Ne istersen!"

"Kes şunu," dedim. Gözyaşlarımı güçlükle bastırıyordum. "Her şey iyi sonuçlandığı için mutluyum... Üstelik ben bir şey yapmadım."

"Yine de..." Mikhail gözyaşları içinde ona gülümseyen Sonya'ya baktı. "Bana dünyaları verdin."

"Senin adına sevindim. Bu anın tadını çıkarmanı isterdim ama bir iyiliğe ihtiyacım var."

Sonya ve Mikhail'in bakışmalarından, yıllardır aynı olduklarını asla tahmin edemezdiniz. Sonya başını sallayınca Mikhail bana döndü. "Yardıma ihtiyacın olduğunu tahmin etmiştim."

"Simyacıların kaldığı otele girmem gerekiyor."

Mikhail'in gülümsemesi bozuldu. "Rose... Seni oraya sokamam. Saraya bu kadar yakın olman bile tehlikeli."

Bileziği cebimden çıkardım. "Kılık değiştireceğim. Ben olduğumu anlamayacaklar. Simyacıları görmek için bir bahane uydurabilir misin?"

Sonya, Mikhail'in kollarından ayrılmadı ama Mikhail'in düşünceleri ondan uzaklaştı. "Odalarının etrafında nöbet tutan gardiyanlar var. Görevi devralmaya gitmiş gibi yapabiliriz."

Dimitri başını salladı. "Vardiya değişim saatinin dışında gidersek kafalarında soru işaretleri uyanacaktır... Yine de umarım ihtiyacın olan bilgileri öğrenecek kadar zamanın olur. Gardiyanların içeri girenlerden çok, simyacıların dışarı çıkmamasıyla ilgilendiğine eminim."

"Kesinlikle," dedi Mikhail. "Sen ve ben mi gideceğiz Rose?"

"Evet," dedim. "Ne kadar az olursak o kadar iyi. Sydney ve Ian'la konuşmam gerek. Kalanlar burada bekleyebilir."

Sonya, Mikhail'i yanağından öptü. "Bir yere ayrılmayacağım."

Adrian, Jill'in yanına gitti. "Ben de burada kalıp senin bu işe nasıl bulaştığını dinleyeceğim."

Jill, Adrian'a gülümsedi. Bir zamanlar ona aşıktı ve o anda kızarmaması, gerçekten baskı altında olduğunu gösteriyordu. Sohbet etmeye başladıklarında Dimitri beni bir kenara çekti.

"Yapmayı planladığın şey çok tehlikeli," dedi alçak sesle. "Tılsım işe yaramazsa otelden çıkmayı dahi başarabileceğini

sanmıyorum." Özellikle belirtmese de *canlı* çıkamayacağını kastettiğini biliyordum.

"Tılsım işe yarayacak. Sonya bu işlerde çok iyi. Ayrıca yakalanırsak belki de öldürmek yerine beni saraya götürürler. Bunun seçimleri ne kadar yavaşlatacağını düşünsene."

"Rose, ben ciddiyim."

Elini tuttum. "Biliyorum. Kolay olmayacak. Bir saat içinde gidip dönmüş oluruz. Eğer dönmemişsek..." Kasvetli seçeneklerden nefret ediyordum. "Dönmemiş olursak Jill'i, Adrian'la saraya yolla, sen ve Sonya da bir yerlerde saklanırsınız... Sonra ne olacağını bilmiyorum."

"Bizi boşver," dedi, "dikkatli ol yeter." Öne eğilip alnımı öptü.

"Küçük dampir."

O sırada arabanın diğer tarafına gelen Adrian, o öpücüğü gördü. Elimi Dimitri'nin elinden çektim. Hiçbirimiz hiçbir şey söylemedik ama Adrian'ın gözleri... Dünyasının parçalandığını gördüm. Kendimi kötü hissettim. Kendimi bir Strigoi kadar kötü hissettim. *Onur*, diye düşündüm. Gardiyanlar nasıl onurlu olunacağını öğretiyorsa bile anlaşılan ben öğrenememiştim.

"Acele et," diye seslendi Mikhail, karşısındaki melodramdan habersizdi. "Sonya saraydaki işinizin de acil olduğunu söyledi."

Yutkunup gözlerimi Adrian'dan kaçırdım. Kalbim düğümlendi. "Evet..."

"Git," dedi Dimitri.

"Unutma," diye mırıldandım ona. "Onunla konuşmak benim sorumluluğum. Senin değil."

Mikhail'in peşinden arabasına bindim, tılsımlı bileziği taktım. İçeri girmeden hemen önce arkaya baktım. Jill ve Sonya bir şeyler konuşuyordu. Dimitri tek başınaydı. Ve Adrian sırtını dönmüş, sigarasını yakmaya hazırlanıyordu.

"Rezil biriyim," dedim Mikhail arabayı çalıştırırken. Duygularımı özetleyen bir ifadeydi.

Mikhail herhangi bir şey söylemedi. Ya görevimizle ilgisi olmadığı için bu söze aldırmadı ya da kendi düşüncelerine daldığı için beni duymadı. En azından birimizin aşk hayatı iyi gidiyordu.

Otele varmamız uzun sürmedi. Gardiyanlar etraftaydı ama insanların dikkatini çekmemek için dikkatli davranıyorlardı. İçeri girerken hiçbiri bizi durdurmadı. Biri Mikhail'i tanıyıp başını salladı. Beni tanıyormuş gibi davranmadılar. Demek tılsım işe yaramıştı.

"Hangi odadalar?" diye sordu Mikhail lobideki gardiyana. "Vardiyayı devralmamız gerekiyor." Tavırları güven doluydu, diğer gardiyan şaşırmış olsa da sorun olduğunu düşünmedi.

"Sadece ikiniz mi? Yukarda dört gardiyan bekliyor."

Bizi kurtaran, benim sözlerim oldu. "Sarayda gardiyanlara ihtiyaç var. İşler kontrolden çıkıyor. Bu yüzden sadece iki kişi yolladılar."

"Zaten fazlasına ihtiyaç yok," diye hak verdi gardiyan. "Üçüncü kat."

"Hızlı düşündün," dedi Mikhail asansörde.

"Bu da bir şey mi? Kendimi çok daha kötü durumlardan kurtardığım oldu."

Odaları bulmak kolaydı çünkü önlerinde bir gardiyan nöbet tutuyordu. Diğerleri içeride olmalıydı. Bunun bir sorun yaratıp yaratmayacağını merak ettim ama Mikhail aynı otoriter tavırla gardiyana onun ve diğerlerinin saraya çağrıldığını söyledi. Gardiyan meslektaşlarını çağırdı ve her biri bir simyacının odasında bekleyen gardiyanlar bize durum raporu verdikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Gittiklerinde Mikhail bana döndü. "Sydney," dedim.

Anahtarımızı kullanıp Sydney'in odasına girdik. Bağdaş kurmuş yatakta oturuyordu. Bizi görünce bezginlikle iç çekti. "Şimdi ne var?"

Bileziği çıkardım ve üzerimdeki göz boyama büyüsü kayboldu.

Sydney hiç şaşırmadı. Beni bekliyormuş gibi baktı. "Beni kurtarmaya mı geldiniz?" Sesi umutluydu.

"Pek sayılmaz." Sydney'in ceza alması hoşuma gitmemişti ama şimdi onu kaçıracak zaman yoktu. "Ian'la konuşmamız gerek. Sen de yanımızda olsan iyi olur. Önemli bir şey biliyor. O bilgiye ihtiyacımız var."

Kaşlarını çatarak kapıyı işaret etti. "Birbirimizle konuşmamıza izin vermiyorlar.

"Dışarda kimse yok," dedim kendini beğenmiş bir tavırla.

Sydney pişmanlıkla başını salladı. "Rose, bazen beni gerçekten korkutuyorsun. Haydi gel. Ian yan odada ama konuşmaya gönüllü olacağından emin değilim."

"Bu yüzden yardımın gerek," dedim. Bileziği taktım. "Sana aşık. Ne istersen yapar."

Tahmin ettiğim gibi Sydney'in, Ian'ın tutkusundan haberi yoktu. "Ne! Hiç de bile!"

Ian'ın odasına girerken ağzını kapadı. Televizyon izleyen genç adam bizi görünce ayağa fırladı.

"Sydney! İyi misin?"

Anlamlı anlamlı ona baktım.

Bana ters bir bakış fırlatan Sydney, Ian'a döndü. "Yardımına ihtiyaçları var. Bir şey biliyormuşsun."

Ian bize döndüğünde bakışları buz gibiydi. "Sorularınızı yüzlerce kez yanıtladım."

"Hepsini değil," dedim. "Saraydayken masada bir adamın fotoğrafını gördün. Ölmüş bir adamın. O adam kim?"

Ian dudaklarını büzdü. "Bilmiyorum."

"Onu tanıdığını biliyoruz," diye itiraz ettim. "Fotoğrafı görünce tepki verdin."

"Verdiğin tepkiyi ben de gördüm," diye itiraf etti Sydney.

Ian'ın ses tonu yalvarır bir havaya büründü. "Onlara yardım etmemiz gerekmiyor. Otelde hapsolmak yeterince kötü. Bir de bu oyunlardan sıkıldım."

Onu suçlamasam da yardımına ihtiyacımız vardı. Soru sorarcasına Sydney'e baktım.

Sydney, Ian'a döndü. "Fotoğraftaki adam kim? Kimliğini gizli tutman mı gerekiyor?"

Ian omuz silkti. "Hayır. Sadece onlara yardım etmek istemediğim için susuyorum. Zaten konuyla bir ilgisi yok."

"Benim için soruyu yanıtlayabilir misin?" diye sordu Sydney. "Lütfen. Başımın beladan kurtulmasını sağlayabilir."

Sydney Hört ustası değildi ama hamlesi çok başarılıydı. Ian pes etti. "Söylediklerimde ciddiydim. Kim olduğunu bilmiyorum. Bir keresinde yanında Moroi kadınlarından biriyle, St. Louis'deki tesise gelmişti."

"Bekle bir dakika," dedim. "Moroi'lar sizi ziyarete mi geliyor?"

"Bazen," dedi Sydney. "Sizi ziyaret ettiğimiz gibi bazen de Moroi'lar bize geliyor. Ama genelde birbirimizi hapsetmiyoruz."

"Bu adam, kadının koruması gibi bir şeydi," dedi Ian. "Oradaki asıl işi olan kadındı. Adam susup kadını takip ediyordu."

"Moroi bir koruyucu mu?"

"Gardiyanı olmayanlar için sıradışı bir durum değil," dedi Mikhail. "Abe Mazur bunun delili. Adamın kendi ordusu var."

"O daha çok mafya sayılır." Şaka bir yana kafam karışmıştı. Demek Moroi'lar, kendilerini korumak için bazen diğer Moroi'ları tutuyordu. Ama bunun nedeni gardiyanlarının olmamasıydı. Daniella İvashkov gibi birinin böyle bir sorunu olamazdı. Aslında saray sınırlarının dışına çıkacak olsa en az iki gardiyan alabileceğine emindim. İyi eğitimli gardiyanları alabilecekken neden Moroi'ları kullansın? Yine de kraliçeyi öldüren birinin garip davranışlar sergilemesi şaşırtıcı olmazdı. "Kadın kimdi?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Ian. "Bir kez yanlarından geçtim. Toplantı yapmaya gelmişti."

"Nasıl biri olduğunu hatırlıyor musun?" Herhangi bir şeye ihtiyacımız vardı. Ne olursa. Dünya parçalanmak üzereydi ama Ian, Daniella'yı tarif edebilirse belki işleri yoluna koyabilirdik.

"Onu tarif edebilirim," dedi Ian. "Kolay unutulacak biri değildi."

Bu sözün arkasından gelen sessizlik, irkilmeme yol açtı. "Eee?" diye sordum. "Neye benziyordu?"

Kadını tarif etti.

Kesinlikle beklediğim tarif değildi.

32

Onları da yanımızda götüremeyeceğimizi söyleyince Sydney ve arkadaşları hiç mutlu olmadı.

"Normalde seni de yanıma alırdım," dedim Sydney'e. Yeniden öğrendiklerim beni sarsmıştı. "Ama bizim bile otele girip çıkmamız zor. Sizinle dışarı çıkarsak hepimizi yakalarlar. Ayrıca yakında tüm bunların bir önemi kalmayacak. Adımı temizlediğimizde gardiyanlar gitmene izin verecektir."

"Beni endişelendiren gardiyanlar değil," diye karşılık verdi. Her zamanki mesafeli ses tonuyla konuşmuştu ama gözlerinden korktuğu anlaşılıyordu. Simyacılardan mı korkuyordu yoksa başka birinden mi?

"Sydney," dedim tereddütle, Mikhail'le hemen oradan çıkmamız gerektiğini biliyordum ama sormadan edemedim. "Abe senin için ne yaptı? Yer değiştirmenden fazlasını sağlamış olmalı."

Sydney hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. "Bir önemi yok Rose. Zamanı geldiğinde çıkacak sorunlarla ilgilenirim. Şimdi git, olur mu? Arkadaşlarına yardım et."

Daha fazlasını söyleyebilmek isterdim ama Mikhail'in yüz ifadesinden gitmemiz gerektiğini düşündüğü anlaşılıyordu. Vedalaşmaların ardından dışarı çıktık. Ardından ötekilerin bizi beklediği otoparka döndük. Bir değişiklik yoktu. Dimitri huzursuz adımlarla otoparkı dolaşıyor, Jill korunmak istercesine Sonya'nın yanında duruyordu. Adrian ise hepsinden uzaktaydı. Mikhail'in arabasını görünce, başını kaldırmakla yetindi.

Ama neler öğrendiğimizi anlatınca Adrian'dan tepki almayı başardım.

"İmkansız. Buna inanamam." Sigara çıkardı. "Simyacı arkadaşların yanılıyor."

Ben de inanamıyordum ama Ian'ın yalan söylemesi için neden yoktu. Dürüst olmak gerekirse Adrian buna inanmakta zorluk çekiyorsa ötekilerin ne diyeceğini hiç bilemiyordum. Gözlerimi geceye dikip Tatiana'yı öldürüp beni suçlayan kişinin kimliğine alışmayı denedim. Ben bile inanamıyordum. İhanet çok acıydı.

"Gerekçeler ortada..." dedim isteksizce. Ian kimi gördüğünü tarif ettiğinde parçalar yerine oturmuştu. "Ambrosse haklıymış, nedeni tamamen politik."

"Ian'ın şahitliği delil sayılır mı bilmem," dedi bizim gibi şok geçiren Dimitri. "Yerine oturmayan bir sürü parça var."

"Evet." Özellikle bir soru zihnimi kurcalıyordu. "Örneğin cinayetle suçlamak için neden benim seçildiğim?"

Kimsenin buna verecek yanıtı yoktu. "Saraya dönmeliyiz," dedi Mikhail sonunda. "Aksi halde yokluğumu farkederler."

Cesaretlendirmek için Jill'e gülümsedim. "Gösteri zamanı geldi."

"Hangisi daha çılgınca bilmiyorum," dedi Adrian. "Katilin kimliği mi yoksa Jill'in Dragomir olması mı?" Kelimeleri buz gibi olsa da bakışları naziktı. Haber delice olsa da Adrian gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekmemişti. Eric'in sadık olmadığını biliyordu ve Jill'in gözleri son noktayı koymuştu. Ian'ın söylediklerinin Adrian'ı belli ettiğinden daha fazla incittiğini görebiliyordum. Halasının katilini öğrenmek kolay değildi, Dimitri ve beni öğrenmek de işleri kolaylaştırmamıştı.

Mikhail'in itirazlarına rağmen Sonya, biz saraya giderken geride kalmayı teklif etti. İki arabayı birden alamazdık ve Mikhail'in arabası beş kişilikti. Sonya bu macerada en az yararı olacak kişinin kendisi olduğu sonucuna varmıştı. Sarılmaların, öpüşmelerin ve gözyaşlarının ardından yeniden buluşacaklarına söz vererek birbirlerinden ayrıldılar. Haklı çıkmalarını diledim.

Tılsım, kim olduğumun anlaşılmasını engellediği için kapıdan geçmeyi başarabilirdim. Ama Jill ayrı bir sorundu. Onun kaçırılışı taze bir haberdi ve gardiyanlar onu tanıdığı anda durdurulurduk. Yaptığımız kumar oynamaktı, ortalık karışık olduğu için gardiyanların onu farketmeyeceğini umuyorduk. Ama Dimitri'yi farketmemeleri imkansızdı. Onu saklamak için Adrian'ın yardımına ihtiyacımız vardı ama Adrian, Sonya kadar başarılı değildi. Dimitri'nin görü-

nüşünü nasıl değiştireceğini biliyordu, hapishaneden kaçışım sırasında benzer bir büyü kullanmıştı ama yapılışı zordu ve Adrian'ın bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordum. Dimitri ve benimle ilgili tek kelime etmemiş olsa da gerilimin arttığı hissediliyordu.

"Lissa'ya yardım etmeliyiz," dedim ricama yanıt vermediğinde. "Zaman tükeniyor. Lütfen. Lütfen bize yardım et." İhtiyacı olan buysa yalvarmaya razıydım.

Neyse ki fazla uzatmam gerekmedi. Adrian derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Sonunda başını salladı. "Gidelim."

İkinci arabanın anahtarlarını Sonya'ya bıraktık. Işıldayan gözlerle uzaklaşmamızı izledi. Dimitri, Mikhail ve ben yol boyunca bildiklerimizi gözden geçirdik. Ian'ın tarif ettiği kadın, katilin yapmış olduğunu düşündüğümüz her şeyi yapmış olamazdı.

Arka koltukta Adrian ve Jill'le oturuyordum. Parmaklarımı uzatıp saydım. "Gerekçe? Var. Yetenek? Var. Joe'ya para ödeme şansı? Var. Tatiana'nın odasına ulaşabilme ihtimali..." Lissa'ylayken duyduklarımı hatırladım. "Var."

Bu sözüm Dimitri'yi şaşırttı. "Gerçekten mi? İşin o kısmını çözememiştim."

"Nasıl yaptığını bildiğime emin sayılırım," dedim. "Ama Tatiana'ya giden imzasız mektup çok anlamsız. Lissa'nın ailesi meselesi veya onu öldürmeye çalışması da mantıklı değil." *Ve suçu bana atması.*

"Birden fazla kişiyle karşı karşıya olabiliriz," dedi Dimitri.

"Komplo mu?" diye sordum şaşırarak.

Başını iki yana salladı. "Hayır, demek istediğim belki kraliçeye kin tutan başkasıydı ama onu öldürecek kadar ileri gitmedi. İki kişi, iki plan. Birbirlerinden haberdar olmayabilirler. Delilleri birbirine karıştırıyor olabiliriz."

Susup bu kelimeleri tarttım. Bir yandan mantıklı geliyordu öte yandan da diğer kişiden bahsederken Daniella'yı kastettiğini anlamıştım. Tatiana'dan hoşlanmama nedenleri konusunda haklıydık – dövüş çalışmaları, yaş kanununun yeterince sert olmaması, ruh kullanımını desteklemesi... Ama tüm bunlar cinayet işlemek için yeterli değildi. Öfkeli bir mektup yazmak ve oğlunu korumak için rüşvet vermek onun yapabileceği şeylerdi. Kazık saplamak ise ona göre değildi.

Arabayı kaplayan sessizlik, Jill ve Adrian'ın fısıldaşmalarına dikkat çekti.

"Ne yapacağım?" diye sordu Jill, Adrian'a.

Adrian'ın yanıtı netti. "Orada olmak senin hakkınmış gibi davran. Seni korkutmalarına izin verme."

"Ya Lissa? Benimle ilgili ne düşünecek?"

Adrian tereddüt etti. "Bir önemi yok. Sana dediğim gibi hareket etsen yeter."

Adrian'ın bu kadar iyi öğüt verdiğini duyunca canım daha da yandı. Kaba saba, kibirli ve ukala biri olabilirdi ama iyi kalpliydi. Ve ben o kalbi kırmıştım. Adrian konusunda yanılmadığımı biliyordum. Büyük potansiyeli vardı ve önemli işler başarabilirdi. Onu çok kırmamış olduğumu umdum. En azından ona annesinin katil olduğunu söylemem gerekmeyecekti...

Kapıya vardığımızda hepimiz sessizleştik. Arabalardan oluşan kuyruk yerindeydi ve ilerledikçe daha da tedirgin olduk. Lissa'nın zihnine göz atınca konseyin hala karmaşa içinde olduğunu gördüm. Nathan'ın yüz ifadesinden oturumu ertelemeye hazır olduğu anlaşılıyordu. Bu iyi mi yoksa kötü mü olurdu bilmiyorum.

Gardiyanlar Mikhail'i tanıdı ve arabaya üstünkörü bakmakla yetindi. Adrian'ın arabada olması da işleri kolaylaştırdı. Bagajı kontrol ettikten sonra bizi içeri aldılar.

"Aman Tanrım. İşe yaradı," dedim. Mikhail arabayı gardiyanların otoparkına park etti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Jill.

"Dragomir soyunu hakkı olan koltuğa kavuşturup katili açıklayacağız," dedim.

"Hepsi bu mu?" Adrian her zamanki gibi alaycıydı.

"Biliyorsun ki üzerinizdeki büyü kalktığı anda," diye hatırlattı Mikhail, "gardiyanlar ikinizi yakalayıp hapse atacak veya sizi öldürecekler."

Dimitri ve ben bakışmakla yetindik. "Biliyoruz," dedim. Hapis fikrini zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Ama her şey yolunda giderse uzun süre hapiste kalmamız gerekmeyecek. Gerçekleri öğrenip bizi serbest bırakacaklar." Fazlasıyla iyimserdim.

Arabayı park ettikten sonra balo salonunun yer aldığı binaya doğru ilerledik. Etrafındaki kalabalık yüzünden binayı farketmemek imkansızdı. Uzun zaman önce yanımda neredeyse aynı insanlarla aynı yolu katetmiştim ama o zaman saraydan

kaçıyorduk. Şimdi ise bile isteye düşmanın inine yürüyorduk. Aklımdan geçenleri kimseye yakalanmadan açıklayabilecek olursam her şeyin yolunda gideceğine emindim. Sonya'nın tılsımı simyacıların üzerinde işe yaramıştı. Şimdi işe yaramaması için herhangi bir neden yoktu. Ama ya büyüsü biterse? Ya binaya girmeden beni tanırlarsa? Ya tutuklanırsam? Yoksa önce ateş açıp sonra mı tutuklarlardı?

Seyircilerin içeri girmesi yasaktı ama gardiyan olduğumuz için bize izin verildi. Mikhail, Adrian'ı kullanıp içeri girmemizi sağladı. Kraliçenin yeğeninin dışarıda kalmasına izin verilemezdi.

Farkedilmeden balo salonuna girmeyi başardık. Tartışmaları Lissa'nın gözlerinden görmüştüm ama orada olmak başkaydı. Daha gürültülüydü. Daha vahşiydi. Kendimi kalabalıkla yüzleşmeye hazırladım, ilk kez olmayacaktı ama benim için bile büyük bir sınav sayılırdı.

"İçerdekilerin dikkatini çekmeyi başarmalıyız," dedim. "Gürültü çıkarmaktan korkmayacak biri lazım – ben hariç."

"Mikhail? Nerelerdeydin?"

Başımızı çevirdiğimizde, Abe karşımızda duruyordu.

"İti an çomağı hazırla," dedim. "Tam ihtiyacımız olan kişi."

Abe bana bakıp kaşlarını çattı. Tılsımlardan anlayan insanlar onların kullanıldığını farkeder, ayrıca kullanan kişiyi tanıyorsanız etkileri azalır. Victor, Tarasov'da beni tanımıştı. Sonya'nın büyüsü güçlüydü ama Abe bir gariplik olduğunu anladı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Her zamanki gibi ihtiyar," diye yanıt verdim neşeli bir sesle. "Bolca tehlike, delice planlar... Bilirsin aile geleneğimiz."

Gözlerini kısıp yeniden bana baktı. Hala net göremiyordu. "Rose? Sen misin? Neredeydin?"

"Herkesin dikkatini çekmemiz gerekiyor," dedim. Yüzünde onaylamadığını belli eden bir ifade vardı. Acaba gizlice evden kaçan çocuklar, yakalanınca benim şimdi hissettiğim gibi mi hissediyordu? "Tartışmaları sona erdirmenin yolunu biliyoruz."

"Daha doğrusu yeni bir tartışma başlatmanın yolunu biliyoruz," diye düzeltti Adrian.

"Duruşmamda sana güvendim," dedim Abe'e. "Şimdi de sen bana güvenebilir misin?"

Abe'in yüzünde şüpheci bir ifade belirdi. "Ama bana Batı Virginia'da kalacak kadar güvenmedin."

"Ivır zıvırları boşver şimdi," dedim. "Lütfen, yardımın gerek."

"Zamanımız azalıyor," diye ekledi Dimitri.

Abe onu da inceledi. "Tahmin edeyim. Belikov?" Emin değildi. O zaman Adrian'ın iyi iş çıkardığını anladım.

"Baba, acelemiz var ve Lissa..." Nasıl açıklayabilirdim? "Lissa'nın hayatı değişmek üzere."

Abe'i fazla bir şey şaşırtmaz ama baba demem onu şaşırtmıştı. Gözleri salonu taradı, birini buldu ve başını salladı. Saniyeler sonra annem bize doğru geliyordu. Harika. O çağırıyordu, annem geliyordu. Aman ne hoş. Umarım bana da sürpriz bir kardeş gelmezdi.

"Bunlar da kim?" diye sordu annem.

"Bir tahmin yürüt," diye yanıtladı Abe. "Kim saraydan kaçıktan sonra geri dönecek kadar budala olabilir?"

Annemin gözleri kocaman açıldı. "Nasıl?"

"Şimdi zaman yok," dedi Abe. Annem kaşlarını çattı. Belki de bana kardeş falan gelmezdi. "Yakında içerdeki gardiyanların yarısı üzerimize yürüyecek. Buna hazır mısın?"

Normalde kanunlara uyan bir vatandaş olan annem, acı çekiyormuş gibi göründü. "Evet."

"Ben de hazırım," diye ekledi Mikhail.

Abe bize baktı. "Daha kötü durumlara düştüğümüz olmuştu."

Nathan İvashkov'un yanına gitti. Adrian'ın babası endişeli ve yenilmiş görünüyordu, ne yapacağını bilemediği açıktı. Bağ sayesinde ani bir şaşkınlık dalgası hissettim. Lissa beni görmüştü. Şok, korku ve rahatlama duyguları peş peşe zihnimde dolaştı. Bir de kafa karışıklığı. Beni gördüğüne o kadar sevinmişti ki, seçimleri unutmuştu. Yanımıza gelmek için ayağa kalkınca başımı sallayıp onu durdurdum. Endişelenmişti ve şaşkındı ama bana güveniyordu, bu yüzden yerine oturdu.

Bizi gördüğü anda Nathan canlandı. Abe onu ittirip mikrofonu kapınca, şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. "Ne yaptığını sanıyor—"

Abe'in bağırıp herkesi susturmaya çalışmasını bekledim. Nathan bir süre seyircilere susmalarını söylemiş ama herhangi bir sonuç elde edememişti. Bu yüzden Abe'in parmağını dudaklarına götürüp ıslık çalması tam bir şok dalgası yarattı.

Mikrofondan gelen ıslık sesi neredeyse kulaklarımı patlatacaktı. Moroi'lar için daha da korkunç olmalı.

Salon bir anda sessizleşti. "Şimdi çenenizi kapattığınıza göre," dedi Abe, "söyleyeceklerimiz var." Her zamanki *kontrol bende* ses tonuyla konuşuyordu. Mikrofonu bize uzatırken, "Acele et," diye mırıldandı.

Mikrofonu elime alıp hafifçe öksürdüm. "Buraya tartışmayı sona erdirmeye geldik." Salonda yeniden homurtular duyuldu. "Kanunların değişmesi gerekmiyor. Vasilissa Dragomir'in konseydeki koltuğuna oturmaya hakkı var. Tahta aday olmaya hakkı var. Ailesindeki tek kişi o değil. Son Dragomir o değil."

Mırıltılar ve fısıltılar duyuldu ama önceki gibi bir gürültü değildi. Moroi'lar entrikayı sevdikleri için ne söyleyeceğimi duymak istiyorlardı. Gözucuyla gardiyanların toplandığını gördüm. Onlar skandalla değil güvenlikle ilgileniyordu.

Jill'i öne ittirdim. Bir an donup kaldı, ardından Adrian'ın sözlerini hatırladı. Bayılacak gibi görünüyordu. Ben bile bayılabilirdim. Ama hayır. Pes edemeyecek kadar ilerlemiştik.

"Bu, Jillian Mastrano Dragomir. Eric Dragomir'in gayrimeşru kızı, yine de onun kanından ve resmi olarak Lissa'nın ailesinin üyesi sayılır." Gayrimeşru lafından hoşlanmasam da kullanmak zorundaydım.

Oluşan sessizlik anında Jill mikrofona doğru eğildi. "Ben bir Dragomir'im," dedi net bir sesle ama elleri titriyordu. "Artık burada olduğuma göre, ablam bütün haklarına sahip olabilir."

Büyük bir patlamanın yaklaştığını görebiliyordum. Abe, Jill'le aramıza girip mikrofonu kaptı. "Söylenenlere inanmayanlar DNA testinin sonuçlarını bekleyebilir." Abe'in hızına hayrandım. O da bu bilgiyi otuz saniye önce öğrenmişti ama DNA testini kendi yapıp kızı getirmiş gibi konuşuyordu. Hem bana olan inancından hem de bu fırsatı es geçemeyeceğinden sanırım.

Bu haber tam da beklediğim tepkiyi yarattı. Seyirciler bu bilgiyi sindirdiğinde bağırışlar başladı.

"Eric Dragomir'in başka çocuğu yok!"

"Bu bir sahtekarlık!"

"Bize delil gösterin!"

"Eh... Flört etmekten hoşlanan biriydi..."

"Bir kızı daha vardı."

Son söz kalabalığı susturdu. Çünkü otoriter bir sesle söylenmişti ve onu söyleyen Daniella İvashkov'du. Ayağa kalktı. Mikrofona ihtiyacı yoktu, sesi bütün salonda duyuldu. Önemli biri olduğu için onun ayağa kalktığını gören herkes sustu. Salon tamamen sessizleşince, Daniella konuşmasını sürdürdü.

"Eric Dragomir'in gayrimeşru bir kızı vardı, yanılmıyorsam Emily Mastrano adlı bir dansçıdan. Bunu bir sır olarak saklamak istiyordu ama yapılmasını istediği şeyler vardı. Ben de ona sırrını saklamasında yardım edenlerden biriydim." Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Açıkçası bunun sır olarak kalmasını tercih ederdim."

Parçalar zihnimde yerli yerine oturdu. Simyacıların kayıtlarını kimin çaldığını ve bunu neden yaptığını biliyordum.

Salon zaten sessiz olduğu için konuşmak için benim de mikrofona ihtiyacım yoktu.

"Evrakların çalınmasını siz mi emrettiniz?"

Daniella bana bakıp gülümsedi. "Evet. Dragomir soyu sona ererse, ruh da bitebilirdi. Adrian güvende olurdu. Ruh son zamanlarda çok dikkat çekmeye başlamıştı. Jill'le ilgili delilleri ortadan kaldırırsam Vasilissa'nın güvenilirliğini sarsacağını düşündüm."

İşi orada bırakmalıydım ama merakım izin vermedi. "O zaman neden şimdi itiraf ediyorsunuz?"

Daniella omuz silkti. "Çünkü DNA testi gerçeği ortaya koyacak."

Bu sözün gerçek anlamını kavrayanların sesi, salonda büyük bir uğultu yarattı. Bazıları bu sözlere rağmen duyduklarına inanmayı reddetti. Daniella'nın hayalkırıklığına uğradığı açıktı ama yenilgiyi kabul etmekten kaçınmadı. Bakışlarını bana çevirdi ve gülümsemesi ortadan kayboldu. "Asıl bilmek istediğim şu: Sen de kimsin?"

Seyirciler de bu sorunun yanıtını bilmek istiyordu. Tereddüt ettim. Sonya'nın tılsımı o noktaya kadar beni saklamıştı. Jill'in Dragomir olabileceği yeni yeni kabulleniliyordu. Sistemin işlemesine izin verirsek Lissa yarışı kazanabilir ve kraliçe olabilirdi. Kraliçenin benim tarafımda olması da adımın temize çıkarılmasını kolaylaştırırdı.

Ama kalabalığa, tanıdığım, saygı duyduğum ve soru sormaksızın beni mahkum eden kişilere baktığımda içim öfkeyle doldu. Ruhun etkisiyle ya da değil onlara öfkeliydim. Ne kadar çabuk beni suçlayıp bir kenara atmışlardı. Bu meselenin gardiyanların ofisinde çözülmesini istemiyordum. Herkesle yüzleşmek istiyordum. Masum olduğumun, en azından kraliçeyi öldürmediğimin bilinmesini istiyordum.

Bu yüzden karakterimi ve düşüncesizce davranma alışkanlığımı bilenleri şaşırtmayacak bir şey yaptım. Sonya'nın bileziğini kopardım.

"Ben Rose Hathaway."

33

Kim olduğum ortaya çıkar çıkmaz, bağırışlar ve çığlıklar salonu doldurdu.

Gözlerim Dimitri'ye kaydı. Adrian onun üzerindeki büyüyü kaldırmıştı. Gardiyanlar etrafımızı sardı, çoğu silahlıydı. Hala silah kullanmanın hile yapmak olduğunu düşünüyordum. Neyse ki annem ve Mikhail, vurulmamızı engellemek için gardiyanlarla aramıza geçti.

"Yapma," diyerek savunmaya geçen Dimitri'yi durdurdum. Onun ve benim hareketsiz durmamız, tehdit olarak görülmememiz önemliydi. Ellerimi yukarı kaldıracak kadar ileri gittim, Dimitri de isteksizce beni taklit etti. "Bekleyin. Önce dinleyin."

Gardiyanlar etrafımızı sarmıştı. Orada bizi öldürmelerine engel olan tek şey, Mikhail ve annemdi. Gardiyanlar gardiyanlarla dövüşmez. Annemi ve Mikhail'i altedebilirlerdi ama hemen harekete geçmediler. Jill ve Abe de, vurulmamızı engellemek için önümüze geçti. Sivillerin varlığı işi daha da karıştırmıştı. Adrian yerinden kıpırdamadı ama o kadar yakınımızda olması diğerleri için bir sorundu.

"Daha sonra bizi tutuklayabilirsiniz," dedim. "Karşı koymayacağız. Ama konuşmamıza izin verin. Kraliçe'yi kimin öldürdüğünü biliyoruz."

"Biz de biliyoruz," dedi gardiyanlardan biri. "Şimdi kalanlarınız geri çekilsin. Bunlar tehlikeli kaçaklar."

"Ellerinde delil var," dedi Abe.

Yine konuyla ilgili hiçbir şey bilmese de kendinden emin bir şekilde müdahale etmişti. Bana güvenip her şeyini riske atıyordu. Ondan hoşlanmaya başlamıştım. Delilimiz yüzde yüz sağlam değildi ama önceden de dediğim gibi... Ivır zıvırı bir tarafa bırakmak gerek.

"Bırakın konuşsunlar."

Yeni ama çok iyi tanıdığım bir sesti. Lissa, iki gardiyanı ittirip öne çıktı. Etrafımızdaki gardiyanlar pozisyonlarını korudu ama onun geçmesine izin verdi.

"Buraya kadar geldiler. Jill konusunda haklıydılar." Bu sözü söylemenin ona hiç de kolay gelmediğini biliyordum. Kardeş sahibi olmaya henüz alışamamıştı. O da bana güvenip her şeyini riske atıyordu. Doğruyu söylediğime inanıyordu. "Onları ele geçirdiniz. Hiçbir yere gidemezler. Bırakın konuşsunlar. Benim de elimde söyleyeceklerini destekleyecek deliller var."

"Bundan o kadar emin olmazdım Liss," dedim alçak sesle. Hala katili Daniella sanıyordu ve gerçekleri duymak hoşuna gitmeyecekti. Şaşkın şaşkın bana baktı ama itiraz etmedi.

"Söyleyeceklerini dinleyelim," dedi gardiyanlardan biri. Konuşan herhangi bir gardiyan değil Hans'tı. "O kaçışın ardından onları neyin geri getirdiğini merak ediyorum."

Hans bize yardım mı ediyordu?

"Ama bildiklerinizi açıklamadan önce sizi tutuklamak zorundayız."

Dimitri'yle birbirimize baktık. Neye bulaştığımızı baştan beri biliyorduk ve dürüst olmak gerekirse tahmin ettiğimden daha iyi bir senaryoydu.

"Tamam," dedi Dimitri. Önümüze dizilenlere baktı. "Bırakın geçsinler."

Annem ve diğerleri hemen kenara çekilmedi. "Çekilin," dedim. "Bizimle hücre arkadaşı olmanıza gerek yok."

Bir an o sevgi dolu budalaların beni dinlemeyeceğini düşündüm ama ilk önce Mikhail, ardından diğerleri kenara çekildi. Gardiyanlar onları uzaklaştırdı. Ardından iki gardiyan benim yanıma, iki gardiyan da Dimitri'nin yanına geçti.

"Konuşun," dedi Hans. Sıkı sıkı kolumdan tutuyordu.

Lissa'nın gözlerine baktım, söylemek zorunda olduğum şeylerden nefret ediyordum ama en çok kırılacak olan o değildi. Kalabalığın içinde Christian'ı buldum. Pür dikkat manzarayı izliyordu. Başımı çevirip kalabalığa baktım, tek tek yüzleri görmemeye çalıştım.

"Tatiana İvashkov'u ben öldürmedim," dedim. Salondan, pek çok kişinin homurdanmasından oluşmuş bir uğultu yükseldi. "Ondan hoşlanmazdım ama onu öldürmedim." Hans'a baktım. "Cinayet sırasında nerede olduğum konusunda kapı

görevlisini sorguya çekmediniz mi? Lissa'ya saldıran adamın ona para verdiğini ve nerede olduğum konusunda yalan söylediğini itiraf etmedi mi?" Bunları Mikhail'den duymuştum.

Hans kaşlarını çatıp devam etmemi işaret etti.

"Gardiyanlar Lissa'ya saldıran Moroi'un kim olduğunu bilmiyor ama simyacılar biliyor. Birinin koruyucusu olarak tesislerinden birini ziyaret etmiş." Gözlerim kapının yanındaki gardiyanların arkasında duran Ethan Moore'a kaydı. "Öldüğü gece Tatiana'yı ziyaret eden birinin korumalığını yapıyormuş: Tasha Ozera'nın."

Seyircilerden yükselen bağırışları anlatmama gerek bile yok. İlk ayağa fırlayan Tasha oldu. Christian'ın yanındaki koltuğundan fırlayıp bana bağırdı.

"Ne demeye çalışıyorsun Rose?" diye sordu. "Çıldırdın mı?"

Durduğum yerde kalabalıkla yüzleşmeye ve adalet talep etmeye hazırdım. Ama onun yüzüne bakmak, beni sırtımdan bıçakladığını düşünmek, hiç ummadığım kadar canımı yakıyordu.

"Keşke yanılıyor olsam... Ama söylediklerimin doğru olduğunu ikimiz de biliyoruz. Tatiana'yı öldürdün."

Tasha inanamayan gözlerle bana baktı, öfke içindeydi ama bana sözlerimi geri almam için bir şans tanırmış gibi davranıyordu. "Senin kraliçeyi öldürdüğüne hiç inanmadım! Adını temizlemek için savaştım! Bunu neden yapıyorsun? Ailemizdeki Strigoi lekesini, aleyhime kullanmayı mı planlıyorsun? Önyargılı olmadığını sanırdım."

Yutkundum. İşin zor kısmının delilleri elde etmek olduğunu sanıyordum oysa asıl zor olan, onları duyurmakmış. "Söylediklerimin Strigoi'larla hiçbir ilgisi yok. Keşke olsaydı. Yaş kanunu yüzünden ve Moroi'un dövüşmesini desteklemediği için Tatiana'dan nefret ediyordun." Aklıma kraliçenin Moroi'ları eğittiğini duyduğu zaman Tasha'nın verdiği tepki geldi. Şimdi o zamanki hissinin suçluluk duygusu olduğunu anlıyordum. Kraliçe'yi yanlış değerlendirdiğini kavramıştı.

Kalabalık şaşkındı ama ilk harekete geçen tanımadığım bir Ozera oldu. Ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sarayın yarısı o yasa yüzünden Tatiana'dan nefret ediyordu. Sen de onlardandın."

"Korumam aracılığıyla şahide rüşvet vermedim veya Prenses Dragomir'e saldırı düzenletmedim. Üstelik adamı tanımıyormuş gibi davrandın," dedim Tasha'ya dönüp. "Ama onu koruma olarak kullandığını biliyoruz. Birlikte görülmüşsünüz." Ian'ın tarifi o kadar netti ki başka biriyle karıştırmak imkansızdı.

"Rose, tüm bunlara inanamıyorum ama James -ölen adamın adı bu- ona söylediğim şeyleri yapmışsa bile tek başına hareket etti. Her zaman radikal fikirleri vardı. Beni koruması için onu tuttuğumda böyle fikirleri olduğunu biliyordum ama cinayet işleyebileceğini düşünmemiştim." Gözleri etrafta dolaşıp yetkili birini aradı. "Her zaman Rose'un masum olduğuna inandım. Eğer cinayetten James sorumluysa, Rose'un adını temizlemek için ne gerekiyorsa söylemeye razıyım."

Demek bu kadar kolaydı. Gizemli Moroi, -James- Tasha nereye gittiyse gitmişti. Joe'ya rüşvet vermek ve Lissa'ya saldırmak onun suçlarıydı. Tasha'yı kurtarıp tüm suçu onun üzerine atabilirdim. Adam zaten ölüydü. Tasha ve ben arkadaş kalabilirdik. Ne de olsa prensipleri uğruna hareket etmişti, bunda ne yanlış vardı?

Christian ayağa kalktı, bana bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. "Rose, bunu nasıl söyleyebilirsin? Tasha'yı tanıyorsun. Bunu yapmayacağını biliyorsun. Olay yaratma da, James'in Kraliçe'yi nasıl öldürdüğünü çözelim."

Ölüyü suçlamak ne kadar kolay olurdu.

"James, Tatiana'ya kazık saplamış olamaz," dedim. "Eli bıçak yüzünden yaralıydı. Bir Moroi'un kazık saplayabilmek için iki elini birden kullanması gerekir. İki kere bunun yapıldığını gördüm, aksi mümkün değil. Ayrıca Ethan Moore'dan doğru düzgün bir yanıt alabilirseniz..." Bembeyaz olan gardiyana baktım. Ölümüne dövüşebilecek biriydi ama sorguya dayanabilir miydi? Dayanacağını sanmıyordum. "Tatiana öldüğünde, orada olanın James olmadığını söyleyecektir. Prenses Dragomir'in düşündüğünün aksine oradaki Daniella İvashkov da değildi. Tasha'ydı." Ethan'a döndüm. "Kraliçe'nin odasına girdi ve sen onu rapor etmedin."

Ethan kaçmak istiyormuş gibi görünüyordu ama kaçıp kurtulma şansı, en az Dimitri ve benimki kadar zayıftı. Başını iki yana salladı. "Tasha kimseyi öldürmez." İstediğim kadar iyi bir doğrulama sayılmazdı ama yakındı. Gardiyanlar sorguya çektiklerinde, ondan daha fazlasını öğrenirdi.

"Rose!" Christian artık öfke içindeydi. Yüzünde hem incinmiş hem öfkeli bir ifade vardı. "Kes şunu!"

Lissa öne doğru birkaç adım attı. Söylediklerime inanmak istemediğini görebiliyordum ama bana güveniyordu. Skandal yaratacak bir çözüm düşünmüştü.

"Yanlış olduğunu biliyorum... Ama... Şüphelilerde ikna kullanırsak..."

"Bunu aklına bile getirme!" diye bağırdı Tasha. Öfkeli bakışlarını Lissa'ya çevirdi. "Bu işin dışında kal. Geleceğin tehlikede. İleride büyük şeyler başarabilirsin."

"Senin de katkının olacağı bir gelecek," dedim düşüncelerini okumuşçasına. "Lissa yaptığın reformlara inanıyor, inanmadığı reformlar konusunda da onu ikna edebileceğini düşünüyorsun. Yeğeninle olduğu için onu kontrol edebileceğini sanıyorsun. Bu yüzden yasaların değişmesini istedin. Onun kraliçe olmasını isteme nedenin de bu."

Christian öne fırlayacak olunca Tasha elini omzuna koyarak onu durdurdu ama oğlanın konuşmasına engel olamadı.

"Çok aptalca. Lissa'nın kraliçe olmasını istiyorsa neden James'i onun üzerine salsın?"

Ben de işin o kısmını anlamamıştım, hikayemizdeki boşluklardan biriydi. Ama Dimitri olayı çözmüştü. Onu tutan iki gardiyana rağmen bana yaklaştı.

"Kimsenin ölmemesi gerekiyordu." Dimitri'nin sesi rahatlıkla bütün salondan duyuluyordu. Tasha'ya hitap ederken mikrofona ihtiyacı yoktu. "Yanında bir gardiyan olmasını beklemiyordun."

Haklı olduğunu kavradım. Eddie o gece Lissa'ya ucu ucuna yetişmişti. "James saldırıyormuş gibi yapıp kaçacaktı. Böylece Vasilissa, halkın sempatisini kazanacaktı. Sonuçta da öyle oldu."

Tasha'nın yüzündeki öfke, ne olduğunu kavrayamadığım bir şeye dönüştü. Benim suçlamalarım onu öfkelendirmişti ama Dimitri'nin suçlaması çok daha fazlasıydı. Kırılmıştı. Mahvolmuştu. O bakışı tanıyordum. Birkaç saat önce Adrian'ın da yüzünde aynı ifadeyi görmüştüm.

"Sende mi Dimka," dedi.

Lissa'nın gözlerinden Dimitri'ye bakınca Tasha'nın aurasının değişmesini izledim. Sonya'nın bana açıkladığı şeyi.

"Bu yüzden suçu bana attın," diye mırıldandım. Dimitri ve gardiyanlardan başka kimse beni duymadı.

"Ne?" diye sordu Dimitri?

Başımı iki yana salladım. Bunca zamandır Tasha, Dimitri'ye aşıktı. Geçen yıl ona aşık olduğunu ve çocuk yapmalarını teklif ettiğini biliyordum. Çoğu dampir erkeği bu şansa sahip olmazdı. Ama Dimitri, Tasha'yı reddetmişti. Genç kadının bu durumu kabullendiğini sanmıştık ama anlaşılan hala Dimitri'ye aşıktı. Lissa, Dimitri'yle olan ilişkimi Hans'a açıkladığında Tasha bundan zaten haberdardı. Ama ne kadar zamandır? Emin değildim. Ama Tatiana'yı öldürmeden önce bunu bildiği kesindi. Beni cinayetle suçlayınca Dimitri'yle bir şansı olabileceğini düşünmüştü.

Kişisel nedenleri ortaya dökmeye gerek yoktu. Önemli olan Tatiana'nın katilini bulmaktı. Hans'a baktım. "Beni tu-

tutuklayabilirsiniz ama sizce de onu ve Ethan'ı da tutuklamanızı gerektirecek kadar delil yok mu?"

Hans'ın yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Benim hakkımdaki duyguları karışıktı. Bazen tam bir baş belası olduğumu düşünürdü bazense bir gün iyi bir lider olabileceğime inanırdı. Katil olduğuma inandığı halde kalabalığa hitap etmeme izin vermişti. Ama arkadaşlarımdan ve benden hoşlanmazdı. Şimdi ne yapacaktı?

Bakışları benim üzerimden ayrılıp seyircilerin arasındaki gardiyanlara kaydı. "Leydi Ozera'yı ve Moore'u getirin. Onları sorgulayacağız."

Tasha seyircilerin ortasında olduğu için dört gardiyan ona doğru ilerlerken büyük bir panik yaşandı. Kimse yaralanmadı ama bolca itiş kakış oldu. Beni asıl şaşırtan Tasha'nın karşı koyuşuydu. Çok iyi dövüştü. O zaman dövüş eğitimi aldığını hatırladım. Gardiyanlar kadar iyi değildi ama yumruk ve tekme atabiliyordu. Gardiyanlardan birini devirmeyi bile başardı.

Savaşarak buradan kurtulmaya çalışabilir, diye düşündüm ama bunu becermesine imkan yoktu. İçerisi çok kalabalıktı. Gardiyanlar ona doğru ilerliyor, korkmuş Moroi'lar ondan uzaklaşıyordu. Aniden bir bum sesi duyuldu. Silah sesi. Moroi'lar yere kapaklandı. Tasha gardiyanlardan birinden aldığı silahı kaldırıp Moroi'lardan birini yakaladı. Christian'ın yanında oturan Mia Rinaldi'ydi. Tasha'nın ona dikkat ettiğini bile sanmıyorum.

"Kıpırdamayın!" diye bağırdı Tasha gardiyanlara. Silahı Mia'nın kafasına dayadı. Kalbim duracak gibi oldu. İşler nasıl

bu noktaya gelmişti. Her şeyin düzgün bir şekilde hallolmasını planlamıştım. Tasha'nın kimliğini açığa çıkar. Onu tutuklar. Hepsi bu.

Gardiyanlar donup kaldı. Çünkü kadının en başta tahmin ettiklerinden daha büyük bir tehlike olduğunu farketmişlerdi. Tasha, Mia'yı sürükleyerek çıkışa yöneldi. Yavaş ilerliyordu. İskemlelere ve seyircilere takılıyordu. Bu gecikme, gardiyanları çirkin bir seçimle baş başa bıraktı. Moroi önce gelir. Mia'nın hayatı -bir Moroi'un hayatı- tehlikedeydi. Gardiyanlar Mia'nın ölmesini istemiyordu, ama Tasha'ya saldırmak konusunda kararsızdılar.

Sorun şu ki içerideki tek savaşçı Moroi Tasha değildi. Olabilecek en kötü rehineyi seçmişti. Mia'nın gözlerinden pes etmeyeceği anlaşılıyordu. Biri ya da ikisi birden kendilerini öldürtecekti. Lissa bunun olmasına izin veremezdi. Tasha'nın kendisine bakmasını sağlamaya çalışıyordu, belki ikna kullanabilirdi.

Hayır, hayır, hayır, diye düşündüm. Bir arkadaşımın daha bu işe karışmasını istemiyordum.

Hem Lissa, hem ben Mia'nın, Tasha'nın elinden kurtulmaya hazırlandığını gördük. Lissa hemen o anda harekete geçmesi gerektiğini kavradı. Aramızdaki bağ sayesinde karar verme anını hissettim. Daha Lissa harekete geçmeden ne yapacağını biliyordum.

"Tasha, yapma!"

Lissa bunu söyleyerek öne atıldı. Mia ise bir tekme atıp Tasha'dan kurtuldu. Tasha elinde silahla kalakaldı. Ne yapaca-

ğını bilemediğinden rastgele ateş etti. Gardiyanlar müdahale etmeye çalışsa da vurulan onlar değil ona doğru hareket eden kişi oldu. En azından öyle olacaktı. Dediğim gibi, Lissa'nın ne yapacağını hissettiğim için öne atıldım. Beni tutan gardiyanlardan kurtulup Lissa'nın önüne geçmeyi başardım. Biri üzerime atladı ama çok geç kalmıştı. Tasha'nın silahı o zaman ateş aldı. Göğsümde bir yanma hissettim.

Yere yığıldım, Lissa beni yakaladı, birilerine bağırıyordu. Oda o kadar karışıktı ki Tasha'ya neler olduğunu görmedim. Sadece acı vardı. Dünya sessizleşti. Lissa'nın bana tepeden baktığını ve bir şeyler bağırdığını gördüm. Çok güzeldi. Parlıyordu. Ama etrafını saran parıltıda karanlık da vardı. Karanlığın içinde yüzler gördüm... Hayaletler. Karanlık büyüdü. Beni tamamen sardı.

Vurulmuştum. Beni bir silah altetmişti. Komik bile denebilirdi. *Hilekarlar*, diye geçirdim içimden. Hayatımı dövüşe odaklanarak geçirmiştim. Sivri dişlerden kaçmayı, boynumu kıracak ellerden kurtulmayı öğrenmiştim. Ama bir silah? Fazla kolaydı. Kendimi hakarete uğramış mı hissetmeliydim? Bilmiyordum. Farkeder miydi? Bunu da bilmiyordum. Tek bildiğim o an öleceğimdi.

Görüşüm kararırken karanlık ve hayaletler beni kollarına aldı. Yemin ederim Robert'ın fısıltısını duyduğumu sandım: Ölüler dünyası sana ikinci bir şans tanımayacak.

Işık tamamen kaybolmadan önce Lissa'nın yanında Dimitri'yi gördüm. Ona gülümsemek istedim. En sevdiğim iki insan güvende kalacaksa bu dünyayı bırakabileceğime ka-

rar verdim. Ölüm beni alabilirdi. Amacımı gerçekleştirmemiş miydim? Korumamış mıydım? Korumuştum. Lissa'yı kurtarmıştım. Savaşta ölüyordum. Benim kaderim, evrak işleriyle uğraşmak değildi.

Lissa'nın yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Yüzümden onu ne kadar sevdiğimin anlaşılıyor olmasını umdum. İçimde kalan son yaşam kıvılcımlarını kullanıp onunla konuşmaya çalıştım. Dimitri'ye onu sevdiğimi ve artık Lissa'yı onun koruması gerektiğini söylemek istiyordum. Anladığını sanmıyorum. Son düşüncem gardiyanların sloganı oldu.

Onlar önce gelir.

34

Uyandığım zaman ölüler dünyasında değildim. Uyandığım yer hastane falan da değildi. Hayır, lüks mobilyalarla kaplı dev bir yatakodasında uyandım. Cennet mi? Tavırlarım ve yaşam biçimim düşünülürse, öyle olduğunu hiç sanmıyorum. Yatağın üzerinde kırmızı ve altın rengi bir örtü vardı. Duvarın dibindeki masada mumlar yanıyordu ve yasemin kokusu içeriyi doldurmuştu. Nerede olduğumu veya oraya nasıl vardığımı bilmiyordum. Sadece acıyı ve karanlığı hatırlıyordum. Nefes almanın yeterince iyi olduğuna karar verip zihnimi zorlamaktan vazgeçtim.

"Uyuyan güzel uyanıyor."

O ses... O güzel, balımsı ses ve yumuşak aksan. Beni sarıp gerçeği kavramamı sağladı. Hayattaydım. Hayattaydım ve Dimitri yanımdaydı.

Onu göremesem de gülümsedim.

"Hemşirem sen misin?"

İskemleden kalkıp yanıma geldiğini duydum. Yanımda dikilmiş halini gördüğümde ne kadar uzun boylu olduğunu hatırladım. Bana gülümsüyordu. Son gördüğümden bu yana temizlenmiş, kahverengi saçlarını arkada toplayıp üstüne başına çekidüzen vermişti. Bir iki gündür tıraş olmadığı görülüyordu. Doğrulmaya çalıştım ama buna izin vermedi.

"Hayır, hayır, dinlenmelisin." Göğsümdeki ağrıdan, haklı olduğunu anladım. Zihnim uyanık olabilirdi ama vücudum yorgundu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama içimden bir his, bunca zamandır vücudumun büyük bir savaş vermekte olduğunu söyledi. Strigoi'la değil, kendimle savaşıyordum. Hayatta kalmak için mücadele ediyordum.

"Daha yaklaş," dedim ona, "seni görmek istiyorum."

Bir saniye düşündükten sonra ayakkabılarını çıkardı. Yan dönerek -bu hareket çok canımı yaktı- yatakta ona yer açtım. Yanıma uzandı. Yüzlerimiz aynı yastığın üzerindeydi, aramızda birkaç santim vardı.

"Böylesi daha mı iyi?" diye sordu.

"Çok daha iyi."

Uzun zarif parmaklarıyla yanaklarıma dökülen saçları ittirdi. "Nasılsın?"

"Aç."

Yumuşak bir kahkahanın ardından elini sırtımdan aşağı kaydırıp bana sarıldı. "Elbette öylesindir. Serumla sana verebilecekleri şeylerin bir sınırı var. Büyük ihtimalle çikolata krizi yaşıyorsundur."

Gerçekten öyleydi. İğnelerden ve tüplerden hoşlanmam. Onları ben uyurken taktıklarına memnunum. "Ne kadar zamandır baygınım?"

"Birkaç gündür."

"Birkaç gün mü?" Ürperdim. Üşüdüğümü düşünüp üzerimdeki örtüyü düzeltti. "Hayatta olmamalıydım," diye fısıldadım. Öyle bir kurşun... Kalbime çok yakındı. Yoksa kalbime isabet etti mi? Elimi göğsüme götürdüm. Tam olarak nereden vurulduğumu bilmiyordum. Her tarafım sızlıyordu. "Ah hayır, Lissa beni iyileştirdi, değil mi?" Çok fazla ruh kullanmış olmalıydı. Bunu yapmaması gerekirdi. O kadar ruh kullanmamalıydı. İyi de... Neden hala acı çekiyordum? Beni iyileştirmiş olsaydı sonuna kadar giderdi.

"Hayır seni Lissa iyileştirmedi."

"O değil miydi?" Kaşlarımı çattım, söylenenleri kavrayamıyordum. Nasıl hayatta kalmıştım? Aklıma şaşırtıcı bir ihtimal geldi. "Yoksa Adrian mıydı? Ona çok kötü davrandım... Hayır... O olamaz..."

"Seni ölüme terkedeceğini mi sanıyorsun?"

Yanıt vermedim. Kurşun gitmiş olabilirdi ama Adrian'ı düşünmek hala kalbimi acıtıyordu.

"Ne hissederse hissetsin..." Dimitri tereddüt etti. Ne de olsa hassas bir konuydu. "Ölmene izin vermezdi. Seni iyileştirmek istedi ama hayır, o da değildi."

Adrian'la ilgili düşüncelerimden ötürü kendimi kötü hissettim. Dimitri haklıydı. Adrian asla beni kötü durumda bırakmazdı. "O zaman kim? Sonya mı?"

"Hiç kimse," dedi Dimitri. "Daha doğrusu kendi kendini iyileştirdin."

"Ben... Nasıl?"

"Büyü olmadan da iyileşmek mümkündür Rose." Sesinden eğlendiği anlaşılıyordu ama yüzü ciddiydi. "Yaraların kötüydü. Kimse sağ kalacağını düşünmedi. Ameliyata alındın ve hepimiz ne olacağını görmek için bekledik."

"Ama neden?" Kibirli bir soru olduğunu bilsem de dayanamadım. "Neden Adrian veya Lissa beni iyileştirmedi?"

"İstediler ama olaylardan sonra büyük bir karmaşa çıktı. Saray kilit altına alındı. Harekete geçemeden önce ikisi de koruma altına alınmış ve alandan uzaklaştırılmıştı. Hala katil olabileceğinden şüphelenildiği için yanına gelmelerine izin verilemezdi. Önce Tasha'nın katil olduğundan emin olunması gerekiyordu."

Modern tıbbın beni iyileştirdiği fikrine alışmam zaman aldı. Ruh kullanılmasına alışmıştım. Böylesinin mümkün olduğu aklıma bile gelmemişti. O sırada başka bir konu aklıma geldi. "Tasha... Hala hayatta mı?"

Dimitri'nin suratı asıldı. "Evet. Seni vurduktan hemen sonra onu yakaladılar. Başka kimseyi incitme şansı olmadı. Hapse atıldı ve başka deliller de bulundu."

"Onun suçlu olduğunu söylemek yaptığım en zor işlerden biriydi," dedim. "Strigoi'larla savaşmak bile bundan kolay."

"Biliyorum. Benim için de inanması zor." Yüzündeki ifade bana Dimitri'nin Tasha'yı benden uzun zamandır tanıdığını hatırlattı. "Yaptığı seçimlerin bedelini ödüyor. Senin aleyhine

olan bütün suçlamalar düşürüldü. Artık özgürsün. Hatta daha da fazlası. Bir kahramansın. Abe, her şeyin kendi başının altından çıktığını söyleyerek övünüyor."

Gülümsedim. "Eminim öyledir. Eminim en kısa zamanda avukatlık faturasını yollar." Mutluluktan ve şaşkınlıktan başım dönüyordu. Özgür bir kadın. Suçlamalar ve ölüm cezasının ardından... Yeniden özgürdüm.

Dimitri bir kahkaha attı. Sonsuza kadar öyle kalabilmek isterdim. Sadece ikimiz vardık. Tamam, belki çektiğim acı ve bandajlar olmasa daha iyi olurdu. Ama Dimitri'yle o kadar ender olarak yalnız kalıyorduk ki böyle zamanların değerini bilmeyi öğrenmiştik. Aramız yeni yeni düzelmeye başlamıştı ve az kalsın her şey için çok geç olacaktı. Hala her şey için çok geç kalmış olabilirdik.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Emin değilim." Yanağını alnıma yasladı. "Hayatta olmana çok sevindim. Seni kaybetmeye o kadar yaklaşmıştım ki... Yere düştüğün anda kendimi çaresiz hissettim. O anda haklı olduğunu kavradım. Suçluluk duygusu ve kendine acımayla hayatlarımızı ziyan ediyoruz. Bana baktığın anda... Artık emindim. Beni seviyordun."

"Önceden şüphen mi vardı?" Şaka yollu söylemiş olsam da biraz alınmıştım. Ona, onu sevdiğimi yüzlerce kez söylemişimdir.

"Hayır, demek istediğim sadece beni sevdiğini değil, beni gerçekten affettiğini anladım."

"Affedilecek bir şey yoktu." Ona bunu da daha önce söylemiştim.

"Ben her zaman olduğuna inandım." Beni kendine çekti. "Geri çekilmeme neden olan buydu. Ne söylersen söyle, sana inanmıyordum. Sibirya'da yaptıklarımı affettiğine inanamıyordum. Kendini kandırdığını sandım."

"Kendimi ilk kandırışım olmazdı ama hayır, seni affetmek konusunda kendimi kandırmıyorum."

"Biliyorum. Bunu anladığım anda ben de kendimi affetmeyi başardım. Senin beni affettiğini ve bana aşık olduğunu bilmek, geçmişin yükünü üzerimden kaldırdı. Kendimi..."

"Özgür mü hissettin?"

"Evet ama... Çok geç olmasından korktum. Sana delice gelecek ama yerdeki haline bakarken aklımda bir taraftan bu düşünceler vardı, diğer taraftan ölümün sana uzandığını görebiliyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çaresizdim."

"Yapabileceğin her şeyi yaptın," dedim ona. "Bayılmadan önce son gördüğüm sen ve Lissa'ydı." Bir de iskeletimsi suratlar vardı ama onlardan bahsedip anın romantizmini öldürmek istemedim. "Nasıl sağ kaldığımı bilmiyorum ama aşkının, bana ölümle savaşacak gücü verdiğine eminim. Sizlere geri dönmeliydim. Ben olmasam başınızı beladan kim kurtaracak?"

Dimitri bir şeyler söylemek yerine dudaklarını dudaklarıma yasladı. Öpüştük, başlangıçta yumuşak bir öpücüktü ve tatlılığıyla, hissettiğim bütün acıyı yok etti.

"Sorun nedir?" diye sordum, o geri çekilirken.

"Hala iyileşiyorsun," diye beni azarladı. "İyileştiğini sanabilirsin ama daha iyileşmedin."

"Benim normal halim bu. Biliyor musun bu özgürlük, kendini keşfetme ve aşkını ifade etme muhabbetinin ardından, sonunda Zen bilgeliğini bir tarafa bırakacağını düşünmeye başlamıştım."

Sırıttı. "Roza, bu asla olmayacak. Beni böyle sevmen gerekiyor."

Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Öyle olsun." Onu yeniden öpmek istedim ama gerçek dünya denilen şey araya girdi. "Dimitri, bize ne olacak?"

"Hayat devam ediyor," dedi Dimitri. "Yaşamayı sürdürüyoruz. Biz gardiyanız. Koruruz ve gerekirse dünyamızın değişmesine yardım ederiz."

"Baskı yapmak istemiyorum ama," diye belirttim, "biz ve gardiyan kelimeleri biraraya gelir mi bilmiyorum. Bana artık o kariyer seçeneğini kaybetmişiz gibi geliyor."

"Affedildikten sonra gardiyan statümüzü geri verdiler."

"Seninkini de mi? Strigoi olmadığına inanıyorlar mı?" diye sordum neşe içinde.

Başını salladı.

"Adım temize çıkmış olsa bile benim için ideal gelecek, birbirine yakın görev yerlerine sahip olmamız demek."

Dimitri bana yaklaştı, gözleri paylaşacağı sır yüzünden ışıl ışıldı.

"Daha iyi haberlerim de var: Yeniden Lissa'nın gardiyanı oldun."

"Ne?" Neredeyse onu ittirecektim. "İmkansız. Onlar asla..."

"Oldu bitti. Başka gardiyanları da olacak, seni kontrol altında tutabilecek başkaları da varken, onunla olmanda sakınca görmemişlerdir," diye dalga geçti.

"Sen de..." Midem yeniden düğüm düğüm oldu, yıllar önceki sorunumuzu hatırladım. "Sen de onun gardiyanlarından değilsin ya?" Yine aynı çıkar çatışmasıyla mı karşılaşacaktık? Dimitri'nin yakınlarımda olmasını istesem de, Lissa'nın güvenliği önce gelirdi. Hem birbirimizi düşünüp hem onu koruyamazdık.

"Hayır, bana farklı bir görev verdiler."

"Anladım." Her nedense biraz üzülmüştüm, oysa böylesinin daha akıllıca olduğunu biliyordum.

"Ben Christian'ın gardiyanıyım."

Doktorun emirleri ne olursa olsun doğruldum. Dikişler göğsümü acıttı ama acıyı görmezden geldim. "Ama bu... İkisi aynı şey!"

Dimitri de doğrulup şaşkınlığımın tadını çıkardı. Yaptığı çok kabaydı, ölümden dönmüş kişilerle dalga geçilmez. "Bir bakıma aynı şey. Ama her zaman birarada olmayacaklar. Özellikle Lissa, Lehigh'a gittikten sonra. Ama birbirlerine döneceklerine eminim. Onlar görüştükçe biz de görüşmüş olacağız. Ayrıca..." Yüzü yeniden ciddileşti. "Bence onun hayatına herkesinkinden fazla önem verdiğini zaten ispatladın."

Başımı iki yana salladım. "Evet ama kimse sana ateş etmiyordu. Sadece ona." Dalga geçercesine söylemiştim ama ikisinin birden başı belada olsa hangisinin yardımına koşardım? *Ona güven,* dedi içimden bir ses. *Dimitri'ye güven, o kendi*

başının çaresine bakabilir. Dimitri'yi süzdüm. "Ben kendimi Lissa'nın önüne atınca, sen de harekete geçmiştin. Kimi koruyacaktın? Beni mi Lissa'yı mı?"

Uzun saniyeler boyunca yüzümü inceledi. Yalan söyleyebilirdi. İkimizi birden kurtarmaya çalıştığını iddia edebilirdi. Ama Dimitri yalan söylemedi. "Bilmiyorum Roza. Bilmiyorum."

Sıkıntıyla iç çektim. "Bu iş kolay olmayacak."

"Hiç olmadı," deyip beni kollarına aldı. Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Kolay olmayacaktı ama buna değerdi. Birarada olduğumuz sürece her şeye değerdi.

Uzun süre öylece oturduk. Derken yarı aralık kapıda bir tıklama duyuldu. Lissa eşikte duruyordu.

"Özür dilerim," dedi, beni gördüğü için sevinç içindeydi. "İçeride işi pişireceğiniz zaman kapıya çorap asmalısınız."

"Kaçınılmaz bir durumdu," dedim Dimitri'nin elini tutup. "Ne zaman yanımda olsa işler kızışıyor."

Dimitri şok geçiriyormuş gibi göründü. Mahremiyetine aşırı önem verdiği için böyle şeylerin konuşulması onu çok utandırır. Yaptığım acımasızlıktı ama gülüp yanağına bir öpücük kondurdum.

"Çok eğlenceli olacak," dedim. "Artık her şey açığa çıktığına göre neler olacağını göreceğiz."

"Evet, baban geçenlerde bana çok *eğlenceli* bir bakış fırlattı." Lissa'ya bakıp başını salladıktan sonra ayağa kalktı. Eğilip beni alnımdan öptü. "Gidip ikinizi baş başa bırakayım."

"Geri gelecek misin?" diye sordum kapıya ilerlediği sırada.

Duraksayıp bana gülümsedi. Koyu renk gözleri soruyu ondan önce yanıtladı. "Elbette."

Lissa onun yerini alıp yatağın kenarına oturdu. Bana sarıldı, yaralarım yüzünden endişelendiği anlaşılıyordu. Oturduğum için beni azarlayıp yatmam gerektiğini söyledi ama umursamadım. Çok mutluydum. İyi olmasına sevinmiştim ve—

Kendini nasıl hissettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bağ gitmişti. Hapishane kaçışı sırasında aramıza duvar ördüğü zamanki gibi değildi. Bağ yoktu. Kendimdim, yıllar önce olduğu gibi yapayalnızdım. Gözlerim kocaman açıldı. Lissa bir kahkaha attı.

"Ne zaman farkedeceğini merak ediyordum," dedi.

"İyi de bu nasıl mümkün olur?" Donup kalmış ve aptallaşmıştım. Bağ. Ruh bağı gitmişti. Kolum kesilmiş gibi hissediyordum. "Sen nereden biliyorsun?"

Duraksadı. "İçgüdüsel diyebilirsin... Ama Adrian bağın koptuğunu gördü. Auralarımız artık bağlı değil."

"İyi de nasıl? Bu nasıl olabilir?" Sesim çok çaresiz çıktı. Ruh bağı gitmiş olamazdı. Hayır.

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Sonya ve şey, Adrian'la bu konuyu konuştuk. Seni ilk geri getirişimde ölüler dünyasından seni koruyan şeyin ruh olduğunu düşünüyoruz. Bana bağlıydın. Bu sefer... Yine az kalsın ölüyordun. Veya belki bir anlığına öldün. Ama geri dönüş yolunu bulan kendin oldun. Ruhtan yardım almadan oradan kurtuldun ve bu gerçekleştiğinde..." Omuz silkti. "Dediğim gibi, hepsi tahmin. Sonya,

sen gücünü topladıktan sonra ölümden kurtulmak için ruhun yardımına ihtiyacın kalmadığını düşünüyor. Bunu yapmakla kendi ruhunu özgür bıraktın, kendini özgürleştirdin."

Deliceydi. İmkansızdı. "Ne yani, ölüler dünyasından kaçtığımı mı söylüyorsun? Ölümsüz müyüm?"

Lissa yine kahkaha attı. "Hayır, ölümsüz olmadığına eminiz. Sonya yaşayan her şeyin bir gün öleceğini anlattı. Auran varsa canlısın demektir. Strigoi ölümsüz ama canlı değil, auraları yok ve—"

Dünya dönmeye başladı. "Her neyse. Sanırım uzanmalıyım."

"Sana uzanman gerektiğini söylemiştim."

Yatağa uzandım. Öğrendiklerimi unutmak istiyordum – gerçekdışı geliyordu. Etrafı inceledim. Oda tahmin ettiğimden büyüktü. Başka odalara açılıyordu. Bir süitti. İleride deri kaplı mobilyalar ve plazma tv'yi görebiliyordum. "Neredeyiz?"

"Saray konaklarında," diye yanıt verdi.

"Saray konağı mı? Nasıl oldu da buraya geldik?"

"Sence?" diye sordu Lissa.

"Ben..." Bir an söyleyecek şey bulamadım. Neler olduğunu anlamak için ruh bağına ihtiyacım yoktu. Daha da imkansız bir şey aklıma geldi. "Kahretsin. Seçimler yapılmış olmalı. Seni kraliçe mi seçtiler?"

Başını salladı, neredeyse kahkaha atacaktı. "Benim verdiğim tepki, kahretsinden biraz daha güçlüydü Rose. Hayatını neye çevirdiğin konusunda en ufak bir fikrin var mı?"

Gergin, yorgun ve baskı altında görünüyordu. Onu rahatlatabilmeyi isterdim ama gülümsemekten kendimi alamadım. İnledi.

"Mutlusun!"

"Liss sen bu görev için yaratılmışsın! Diğer adaylardan çok daha iyiydin."

"Rose!" diye bağırdı. "Kraliçeliğe aday olmamın nedeni bize zaman kazandırmaktı. Daha on sekiz yaşındayım."

"Alexandra da öyleydi."

Lissa başını iki yana salladı. "Alexandra'dan bahsedilmesinden bıktım! O, yüzyıllar önce yaşamış. O zamanlar insanlar otuz yaşında ölüyordu. Yani on sekizindeyken, ortayaşlı bir kadın sayılıyordun."

Elini tuttum. "Harika bir kraliçe olacaksın. Kaç yaşında olduğun farketmez. Zaten toplantı yapıp kanun kitaplarını incelemen gerekmiyor. Yetkilerini paylaşabileceğin bir sürü akıllı insan var. Ariana Szelsky son sınavı geçememiş olabilir ama yardımını istersen, sana yardım edecektir. Güvenebileceğin başkalarının da olduğuna eminim. Tek yapmamız gereken, onların kim olduklarını bulmak. Sana inanıyorum."

Lissa şöyle bir iç çekip yere baktı. Saçları önüne dökülüyordu. "Biliyorum. Bir parçam heyecan içinde, ailemin onuru kurtulmuş olacak. Sanırım sinir krizi geçirmeme engel olan tek şey bu düşünce. Kraliçe olmak istemiyordum ama seçimi kazandığıma göre doğru olanı yapacağım. Dünya parmaklarımın ucundaymış gibi hissediyorum kendimi, düzeltebileceğim pek çok şey var. Ama her şeyi mahvetmekten

kokuyorum." Bakışlarını üzerime dikti. "Ayrıca hayatımdan vazgeçmeyeceğim. Sanırım üniversiteye giden ilk kraliçe ben olacağım."

"Harika," dedim. "Kampüsten konseye twitter mesajı yollayabilirsin. Belki ev ödevlerini senin yerine yapacak birilerini bile bulursun."

Esprim onu güldürmedi. "Aile meselesine gelirsek Rose, Jill'i ne zamandır biliyorsun?"

Gözlerimi kaçırdım. Bu konuşmayı yapmamız gerektiğini bilsem de kolay olmayacaktı. "Çok uzun zaman olmadı. Gerçek olduğuna emin olmadan seni üzmek istemedik," diye ekledim.

"İnanamıyorum..." Başını iki yana salladı. "Gerçekten inanamıyorum."

Aramızda ruh bağı olmadığı için ses tonundan ne hissettiğini anlamak zorundaydım. Çok garipti, sanki duyularımdan birini kaybetmiştim. "Kızdın mı?"

"Elbette kızdım. Bunu nasıl düşünemezsin?"

"Mutlu olacağını sanmıştım..."

"Babamın annemi aldattığını öğrendiğim için mi? Tanımadığım bir kızkardeşim olduğu için mi? Onunla konuşmayı denedim ama..." Lissa iç çekti. "Çok garip. Aniden kraliçe olmak kadar garip. Ne yapacağımı bilmiyorum. Babamla ilgili ne düşüneceğimi bilmiyorum. Hele kızkardeşime ne diyeceğimi hiç bilmiyorum."

"Aileni sev," dedim yumuşak bir sesle. "Jill harikadır. Onu daha yakından tanı. Bu keşfin heyecanına kapıl."

"Yapabilir miyim bilmiyorum. Sen ondan çok benim kardeşim sayılırsın." Lissa boşluğa baktı. "Üstelik... Uzun süre Christian'la aralarında bir şeyler yaşandığını sanmıştım."

"Onca endişe arasında boşverebileceğin bir bu var." Ama sözlerimde kasvetli bir hava vardı. "Christian nasıl?"

Acı içinde bana döndü. "Zor günler geçiriyor. Ben de zor günler geçiriyorum. Tasha'yı sık sık ziyaret ediyor. Yaptıkları için ondan nefret etse de Tasha onun halası. Christian'ın canının yandığını biliyorum. Nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Evet." Christian hayatının büyük kısmını duygularını alaycılık perdesinin arkasına saklayarak geçirmişti. Başkalarını kandırmakta ustaydı.

"Zamanla düzelecektir. Umarım ona destek olabilirim. Olup biten o kadar çok şey var ki. Üniversite, kraliçe olmak ve asla beni rahat bırakmayan ruh. Sürekli baskısını hissediyorum."

Zihnim alarma geçti. Ve panik. Lissa'nın neler hissettiğini bilememekten çok daha kötü ihtimallerin olduğunu hatırladığım anda panik duygusu bütün vücudumu kapladı. Ruhtan korkuyordum. Bağ da koptuğu için onunla Lissa adına savaşamayacaktım. "Artık karanlığını ememem. Ne yapacağız?"

Dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi. "Ne yapacaksın, demek istiyorsun. Ruh benim problemim Rose. Hep öyle olmalıydı."

"Hayır... Yapamazsın. Aziz Vladimir—"

"İkimiz farklı insanlarız. Beni koruyabileceğin şeyler var, koruyamayacağın şeyler var."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ruhla tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim."

"Yalnız değilim. Sonya'yla konuştum. Şifa tılsımları konusunda çok yetenekli ve kendimi dengede tutmamın yolları olduğunu söylüyor."

"Oksana da aynısını söylemişti," diye hatırladım ama emin olamıyordum.

"Ve antidepresanlar var. Onları sevmiyorum ama artık kraliçeyim. Sorumluluklarım var. Yapmam gerekeni yapacağım. Kraliçelik sorumluluk gerektiriyor."

"Sanırım haklısın." Elimde değildi, korkuyordum. Kendimi işe yaramaz hissediyordum.

"Senin için endişeleniyorum ve ne yapacağımı hiç bilemiyorum."

"Sana söyledim, endişelenmemelisin. Zihnimi korumak benim işim. Sen vücudumu korumakla yetinmelisin. Dimitri de etrafımızda olacak. Her şey yoluna girecek."

Dimitri'yle konuştuklarımızı hatırladım. *Kimi koruyacaktın? Beni mi onu mu?*

Lissa'ya gülümsedim. "Evet, her şey yoluna girecek."

Elimi sıktı. "Geri dönmene sevindim Rose. Ne olursa olsun benim bir parçam olacaksın. Dürüst olmak gerekirse, artık cinsel hayatımı göremeyeceğin için seviniyorum."

"Buna ben de seviniyorum." Güldüm. Ruh bağı yok. Sihirli bağlılıklar yok. Garipti ama ona ihtiyacımız var mıydı? Gerçek hayatta insanlar farklı bağlar kurar. Sevgi ve sadakat onları birbirine bağlar. Biz de bu zorlu dönemi aşacaktık.

"Her zaman yanında olacağımı biliyorsun. Bir şeye ihtiyacın olduğunda söylemen yeterli."

"Biliyorum," dedi. "Aslında ihtiyacım olan bir şey var..."

"Söylemen yeter," dedim.

Söyledi.

35

Keşke Lissa'nın ihtiyacı olan şey, Strigoi ordularıyla dövüşmem olsaydı. Onu yapmak bana daha kolay gelirdi. Oysa benden istediği, taç giyme törenini tartışmak için Jill'le buluşmasına gelmemdi. Lissa destek olmak için yanında olmamı istiyordu. Henüz yürüyecek durumda olmadığımdan bir gün daha bekledik. Lissa bu gecikmeye sevindi.

Jill bir daha görmeyi beklemediğim ufak odada -Tatiana'nın Adrian'la olmamı yasakladığı oda- bizi bekliyordu. Tatiana'yla yaşadıklarım garip bir deneyimdi çünkü o zamanlar Adrian'la birlikte bile sayılmazdık. Şimdi ise onunla aramızda yaşananlar garip geliyordu. Kafa karıştırıcıydı. Tasha tutuklandıktan sonra Adrian'a ne olduğunu bilmiyordum.

O odaya adım atarken kendimi çok yalnız hissettim. Yalnız değil de yetersiz. Kırılgan. Jill koltuğa oturmuş ellerini kucağında birleştirmişti. Yüzünde ne olduğu anlaşılmaz bir ifadey-

le önüne bakıyordu. Yanımda duran Lissa'nın yüzü de onunki gibi ifadesizdi. Kendini nasıl hissettiğini bilmiyordum. Bu da çok garipti. Rahatsız olduğunu biliyordum ama duygularını okuyamadığım için hiçbir şeyden emin olamıyordum. Hiç ipucum yoktu. Kendime yeniden gerçek dünyanın böyle olduğunu hatırlatırım. Yalnız hareket ederdiniz. Garip durumlardan kurtulmak için elinizden geleni yapar büyüye bel bağlamazdınız. Ama ruh bağının ilişkinizde ne kadar büyük bir yer kapladığını, onu kaybedene kadar gerçekten anlamamıştım.

Emin olduğum tek bir şey varsa o da Lissa'nın ve Jill'in birbirlerinden ürktükleriydi. Ama ikisi de beni seviyordu. Toplantıya katılmam bu yüzden gerekliydi.

"Selam Jill," dedim gülümseyerek. "Nasılsın?"

Daldığı düşüncelerden uyanıp ayağa fırladı. Önce neden ayağa kalktığını anlayamadım ama sonra her şey yerli yerine oturdu. Lissa. Kraliçe odaya girince ayağa kalkılırdı.

"Gerek yok," dedi Lissa, ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Lütfen otur." Jill'in karşısındaki koltuğa geçti. Tatiana'nın her zaman oturduğu büyük koltuktu.

Jill kısa bir tereddüdün ardından bana baktı. Benden cesaret bulmuş olmalı ki, koltuğuna geri döndü. Ben de Lissa'nın yanındaki koltuğa geçtim, göğsüm hala ağrıyordu ve yüzümden acı çektiğim anlaşılmış olmalı ki Jill'in dikkati dağıldı. Lissa'yı bırakıp bana döndü.

"Nasılsın? İyi misin? Yataktan çıkmamış olman gerekmez miydi?" Sevimli kız. Çok iyi biriydi ve onu gördüğüme çok sevinmiştim.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Yepyeniyim. Tazelendim."

"Senin için endişelendim. Olanları gördüğümde... O kadar fazla kan vardı ki. Ve kimse başarabileceğini düşünmüyordu..." Duraksadı. "Bilmiyorum. Hepsi çok korkutucuydu. İyi olmana sevindim."

Gülümsemeyi sürdürdüm. Bu şekilde onu rahatlatmayı umdum. İçerisi sessizleşti. Gerilim arttı. Normalde bu tür durumlarda uzman olan Lissa'ydı, doğru kelimeleri kullanarak her şeyi düzeltmeyi başarırdı. Bense sinir bozucu durum yaratmanın ustasıydım, başkalarını şok edecek şeyler söylerdim. Kimsenin duymak istemediği şeyleri dile getirmekte üstüme yoktu. Dışardan bakan biri içinde bulunduğumuz durumun tam Lissa'ya göre olduğunu düşünebilirdi ama ben, dizginleri ele almam gerektiğini biliyordum.

"Jill," dedim, "taç giyme töreninde rol almak isteyip istemediğini bilmek istiyoruz."

Jill'in gözleri Lissa'ya kaydıktan sonra bana geri döndü. "Rol almak derken ne demek istiyorsun? Ne yapmam gerekecek?"

"Zor şeyler değil," diye ona güven verdim. "Aile üyelerinin yaptıkları formaliteler. Tören işleri. Oylamada yaptığın gibi şeyler." Neler olduğuna daha önce şahit olmadıysam da Jill'in, Lissa'nın yanında durması gerektiğini duymuştum. Küçücük bir detay ne kadar çok şeyi değiştirebiliyordu. "Çoğu ortalıkta olmak ve gülümsemekle ilgili."

"Eh," diye söze başladı Jill. "Bütün hafta zaten bunu yaptım."

"Benim hayatım bunu yapmakla geçti," dedi Lissa. Jill şaşırdı. Yine bağın eksikliğini hissettim. Lissa'nın ses tonundan ne hissettiği anlaşılmıyordu. Jill'e meydan mı okuyordu yoksa durumunu anladığını mı dile getirmişti?

"Zamanla alışırsın," dedim. Jill başını iki yana salladı. "Her nedense buna emin olamıyorum."

Aslında ben de emin değildim. Herhangi biri, onunki gibi bir durumun altından nasıl kalkar bilmiyordum. Zihnim söyleyebileceğim şeylerden oluşan listeyi taradı, çoğu anlamsızdı. Ama Lissa sonunda olaya müdahale etti.

"Durumun ne kadar garip olduğunu biliyorum," dedi. Jill'in yeşil gözlerine baktı – iki kızkardeşin tek ortak özellikleri o gözlerdi. İkisine de dikkatli baktığımda başka bir benzerlik bulamıyordum. Jill, Emily'ye benziyordu. Lissa, anne ve babasının karışımıydı. "Bu durum benim için de garip. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Jill.

Bu sorunun altında yatan gerçek soruyu duydum. Jill, Lissa'nın onu isteyip istemediğini soruyordu. Lissa, kardeşinin ölümüyle yıkılmıştı. Gayrimeşru bir kardeş Andre'nin yerini tutamazdı. Onların yerinde olsam ne hissedeceğimi hayal etmeye çalıştım. Başaramadım.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Lissa. "Ne istediğimi bilmiyorum."

Jill başını salladı, bakışlarını yere çevirdi ama yüzünde dolaşan duyguları yakaladım. En belirgini hayalkırıklığıydı ama Lissa'nın yanıtının onu şaşırtmadığı anlaşılıyordu.

Jill sonraki sorusunu sordu. "Törene katılmamı istiyor musun?"

Soru bir süre havada asılı kaldı. İyi bir soruydu. Onu törene çağırmak için buraya gelmiştik ama Lissa, Jill'i törende istiyor muydu? Arkadaşını inceliyor ama ne istediğini anlayamıyordum. Protokol kuralları yüzünden mi buradaydık? Eğer öyleyse, Jill'in bir şey yapması gerektiğini söyleyen kanunlar yoktu. Törene katılmayabilirdi.

"Törene katılmanı istiyorum," dedi Lissa en sonunda. O zaman baştan beri ne istediğini anladım. Lissa, Jill'in sadece bir görüntü olmasını istemiyordu, onu hayatında istiyordu. Ama bunu yapmak zor olacaktı. Yine de başlangıç, başlangıçtı ve Jill de Lissa'nın çabalarını takdir etti.

"Tamam," dedi. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin." Jill'in gençliğinin ne kadar yanıltıcı olduğunu düşündüm. Sesinde cesaret ve cüret kıvılcımları vardı. Evet, o bir Dragomir'di.

Lissa rahatlamıştı ama bunun nedeni tören hazırlıklarından çok, kızkardeşiyle iletişim kurmayı başarmış olmasıydı. "Biri sana ne yapman gerektiğini açıklayacak. Dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyorum. Ama Rose haklı, zor şeyler değildir."

Jill başını sallamakla yetindi.

"Teşekkürler," dedi Lissa. Ayağa kalkınca, Jill ve ben de ayağa kalktık. "Gerçekten yardımını takdir ediyorum."

Üçümüz öylece dururken hava yeniden garipleşti. Kızkardeşlerin birbirine sarılması için uygun bir andı ama daha o

noktaya gelmemişlerdi. İkisi de buna hazır değildi. Lissa, Jill'e baktığında babasının başka bir kadınla olduğunu görüyordu. Jill, Lissa'ya baktığında hayatının altüst oluşunu görüyordu. İkisinin de kaderini değiştiremezdim ama onlara sarılabilirdim. Dikişlerime aldırmaksızın Jill'e sarıldım.

"Teşekkürler," dedim Lissa'nın ardından. "Göreceksin, her şey yoluna girecek."

Jill yeniden başını salladı ve başka bir şey söylemeksizin Lissa'yla beraber kapıya ilerledik. Jill'in sesi bizi durdurdu.

"Törenden sonra bana ne olacak? Bize ne olacak?"

Gözucuyla Lissa'ya baktım. İyi bir soru daha. Lissa, Jill'e döndü ama gözlerine bakmadı. "Birbirimizi tanıyacağız. Her şey yoluna girecek."

Jill'in yüzündeki gülümseme içtendi. "Tamam," dedi. O gülümsemede umut da vardı. "Bu hoşuma gider."

Bana gelince, kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Anlaşılan bağ olmadan da kafam çalışıyordu çünkü Lissa'nın bir şeyler sakladığına emindim. Jill'e söylemediği neydi? Lissa işlerin düzelmesini istiyordu ama ikimize de söylemediği ve hiçbir şeyin düzelmeyeceğine inanmasına yol açan bir şey vardı.

Birdenbire zihnimde Victor Dashkov'un sesini duydum. *Biraz kafası çalışıyorsa, Vasilissa kızı uzaklara yollayacaktır.*

Bu sözü neden hatırladım bilmiyorum ama ürperdim. İki kardeş gülümsüyordu. Ben de gülümsedim, endişelerimi belli etmemeye çalıştım. Görüşmeden sonra Lissa'yla birlikte oda-

ma yürüdük. Tahmin ettiğimden fazla yorulmuştum ve itiraf etmek istemesem de uzanmak istiyordum.

Odama vardığımızda Lissa'ya, Jill'i sorup sormamak konusunda kararsızdım. Belki de önce Dimitri'nin fikrini almalıydım. Odamda beklenmedik bir ziyaretçiyle karşılaştığımızda, benim adıma karar verilmiş oldu. Adrian beni bekliyordu.

Yatağıma oturmuş, başını tavana çevirmişti. Ama numara yaptığının farkındaydım çünkü yaklaştığımız anda, en azından Lissa yaklaştığı anda, varlığımızı hissettiğini biliyordum.

Eşikte durdum. Sonunda dönüp bize baktı. Uzun zamandır uyumamış gibi görünüyordu. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Hoş yüzü yorgunluğun etkisiyle bozulmuştu. Zihinsel bir yorgunluk mu yoksa fiziksel bir yorgunluk mu emin olamadım. Yine de gülümsemesi aynıydı.

"Majesteleri," dedi abartılı bir tavırla.

"Kes şunu," diye onu azarladı Lissa. "En azından senin aklın başında olmalı."

"Benim aklım hiçbir zaman başımda olmadı ki," diye karşılık verdi Adrian. "Bunu bilmen gerekir."

Lissa gülümseyecek gibi oldu. Derken bana bakıp ciddileşti. Adrian'la iyi vakit geçirme zamanı olmadığını kavradı.

"Yapmam gereken işler var," dedi ne yapacağını bilemediğinden. Hiç de kraliçemsi bir havası yoktu o anda. Kaçmaya hazırlandığını anladım. Ben aile sohbetinde ona eşlik etmiştim ama o beni terkediyordu. Şu işe bak. Adrian'la bu konuşmayı yapmamız kaçınılmazdı. Bu belayı başıma kendim açmıştım. Dimitri'ye de söylediğim gibi bu işi kendim halletmeliydim.

"Eminim öyledir," dedim Lissa'ya. Tereddüt edercesine bana baktı. Suçluluk duyuyordu. Benim için endişeliydi ve bana destek olmak istiyordu. Nazikçe koluna dokundum. "Önemli değil Liss. Sonra görüşürüz."

O da hafifçe elimi sıktı ve odadan çıktı. Gözleriyle bana iyi şanslar diledi. Adrian'la vedalaşıp odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Artık Adrian'la baş başaydık.

Yatağımda kalıp beni izlemeyi sürdürdü. Yüzünde hala aynı aldırışsız gülümseme vardı. Gerçek olmadığını biliyordum ve duygularımı saklama ihtiyacı duymadım. Ayakta durmak beni yorduğu için yatağın yanındaki koltuğa oturdum, ne söyleyeceğimi düşündüm.

"Adrian—"

"İşe şurdan başlayalım küçük dampir," dedi resmi bir ses tonuyla. "Her şey siz saraydan ayrılmadan önce mi başladı?"

Adrian'a ayak uydurmak birkaç saniyemi aldı. Tutuklanmadan önce de Dimitri'yle olup olmadığımı soruyordu. Başımı iki yana salladım.

"Hayır. O sırada sadece seninleydim." Duygularım karmakarışıktı ama kötü bir niyetim yoktu.

"Bu da bir şeydir," dedi. Nezaketi yavaş yavaş kayboluyordu. O zaman alkol ve sigara kokusunu aldım. "Herkesin gözü önünde beni aldatıyor olmandansa, savaşın heyecanıyla alevlenen kıvılcımları tercih ederim."

"Hayır, yemin ederim. O zamanlar aramızda hiçbir şey yoktu. Ta ki..." Nasıl dile getireceğimi bilmediğimden tereddüt ettim.

"Kaçışınıza kadar mı?" diye tahmin yürüttü. "Beni aldatmanı böyle mi haklı çıkaracaksın?"

"Hayır! Elbette hayır. Ben..."

Kahrettsin. İşleri batırmıştım. Adrian'ı saraydayken aldatmamış olmam, sonradan aldatmadığım anlamına gelmiyordu. Nasıl ifade ederseniz edin otel odasında başka bir adamla yatmak, erkek arkadaşınızı aldatmaktır. Yattığınız adamın hayatınızın aşkı olması bir şeyi değiştirmez.

"Özür dilerim," dedim. Söylenecek en basit ve en uygun şeydi. "Çok özür dilerim. Yaptığım yanlıştı. Öyle olmasını istemezdim. Dimitri'yle ilişkimizin bittiğini düşünmüştüm. Seninleydim. Seninle olmak istedim ama sonra—"

"Kes şunu." Adrian elini kaldırıp beni susturdu. Sesi gergindi. "Birbiriniz için yaratıldığınızı keşfedişinizi dinlemek istemiyorum."

Sustum çünkü söyleyeceğim tam da buydu.

Adrian elini saçlarının arasında dolaştırdı. "Hepsi benim hatam. Oradaydı. Hep oradaydı. Kaç kere gördüm. Biliyordum. Aynı şey tekrarlanıp durdu. Aranızdaki her şeyin bittiğini söylüyordun, sana inanıyordum oysa gözlerime inanmalıydım. Kalbime inanmalıydım. Benim hatam."

Söylediklerinin bir kısmı anlamlı gelmedi, lafı geveliyordu, Jill'in gergin olduğu için lafı gevelemesi gibi değildi. Konuşma biçimi, Adrian adına korkmama neden oldu, deliliğin kıyısına yaklaşıyordu. Ben onu deliliğe doğru itmiştim. Yanına gitmek istedim ama olduğum yerde kalacak kadar kafam çalışıyordu.

"Adrian, ben—"

"Seni sevdim!" diye bağırdı. Öyle hızlı ayağa fırladı ki hazırlıksız yakalandım. "Seni sevdim ve sen beni yok ettin. Kalbimi alıp parçaladın. Kazık saplasan daha iyiydi!" Yüzündeki değişim de beni hazırlıksız yakaladı. Sesi odayı doldurdu. Çok fazla acı, çok fazla öfke. Ellerini göğsünde birleştirip bana doğru yürüdü. "Seni sevdim. Oysa sen beni kullanıyordun."

"Hayır, bu doğru değil." Adrian'dan korkmuyordum ama o kadar öfkeliyken elimde olmadan ezilip büzüldüm. "Seni kullanmadım. Seni sevdim. Hala seviyorum ama—"

Yüzünde iğrenmeyi andıran bir ifade belirdi. "Haydi ama Rose."

"Ciddiyim. Seni seviyorum." Ayağa kalktım, gözlerine bakmaya çalıştım. "Seni hep seveceğim ama biz... İyi bir çift olduğumuzu sanmıyorum."

"Bu çok aptal bir ayrılık cümlesi."

Haklıydı ama Dimitri'yle olduğum zamanları, nasıl uyum içinde olduğumuzu, hislerimi anlamasını düşündüm. Söylediklerimde içtendim: Adrian'ı sevdim. Kusurlarına rağmen harika biriydi. Zaten kusursuz kimse var mıydı? Birlikte çok eğlenmiştik. Sevgi elbette vardı ama Dimitri'yle aramızdakilere denk olamazdı.

"Ben senin için doğru kişi değilim," dedim zayıf bir sesle.

"Başka birine aşık olduğun için mi?"

"Hayır Adrian. Çünkü... Değilim. Bilmiyorum. Ben..." Kelimeleri ard arda dizemiyordum. Hissettiklerimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Birine onunla olmayı sevdiğinizi

ama ilişkinizin yürümediğini nasıl söylersiniz? "Ben seni denleyemiyorum."

"Bu da ne anlama geliyor?" diye bağırdı.

Kalbim sızlıyordu ve ona yaptığım şey için üzgündüm ama doğruyu söylüyordum. "Bunu sorman bile haklı olduğumu gösteriyor. O kişiyi bulduğunda ne demek istediğimi anlayacaksın." Kişiliği düşünülürse daha pek çok hata yapacağını düşündüğümü eklemedim. "Yine saçma sapan bir cümle olduğunu düşüneceksin ama gerçekten arkadaşın olmak istiyorum."

Bana uzun uzun baktıktan sonra bir kahkaha attı – içinde en ufak bir neşe yoktu. "Harika olan ne biliyor musun? Sen ciddisin. Yüzüne bak." Kendimi görebilirmişim gibi yüzümü işaret etti. "Gerçekten burada oturup senin mutlu sona kavuşmanı izleyebileceğimi sanıyorsun. Harika hayatını sürdürürken seni izleyeceğimi sanabiliyorsun."

"Harika mı!" Suçluluk duygum öfkeyle birleşti. "Geçen yıl neler yaşadığımı biliyor musun?" Mason'ın ölümüne şahit olmuş, St. Vladimir'de savaşmış, Rusya'da Strigoi'lara esir düşmüş ve kraliçenin katili olmakla suçlanmıştım. Kulağa hiç de harika gelmiyordu.

"Yine de işte buradasın, hepsinden zaferle çıktın. Ölümden döndün ve kendini ruh bağından kurtardın. Lissa kraliçe. Sevdiğin adama kavuştun ve sonsuza kadar mutlu yaşayabilirsin."

Sırtımı dönüp ondan uzaklaştım. "Adrian, ne dememi istiyorsun? Sonsuza kadar özür dileyebilirim ama yapabileceğim başka bir şey yok. Hiçbir zaman seni incitmek istemedim,

bunu ne kadar tekrarlasam az. Ama söylediklerinin geri kalanı? Her şey mutlu sonla bittiği için üzülmemi mi bekliyorsun? Halanın katili olmakla suçlanmadığım için ağlamam mı gerek?"

"Hayır," dedi. "Acı çekmeni istemiyorum. En azından çok acı çekmeni istemiyorum ama gelecek sefer Belikov'la yattığın zaman, bir saniye durup etrafındaki herkesin senin kadar dayanıklı olmadığını hatırla."

Ona bakmak için döndüm. "Adrian, ben asla—"

"Sadece ben değil, küçük dampir," diye ekledi. "Dünyayla savaşırken yaralanmasına aldırmadığın bir sürü kişi var. Ben kurbanlardan biriyim. Ya Jill? Onu kurtların önüne attın. Şimdi ne olacak? Ya Eddie? Sicili mahvolduğuna göre ona ne olacağını düşündün mü? Sevgili Simyacı nerede?"

Her kelimesi ok gibi kalbime saplandı, kurşundan çok daha fazla canımı yaktı. Jill yüzünden zaten suçluluk duyuyordum ama diğerleri aklımdan çıkmıştı. Eddie'yle ilgili söylentiler duysam da iyileştiğimden beri onu görmemiştim. James'in ölümü konusunda suçsuz bulunmuştu. Ama Moroi öldürmek ağır bir suçtu. Diğer gardiyanlar, onu öldürmeden etkisiz hale getirebileceğine inandığı için işi daha da zordu. Her şey iyi bir amaç uğruna yapılmış bile olsa Eddie'nin önceki itaatsizlikleri de düşünülürse, kariyerinin bittiği bile söylenebilirdi. Kraliçe olarak Lissa'nın yapabilecekleri sınırlıydı. Gardiyanlar Moroi'lara hizmet ederdi ama Moroi, gardiyanların içişlerine karışmazdı. Eddie hapse atılmamış veya uzaklaştırılmamış olabilirdi ama ona ne tür bir görev verilebileceğini söylemek zordu.

Sydney... O daha da büyük bir gizemdi. Simyacıların arasında ne olup bittiğini bilmiyordum. Son karşılaştığımızda oteldeydik. O ve diğer simyacılar serbest bırakılmıştı. Ama başının beladan kurtulduğunu sanmıyordum.

Ya Victor Dashkov? O bu resmin neresindeydi? Emin değildim. Şeytani biri olsun olmasın eylemlerimin bedelini ağır ödemişti ve ölümünü asla unutamayacaktım.

Harcadığım kişiler. İsteyerek ya da tesadüfen pek çok kişiyi peşimden sürüklemiştim. Adrian'ın kelimeleri zihnime işlerken, bir tanesi aniden duraksamama yol açtı.

"Kurban," dedim yavaşça. "Aramızdaki fark bu."

"Ne?" Arkadaşlarımın kaderlerini düşündüğüm sırada, beni yakından izliyordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Kurban olduğunu söyledim. Bu yüzden sen ve ben birbirimize uygun değiliz. Tüm olanlara rağmen hiçbir zaman kendimi kurban olarak görmedim. Kurban olmak, güçsüz olmak demektir. Eyleme geçemeyeceğin anlamına gelir. Bense her zaman kendim ve başkaları için savaştım."

Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Benim hakkımda bunu mu düşünüyorsun? Sence tembel ve güçsüz müyüm?"

Tam olarak değil. Ama bu konuşmanın ardından, içkisine ve sigaralarına koşacağına emindim.

"Hayır," dedim. "Bence harikasın. Güçlüsün. Ama bunların farkında olduğunu veya bu özellikleri kullanmasını bildiğini sanmıyorum." Ayrıca onun için iyi bir örnek olmadığımı eklemek istedim.

"Bu," diyerek kapıyı işaret etti, "beklediğim son şeydi. Hayatımı mahvettikten sonra bir de felsefi nutuklar mı atıyorsun?"

Kendimi berbat hissettim, bir kez olsun ağzımı kapatmayı diledim. Otokontrol konusunda pek çok şey öğrenmiştim ama yeterli değildi.

"Sana doğruyu söylüyorum. Sen böyle biri değilsin, çok daha güçlü birisin."

Adrian elini kapı koluna koyup yılmış gözlerle beni süzdü. "Rose, ben iş ahlakı olmayan ve delirme ihtimali yüksek bir alkoliğim. Senin gibi değilim. Kahraman olduğum söylenemez."

"Henüz," dedim.

Omuz silkip başını salladı. Kapıyı açtı. Çıkmadan önce son bir kez gözucuyla bana baktı. "Anlaşmamız da böylece iptal oldu."

Kendimi tokat yemiş gibi hissettim. Rose Hathaway'in söyleyecek söz bulamadığı ender anlardan biriydi. Ukala bir yorumum, detaylı açıklamam veya sarf edecek özlü sözlerim yoktu.

Adrian gittikten sonra, onu artık bir daha görüp görmeyeceğimi bilmiyordum.

36

Sık sık Dimitri'nin yanında uyanmanın nasıl olacağını hayal etmişimdir. Sıradan bir uykunun ardından gelen günden bahsediyorum. Düşmanlarımızla savaşmaktan yorgun düşmemiştik. Seviştikten sonra dinlenmiyorduk. Sadece uyumuş ve birbirimizin kollarında uyanmıştık.

Hayal ettiğim gün bugündü.

"Ne kadardır uyanıksın?" diye sordum uyku sersemi. Başım göğsündeydi, ona olabildiğince sarılmıştım. Yaralarım iyileşiyordu ama hala dikkatli olmak zorundaydım. Pencerelerden giren günışığı, yatakodamı altın rengine boyamıştı.

Her zamanki sessiz ve bilge ifadesiyle beni izledi. Gözlerinde kaybolmak ne kadar kolaydı. "Bir süredir," diye itiraf etti. Bakışları pencereye kaydı. "Sanırım hala insan saatlerine göre yaşıyorum. Ya da vücudum güneş doğduğunda uyanmak istiyor. Güneşi görebilmek hala büyüleyici geliyor."

Esnedim. "Yataktan kalkabilirdin."

"Seni rahatsız etmek istemedim."

Parmaklarımı göğsünde dolaştırıp keyifle iç çektim. "Mükemmel bir an," dedim. "Bütün günlerimiz böyle mi olacak?"

Dimitri elini yanağıma koyduktan sonra, parmaklarını çeneme kaydırıp yüzümü yukarı kaldırdı. "Her günümüz olmasa da çoğu günümüz."

Dudaklarımız birleştiğinde, içimde yanan alevle kıyaslandığında güneşin ısısı bir hiçti. "Yanılmışım," diye mırıldandım öpüşmemiz bittiğinde. "Mükemmel denilen şey bu."

Gülümsedi. Son zamanlarda sık sık gülümsüyordu. Buna bayılıyordum. Gerçek dünyaya döndüğümüzde her şeyin yeniden değişeceğini biliyordum. Artık birlikte olsak bile Dimitri'nin gardiyan tarafı hep orada olacak ve onu temkinli davranmaya zorlayacaktı. Ama şimdi değil. Bu an sadece ikimize aitti.

"Sorun nedir?" diye sordu bana.

Kaşlarımı çattığımı farkedip şaşırdım. Yüzümü gevşetmeye çalıştım. Adrian'ın sözlerini hatırladım. Dimitri'yle yatakta olduğumda, bizim kadar şanslı olmayanları düşünmemi istemişti.

"Sence başkalarının hayatını mahvettim mi?" diye sordum.

"Ne? Elbette hayır."

Gülümsemesinin yerini şaşkın bir ifade aldı. "Bu fikre de nereden kapıldın?"

Omuz silktim. "Hayatları altüst olmuş bir sürü kişi var. Örneğin arkadaşlarım."

"Doğru," dedi. "Dur tahmin edeyim, herkesin problemlerini çözmek istiyorsun."

Yanıt vermedim.

Dimitri beni öptü. "Roza," dedi, "sevdiklerine yardım etmeyi istemen normal. Ama her şeyi düzeltemezsin."

"Benim işim bu," diye karşı çıktım. "Benim görevim, diğerlerini korumak."

"Biliyorum ve seni sevme nedenlerimden biri de bu. Ama şimdilik tek bir kişiyi korumaya konsantre olman gerekiyor: Lissa'yı."

Gerindim, yaralarım iyileşme yolundaydı. Vücudum yakında her hareketin altından kalkabilecekti. "Yani bütün gün yatakta kalamayız, öyle mi?" diye sordum.

"Korkarım hayır," dedi, parmaklarını kalçamda dolaştırdı. Vücudumu incelemekten hiç sıkılmıyordu. "Onlar önce gelir."

Dudaklarımı dudaklarına yasladım. "Ama hemen şimdi değil."

"Evet," diye bana hak verdi. Eli boynuma kaydı ve beni kendine çekti. "Bir süre daha yatakta kalabiliriz."

Daha önce hiç taç giyme törenine şahit olmamıştım ve bundan sonra da umarım bir daha şahit olmam. Hayatım boyunca bu kraliçenin hükümdar olmasını istiyorum.

Taç giyme töreni Tatiana'nın cenazesinin tam tersiydi. Nasıl derler? Kraliçe öldü, yaşasın kraliçe!

Geleneklere göre hükümdar, törenlerin ilk gününü kilisede tek başına geçirmeliydi. Yol göstermesi için Tanrı'ya dua

etmesi gerekiyordu. Bu geleneğin ateist hükümdarlar için ne anlam ifade ettiğini bilmiyorum. İnançlı biri olan Lissa için dua etmek sorun değildi.

Ardından Lissa'nın peşinde resmi takipçileriyle saraya dönmesi gerekiyordu. Soylu ailelerin temsilcileri ona eşlik etti, müzisyenler cenazede çaldıklarından daha eğlenceli parçalar çaldı ve kalabalık saraya doğru ilerledi. Lissa'nın gardiyanlardan oluşan ordusu da, onunla beraber yürüyordu. Ben de en iyi siyah beyaz giysimi giymiş, onların arasındaydım. Artık saray gardiyanlarından biri olduğum için kırmızı yaka takıyordum. Hepimiz pür dikkat seyircileri gözlüyorduk. Cenazeyle taç giyme töreni arasındaki en büyük fark buydu. Tatiana ölü olduğu için, cenazedeki gardiyanlar göstermelikti. Lissa ise hayattaydı ve pek çok düşmanı vardı. Meslektaşlarım ve ben sürekli alarmdaydık.

Gerçi seyircilerin tezahüratı en azından halkın Lissa'yı sevdiğinin ispatıydı. Sınavlar ve seçim süresince sarayın etrafına kamp kurup sonuçları bekleyenler bütün güçleriyle Lissa'ya alkış tutuyordu. Daha önce hiç bu kadar Moroi'u birarada görmemiştim.

Ana binaya girdikten sonra soylulardan oluşan kortej, Moroi taht odasına ilerledi. Taht odası modern işler için kullanılmazdı ama kraliçenin yemin töreni gibi geleneksel etkinlikler söz konusu olduğu zaman orası tercih ediliyordu. Oda küçük olduğu için, herkesin içeri alınması mümkün değildi. Kortejin bile tamamı içeri sığmazdı. Konsey üyeleri, üst düzey soylular ve Lissa'nın davetlileri içeri alınmıştı.

Bir kenarda durup ortalığın sakinleşmesini bekledim. Lissa henüz içeri girmediği için herkes birbiriyle sohbet ediyordu. Yeşil ve altın rengi, odaya hakimdi. Geleneklere göre hükümdarın aile renklerine uygun olarak oda yeniden dekore edildiği için son birkaç gün içinde pek çok çalışma yapılmıştı. Taht uzak duvarda, basamakların tepesindeydi. Ne olduğunu bilmediğim bir ahşaptan yapılmıştı. Moroi hükümdarlarının yüzyıllardır aynı tahtı kullandığını biliyordum. Herkes görev yerlerine geçip Lissa'nın girişi için hazırlandı. Bense yeni şamdanları inceledim, mumlar çok gerçek görünüyordu. Aslında ampul olduklarını biliyordum ama zanaatkar çok iyi bir iş çıkarmıştı. O sırada biri beni dürttü.

"Demek buradasınız," dedim. "Rose Hathaway'i dünyaya salmaktan sorumlu olan kişiler. Hesap vermeniz gereken pek çok konu var." Annem ve babam birbirine tamamen zıt kıyafetler giymişti. Annem siyah beyaz gardiyan üniforması içinde çok ciddi görünüyordu. Abe ise... Abe gibiydi. Parlak siyah takım ve siyah gömlek giymişti. Kravatı limon yeşiliydi. Ceketinin cebinde de aynı renk bir mendil vardı. Bir de siyah şapka takmıştı. *En azından korsan şapkası takmamış*, diye kendimi teselli ettim.

"Bizi suçlama," dedi annem. "Sarayın yarısıyla birlikte bir düzine arabayı havaya uçuran, kalabalığın ortasında birini katil ilan eden ve arkadaşını kraliçe yapan biz değiliz."

"Aslında," dedi Abe, "sarayı havaya uçuran bendim."

Annem onu duymazdan geldi. Gardiyan gözleriyle beni incelediği zaman yüzündeki ifade yumuşadı. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Uyandığımdan beri onları bir iki kere görmüştüm ve ancak üstünkörü konuşabilmiştik. "Bugün uzun süre ayakta durman gerekecek. Hans'tan bir süre seni aktif göreve vermemesini rica ettim."

Ondan duyduğum en anaç sözlerden biriydi. "İyiyim. Şimdi bile göreve çıkabilirim."

"Kesinlikle öyle bir şey yapmayacaksın," dedi emir tonuyla. O an tam da yüksek rütbeli bir gardiyan gibi konuşmuştu.

"Onu şımartmayı bırak Janine."

"Onu şımartmıyorum! Onu kolluyorum. Şımartan sensin."

Şaşkınlıkla onları izledim. Şakalaşıyorlar mı kavga mı ediyorlar emin olamadım. İki seçenek de hoşuma gitmedi. "Bu kadar yeter. Sonuçta hayatta kaldım, önemli olan bu değil mi?"

"Öyle," dedi Abe. Yüzünde babacan bir ifade belirince daha da tedirgin oldum. "Mallara hasar vermene ve pek çok kanunu çiğnemene rağmen seninle gurur duyuyorum." İçten içe benimle bunlara rağmen değil, bunlar yüzünden gurur duyduğuna emindim. Ama ağzımı açıp bir şey söyleyemeden annem müdahale etti.

"Ben de seninle gurur duyuyorum. Yöntemlerinin ideal olduğu söylenemez ama büyük işler başarıyorsun. Hem katili hem Jill'i buldun." Katil kelimesini söylerken ses tonu değişmişti. Hala Tasha'nın katil olması fikrine alışamadığını anladım. "Jill sayesinde pek çok şey değişecek."

Hep birlikte tahtın dibine baktık. Ekaterina, elinde kraliyet yeminlerinin yazılı olduğu kitapla bir taraftaydı. Diğer

tarafta hükümdarın ailesinin tek üyesi, yani Jill duruyordu. Harika görünüyordu. Saçını ve makyajını kim yapmışsa enfes bir iş çıkarmıştı. Dizlerine kadar gelen hoş bir elbise giymişti ve koyu yeşil içinde çok hoş görünüyordu. Tahtın yanında başı dik beklediği sırada aslında ne kadar gergin olduğu açıktı.

Abe'e döndüm. Sormak istediğim bir sürü soru vardı ve onun bana doğruyu söyleyeceğini biliyordum. Ama hangi sorudan başlamalı? Lambadan çıkan cin gibiydi, sınırlı sayıda soru sorma şansım vardı.

"Jill'e ne olacak?" diye sordum en sonunda. "Okula geri mi dönecek? Onu prenses olması için yetiştireceklər mi?" Lissa hem prenses hem kraliçe olamayacağı için eski unvanı Jill'e geçmişti.

Abe uzun süre beni yanıtlamadı. "Lissa yasayı değiştirene kadar onu tahtta tutan tek şey Jill. Jill'e bir şey olursa Lissa kraliçeliği kaybeder. Sen olsan ne yapardın?"

"Onun güvende olmasını sağlardım."

"İşte sana aradığın yanıt."

"Çok geniş çerçeveli bir yanıt," dedim. "Güvende tutmak pek çok anlama gelebilir."

"İbrahim," diye uyardı annem. "Bu kadar yeter. Burası ne yeri ne zamanı."

Abe uzun uzun bana baktıktan sonra gülümsedi. "Elbette, bu bir aile buluşması. Bir kutlama. Ve bakın, ailemizin, en yeni üyesi de geldi."

Siyah beyaz giysiler içindeki Dimitri de bize katıldı. Yanımda durduğu zaman bana dokunmamaya özen gösteri-

yordu. "Bay Mazur," dedi resmi bir ses tonuyla. "Gardiyan Hathaway." Dimitri benden yedi yaş büyük olsa da ailemin karşısında on altı yaşında bir genç gibi davranıyordu.

"Ahh Belikov," dedi Abe, Dimitri'nin elini sıkarken. "Ben de karşılaşacağımızı umuyordum. Birbirimizi daha yakından tanımalıyız. Belki bir gün oturur konuşur, hayattan aşktan falan bahsederiz. Avlanır mısın? Avlanan birine benziyorsun. Bir gün birlikte ava çıkalım. Ormanda harika bir yer biliyorum. Çok çok uzakta. Sormak istediğim bir sürü soru var. Söylemek istediğim de birkaç şey."

Panik içinde anneme bakıp Abe'i durdurması için sessizce ona yalvardım. Abe, Adrian'la çıktığımız dönemde onu bir kenara çekip bana nasıl davranması gerektiğini uzun uzadıya anlatmıştı. Ayrıca Abe'in Dimitri'yi ormanın derinliklerine falan götürmesini kesinlikle istemiyordum.

"Aslında," dedi annem olağan bir şeymiş gibi, "ben de gelmek isterim. Aklımda bir sürü soru var, özellikle St. Vladimir'de olduğunuz dönemle ilgili sorular."

"Sizin başka bir yere geçmeniz gerekmiyor mu?" diye sordum endişeli bir sesle. "Tören başlayacak."

En azından bu doğruydu. Herkes yerlerini almıştı. Kalabalık sessizleşti.

"Elbette," dedi Abe. Gitmeden önce alnımdan öpüp beni şaşırttı. "Döndüğüne sevindim." Ardından Dimitri'ye göz kırptı. "Sohbetimizi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Kaç," dedim, gittiklerinde. "Şimdi kaçarsan belki farketmezler. Sibirya'ya dön."

"Aslında," dedi Dimitri. "Abe'in farkedeceğine eminim. Endişelenme Roza. Korkmuyorum. Her şeye katlanabilirim. Seninle olmak rüm bunlara değer."

"Tanıdığım en cesur adamsın," dedim ona.

Gülümsedi. Gözleri odanın girişine kaydı. "Anlaşılan Lissa girişini yapmaya hazır," diye mırıldandı.

"Umarım ben de hazırımdır," diye fısıldadım.

Görevliler kalabalığı susturdu. Artık kimseden çıt çıkmıyordu.

Görevli kenara çekildi. "Prenses Vasilissa Sabina Rhea Dragomir."

Lissa içeri girdi. Onu daha yarım saat önce görmüş olsam da nefesim kesildi. Resmi elbiseyi giymiş ama kollarını kestirmişti. Terzinin buna öfkelendiğine kuşkum yoktu. Elbisesinin etekleri yerlere kadar uzanıyor, kuyruğu Lissa'nın arkasından sürükleniyordu. Kumaş, Lissa'nın gözlerinin renginde bir ipekti. Elbisenin eteği zümrütlerle süslenmişti. Saçları açıktı, parıldayana kadar fırçalanmış oldukları anlaşılıyordu, bir aura gibi ışıldıyorlardı.

Siyah giysiler içindeki Christian, Lissa'nın yanındaydı. Normalde Lissa'ya ailesinden birinin eşlik etmesi gerekirdi ama öyle bir seçenek yoktu. Christian'ın çok yakışıklı göründüğünü itiraf etmeliyim. *Lord Ozera*, diye kendime hatırlattım. Lissa'yı tahta kadar götürdükten sonra, Ozeralar'ın yanına döndü.

Ekaterina yerdeki saten yastığı işaret etti. "Diz çök."

Lissa bir an tereddüt etti, sadece benim farkettiğim bir tereddüttü. Ruh bağı olmasa da böyle şeyleri yakalayabili-

yordum. Gözleri Jill'e kaydı. Yüz ifadesi değişmedi ve duygularının ne olduğunu bilmiyordum ama tahmin yürütmem gerekse, kafasının karışık olduğunu söylerdim.

Ama bu tereddüt çok kısa sürdü. Lissa eteklerini zarifçe yere yayıp diz çöktü. Sınavlar sırasında kırılgan ve bilge gibi görünen yaşlı kadın, şimdi tam bir kraliçe gibiydi. Elinde tarihi Moroi kitabını tutuyordu.

Kitap Romence olmasına karşın Ekaterina hiç zorlanmadan yazanları tercüme etti ve hükümdardan ne beklendiğiyle ilgili bir nutuk attı. Ardından yeminlere geçildi.

"Hizmet edecek misin?"

"Halkını koruyacak mısın?"

"Adil olacak mısın?"

On iki soru vardı ve Lissa'nın hepsine evet yanıtını vermesi gerekiyordu. Her yanıt İngilizce, Rusça ve Romence tekrarlanıyordu. Artık ruh bağı olmadığı için ne hissettiğinden emin olmam imkansızdı ama yeminleri ederken içten olduğunu görebiliyordum. Törenin bu bölümü tamamlanınca Ekaterina, Jill'e öne çıkmasını söyledi. Son baktığımdan beri, biri tacı kızın eline tutuşturmuştu. Lissa için özel yapılmış bir taçtı. Elmaslar ve zümrütlerle süslüydü. Lissa'nın kıyafetine tam uyuyordu.

Geleneklerden bir diğeri de tacı yeni hükümdarın başına, aile üyelerinden birinin takmasıydı. Törende Jill'i bekleyen en önemli görev buydu. Genç kızın ellerinin titrediğini görebiliyordum. Tacı ablasının başına yerleştirdi. Bir an göz göze geldiler. Lissa'nın gözlerinde yine tam bir duygu karmaşası be-

lirdi. Ama Jill geri çekilip tören devam ettiğinde bu karmaşa kayboldu.

Ekaterina, Lissa'ya elini uzattı. "Kalk," dedi. "Bir daha asla diz çökmeyeceksin." Lissa'nın elini tutan kraliçe, onu seyircilere doğru çevirip duyurusunu yaptı: "Kraliçe Vasilissa Sabina Rhea Dragomir."

Ekaterina hariç odadaki herkes diz çöküp başlarını öne eğdi. Birkaç saniye sonra Lissa, "Kalkın," dedi. Bize, hükümdarın seyircileri dilediği kadar uzun süre yerde tutabileceği söylenmişti. Bazı yeni kral ve kraliçeler insanları süründürmekten hoşlanırdı ama Lissa onlardan değildi.

Ardından evrak işleri geldi. Lissa kraliçe olduğunu belgeleyen evrakları imzaladı. Ardından şahitler imza attı. Her biri, Moroi soylularının sevdiği şekilde, işlemeli kağıda üçer nüsha olarak hazırlanmıştı. Bir de düz beyaz mektup kağıdına yazılmış bildiri vardı, onun simyacılara gideceği söylenmişti.

İmzalar da tamamlandığında Lissa tahta oturdu. Merdivenleri çıkışını izlemek nefes kesiciydi. Hayatım boyunca o manzarayı unutmayacağım. İçerisi alkış sesleriyle doldu. Normalde ciddi görünen gardiyanlar bile kendilerini kutlamanın coşkusuna kaptırıp alkışlamaya başladı. Lissa herkese gülümsüyor, tedirginliklerini saklamayı çok iyi başarıyordu.

Gözleri odada dolaştı ve Christian'ı gördüğünde gülümsemesi genişledi. Ardından gözleri beni aradı. Christian'a olan gülümsemesi ne kadar sevgi doluysa bana olan gülümsemesi de o kadar espriliydi. Gülümseyerek karşılık verdim.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Dimitri.

"Ruh bağına sahip olsaydık, Lissa'nın neler söyleyeceğini düşünüyordum."

O zaman Dimitri gardiyanların protokol kurallarını çiğneyen bir hareket yapıp bana sarıldı. "Ne derdi?" diye sordu.

"Sanırım, *Neye bulaştık böyle*, diye sorardı."

"Bu soruya verecek bir yanıtın var mı?" Sıcaklığı ve sevgisi beni sarmaladı. Bütün olduğumu hissettim. Dünyamın eksik parçasına kavuşmuştum. Ruhumu tamamlayan ruh, onunkiydi. Eşim. Eşitim. Sadece bu da değil, hayatımı geri almıştım. Lissa'yı koruyacak, hizmet edecek ama kendi hayatımı yaşayabilecektim.

"Bilmiyorum," dedim başımı Dimitri'nin göğsüne yaslarken. "Ama bizi güzel günler bekliyor."